

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA LANDERS

YILDIZ YAĞMURU

B&S

GO!

KAÇAK PRENSES NİHAYET EVİNE DÖNÜYOR. Ama korsanlar tarafından kaçırılıp zincire vurulmuş hâlde. İki sene önce ülke çıkarları için hiç tanımadığı biriyle zorla evlendirilmek istenen Prenses Cassia arkadaşı Kane ile birlikte ülkesini terk edip kaçak hayatı yaşamaya başlamıştır. Galaksinin dört bir yanında aranan prenses iki sene boyunca uzay gemisi Banshee’de çalışıp saklandıktan sonra ödül avcılarına yakalanıp ülkesine geri götürülür.

Kane ve tüm Banshee mürettebatı Cassia’yı kurtarmak için hemen harekete geçer ama prensesin, yokluğunda savaş ve isyanlarla harabeye dönen ülkesini bir kez daha terk etmeye niyeti yoktur. Kendisinden sonra kral ve kraliçenin de kaçarak kaderine terk ettiği ülkenin başına geçerek ailesinin yaptığı hataları telafi etmek ister fakat mafya, korsanlar ve isyancılarla işi hiç de kolay değildir. Üstelik tüm evreni tehdit eden korkunç bir komployla karşı karşıyadır

₺21.00

MELISSA LANDERS

Başka dünyalar keşfetmek için öğretmenlik mesleğini bırakan Melissa Landers tam bir bilim kurgu fanatığı ve bununla gurur duyuyor. Prenses Leia kostümünü herkesin içinde çekinmeden giydiğine inanmayanlar eşine ve çocuklarına sorabilir.

Ailesi ile birlikte Loveland adındaki küçük bir kasabada yaşayan yazar hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler melissa-landers.com adresini ziyaret edebilir.

Yıldız Yağmuru, Yıldız Gemisi ile başlayan serinin ikinci kitabıdır.

GOI
KITAP

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2017

GO! Kitap

Yıldız Yağmuru

Melissa Landers

Özgün adı: Starfall

ISBN: 978-605-188-165-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Disney * Hyperion Books'tan alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Demet Orhan

Son okuma: Arzu Alan

Kapak tasarımı: Maria Elias

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YILDIZ YAĞMURU

MELISSA LANDERS

Çeviren: Demet Orhan

BİRİNCİ BÖLÜM

Işıklar zifirî uzayda daha parlak görünüyordu. İnsanın gözleri zifiri karanlıkta yönünü bulabilmek için ışık yayan her türlü nesneden faydalanmaya alışıyordu. Cassia uzayda geçirdiği ilk senenin ardından gözlerinin bu duysal yoksunluğa uyum sağladığını fark etmişti. Botlarını bulabilmesi için uzak bir yıldızın gemideki yatak odasının penceresinden giren parıltısı yeterli oluyordu. Şimdi ise SS Banshee’de ikinci yılını tamamlamıştı ve artık gece yarısı gemide bir kedi gibi rahatlıkla hareket edebiliyordu. Retinaları en ufak bir ışık kaynağını bile büyütüyor, Cassia tavandaki ampulleri yakmaya nadiren ihtiyaç duyuyordu.

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Kendi dünyası olan Eturia’dan istemeye istemeye ayrılmış, daha doğrusu kaçmıştı ve niyeti, bir ay dolmadan

evine dönmekti. Aradan yirmi altı ay geçmişti. Cassia saymıştı. Artık her geçen ay ona bir yenilgi gibi geliyordu ve bazı günler evini bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Dar ranzasında dönüp duvara yapıştırılmış fotoğraflardan birine, kendi kraliyet ailesine ait topraklara, capcanlı, çivit rengi, devasa bir göle uzanan inişli yokuşlu, geniş arazi panoramasına baktı. Bu fotoğraf, alelacele kaçıışı sırasında yanına alabildiği üç şeyden biriydi. O zamandan bu yana fotoğrafa bakarak o kadar çok zaman geçirmişti ki parmaklarını lavanta kaplı tepelerin kenarlarında gözleri kapalı gezdirebilirdi. Bazen rüyalar ile farkındalığm arasında sıkışan o alaca karanlık anlarında rüzgârla hışırdayan yaprakların sesini duyar, yeni biçilmiş çimenlerin kokusunu alır gibi olurdu. Ama sonra gözlerini kırttığı anda büyü bozulur, duyuları oda arkadaşı Kane'in horultularıyla ve misk kokulu deodorantıyla dolardı.

Kane şu anda da horluyordu.

Cassia ranzanın üst yatağını tekmeleyince Kane bir küfür mırıldandı ve yatakta kıpırdanarak bronz tenli kollarından birini yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Sarı tüylü parmaklarının görüntüsü Cassia'yı gülümsetti. Evden getirdiği ikinci "şey" Kane'di. Yıllar önce kurabiyesini feda edip Cassia'yı bir kazın saldırısından kurtardığı o günden beri en iyi çocukluk arkadaşıydı. Kane çok konuşurdu, ağzını şapırdatarak yemek yerdi ve Cassia'nın jiletini izinsiz kullanmak gibi bir alışkanlığı vardı. Ama bu sürgün yılları onsuz cehennem en alt katı kadar karanlık olurdu.

Cassia bu yüzden onu sineye çekiyordu.

“Yapma,” diye mırıldandı Kane, uykulu sesiyle.

“Neyi yapmayayım?”

“Özleme. Yine fotoğrafa bakıyorsun.”

“Hayır, bakmıyorum.”

Kane itiraz etmeye gerek duymadı. “Uzun zamandır evden uzak olduğumuz için oradaki iyi zamanlarımızı düşünüyorsun. Ama oradan ayrılmamızın bir sebebi vardı, Cassy.”

Sanki Cassia bunu unutabilirmiş gibi.

Eli, tişörtünün altına soktuğu altın diske gitti. Evinde getirdiği üçüncü şey de kimliğini PRENSES CASSIA ADELAIDE ROSE olarak belirleyen bu kraliyet madalyonuydu. Bunu çıkarıp şiltenin altına sakladığında bile kolyenin hayalî ağırlığını omuzlarında hissediyor, halkını savaş zamanında terk ettiğini sürekli hatırlıyordu. Bütün Eturia ondan nefret ediyordu. Başına koydukları ödül, bu konuda şüpheye yer bırakmamıştı.

“Senin suçun değil,” dedi Kane.

Cassia derin bir nefes alıp parmağını madalyonunun kenarında gezdirdi. Aklı ona Kane’in haklı olduğunu söylüyordu. Rakip hanedanın prensi ile evlense savaşı önleyebilirdi ama adamın gerçek niyetinin ailesini katledip her iki krallığa hükmetmek olduğunu öğrenmişti. Cassia bunu söylediğinde annesi ile babası ona inanmamışlardı. Ve bu onun suçuydu. Eğer evliliğe şiddetle karşı çıkmamış ve öfke nöbetlerine girmemiş olsaydı belki söyledikleri inandırıcı olurdu.

“Seni dinlemezlerdi,” diye ekledi Kane.

“Kafamın içinden çık.”

“Ama burası çok boş ve havadar. İstedğim gibi yayılabiliyorum.”

Cassia dudağını ısırıp kahkahasını bastırdı ve Kane’in yatağını yumrukladı.

“Haydi ama,” diyen Kane, çıplak ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. “Bugün karaya çıkıyoruz. Biraz güneş sana iyi gelecek.”

Bu hatırlatma Cassia’yı neşelendirmişti. Gerçek güneş ışığını çok nadir gördükleri için kargo teslimatları onlara işten çok tatil gibi geliyordu. Ve eğer programlarında bir boşluk varsa kaptan onları bir günlük kara izniyle ödüllendirebilirdi. “Ne teslimatı yapıyoruz?”

“Cargill’den aldığımız tahıllar.”

Cassia yüzünü buruşturdu. Tahıl dolu sandıkları istiflerken hep toz içinde kalıyordu. Ugradıkları son koloniden kaçıp sandıklara giren sekiz bacaklı yaratıkları ise düşünmek bile istemiyordu. Yine de temiz hava, sert toprak ve sıcak güneş ışınlarının düşüncesi onu harekete geçirmeye yetti.

Birkaç dakika sonra banyoda günlük sünger banyosunu yapıyordu çünkü haftada sadece bir gün duş alabiliyorlardı. Keten pantolonunu ve tişörtünü giyer giymez göz ucuyla kızıl kürklü bir yaratığın hareket ettiğini gördü ve arkasını dönünce geminin maskotu Acorn’u kapı çerçevesine tüneymiş, atlamaya hazır vaziyette buldu.

Eskiden olsa Cassia eğilip kaçardı ama şimdi avucunu açıp şeker planöre doğru uzattı. Acorn kanatsı kollarını açtı ve Cassia'nın avucuna indi. Sonra koşturarak omzuna tırmandı ve en sevdiği cebi aramaya başladı. Cassia'nın kalbinin üzerindeki cebi bulunca baş aşağı içeri daldı.

“En azından sen beni seviyorsun, kızım,” dedi Cassia gülümseyerek. “Gerçi seçme şansın da yok, değil mi?”

Acorn son derece sosyal bir türe aitti, öyle ki yeterince sevgi görmezse ölebilirdi. Eski kaptanla Acorn'un arasındayken bir bağ oluşmuştu. Kaptan ölünce de Cassia onu evlat edinmişti. Acorn'un minik pençeleri, özellikle saçlarına dokundukları zaman, hâlâ Cassia'nın tüylerini diken diken ediyordu ama Cassia belli etmese de bir canlının ona ihtiyaç duyuyor olmasından hoşnuttu.

Acorn'a kuru bir mercimek tanesi verdikten sonra yüzünü banyodaki aynaya dönüp saç kuyruğunu çözdü. Serbest kalınca omuzlarını yalayan sarı buklelerine gözlerini kısararak baktı. Beline kadar uzanan örgülü saçları olmadan kendisini hâlâ tanıyamıyordu. Şansı varsa ödül avcıları da onu tanıyamazdı.

Kane, elini yeni kesilmiş saçlarında gezdirerek içeri girdi. Bu hareketiyle tişörtü havaya kalkmış, göbeğini çevreleyen ve pantolon kemerinin altına doğru gözden kaybolan sarı kıvrıkcık tüyleri gözler önüne serilmişti. Cassia'nın nabızı istemsiz olarak hızlandı. Kane ve o, bronz tenleri ve açık renk saçları ile birbirlerine o kadar benziyorlardı ki insanlar çoğu zaman onları kardeş sanıyordu ama Cassia'nın bedeni böyle bir yanılgıya kapılmıyordu.

Kane'inki de öyle. Bunu her hareketiyle belli ediyordu.

Cassia'nın arkasına geçti ve uzun parmaklarını onun saçlarına daldırırken dudakları beğeniyle kıvrıldı. "Ben sevdim," dedi Kane, alçak ve pürüzsüz bir sesle. "Eskiden böyle yapamıyordum."

Cassia'nın tüyleri ürperdi. Bu seferki güzel bir ürpermeydi. Ama bu hissi savuşturup işler bir kez daha kontrol-den çıkmadan saç lülelerini gelişigüzel topladı. Daha fazla hataya izin veremezdi. Bu, ikisi için de iyi olmazdı.

Kane'in bu hareketten incindiği, kaybolan gülümsemesinden anlaşıyordu.

"Kahvaltı gecikecek," diye hatırlattı Cassia. Botlarına bakarak konuşmuştu çünkü Kane'in yüzündeki ifade canını acıtıyordu. "Sen yıkanırken ben kahvaltıyı hazırlamaya başlayayım."

Sonra koridora çıktı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Kaçtı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kane kendini tepeden tırnağa süngerle ovdu ve gömleğine önce bir kolunu, sonra diğerini ağır ağır sokarak giyindi. Saçlarını kafa derisi karıncalanana kadar taradı. Yüzünü Cassia'nın jiletiyle iki kez tıraş ettikten sonra aynaya yaklaşıp atladığı herhangi bir nokta kalmadığından emin oldu. Artık oyalanacağı başka bir iş kalmayınca geminin mutfağına doğru yola koyuldu. Cassia'nın kahvaltısını bitirip başka bir yere gitmiş olmasını umuyordu. *Nereye olursa*, diye düşündü. Yeter ki tüm yemek boyunca huzursuzca Cassia'nın karşısında oturmak zorunda kalmasın ve mürettebatın diğer üyeleri onları göz ucuyla süzüp ne olduğunu sormasınlar.

Cassia onu yine “arkadaş bölgesine” hapsedmişti. Olan, buydu.

Eşığı geçer geçmez mutfağa göz gezdirip içerideki üç tane yüze baktı. Hiçbiri Cassia'ya ait değildi. Hatta ondan hiçbir iz yoktu. Brülörde çalışmaya giderken genelde tezgâhın üzerine top yapıp bıraktığı ceket bile ortada yoktu. Mutfaka geldiğine dair tek işaret, ocağın üstünde kaynayan yulaf lapasıydı. Derin bir nefes alıp veren Kane'in omuzlarındaki kaslar gevşedi. Güvendeydi. En azından adına gemi denen bu tenekede yolları bir kez daha kesişene kadar.

Renny, kahve fincanının üzerinden, “Günaydın,” diyerek onu selamladı. Kahvenin buharı gözlük camlarını buğulandırınca camları bir mendil yardımıyla sildikten sonra Kane'i daha yakından inceledi. “Sen iyi misin?” diye ekledi. Muhtemelen seyahat hastalığına yakalanmasından endişe ediyordu. “Lambaların altında yeterince vakit geçiriyor musun?”

“İyiyim, Kaptan,” dedi Kane. Eski kaptan yardımcısına *kaptan* demek ona tuhaf geliyordu ve buna zamanla alışabileceğinden de emin değildi. Renny iyi bir adamdı ve hepsi de onu çok seviyordu ama kimse, onları bağrına basıp bir aile yapan aksi, ihtiyar, yarı-robot adamın yerini tutamazdı.

“Kahvaltıdan sonra git de birkaç vat ışık enerjisi al. Vega'da durduğumuz zaman da mümkün olduğu kadar çok güneş ışığı depola.” Renny ona doğru başını salladı. “Adımlarındaki canlılık gitmiş. Hoşuma gitmedi.”

Kane'in de hoşuna gitmemişti. Düşüncelerini kendine sakladı ama yatma düzenlerinde bir değişiklik yapmanın işe yarayabileceğini düşünüyordu. Her gece Cassia'nın bir

metre yukarısında yatmak, onun rüyasında çıkardığı küçük inleme seslerini dinlemek ve parfüm mikroplarından yayılan çiçek aromasını yok saymak kolay olmuyordu. Kim olsa çıldırırdı.

Banshee’de yalnızca üç oda olduğu için ona, Renny ile aynı ranzada yatmak veya Solara ile yer değiştirmek seçenekleri kalıyordu. Kane bakışlarını, Doran’ın kucagina oturup kollarını onun boynuna dolamış olan Solara’ya çevirdi. Doran ise onun kestane rengi saç örgüsünün ucuyla burnunu gıdıklıyordu. Yapışık ikiz gibiydiler. Odalarından hayatta vazgeçmezlerdi.

“Kaptan,” dedi Kane. “Seninle yatmamın bir sakıncası var mı?”

Renny sebebini sormadı. Kane’in onu sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. “Nasıl istersen. Ama horlarım.”

“Ben de,” dedi Kane. En azından Cassia horladığını iddia ediyordu.

“Anlaştık o hâlde,” diyen Renny işaret parmağını kaldırdıktan sonra elini ceketinin cebine daldırdı ve Kane’in saatinin çıkardı. Bu, Kane’in büyük-büyük-büyükbabasından kalan bir antikaydı ve babasının, lekelenmiş bir isim dışında Kane’e bıraktığı tek şeydi. Renny gözlerinde bir özür ifadesiyle saati uzattı. “Bunu kilit altına alsan iyi edersin. Bir türlü uzak duramıyorum.”

Kane metal kopçayı bileğine geçirip bağladı. “Kilitli kutumun anahtarını da araklamazsan, olur.” Renny bunu daha önce yapmıştı. Adamın istemsiz bir çalma alışkanlığı vardı.

Bu hastalığı yüzünden bir mafyadan bir şeyler çalmış ve Dünya'dan ayrılmak zorunda kalmıştı.

“Söz veremem,” dedi Renny gülümseyerek.

Doran bakışlarını sadece bir anlığına Solara'dan ayırıp, “Tahmini varış zamanımız nedir?” diye sordu. Bir eli Solara'mn bacağındaydı, diğer eliyle de sihirli lambadaki cini çağırır gibi sırtını ovuyordu.

Kane yüzünü buruşturdu ama çifte kumrular onu fark etmedi.

“Öğlene doğru Vega'dayız,” dedi Renny. “Geceyi orada geçireceğiz. Kardeşinle buluşmak istiyorsan uzay mekiğini kullanabilirsin.”

Bu, Kane'in ilgisini çekmişti. Doran'ın ikiz kardeşi İnfinyum adında bir süper-yakıt icat etmişti ve yakıt hızla galaksideki en değerli madde hâline geliyordu. Çocuk aşırı zengindi ve yakınlardaki bir gezegende, içinde bir kumsal simülatörü de bulunan fiyakalı bir yer altı yerleşkesinde yaşıyordu. “Ben de gelmek istiyorum,” dedi Kane.

“Ama uzay mekiği iki kişilik,” dedi Solara.

“Ben de arka kaportada kıvrılıveririm.”

“İki saat boyunca mı?”

“Kaç saat olursa.”

“Buradan gitmeyi çok istiyorsun herhâlde.”

Ne kadar çok istediğini Solara tahmin bile edemezdi.

Renny oto-pilotu kontrol edeceğini söyleyerek gidince Solara öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Cassia ile aranızda neler oluyor?”

Kane omuz silkerek yanıltıcı derecede basit gerçeği söyledi. “Hiçbir şey.”

“Artık kavga etmediğinizi fark ettim.”

“Ve bu kötü bir şey çünkü...”

“Çünkü sizin olayınız, didişmek,” diye araya girdi Doran. “Kimisi şiir yazar. Kimisi kalpler çizer. Siz de birbirinize bağırıyorsunuz. Bu sizin sapkın aşk diliniz.”

A ile başlayan o sözcük Kane’in dikkatinden kaçmamıştı. Onu caneviden vurmuş, dudaklarının köşelerini aşağı çeken duyguları saklamak için ocağa doğru dönmeye zorlamıştı. Ayakkabılarını bile bağlayamayacak kadar küçük olduğu zamanlardan beri Cassia’yı sevdiği sır değildi. İki yıl önce her şeyi bırakıp onun peşinden gitmesine yetecek kadar çok seviyordu onu. Cassia da onu istiyordu. Kane ona her dokunduğunda yanaklarının kızarması bunu açıkça gösteriyordu. Ama *istemek* ve *sevmek* farklı şeylerdi. Cassia’nın kalbinde yatan şey, eve dönüp kolonisine hükmetmekti ve bunu, yanında bir tüccarın piç oğluyla yapamazdı.

Kane lapanın içine bir tutam tarçın attı. “Biz arkadaşız. O kadar.”

Ses tonu onları konuyu uzatmamaları konusunda uyariyordu. Onlar da uzatmadılar. Ama kahvaltı bitip de onu dağınıklığı toplaması için yalnız bıraktıklarında ettikleri sözler Kane’in kafasında dönüp durdu. Haklılardı. Gemi-deki dinamik değişmişti. Kane’in göğsündeki düğüm git-tikçe büyüyor, onu her geçen gün biraz daha sıkıştırıyordu. Düğüm onu boğmadan bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Güneş lambalarından vazgeçmeye karar verip odasına döndü ve tüm eşyalarını kullanılmayan bir kutuya doldurdu. Yastığını eline almıştı ki içeri giren Cassia kapının hemen önünde kalakaldı.

Bal rengi gözleri kocaman açıldı ve bakışları Kane'in elindeki kutu ile boş yatağı arasında gidip gelmeye başladı. "Neler oluyor?"

Kane yanlış bir şey yapmadığını biliyordu ama yine de midesine kramp girmesine engel olamadı. Bu his ona, kırıldığı bir bibloyu koltuğun altına saklamaya çalışırken annesine yakalandığı o günü hatırlattı. Bakışlarını Cassia'nın kafasının üzerinden koridora doğru dikti. "Oda tamamen senindir. Artık horlamalarımı dinlemek zorunda değilsin."

"Ama nereye..."

"Renny'nin yanına. Böylesi, en iyisi."

Cassia bir süre bir şey söylemedi. Sonra birbirine bastırıldığı dudakları bir çizgi hâlini aldı ve gözleri öfkeyle parladı. "Harika," dedi tükürürcesine. Kane'in ona aldığı, iki aylık maaşına mal olan, Eturia muskasını çıkarmak üzere ensesine uzandı. Parmak uçlarında yükselip kolyeyi kutunun içine, yastığın hemen yanına koydu. "Bunu almayı unutma."

Kane ona 'kolye sende kalsın' diyemeden dönüp ortak alana doğru ilerledi. Az sonra botlarının merdivenlerdeki gümbürtüsü duyuldu.

Kane kalbindeki acıyı duymazdan gelerek eski odasından çıktı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Beyni, aralarına mesafe koyma zamanının çoktan geldiğini söylüyordu. Artık bedeninin geri kalanının da bunu anlaması gerekiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cassia, Vega'mn yepyeni bir yaşam gezegeni olduğunu bilmesine bile sessizlikten anlayabilirdi. Güneş sistemindeki bu tür gezegenlerde yoksul insanlar yaşırdı. Dünya'mn aşırı kalabalık, yoksul bölgelerinden gelen, yeni bir başlangıç yapmak isteyen ve aileleri için geniş alan arayan mülteciler. Dünya'dan serçe veya su kurbağası ithal etmeye parası yetmeyecek insanlar. Yerleşimciler, yanlarında yalnızca işe yarayacak malzemeler getiriyorlardı. Eğer bir şey ulaşım, giyim veya gıda amaçlı kullanılamıyorsa bunu dış diyarda bulmak zordu.

Cassia geminin yük ambarından yere inen rampanın bitiminde durup elini gözlerine siper etti ve yeşil toprakların ötesinde filizlenmekte olan, tek kaldırımli bir sokak boyunca bir düzine prefabrik yapının sıralandığı şehre baktı. Ön taraftan iki, arka taraftan tek katlı olan bu yapılar bir sezon

sonu katalogundan sipariş edilmiş gibi, tüm sınır yerleşimlerinde birbirinin aynıydı.

Muhtemelen katalogdan sipariş edilmişlerdi.

“Haydi, halledelim şu işi,” diye seslendi Kane, yük ambarının içinden. “Teslimatı ne kadar erken yaparsak o kadar erken gidebiliriz.”

“Bana uyar,” dedi Doran.

Cassia’nın çenesi gerildi. Gage Spaulding’in yer altı köşküne gidileceğini duymuştu ama kimse onu davet etmemişti. Umurunda da değildi. Zaten o da kara iznini Kane ile geçirmek istemiyordu.

Sırtı hâlâ onlara dönük hâlde, “Sizinle anlaşalım,” dedi. “Siz sandıkları istifleyip gidin. Ben istif arabasını şehre teslim eder, ödemeyi alırım.”

“Ama uzay mekiğine ihtiyacın olmayacak mı?” diye sordu Solara.

“Hayır. Malzemeyi şehre çekmek için şehir ambarından bir hava taşıtı gönderiyorlar.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Kane, “Bilemiyorum. Belki beraber hareket etsek daha iyi olur,” dedi.

Kane’in sözleri nedense Cassia’nın göğüs kafesinin içinde keskin bir acıya sebep oldu. Hızla ona doğru döndüğünde gözlerine dolan yaşlardan ötürü onu sarışın bir buğu hâlinde gördü. Neden kontrolünü böyle kaybettiğini bilmiyordu ama Kane’in onu ağlarken görmesindense dikenli çalıların içine çıplak girmeyi yeğlerdi.

“Basit bir teslimat,” diye tersledi onu, hızla yük ambasına girip Kane’in yanından geçerken. “Bunun için sana ihtiyacım yok.” Merdivenlerden yukarı çıkarken omzunun üzerinden geriye seslendi. “Hiçbir şey için sana ihtiyacım yok.”

* * *

Bir saat sonra tekerlekli istif arabasının kenarına oturmuş, Banshee’nin uzay mekiğinin atmosfer içinde gözden kaybolmasını izliyordu. Uzay mekiği gözden kaybolunca iç çekti ve hırıltılar çıkaran bir hava taşıtı onu ana caddeye doğru çekerken başını bir tahıl sandığına yasladı.

“Buraya gelmek istemediğinden emin misin?” diye seslendi hava taşıtının pilotu. Bu, yetişkin bir adamınki gibi geniş olan omuzları iş tulumunu dolduran, güler yüzlü bir çocuktü. Gözlerinde yaramaz, koşulsuz şartsız iyi vakit geçirmeyi vadeden bir parıltı vardı. Ama Cassia’nın canı yalnız kalmak istiyordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Ambara ulaşınca Cassia arabadan aşağı atladı ve arayıp bulduğu ustabaşı ona muhasebe yetkilisinin yerini işaret etti. Birkaç elektronik imzadan sonra ödemenin tamamı Banshee’nin hesabına iletilmiş ve Cassia yirmi dört saatlik kara izni ile baş başa kalmıştı. Genelde bu durum hoşuna giderdi. Ama bu sefer ne yapacağını bilmiyordu.

Bakışlarını ambarın açık kapısına çevirdiğinde hava taşıtının pilotunu gördü. Çocuk dışarı çıktı ve başını sessiz

ve davetkâr bir ifadeyle şehir merkezine doğru eğdi. Cassia cevap vermeyince, “Bir şeyler içmeye gidelim,” dedi. Ellerini havaya kaldırdı. “Söz veriyorum, ellerimi kendime saklayacağım. Tabii sen kararımı gözden geçirmem için yalvarmazsan.”

Cassia güldü ama yine de ilgilenmiyordu. “İyi birine benziyorsun ama...”

“Şehrin barına acı dut şarabı gelmiş diye duydum.”

Cassia’nın kaşları birden kalktı. “Pesirus’tan mı?”

“Aynen. Hakiki acı dut şarabı.”

Çocuk başarmıştı. Cassia’nın zırhındaki yumuşak noktayı bulmuştu. Tüm galakside Cassia’nın acı dut şarabından daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onun acı dut yetiştirilen tek yer olan Pesirus’a yapılacak yıllık teslimatı dört gözle beklediğini Banshee’deki herkes bilirdi. Tatlı ve baharatlı olan bu şarap şeker kamışı şurubuyla birlikte servis edilir, Cassia’nın midesine bayram ettirirdi.

“Pekâlâ,” diye karar verdi dışarı doğru koşturarak. “Ama sadece bir kadeh. Daha fazla içersen kendimi şehir kilisesinin bahçesinde çıplak vaziyette bulabilirim.” Bu, tecrübeyle sabitti.

Çocuk göz kırptı. “O zaman sana fazladan bir kadeh içirmek şart oldu.”

Çocuk ambar kapılarını kapattıktan sonra bara doğru yola koyuldular. Birlikte şehrin içinde, yol ortasından yürürlerken Cassia etrafını inceleme şansı buldu ve şehrin terk edilmiş gibi görüldüğünü fark etti. Yeni arkadaşını onu

etkilemek için satın almayı planladığı tarlayla ilgili bir şeyler gevelerken Cassia birkaç dakika önce alışveriş yaparken gördüğü yerleşimcileri görmek için mağaza vitrinlerinin arkasında ve binaların arasında gördü. Deponun içinde bir hareketlilik olduğunu fark etti ama bunun dışında, sanki herkes aynı anda öğle yemeği molası vermiş gibi bir hava vardı.

Bu durum tuhafına gitti.

Bir açıklama almak için çocuğa döndüğünde çocuğun orada olmadığını fark etti. Onun uzaklaşan silüetini çamaşırhanenin arkasında eğilerek gözden kaybolmadan hemen önce gördü.

Bütün duyuları kırmızı alarm veriyordu.

Durup dört bir yana bakınmaya başladı. Önündeki bar-
dan üç adam dışarı çıktı ve aheste aheste sokağın ortasına yürüdüler. Adamların kemerlerinden sarkan kelepçeleri fark eden Cassia onların ödül avcısı olduğunu hemen anladı. Korku tüm bedenini ele geçirdi. Sonra adamlardan birinin şakağına gömülü metal bir diskten –prefrontal korteks bloköründen– yansıyan güneş ışığıyla gözleri kamaştı ve karnına bir kramp girdi.

Bunlar sıradan ödül avcıları değildi.

Hızla arkasını döndü ve koşarak iki bina arasına girip yakınlardaki bir soya tarlasına doğru koştu. Kısa, yapraklı bitki sapları onu gizleyemezdi ama adamları gemisinden uzaklaştırmış olacaktı. Böylece Kane'in nerede olduğunu öğrenmek için kaptana işkence yapamayacaklardı. Daevalar

onu bulmuştı ve bu avcılar hiçbir sınır tanımazlardı. Yaptıkları sözleşmede Kane'in adı da geçiyordu ama Cassia'nın aksine, onun öldürülmesi isteniyordu.

Hem de en kötü şekilde.

Birinin ölmesini istersen kiralık katil tutarsın. Birinin ses telleri kopana kadar çığlık atmasını istersen Daevaları tutarsın. Bunu Cassia'nın eski kaptanı söylemişti ve Cassia o zamandan beri bu görüntüyü zihninden çıkaramıyordu. Kane'in bunu yaşamasına, nefes aldığı sürece, izin veremeyecekti.

Yanan kaslarının acısını duymazdan gelip tarlaya doğru daha da hızlı koştu. Toprağı döven botların gürültüsü üzerinden ani bir vızıltı duyuldu ve omzunun üzerinden geriye bakma şansı bulamadan bir şey ayak bileklerine dolanıp onu ileri doğru uçurdu.

Sertçe karnının üzerine düştü ve çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi. Yana yuvarlanıp nafile bir çabayla onu tutan bağları çekiştirdi. İpler metaldti ve anahtarsız açılmayan, iç içe geçmiş iki küreyle sabitlenmişti.

Göğsünü panikle, tek bir kez iç çekmesine yetecek kadar nefesle doldurabilirdi. Kendini bir bitki kümesinin içine doğru sürükleyip yaprakların altına kıvrıldı. Kırılan bitki saplarının sesi gittikçe yaklaşıyor, Cassia'ya fazla vaktinin kalmadığını söylüyordu. Titreyen parmaklarıyla tişörtündeki iletişim bağlantısını çözüp Banshee'ye son bir mesaj gönderdi.

“Renny, Daevalar beni yakaladı,” diye fısıldadı. “Herkesi topla ve buradan mümkün olduğu kadar uzağa gidin.

Beni bulamayasmız diye takip cihazımı çıkarıyorum. Lütfen Kane'e iyi bak."

"İzler şu tarafa gidiyor," dedi adamlardan biri. "Onu görüyorum."

Cassia bağlantıyı kapatıp toprağa gömdü.

Derken birden güçlü eller onu ayak bileklerinden kavrayıp çekti. Cassia güneşte gözlerini kıstı ve önce onu yakalayan kişinin kan çanağına dönmüş gözlerine, sonra da ona karşı kullanabileceği bir şeyler bulabilmek için kemerine baktı. Kemerden gevşekçe sarkan, kılıfının içindeki silahı gördü ve silahı kapıp adamı göğsünden vurdu.

Adamın bedeni hemen yanma devrildi ve Cassia onu sırtüstü döndürerek bileklerindeki bağı çözecek anahtarı aramaya başladı. Tam elini adamın gömlek cebine daldırmıştı ki göz ucuyla kendisine yaklaşan ve sertçe yüzüne inen bir başka el gördü. Elmacık kemiğinin arkasında keskin bir acı patlak verirken darbenin gücü onu hızla çamura yapıştırdı.

"Dikkat et," diye adamı uyardı, arkalarından gelen üçüncü adam. "Kız geri götürülecek; öldürülmeyecek. Öldürürsen parasını verirsin."

Kule gibi tepesinde dikilen Daeva burnundan soludu. "Belki de buna değer."

Cassia yere kan tükürdü ve gözlerinin arkasında biriken gözyaşlarına rağmen güldü. "Sanki senin paran bana yeter de."

Bu sözler yine bir tokatla karşılık buldu ama bu seferki ilkinin ancak yarısı kadar sertti.

“Çocuk nerede?”

O an yerde yatarken Daeva’nın hangi çocuktan bahsettiğini sorma dürtüsüne karşı direndi. Adamı daha fazla tahrik ederse Kane’i kurtarma ihtimalini azaltabilirdi. “Burada değil. Kara iznini başka yerde geçirmek için gezegenden ayrıldı.”

“Bana yalan söyleme,” diyen adam Cassia’nın karnını tekmeledi.

Ciğerleri bir kez daha havasız kalan Cassia nefes almak için ağzını açtı ama başaramadı. Kıvrılıp bir top hâlini alırken acı içinde kuru kuru iç çekmeye devam etti ve en sonunda boğazından bir parça nefes geçti. Daeva’ya güçlkle, “Yemin ederim! Gitti,” dedi.

İkinci adam yanında diz çöktü, sonra saçlarından tutup başını sertçe geriye çekti ve mezardan soğuk gözleriyle Cassia’ya baktı. “Kızın söyledikleri, kaptanının bana söyledikleriyle örtüşüyor.”

Renny’den bahsedildiğini duyunca Cassia birden dikkat kesildi. “Ona ne yaptınız?”

“Çocuk New Haven’da,” dedi Daeva onu duymazdan gelerek. “Onu almak için bir ekip gönderelim ve Eturia’ya doğru yola koyulalım. Prensesi bu ay çıkmadan getirene ikramiye verilecek. Bekleyemeyiz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

X Gezegeneine vardıklarında Kane'in ağzı bir karış açık kaldı.

Buraya son gelişinden bu yana geçen aylarda çok şey değişmişti. Ay boyutlarındaki kurak gezegen şimdi geçit vermez bir kalkan ile çevrelenmişti ve donmuş topraklarında bir üretim fabrikasının temelleri atılmıştı. Hepsi, İnfinyum üretimini hızlandırmak üzere Güneş Ligi tarafından temin edilmişti.

Kane hükûmete karşı sevgi falan besliyor değildi ama bu süper-yakıtın bir sonraki teslimatını bir an önce gerçekleştirmek istedikleri için Ligi suçlayamazdı. Küçük bir parça İnfinyum, Banshee'nin ihtiyaç duyduğu enerjiyi haftalardır sağlıyor, kaptanın yarı maliyetine on katı fazla teslimat yapmasını mümkün kılıyordu. İnfinyum açık pazara ulaşır ulaşmaz sınır bölgesindeki yerleşimlerin üç kat artması

bekleniyordu. Bu icadıyla Gage Spaulding sınır bölgesini kaderine terk edilmiş bir cehennemden, yoksullar için umut vadeden topraklara dönüştürmüştü.

Okula gitmemiş, on sekiz yaşındaki bir çocuk için bu başarı hiç fena değildi.

Kane yer altı kompleksine girince burayı da tanımakta zorlandı. Genelde sessiz olan koridorlar şimdi, yer üstündeki dondurucu rüzgârlardan korunmak için aşağı sığınmak zorunda kalan, idareten yapılmış toplantı odaları arasında koşturan mühendisler ve ustabaşılar ile kıpır kıpırdı.

Kane ve diğerleri Gage'i nihayet, kumanda merkezi olarak kullanılan salonda, koltuğun arkasında dikilirken buldular. Her tarafı danışmanlarla çevrili olan Gage şakaklarını ovuşturdu ve yüzüne düşen bir tutam siyah saçı üfleyerek uzaklaştırdı; muhtemelen laboratuvarına çekilip işletmeye ilişkin detayları bir başkasına bırakabilmeyi diliyordu.

Başını kaldırıp Doran ile göz göze gelir gelmez Gage'in yüzü aydınlandı. Etrafındaki konuşmaları susturmak için bir elini kaldırdı ve yüzünde Kane'in onda daha önce hiç görmediği kadar kocaman bir gülümsemeyle kardeşinin yanına gitti. Gage ve Doran ikiz kardeşlerdi ve Gage'in yüzündeki yara izi dışında birbirlerinin tıpatıp aynıydılar. Aynı geçirdikleri on yılın ardından kısa süre önce birbirlerini bulmuşlardı ve hâlâ aralarındaki ilişkiyi yeniden keşfetmeye uğraşıyorlardı.

Kane hafif bir kıskançlıkla geri çekilip onlara biraz alan tanıdı ve hiç tanımadığı, muhtemelen de hiç tanıyamayacağı

kendi erkek kardeşlerini düşündü. Üç erkek kardeşi vardı, en azından bildiği kadarıyla. Ne de olsa babasının her li-
manda bir piçi olabilirdi.

“Geldiğine sevindim,” dedi Gage ikizine, elini uzatır-
ken. İkili avuçlarını tokuşturdular ve sarılmaya yeltendiler
ama fikir değiştirmiş olacaklar ki son anda geri çekildi-
ler ve tuhaf bir şekilde birbirlerinin omzunu sıvazladılar.
“İşletme stajyeri olan sendin, ben değil. İşlerin altından
kalkamıyorum.”

“Annem burada mı?” diye sordu Doran, odaya ihtiyatla
göz gezdirirken. Annesini görmek istemediği belliydi. An-
nelerinin Gage’e ölü süsü verdiği ve ikizleri yıllarca birbi-
rinden ayrı tuttuğu düşünülürse bu anlaşılır bir şeydi. Ba-
baları da ayrı bir hikâyeydi. Adam Gage’in icadını çalmaya
çalıştığı için bir ceza kolonisinde on yıllık hapis cezasına
mahkûm edilmişti.

Belki de Kane, aile konusunda o kadar da şanssız sayıl-
mazdı.

“Hayır,” dedi Gage. “Dünya’da. Güneş Ligi’yle vergiler
konusunda pazarlık ediyor.”

Doran rahat bir nefes aldı. “Buradayken elimden geleni
yaparım.”

Kane’in Calypsolu olduğunu anladığı, kırkyama, renk-
li bir tunik giyen uzun boylu, orta yaşlı bir adam, “Af-
federsiniz Bay Spaulding,” diye araya girdi. “Konseyime
iletme üzere bir cevap almam gerekiyor. Yatırım yapmak
istiyoruz ama turist halkasındaki dağıtım haklarını yalnız-
ca bize vermeniz şartıyla.”

Kane gözlerini devirme dürtüsüne karşı direndi. Tezgâhtar çırağı olarak çalıştığı dönemde Calypso'dan gelen tüccarlarla muhatap olmuştu. Evlilik heveslisi kızlar gibiydiler. Tek eşliliğe kafayı takmışlardı. Ancak tek eşli ticaret pek iyi bir fikir değildi; bu nedenle Kane, o hayalî yüzüğü parmağa takmamak gerektiğini öğrenmişti. Kane yüzünde gevşek bir gülümsemeyle adama rahat tavırlarla yaklaştı ve elini omzuna attı. Tabii herkese bu şekilde yaklaşmazdı. Calypso'da bu tür fiziksel temaslar yaygındı.

Bir elini Gage'e doğru sallayarak, "Genç dâhimizin kusura bakmayın," dedi Kane adama. "Kendisi bir hayalperesttir, iş adamı değil. Böyle adamlar kârdan çok değişime değer verir." Kane, adamları eski dostlarmış gibi eğilerek sessizce ekledi: "Bizim gibi adamlar için sinir bozucudur, değil mi?"

Adam hemfikir olduğunu gösterircesine homurdandı.

"Dağıtım hakkını sadece size vermeyecektir," diye devam etti Kane, "ama sizin yerinizde olsam, bu engelin beni durdurmasına izin vermezdim. Eğer bu işe baştan girmezseniz, başkası girer. Obsidiyenliler," dedi, iki koloni arasında kızgın bir rekabet olduğunu hatırlayarak.

Bu, adamı ikna etmeye yetmişti. Sözleşmeyi hazırlamak üzere uzaklaştı ve Gage, neredeyse yanaklarının sınırlarını aşacak kocaman bir gülümsemeyle Kane'e döndü. "Seni ekibimde görmek istiyorum. Banshee'de sana ne maaş veriyorlarsa ben dört katını veririm."

“Dur bakalım,” diye güldü Solara, ellerini kalçalarına dayayarak. “Onu elimizden mi kapacaksın, hem de gözü-müzün önünde?”

Gage, yüzünde büyülenmiş gibi bir ifadeyle Kane’e bakmaya devam ederek, “Ah, haydi ama,” dedi. “Böyle bir yetenek, bir mürettebat üyesi olarak boşa harcanıyor. Onun işi yerleri silip bulaşık yıkamak olmamalı. Onun yeri, Shanna ile birlikte benim satış ekibim. Kızın karşı konulmaz bir cazibesi var. İkisi bir araya gelirlerse durduramaz olurlar.”

Kane övgülerden memnundu ama teklif her ne kadar cazip de olsa kabul edemezdi. Başına koyulan ödül yüzünden dikkat çekmemek zorundaydı ve ayrıca Cassia’ya göz kullak olmak için satış hayatını geride bırakmıştı.

Cassia.

Göğsüne görünmez bir bıçak saplandı. Kısa bir süreliğine onun söylediği o son sözleri unutmayı başarmıştı... *Hiçbir şey için sana ihtiyacım yok.* Yıllar boyunca Cassia ona çok renkli hakaretler etmişti: *hayvan pisliği, iskele yalayıcısı* ve Kane’in en sevdiği, *kasık tüyü kaçakçısının pislik yiyen oğlu.* Ama bu seferki farklıydı. Bu seferki, kişiseldi. Bıçağını saplarken Kane’in en yumuşak noktasını özenle hedef almıştı ve Kane bunu hak etmemişti. Özellikle onun için feda ettiği bunca şeyden sonra. O bir sıcak bir soğuk davranmayan, duygularıyla oynamayan ve sebepsiz yere canını acıtmayan birini hak ediyordu.

Belki de bu konuda bir şeyler yapması lazımdı.

Gage'i süzüp kendini onun için çalışırken hayal etmeye çalıştı. Bunu hayal etmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Gage'i severdi, İnfinyumun dış diyara kazandırdığı şeye hayrandı. Maaş artışından da zarar gelmezdi hani, ya da kumsal simülatöründen. Düşündükçe burada kurabileceği hayat daha da çok hoşuna gidiyordu. Doran kardeşini ziyaret etmeye geldikçe Banshee mürettebatım da görebilirdi.

Bu iş, bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi.

Kane heyecanını bastırdı; fazla hevesli görünmek veya pazarlık kozunu kaybetmek istemiyordu. Daha fazla bilgi istemek üzereydi ki yabancı bir ses, "Biri ismimi söyledi," dedi. Volcanus dağlarından bile daha kıvrımlı ve onlar kadar ihtişamlı, esmer bir genç kız ortaya çıktı. Çok güzel olsa da Kane'in dikkatini çeken şey bu değildi. Onu etkileyen kızın yürüyüşüydü. Onun yaşlarında birinde nadiren görülen, kayıtsız bir güvenle yürüyordu.

Gage, "Shanna," diyerek onu eliyle yanlarına davet etti. "Seni Kane Arric ile tanıştırayım. Onu gemisinden çalmaya çalışıyorum."

Shanna gelip Kane'in önünde, parfümünün tatlı kokusunu paylaşacak kadar yakınında durdu. Kane kızın gözlerinin kozmetik ürünlerle de vurgulanmış bir menekşe rengine olduğunu fark etti. Bu gözler omuzlarına dökülen kestane rengi uzun saçlarla oluşturduğu tezat içinde daha da çarpıcı görünüyordu. Pırıl pırıl bir tebessümle avucunu Kane'in elinin içine kaydırды. Kane bu tebessüme öylesine dalmıştı ki onun elini dostça bir tokalaşmadan daha uzun süre tuttu.

Kız da bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tersine elini daha da sıkarken gözleri ilgiyle parladı. Bir kız ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu ama Kane bu bakışı tanıyordu.

Kız ondan hoşlanmıştı.

Kane onun gülümsemesine karşılık verdi. Evet, kesinlikle burada bir hayat kurabilirdi.

“Kane,” diye üstüne basarak tekrarladı Shanna, elini tutmaya devam ederek. “Umarım aramıza katılırsın. Burada galaksiyi değiştiriyoruz. Ayrıca,” deyip muzip bir ifadeyle göz kırptı, “diş sağlığı sigortası yapıyorlar. Bu da seni ikna edemezse, ne eder bilemiyorum.”

Gage kıkırdadı. “Az önce Calypso anlaşmasını halletti.”

“Gerçekten mi?” Shanna kaşlarını kaldırdı. “Dağıtım haklarını sadece onlara vermeden mi?”

“Fazla zor olmadı,” diye itiraf etti Kane. “Onu Obsidiyenlilerle yarıştırmam yeterli oldu.”

Shanna, “Bu dâhice,” deyince Kane’in koltukları kabardı. “O zaman *kesinlikle* aramıza katılmalısın. En azından bir düşün.”

Birkaç dakika önce olsa Kane hayır derdi. Ama şimdi yeni olasılıkların heyecanı ile kalp atışları hızlanıyordu. Saygı gördüğü bir yerde, sadece varlığını sürdürmek yerine yeteneklerini kullanabileceği bir işle yeni bir hayat kurabilirdi. Hâlâ fazla hevesli görünerek elini açık etmek istemiyordu ama cevabının ne olacağına çoktan karar vermişti.

“Bu meseleyi konuşmak isterim... Kumsalda mesela?” dedi Shanna’nın elini hafifçe sıkarak. “Şu dış sağlığı sigortasının ayrıntılarını öğrenmek isterim.”

Yüzü aydınlanan Shanna, simülatör odasını işaret etti. “Sen git. Ben de bikinimi giyip geleyim.”

O uzaklaşırken Kane arkasından bakmamaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Gelmiş geçmiş en güzel kara izni,” diye bıyık altından mırıldandı.

Solara onu dirseğiyle dürttü. “Teklifi ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Neden düşünmeyeyim?”

“Cassia ne olacak?”

Cassia’nın adını duyan Gage birden dikkat kesilip etrafına bakınmaya başladı. “Cassia, tatlı kız. O sizinle gelmedi mi?”

Kane, Gage’e ters ters baktı.

“Aman,” dedi Gage ellerini kaldırarak. “Neyse, boş ver.”

“Ah, onlar sadece arkadaş,” dedi Doran iğneleyici bir tonla. O tonu bir an evvel bırakmazsa dayak yiyecekti. “O yüzden Cassia ile yakınlaşmayı kesinlikle deneyebilirsin.”

Kane kontrolünü kaybetmeyecekti. İki yıldır başına gelen ilk güzel şey, bu iş teklifiydi ve bunu Cassia’yı düşünerek mahvetmeyecekti. Zaten Cassia da kendini net bir şekilde ifade etmişti. Kane’e ihtiyacı yoktu. Bu nedenle Cassia’yı aklından çıkarıp kumsal simülatörüne doğru giderken omzunun üzerinden, “Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz,” dedi. “Bu arada, evet; teklifi ciddi ciddi düşünüyorum.”

* * *

Yarım saat sonra Shanna ile birlikte, üzerlerinde mümkün olduğu kadar az giysiyle kumsala uzanmış, güneşte yanmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kane kendini daha iyi hissediyordu ve bunu Shanna'ya borçluydu. Kızın gülümsemesi bulaşıcıydı ve Kane'in şakalarına neşeyle gülüyordu. Kane her ne kadar bakışlarını onun yüzünden ayırmamaya çalışsa da kızın bikiniyle bir süper model gibi görüldüğünü fark etmemek imkânsızdı.

Ama en çok onunla konuşmak hoşuna gitmişti. Konuşmanın bu kadar rahat ilerleyeceğini veya ikisinin bu kadar çok ortak noktasının olacağını düşünmemişti. Onun da babası tıpkı Kane'inki gibi o daha doğmadan kaçıp gitmişti. O da yoksulluk içinde büyümüşü ve tıpkı Kane gibi küçük yaştan itibaren, başı derde girdiğinde cazibesini kullanmayı öğrenmişti. Bir tekstil şirketinde çıraklık yaptıktan sonra yolu Kane'in adını bile duymadığı yerleşim yerlerine düşmüştü ve anlattığı hikâyelere bakılırsa, Kane'in ondan öğrenebileceği çok şey vardı.

Sohbetleri yavaşladığında Kane bir parmağını havlularının arasındaki sıcak kumlarda gezdirdi ve ona, "Teşekkür ederim. Eğlenmek nedir unutmuşum," dedi.

Shanna onu bir süre izledikten sonra bir elini, elinin üstüne koydu. "Bir değişime ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Sanırım, öyle."

“O hâlde seni tutan nedir? Bir şey olduğunu görebiliyorum.”

Aslında bir şey değil de *birisi* vardı. Ama Kane onu düşünmek istemiyordu.

“Daha yeni tanıştık, biliyorum,” dedi Shanna, “ama ben insan sarrafıyım. Çok yetenekli olduğunu anladım. Ben ce harika bir ekip oluruz.”

Kane başıyla onayladı. Gage haklıydı. İkiisi birlikte, durdurulamaz olurlardı.

“Ayrıca aramızda bir elektrik olduğunu düşünüyorum,” diyen Shanna ona doğru dönüp bir dirseği üzerinde doğruldu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Sadece bana öyle gelmiyor, değil mi?”

Bu yakınlık Kane’in nabzını yükseltti. Bedenini onun bedenine yaklaştırdı. “Hayır, sana öyle gelmiyor.”

Aralarındaki hava elektriklendi.

Zaman yavaşladı.

İkisinin de hareket etmeyip nefes almadığı saniyeler sonunda Kane uzanıp elini Shanna’nın yanağına koydu. Neden böyle yaptığını bilmiyordu. Bu kızı doğru düzgün tanımıyordu bile. Belki anın büyüsyüdü, belki de bir yanı canım yaktığı için Cassia’dan intikam almak istiyordu. Her şekilde, Shanna ona hayır demiyordu. Onu reddetmiyor veya niçin birlikte olamayacaklarına dair nedenleri sıralamıyordu. Gözlerinde pişmanlık yoktu, sadece davet vardı. Bakışları Kane’in dudaklarına inince Kane, onun ne istediğini anladı. En önemlisi de her ne olursa olsun Shanna’nın buna “hata” demeyeceğini anladı.

O yüzden Kane tereddüt etmedi. Onu öptü.

Dudakları birbirine değeri değmez Kane'in içine heyecan doldu. Shanna'nın ağzı sıcak ve yumuşaktı ve Shanna ağzını nasıl kullanması gerektiğini iyi biliyordu. Ama sonra Kane yüzünü çevirip onu daha derinden öpmeye başladığında karnına bir ağrı girdi. Ve bu, iyi bir ağrı değildi. Ağzındaki tat, yanıştı. Fazla tatlıydı. Kane bedeninin kızı reddettiğini hissedebiliyordu.

Eğer bir şans verirse bu öpücüğün güzelleşeceğini umarak devam etmeye zorladı kendisini. Ama birkaç saniye sonra, ruhunun derinliklerinde, hata yaptığını anlamıştı. Tam geri çekilmeye karar vermişti ki arkalarındaki kapı savrularak açılınca sıçrayarak ayrıldılar.

Kane kapıya doğru bakınca Doran'ın ve Solara'nın ona tuhaf tuhaf bakmakta olduklarını gördü. Kendine, yanlış bir şey yapmadığını hatırlattı. Cassia ile birlikte değillerdi, dolayısıyla onu aldatmış sayılmazdı.

Ama onların rengi atmış yüzlerine bakınca, sorunun bu olmadığını anladı.

"Bir şey olmuş," dedi, gergin gergin.

"Renny," dedi Solara ona düz bir sesle.

"Ne oldu?"

"Az önce Banshee'den aradı. Durumu bayağı kötü ve..."

"Ve?"

"Cassia gitmiş. Daevalar kaçırmış."

Kane ayağa kalktığını, kumlar üzerinde koştuğunu veya kumsal simülâtöründen çıktığını hatırlamıyordu. Birden

kendini kompleksin hava kilidine bir kol boyu mesafede, yarı çıplak vaziyette uzay mekiği park istasyonuna çıkmaya çalışırken buldu. Doran ve Gage onu zorla yere devirdiler.

“Bırakın gideyim,” diye hırladı, onları uzaklaştırmaya çalışırken. Dört ayak üzerinde doğrulurken yeryüzüne çıkmak için özel bir kıyafete ve oksijen başlığına ihtiyaç duyduğunu hatırladı ve daha önce giydiği takımı aramaya başladı.

Solara koşarak önüne geçip hava kilidiyle arasına girdi. “Kane, burada kalmak zorundasın. Daevalar hâlâ seni arıyor. Renny onlara senin New Haven’da olduğunu söylemiş ama gemiye dönmen ihtimaline karşı Banshee’yi izlemek üzere bir ekip bırakmışlar. Seni yakalarlarsa Cassia kendini bir hiç uğruna feda etmiş olur. Cassia bunu istemezdi. Kendine gelip iyi düşünmen gerekiyor. Senin yerine bizden birinin gitmesi lazım.”

Kane duvardan bir kıyafet kaptı. “Çekil yolumdan.”

“Hayır, bu intihar,” dedi Doran. “Dışarısının güvenli olduğunu öğrenene kadar burada kalıyorsun. Sonra Cassia’yı bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Söz veriyorum.”

“Senden izin istemiyorum. Çekil yolumdan.”

“Ben de senden istemiyorum. Olduğun yerde kalıyorsun.”

Gergin bir an boyunca birbirlerini tarttılar. Sonra Doran, Kane’in bileklerini kavradı ve kollarını bükmeye çalıştı. Kane daha güçlüydü. Bir hamleyle kendini kurtarıp çenesine bir sağ kroşe indirdi. Parmakları kemikle çarpıştı ama acı hissetmedi. Hissettiği tek şey panikti. Cassia’yı bulmak

dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. O burada başka bir kızla sarmaş dolaş kumsalda uzanırken Cassia, korku ve acı içindeydi ve bunu bilmek, onu çıldırmanın eşiğine getirmişti.

Cassia'nın ona ihtiyacı vardı. Ona gitmeliydi.

Bir adım atmayı başarmıştı ki Doran ve Gage yeniden üzerine çullandılar. İkisi de bir kolundan tutup onu geri çekerken bir hayvan gibi çırpınıyordu. Sonra Solara yaklaşıp cebinden küçük bir buton çıkardı.

Ama bu bir buton değildi. Portatif bir şok cihazıydı.

“Hayır!”

“Bunu yapmak istemezdim,” dedi Solara. “Çok özür dilirim, Kane.”

Kane ondan kaçmak için çaresizce geriye doğru atıldı. Şok cihazının tenine değmesine müsaade edemezdi. Değdiği anda tüm sistemine nöro-inhibitörler yayılacak ve Kane bilincini kaybedecekti, üstelik kendine geldikten sonra bile bir tam gün boyunca hafızası geri gelmeyecekti. Daevalar o zamana kadar diğer halkaya geçerlerdi. Onlara zamanında ulaşması imkânsız olurdu.

“Lütfen yapma! Rahat duracağım, yemin ederim!”

Ama Solara dinlemeyip cihazı çıplak göğsüne yapıştırdı. Kane sinir sistemini istila eden ve kaslarını hissizleştirip başının gevşekçe sarkmasına ve tüm bedeninin uyuşmasına neden olan ilaçların saldırısını hissetti.

Son gücüyle, “Bana ihtiyacı var,” diye fısıldadıktan sonra gözleri kapandı ve karanlık onu yuttu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cassia yolculuğun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Pis, metal kafesinin içinde geçirdiği her an sonsuzluk gibi gelirken zamanın izini sürmek mümkün değildi. Üstelik uzayda gün doğumu veya gün batımı da yoktu, sadece karanlık vardı. Ve yük ambarında kendisi dışında nefes alan herhangi bir şey bulunmadığı için günlerden ne olduğunu kimseye soramıyordu.

Daevalar hedeflerini genelde canlı ele geçirmezlerdi; bu yüzden gemideki tek kafes, Cassia'nın kafesiydi. Hücresinin her iki tarafında üst üste yığılmış ve yere bağlanmış tabutlar, Daevaların onları kiralayanlar için ne kadar iyi iş çıkardıklarına tanıklık ediyorlardı. Cassia gözlerini önünden ayırmıyor ve o tabutların içindeki insanlardan geriye kalanları düşünmemeye çalışıyordu. Kane'in de o tabutlardan birinde olabileceğini düşünmek, tüylerini ürpertiyordu.

En azından onu bu kaderden kurtarmıştı.

Kane'i o kadar özlüyordu ki canı yanıyordu. Sayısız kez onun hediye ettiği, Eturia'dan gelen muskaya dokunmak için boynuna uzanmış ancak muskanın orada olmadığını fark etmişti. Muskayı çıkarmamalıydı. Onu teselli edebilecek her türlü şeye ihtiyacı vardı.

Eturia'da onu bir prenses karşılama töreni beklemiyordu. Prenses unvanı, ailesinin ordusunun vereceği destek olmadan hiçbir anlam ifade etmiyordu ve o ordu, evlilik sözleşmesini bozup savaş başlatan, gözden düşmüş bir kızın yardımına koşmayacaktı. Daevalar onu Marius'a takdim etmeden önce üzerine bir hortum tutup yıkasalar kendisini şanslı sayacaktı. Daha sonra idam ve kimyasal lobotomi* seçeneklerinden biri gerçekleştirilecekti. Marius'un ailesinin içat ettiği sadistçe prosedürlerden biri de lobotomiydi.

Cassia'nın hayatı her türlü bitmişti.

Umutsuzluğun tek iyi tarafı, kendisini sapkınlık derecesinde özgür hissetmesiydi. Yaşamaya değer hiçbir şeyi kalmamıştı, yani nazik davranması için bir neden yoktu. Daevaların ona sakinleştirici vermesini sağlamak için ne yapması gerektiğini artık öğrenmişti. (Demir parmaklıkları tekmeleyerek çıkardığı gürültüden özellikle nefret ediyorlardı.) Ve günlerini rüyasız bir komada geçirmek, suratına yumruk yemeye değdiği için o parmaklıkları tekmelemeye devam ediyordu.

*Lobotomi: Tıpta zaman zaman uygulanan, beynin ön lobunun beyinle bağlantısının kesilmesi işlemidir. İşlem sonunda hastalar ağrı ve acıyı hissetme yeteneklerini kaybederler.

Gemi yere indiğinde Cassia'nın yüzü zonklayan, koca bir morluğa dönmüştü.

Daevalar onu teslim edecekleri sabah kafesten sürükleyerek çıkarıp el ve ayak bileklerini, fazla çekiştirilirse elektrik şoku veren, hafif kelepçelerle bağladılar. Cassia'nın bacakları haftalardır kullanılmamaktan güçsüz düşmüştü ve adamlar onu sürükleyerek parlak gün ışığına çıkardıklarında dizleri titriyordu.

Güneş ışığı gözlerini kör ederken yüzünü buruşturdu. Botlarının altında ezilen kuru çimenlerin sesini duydu ama nereye indiklerini gösterecek herhangi bir şey göremiyor ve duyamıyordu. Uzaklarda bir yerlerde bir karga ürkütücü bir biçimde öttü, sonra hafif duman kokan bir esinti saçlarını havalandırdı. Yavaşça gözlerini kırptırdı ve etrafındakileri görebilmeye başladı.

Burada bir yangın olmuştu; bu, havadaki yanık kokusunu açıklıyordu. Hafif kıvrımlı tepelerin ötesinde göz alabilmesine uzanan her yer kararmıştı. Birkaç sivri ağaç gövdesi, mezarlarından kalkan cesetler gibi yerden çıkıyor, tuhaf açılarla yükseliyordu. Kilometrelerce uzanan, yalnızca ölümdü.

Cassia burayı tanımıyordu. Yanlış gezegene mi inmişlerdi?

Adamlardan biri onu ileri doğru itip Marius'un ailesi Durango hanedanının mührü olan dağ zirvesini üzerinde taşıyan uzay mekiğini gösterdi. "Marius, seni teslim etmeden önce evine hoş geldin turu attırmamızı istedi."

Cassia'nın ciğerlerindeki hava dondu. Bakışlarını hızla önündeki manzaraya çevirdi; bu kez gözünde lavanta çiçekleri ile kaplı tepeleri ve yapraklarını rüzgâra döken heybetli söğüt ağaçlarını canlandırdı. Sakarca kendi etrafında dönünce uzaktaki gölü gördü ve yaşlarla dolan gözleri, görüşünü bulanıklaştırdı. Çünkü burayı tanıyordu; hatta yatak odasındaki duvara yapıştırdığı, bu yere ait o fotoğrafa bakarak geçirdiği yıllar sonunda burayı ezbere biliyordu. Şu anda kendi kraliyet ailesine ait, atalarından kalan toprakların üzerinde duruyordu.

Onun sebep olduğu savaşla harabeye dönen toprakların. “Yürü,” dedi adam onu tekrar iterek.

Cassia uzak mekiğine ağır hareketlerle binip pencerenin yanına oturdu ve aşağıda uzanan yıkımı izledi. Hiçbir şey onu, savaşın iki yılda bu şehre yaptıklarına hazırlayamazdı. Sokakların çoğu geçit vermez vaziyette, şok dalgalı havan topraklarının açtığı çukurlarla kaplanmıştı. Bilim semtinin kalbi olan Rose Akademisi, artık bir enkazdı. Tarlalar mahvolmuş, ambarlar yakılmıştı. Hastaneye bile merhamet etmemişlerdi. Çatısının yarısı erimiş, çarpılmış metal yığınlarını ve yanmış yatakları gözler önüne sermişti. O yataklar muhtemelen saldırı sırasında boş değildi.

Gözleri şahit olduğu yıkımı algılayamıyordu. Saf değildi, diğer gezegenlerde savaş görüntüleri görmüştü ama burada kitle imha silahları yoktu. Dört kurucu hanedan yüzyıllar önce Eturia'yı yaşanır hâle getirdiklerinde koloni kurucu anlaşmasında bu konuda karar almışlardı. O

anlaşmaya sadık kalmak, en kutsal öğretileriydi ve Güneş Ligi'nin anlaşmanın uygulanmasına yardımcı olması gerekiyordu. Koloniler Lig'e bu nedenle vergi ödüyordu. Peki Lig buraya neden müdahale etmemişti?

Gözleriyle şehri taramaya devam etti ve ailesinin sarayının hâlâ ayakta durduğunu gördü ancak doğu kanadının bir bölümü yıkılmış ve ön girişi çevreleyen duvarlar kırmızı renkli sembollerle kaplanmıştı. Sadece Durango toprakları etkilenmemiş görünüyordu ki bu da anlaşmaya ihanet eden Marius'un ailesi olduğunu gösteriyordu. Bu Cassia'yı şaşırtmamıştı ama savaş için gerekli parayı nereden bulduklarını anlayamıyordu. Silahlar hiç de ucuz değildi ve kolonide en az servete sahip aile, Durangolardı. Zaten Cassia ve Marius'un evlenmelerini kabul etmelerinin sebebi de buydu.

Uzay mekiği Durango sarayının arkasına iniş yapana dek aklının gerisinde bu soru dönüp durdu. Sonra tüm gücünü toplayıp tişörtünün kollarıyla gözlerindeki yaşları kuruladı. Düşmanları zaten birçok şeyini elinden almıştı. Gözyaşlarını onlara vermeyecekti. Uzay mekiğinden, karman çorman saçlarıyla, başı dik çıktı.

Zindandaki bir hücreye gideceğini düşünmüştü ve haklı çıktı. Ama Daevalar onu doğrudan bodrum katına götürmek yerine, hizmetçiler ve ziyaretçiler bir zamanlar muhteşem bir prenses olan Cassia Adelaide Rose'un kan lekeli paçavralar içinde pis kokulu bir tutsak hâline geldiğini görsünler diye ana evin tüm koridorlarında yavaşça gezdirdiler.

Aralarından herhangi birini tanımayı reddeden Cassia köşkte gezinirken ifadesiz bakışlarını önünde tuttu ve sonunda merdivenlerden köşkün hapisanesine indi.

Cassia daha önce hiç, kendi sarayında bile, zindan görmemişti ama buradaki zindan tam da hayal ettiği gibiydi. İki gri üniformalı muhafızın beklediği bir güvenlik istasyonunun karşısında yarım düzine kadar hücre sıralanmıştı. Cassia alışkanlıktan kalçalarına asılı silahlara dikkat etti: Birer elektrikli sopa birer de silah, kemerdeki kılıflarının içinde gevşekçe sallanıyordu. Bilekleri bağlıyken silahlardan birini ne kadar çabuk kapabileceğini hesapladı ama iki muhafız onun tetikte olduğunu sezmiş gibi, fiberglas parmaklıklı hücre kapısını kenara doğru çekip açarken Cassia'nın erişebileceği mesafeden çıktı.

Hücre loş ve serindi, hafif küf kokuyordu ve eğimli zemin, arka duvarın yanında yer alan yuvarlak drenaj kapağına doğru alçalıyordu. Bir zamanlar buradan ne gibi sıvaların aktığını düşünmemeye çalıştı ama toplama çukurunun etrafındaki şarap rengi lekeler oldukça canlı bir resim çiziyordu zaten. Arkasından çarpılarak kapanan kapı onu yerinde sıçrattı.

Bir muhafız Daevalara, “Esirin zincirlerini çözün,” dedi, sesi ödül avcılarına duyduğu tiksintiyle doluydu. Kanun adamları Daevalardan korkarlardı ama onlara asla saygı duymazlardı.

Cassia parmaklıklara yakın durdu ve ona acı çektirmekten en çok zevk alan Daeva uzanıp el ve ayak bileklerindeki bağları çözerken hareketsiz bekledi.

“Bu seferkini özleyeceğim,” dedi Daeva, Cassia’ya pis pis bakarak. “İyi çığlık atıyordu. Keşke onu satın alacak kadar kredim olsa da o çığlıkları biraz daha duysam.”

Daeva’nın teni tenine her değdiğinde Cassia irkilmemek için dişlerini sıkıyordu. Adamın tırnaklarını çevreleyen deri, onun kanıyla kaplıydı. Ellerin görüntüsü Cassia’ya, sakinleştiricilerin uyuşturduğu o acı selini geri getirdi. Daeva zincirleri çözüp gitmek üzere döndüğünde Cassia öfkeyle nefes aldı.

“Bir şey unuttun,” dedi.

Adam omzunun üzerinden dönüp baktığı an Cassia yıldıırım gibi harekete geçip yumruğunu parmaklıkların arasından savurdu. Parmakları Daeva’nın burnuyla buluştu ve adamın kemikleri elinin altında parçalanırken hafif bir çatırtı yükseldi. Daeva tepki veremeden Cassia hücresinde onun erişemeyeceği bölüme sıçradı. Kendi botlarına takılıp beton zemin üzerine sertçe düştü ama adamın gözlerindeki öfke, kuyruk sokumunun incinmesine değdi.

Adam parmaklıkları kavrayıp şiddetle sallarken dudaklarının üzerine akan kanların arasından küfürler savuruyordu. Durango muhafızlarından biri, Daeva’yı elektrikli sopasıyla dürtüp uyardı, “Marius’un ganimetine daha fazla zarar gelirse ödülünüzden kesilir. Gidip kâtibi görmenizi ve sonra da hangi delikten çıktıysanız oraya geri dönmenizi öneririm.”

Daeva bir süre daha hırlayıp burnundan soludu ama sonunda mücadele etmekten vazgeçti ve kapıdan çıkıp gitti.

Gümbürdeyen ayak sesleri azalarak yok olunca muhafız, ortağına dönüp bir emir verdi. “Zincir düzeneğini hizmetçilere götür ve işe başlamadan önce yere haşarat geçirmez bir muşamba örtmelerini söyle.” Başparmağıyla arkasındaki Cassia’ya işaret etti. “Kim bilir buraya ne tür mutasyona uğramış bitler getirdi.”

Diğer adam başıyla onaylayıp gergin gergin kafasını kaşıdı.

O odadan çıkar çıkmaz ilk muhafız duvara yaslanıp kollarını bağladı ve Cassia’ya bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi baktı.

“Değişmişsiniz,” dedi. “İyi yönde, sanırım.”

Sanki tanışıyorlarmış gibi konuştuğu için Cassia onu daha büyük bir dikkatle inceledi. Muhafızın yüz hatlarını inceleyince adamın gerçekten de tanıdık olduğunu fark etti. Yirmili yaşlarının başında, uzun ve zayıftı; saçları saman rengi, defalarca kırıldığı belli olan burnu ise çarpıktı. Cassia’nın belleğinin kıyılarında bir şeyler canlanıyordu ama onu tam olarak çıkaramıyordu.

“Beni hatırlamıyorsunuz,” dedi muhafız düz bir sesle, buna şaşırmamış gibi. “Size yardım edeyim. Şehirdeki alışveriş gezilerinizi denetlemekle görevli askerî okul öğrencisiydim. Her seferinde beni ekerdiniz, bense sizi kaybettığım için fazladan görev yapardım.”

Parçalar yerine oturunca Cassia’nın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Bu adam, ailesinin askerlerinden biriydi ve düşman kılığına girmişti. O da değişmiş olmasaydı Cassia

onu kolaylıkla tanırdı. Sanki geçen iki yıl, içindeki gençliği çalıp gitmiş gibi bakışları sertleşmiş, soğuklaşmıştı. “Er Jordan?”

“Artık General Jordan.”

“General mi? Bu kadar genç biri için yüksek bir rütbe bu.”

“Bunu savaşın yan etkisi gibi düşünün,” dedi Jordan, gözlerini kısarak. “Üstleri ölünce insan hızla terfi ediyor.”

Cassia’nın yanakları yanmaya başladı. İlk içgüdüğü, başını utançla eğmekti ama bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı. “Bunların hiçbirisi olsun istemedim. Gitmek zorundaydım.”

“Biliyorum. Eğer evlenip Durango ailesine katılsaydınız Marius annenizi ve babanızı öldürecek. Belki Rose unvanını ele geçirince sizi de öldürecek.”

Cassia’nın kaşları kalktı. “Bunları size kim söyledi?”

“Kaynaklarım var.”

“Peki bu nedenle mi buradasınız?” Cassia’nın kalbine umut doldu, uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklığı bu. “Beni eve götürmek için mi? Annemle babam bana artık inanıyor mu?”

Jordan onu bir süre izledikten sonra başını salladı. “Olan bitenden gerçekten hiç haberiniz yok sanırım.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Annenizle babanız gittiler. Aylar önce gezegenden kaçtılar.”

“Kaçtılar mı? Takviye kuvvet getirmek için mi?”

Jordan alaycı alaycı güldü. “Daha çok canlarını kurtarmak için. Bir gece yarısı kuyruklarını kıstırıp kaçtılar. O zamandan beri onlardan haber almadık. Üstelik kaçmadan önce hazine sandıklarının boşaltmışlar. Yani şu aşamada size inanıp inanmamalarının bir önemi yok.”

Cassia’nın içindeki umut kaybolup giderken kalbi buz kesti. Annesiyle babasının krallığı savunmasız bırakıp gittiklerine inanmıyordu; hem de yıllarca ona, tahta karşı sorumlulukları konusunda vaazlar verdikten sonra. Cassia’nın halkı şu anda Rose isminden hiç etmediği kadar nefret ediyor olmalıydı. Boğazına oturan utanç yumrusunu geriye itip, “Başka ne kaçırdım?” diye sordu.

“Hmm,” diye söze başladı Jordan kaşlarını çatarak, “siz gittikten sonra Durangolar boş tehditler savurmaya başladılar. Kimse gerçek bir işgale kalkacaklarına inanmıyordu, savaşmaya yetecek kadar paralarının olmadığını herkes biliyordu. Bozulan evlilik sözleşmesine karşılık bir ödeme almayı kabul ederler ve bu konu böylece kapanır diye düşünmüştüm. Ama sonra kral ve kraliçe bir uzay mekiği ‘kazasında’ öldüler” derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı “ve Marius kontrolü ele geçirdi.”

“Marius kral mı oldu?”

“Üç tahtın kralı. Sizinki dışında bütün hanedanların. Saldırıya o başladı ve sadece bize saldırmadı. Diğer iki krallığı o kadar hızlı vurdu ki ittifak kurmaya vakit kalmadı. Krallıklar günler içinde düştü. Artık o topraklara Marius hükmediyor ve eski unvan sahipleri de muhtemelen kendi ‘kazalarını’ bekliyorlar.”

“Ama bir dakika,” dedi Cassia. “Bu mümkün değil.” Kurucu anlaşılmaya göre Cassia evlilik sözleşmesini bozduğu için Marius onun hanedanını işgal etme hakkına sahipti. Ama bu hak, diğer iki hanedanı kapsamıyordu. Buralara saldırmak, hele kraliyet ailesi üyelerine suikast düzenlemek için haklı bir gerekçesi yoktu. Güneş Ligi çoktan müdahale etmiş ve onu durdurmak için bir İnfazcı birliği göndermiş olmalıydı. “Buna kim izin veriyor?”

Jordan ona, bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini soran bir çocuğa bakar gibi, eğlenerek baktı. “Sanırım füzelerin parasını kim vermişse, izni de o vermiştir.”

“Mali bir destekçisi mi var diyorsunuz?”

“Olduğunu biliyorum. Ve bu, Güneş Ligi’nin burayı görmezden görmesini sağlayacak kadar güçlü bağlantılara sahip biri.”

“Peki benim krallığımda neler oluyor? Yönetim kimde?”

“Kime sorduğunuza bağlı.”

“Kimse mi?”

Jordan cevap olarak omuz silkti. “Veya herkes. Her şekilde, orada bir kaos hâkim.”

“O hâlde Durango ordusuyla bu kadar zaman mücadele etmeyi nasıl başardık?”

“Vatandaşlar silahlandı. Başta iyi gidiyordu, ta ki...”

“Ta ki?” diye onu teşvik etti Cassia.

“Ta ki vatandaşlar emir almayı bırakıp isyan başlatana kadar. Kurucu anlaşmanın değiştirilip bir cumhuriyet kurulmasını istiyorlar.”

“Ah, tanrım.” Cassia ellerini şakaklarına götürüp sarayın duvarlarını kaplayan sembolleri düşündü. Bu, isyancıların nişanesi olmalıydı. Ama isyan, şu anda dertlerinin en küçüğüydü. Rose Krallığı, bir lideri olmadan aşağı doğru yuvarlanmaya devam eder ve en sonunda Marius’un ellerine düşerdi. Halkının bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve her ne kadar ismi lekelenmiş de olsa tahtın gerçek vârisi, oydu. Başını hücre kapısına doğru salladı. “Beni buradan çıkarıp eve götürün.”

Jordan onu hayrete düşürerek, “Hayır,” dedi.

“Anlamadım?”

“Bu bir kurtarma görevi değil.”

“Bu kadar oyun yeter,” diye çıkıştı Cassia. “Hemen açın kapıyı.”

“Diyelim ki açtım,” diye karşılık verdi Jordan, “ve buradan bir şekilde sağ çıktık. Sizce Marius omuz silkip öylece gitmenize izin verir mi?”

Cassia çenesini sıktı. Cevabı biliyordu.

“Vermez,” dedi Jordan. “Sizi bulana kadar krallıktaki bütün evleri yakar. Bu onun için kişisel bir mesele. Onu düğün günü kilise mihrabında bırakıp gittiğinizden beri tüm kolonide alay konusu oldu. Bence bizi tamamen ezip geçmemesinin sebebi, sizin burada olup bu yıkımı izlemenizi istemesiydi. Yakalandığınızı duyunca sizi görebilmek için Marius’un muhafızlarının arasına sızdım. Ama kimseye söylemedim. Burada olduğumu astlarım bile bilmiyor.”

“Niye geldiniz? Benimle alay etmeye mi?”

“Hayır. Cesaretiniz var mı diye görmeye geldim. Rose soyunda mücadele gücü kalmış mı diye görmek istedim.” Anlamalı anlamalı baktı. “Ve Marius’u içerden çökertmeme yardım edebilir misiniz diye görmek için.”

Cassia şaşkınlıkla güldü. “Peki, neye karar verdiniz?”

“Bence o cesarete sahipsiniz.”

“Bence siz aklınızı kaçırmışsınız.”

“Belki ikimiz de haklıyızdır,” dedi. Yukarıdan gelen ayak sesleri konuşmalarının kısa süre sonra kesileceğini gösteriyordu. Jordan yaklaşıp fısıltıyla konuştu. “Kaçmak veya Marius’a suikast düzenlemek hiçbir şeyi çözmez. Onu canlı ele geçirirsek füzeleri kimden temin ettiğini ve nerede sakladığını öğrenebiliriz çünkü füzeleri cephaneliğinde tutmuyor. Füzeleri ele geçirirsek ordusu geri çekilmek zorunda kalır. Eğer Marius’u etkisiz hâle getirmenin bir yolunu bulursanız geri gelip sizi bulacağım. Ve bulduğum zaman, zaten size ait olan krallığı almanız için ordunun tam desteği arkanızda olacak.”

Jordan’ın planı, Cassia’nın bütün duygularını harekete geçirmişti ama bunun nasıl mümkün olacağını hâlâ anlamıyordu. “Bu hücrenin içindeyken hiçbir şey yapamam.”

“Demek ki hatırladığım kadar kurnaz değilmişsiniz.”

“Ama üzerimde saç tokası bile yok.”

Jordan’m omuz silkişi, bunu umursamadığını gösteriyordu. “Eğer akıllı olursanız tokaya ihtiyacınız kalmaz. Siz gelmeden hizmetçi kızların konuşmalarını duydum. Sizi yıkayıp akşam yemeğinde Marius’un huzuruna çıkaracaklar.

Marius'u evlilik sözleşmesini yerine getirmeye ikna edebilirsiniz.”

“Siz kesinlikle aklınızı kaçırmışsınız.”

“Kraliyet düğünü planlamak, çok meşakkatlidir. Dikkati dağılan insan, korunmasız olur. Kararınız ne olursa olsun, şu meşhur cazibenizi kullanmanızı öneririm.” General geri çekilirken Cassia'nın kan lekeli kıyafetlerine kaşlarını çatarak baktı. “Cazibenizin oralarda bir yerde saklandığından eminim.”

“Size nasıl ulaşacağım?”

“Ulaşmayacaksınız.”

“Ama bize bir plan lazım. Bana ne zaman geleceğinizi nasıl bileceksiniz?”

Jordan'ın tek söylediği, “Siz merak etmeyin. Ben bilirim,” oldu.

Sonra yan kapıdan eğilerek çıktığında Cassia'nın başı dönüyordu.

* * *

Bir saat sonra bir muhafız ekibi gelip bileklerini bağladı ve onu, zemini “mutasyona uğramış bit” sürüsünden koruyan bir muşambanın üzerinde ellerinde makaslarla üç hizmetçinin beklediği hizmetçiler kanadına götürdü. Hizmetçiler buruşturdukları yüzleriyle kıyafetlerini kesip çıkardılar ve kirli kumaş parçalarını şömineye attılar. Bu sırada zavallı Marius'un böyle iğrenç bir kızla evlilik sözleşmesi yaptığına hayıflanıyorlardı. Acı geçip de gerçek makyaj işlemi

başladığında Cassia elmacık kemiklerine sürülen parıltının keyfini çıkarıyormuş gibi yaptı ama akıllı Jordan'm teklifindeydi.

Planı gerçekleştirmenin bir yolu olmalıydı.

Hizmetçiler saçlarını ince ince örüp sabitlerken o her türlü ihtimali, ne kadar çılgınca olursa olsun, ölçüp tarttı. Kafa derisine hafifçe sürten metal ona artık saç tokasına erişebileceğini söylüyordu ama bu savaşı saç tokalarıyla veya silahlarla kazanamazdı. Marius için bu gece, intikam gecesi idi. Cassia'nm onu yatıştırması gerekiyordu ve içgüdüleri ona, bunu ancak uysallıkla başarabileceğini söylüyordu.

Bu nedenle hizmetçiler ona bir prensese yakışmayacak askısız, mini bir elbise giydirdiğinde itiraz etmedi. Muhafızlar onu yemek salonuna yalın ayak, elleri bağlı vaziyette götürürken de ses çıkarmadı. Eğer Marius onu maiyetinin önünde küçük düşürmek istiyorsa Cassia buna izin verecekti.

Cassia yemek salonundan içeri girip eşikten geçtikten sonra adımlarını küçülttü ve utanç içindeki bir kız gibi yürümeye özen gösterdi. Bakışlarını ayaklarının altındaki parlak kuvars döşemelere indirdi ve kanını donduran o bildik bariton sesi duyana kadar da kafasını kaldırmadı.

“Tanrım, bu gerçekten sen misin, Cassy? Bir deri bir kemik kalmışsın.”

Takma adının böyle laubali bir şekilde söylenmesi Cassia'nm sinirine dokunmuştu. Kane'den başka kimse ona böyle hitap etmezdi. Yine de kirpiklerinin arasından

Marius'a utangaç utangaç baktı ve yarattığı etkiyi güçlendirmek için titreyen alt dudağını ısırmayı ihmal etmedi.

Uzun yemek masasının başında oturan Marius, tıpkı Cassia'nın hatırladığı gibi görünüyordu, bir reklam panosundan fırlamıştı sanki. Marius hem genetik hem de stil açısından oldukça yakışıklıydı ve bugün de bir istisna değildi. Yakasına kıvrılarak dökülen bakır saçlarından mükemmel bir şekilde manikürlü tırnaklarına kadar, üzerinde tek bir kusur yoktu. Trafiği tıkayacak kadar güzel vücuduyla bir heykel gibiydi. (Gerçekten de bir keresinde çıplak göğsünün görüntüsü üç hava taşıtının zincirleme kaza yapmasına sebep olmuştu.) Ama bu mükemmelliğin altından, galaksi-deki hiçbir teknolojik icadın saklayamayacağı bir zalimlik kendini gösteriyordu.

Cassia onu bu nedenle reddetmişti.

Marius'un sandalyesinin etrafında dönüp duran yarım düzine kız ise bunu umursamıyor gibiydi. Özellikle kucağına oturmuş, onun şekilli sakallarını tırnaklarıyla okşayan kız, belli ki hiç umursamıyordu. Kedi gibi mırlayacak kadar hâlimden memnundu; Cassia'ya doğru şöyle bir bakıp gözlerini hayretle Marius'a dikti.

Marius elini muhafızlara doğru azarlıcasına salladı. "Zincir mi taktınız? Konuğumuz bir prenses, asker değil. Onu çözün de medeni insanlar gibi yemeğimizi yiyelim."

Muhafızlar söyleneni yaptı ama bir kol boyu mesafede kalmaya devam ettiler ve gözlerini Cassia'nın ellerinden ayırmadılar. Cassia'nın Daeva'ya ne yaptığını duymuş

olmalıydılar. Cassia şimdi tekrar düşününce, ödül avcısını yumruklamanın pek de iyi bir fikir olmadığını görüyordu.

“Gel,” diyen Marius, masada kendisinin hemen yanındaki kapitone koltuğu gösterdi. Odadaki bütün başlar koltuğa döndü. “Aşçıma senin en sevdiğin yemeği sipariş ettim: ağır ateşte pişmiş sülün, kuşkonmaz filizleriyle... mantar-sız.” Dudaklarını aşmayan bir gülümsemeyle ekledi: “Mantardan nefret ettiğini unutmadım.”

Marius parmaklarını şaklattı ve bir düzine tabak örtüsü eş zamanlı olarak kaldırılınca odaya buharlarla birlikte kı-zarmış et ve baharat kokusu doldu. Cassia koltuğuna yerleşirken karnı guruldadı.

Onun açlığının sesini duyan Marius kahkahayı bastı. “Daevaların seni aç bırakacağını bilseydim seni eve getirtmek için başka birilerini gönderirdim.”

“Öyle mi?” Cassia peçetesini açtı. “Neden gittiğimi bil-mene rağmen mi?”

Marius’un kibirli gülümsemesi bir an için bozuldu. Kendini tekrar topladığında dudakları öncesine göre fark edilir derecede inceydi. “Bir piçle kaçtığımı öğrendiğimde sevindim diyemem ama duyduklarım doğrumsa onun para için baştan çıkardığı ilk kız sen değilmişsin. Onun cazibesine yenik düştüğün için seni suçlayamam. Sadece on altı yaşındaydın.”

Marius’un net cevabı, Cassia’yı hazırlıksız yakalamıştı. Söylediklerinde gizli bir anlam, dudaklarında Cassia’nın gitmesinin *gerçek* nedenini ikisinin de bildiğini gösterecek

hafif bir gülümseme görmek üzere onun yüzünü inceledi. Ama pembeleşen yanaklarına bakılacak olursa Marius, onun gerçekten Kane'e âşık olduğu için kaçtığını düşünüyordu. Ve eğer durum buysa, Cassia'nın yaptığı suçlamaları annesiyle babası kimseye söylememiş olmalıydı.

Jordan'ın planını gerçekleştirmenin yolunu bulmuştu.

"Hak etmediğim kadar yüce gönüllüsün," diye mırıldandı Cassia. Gözlerini kucağından ayırmamış ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. "Gider gitmez hata yaptığımı anladım ama eve dönüp seninle yüzleşmekten korktum. Onca acı yaşandı ve hepsi benim yüzümden."

"Mmm," diye ona katıldı Marius. "Kalsaydın her şey farklı olabilirdi."

"Belki her şeyi düzeltmek için çok geç değildir. Tahtlarımızı birleştirip savaşı durdurabiliriz."

Marius dikkatini kucağında oturan kıza yöneltti, bir parmağını aheste hareketlerle sırtından aşağı indirirken gülümsüyordu. Her ne kadar kayıtsız kalmaya çalışsa da bunu istediği belli oluyordu. Cassia'nın herkesin içinde ona geri dönmek istemesini. "Zaten tahtını ele geçirmek üzereyken bunu neden kabul edeyim ki? Artık bir evlilik sözleşmesine gerek kalmadı. Senin teslim olmanla birlikte savaş birkaç gün içinde bitecek."

"Ama şehrimde isyancılar var," diye uyardı Cassia. "Monarşiyi yok etmek için bir isyan başlamış. Sebebi de senin onlara karşı savaş açmış olman. Ben onlara korkacak

bir şey olmadığını göstermediğim sürece asla peşinden gelmezler.”

Marius omuz silkti. “İsyancılar kolayca yok edilebilir.”

“Doğru,” diye kabul etti Cassia. “Ama silahlarını bu şekilde kullanmaya devam edersen yakında hükmedeceğin kimse kalmayacak.”

Bu, Marius’u etkilemiş olmalıydı çünkü bir an tereddüt etti ve alnı düşünceyle kırıştı. Cassia onu ikna etmeye çok yakın olduğunu anlamıştı. Anlaşmayı daha da tatlı hâle getirmenin, Marius’a halkının gözünde itibarını geri kazanması için ne gerekiyorsa vermenin bir yolunu düşündü hemen.

Her şeyden çok neye ihtiyacı vardı?

Kısasa kısas, diye karar verdi Cassia ve koltuğundan kalkıp oracıkta, Marius’un, tüm maiyetinin, aşk oyuncaklarının ve odada bulunan tüm hizmetçilerin önünde diz çöktü.

“Lütfen,” diye yalvardı, ellerini bağlayarak. “Birliklerini geri çek ve ailelerimizi birleştirelim. Hatamı düzeltmeme yardım et.” Marius ikna olmuş gibi görünmeyince gururunu ayaklar altına aldı ve yakarışını bir üst seviyeye çıkardı. Eğilip alnını Marius’un botunun ucuna koydu. Bundan daha fazla alçalamazdı. “Eğer kabul edersen seninle evlenirim. Ne yapmamı istersen yaparım. Yeter ki beni kabul edeceğini söyle.”

Başını kaldırdığında Marius’un ağzı öyle bir kulaklarına varmıştı ki yüzü neredeyse fazla pişmiş yumurta gibi çatlayıp ortadan ikiye ayrılacaktı. Cassia’ya bir cevap

bahşetmedi. Heyecanlı bekleyişi uzatmak istiyordu tabii. Ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Evet, Cassia'yla evlenecekti.

Ve evliliklerinin her anını ona zehir edecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Takip eden günlerde Marius, Cassia'yı cezalandıracağına dair sessizce verdiği sözünü tuttu. Nişanlandıklarını sarayın balkonundan, iki kolunun altında iki kız arkadaşı ile ilan ederken Cassia kullanılmış bir mendil gibi kenarda beklemişti. Onun bir savaş ganimeti gibi sergilenmesi, tam da Marius'un istediği gibi, kalabalıktan tezahürat almıştı ama Cassia onların alaylarını duymazdan geldi ve başını kaldırmadan, kalabalıkta tanıdık bir kırık burun ve düşman kılığına girmiş bir tabur asker aradı.

Onu almaya henüz kimse gelmemişti.

O haftanın ilerleyen günlerinde, evlilik sözleşmesi görüşmeleri sırasında General Jordan'ı kraliyet papazına eşlik ederken görmeyi ummuştı ama Jordan o zaman da gelmemişti. Ne bir mesaj yollamıştı ne de şimdi ne yapacağı

konusunda Cassia'ya herhangi bir talimat göndermişti. Cassia sözleşmeyi imzaladı ve kalemi öfkeyle masaya çarptı.

Jordan neden onunla temasa geçmiyordu? Cassia'nın ne yapmasını bekliyordu? Ve Cassia bu evlilik oyununu nereye kadar sürdürmek zorundaydı? Kilise mihrabına kadar mı? Öyle olmamasını umuyordu çünkü işler o noktaya varırsa Marius onun mihraba dört ayak üstünde sürünerek, dişlerinin arasında bir elmayla gelmesini isteyebilirdi. Düğün gecesini ise düşünmek bile istemiyordu. Bu tezgâhın o kısmını oynamasına imkân yoktu zaten.

Ama iki gün daha hiç ses çıkmayınca Cassia artık harekete geçmek zorunda kaldı. Düğün günü geldi çatı ve ona, etek uçları hafiften sararmış, fildişi rengi saten bir elbise ile birlikte Marius'un el yazısıyla yazılmış bir not geldi.

Annem bunu kendi düğününde giymişti.

Umarım elbise sana da aynı şansını getirir, sevgili Cassy!

"Cassy," diye tısladı Cassia, sıktığı dişlerinin arasından. Marius'un ona böyle hitap etmekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ve Marius'un öz annesini öldürdüğü göz önünde bulundurulursa Cassia kadının "şansını" paylaşmayı hiç istemezdi.

Notu buruşturup şömineye atarken yanakları öfkeyle yanıyordu. Destek kuvvet neredeydi? Bu görevde ona yardım edecek birlikler neredeydi? Cassia kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Hayatındaki herkes onu terk etmişti;

annesi, babası ve en yakın arkadaşları bile. Neden kimse onu bulmaya çalışmıyordu. Ve Cassia ona bu kadar ihtiyaç duyarken Kane neredeydi?

Kane.

Hayalî bir kelepçe göğsünü sıkıktırdı. Tam Kane'i bundan daha fazla özleyemeyeceğini düşünürken yüzü gözünde canlanıyor ve Cassia ruhundan bir parça daha kaybediyordu. Uzak durduğu için Kane'i suçlamak değildi niyeti. Onun istediği de buydu zaten: Kane'in ortadan kaybolup güvende olması. Yine de Kane'in şu an yanında olması, uzun parmaklarını saçlarında gezdirmesi, kulağına fısıldaması için her şeyini verirdi.

Eğer şu an burada olsaydı Cassia bu kez geri çekilmez, onu durdurmazdı. Kane'e hep istediği, kendisinin de gizli gizli vermek istediği şeyi, yani bütün kalbini verirdi. Siyasi evlilikler veya kraliyet ailesinin soyu umurunda olmazdı. Cesur olur, Kane'i sevmek için kendisine izin verirdi.

Ama artık çok geçti, vakti kalmamıştı.

Cassia banyoya doğru yürürken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Kane şimdi onu görebilseydi ona somurtmayı bırakmasını ve kendini kurtarmasını söyler, sonra ondan bir tepki alabilmek için alaycı bir hakaret savururdu. Cassia da aptalca bir sebepten ötürü ona bağırırdı ve biri diğerini öperek susturana kadar didişirlerdi. O günlerin bir daha geri gelmeyeceğine inanamıyordu.

Gözyaşlarının arasından gülümserken lavaboya baktı ve daha önce dikkat etmediği bir şey gördü. Sabunun yanında,

tıpkı Cassia'nın Banshee'de bıraktığı ve muhtemelen Kane'in şu anda kullanmakta olduğu jilete benzeyen parlak bir jilet duruyordu.

Aklma bir fikir geldi.

Fikir başta çok uzak bir ihtimal gibi göründü ama yavaş yavaş filizlenip bir plana dönüştü ve birkaç dakika sonra Cassia artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Teşekkürler, Kane," diye fısıldadı kendi kendine.

Sonra onu aklından çıkarıp işe koyuldu.

* * *

Papaz konuştuğu dudaklarının üstünde havalanan uzun, gri bıyıklarının arasından Cassia'ya, "Düşüncelerinizle, sözlerinizle ve icraatınızla Kral Hazretleri Marius Edwin Durango'yu onurlandıracağınıza yemin ediyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," diyen Cassia elini, avucu yukarı bakacak şekilde adama doğru uzattı. "Yemin ederim."

Papaz bir tören bıçağıyla işaret parmağını kesip bir damla kan yüzeye çıkana dek yarayı sıktı. Cassia'nın parmağını yaklaşık bir ceviz büyüklüğündeki, yarısı Marius'un kanıyla kırmızı renkte parlayan iç içe geçmiş iki sarmalla süslenmiş cam bir diske doğru götürdü. Parmağının bir dokunuşuyla cam, yaşam gücünü emdi ve boş sarmala gönderdi; Cassia'nın kanı yapıyı tamamladı ve iki ailenin bir araya gelişini ilan etti.

Artık resmen evliydiler.

Marius nadiren gösterdiği nazik davranışlarından birini göstererek elini Cassia'nın yanağına götürdü ve yüzünü kaldırıp onu öptü. Cassia gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Dudaklarında sıcak ve yumuşak bir dokunuş hissetti ama o dokunuşun altında kötücül, bu kutsal tapmaktan çıktıkları andan itibaren Cassia'ya çile çeiktireceğini vadeden bir gülümseme yatıyordu.

Cassia'nın arkasından bir grup kız içlerini çeiktir. Kızlar diz çöktükleri yerden sadece görmek istediklerini görüyorlardı: kendisini terk eden prensese ikinci bir şans veren, yakışıklılığıyla göz kamaştıran genç bir kral. Kralın özel dairesinde Cassia'yı nelerin beklediğinden kimsenin haberi yoktu. Krallarının neler yapabileceğini kimse bilmiyordu.

Ama Cassia biliyordu.

Bu yüzden düğün ziyafeti sırasında bakışlarını önünden ayırmadı ve sadece çift şerefine konuşma yapıldığında başını kaldırdı. Ziyafet salonunda dost bir yüz aramadı bile. Burada dostu yoktu. Saray maiyeti kendi aralarında konuşup gülerken Cassia, güneşin son ışıkları da pencerelerden sızana ve gidip kocasını dairesinde bekleme zamanı gelene kadar onun yanında itaatkâr bir biçimde oturdu. Sonra ayağa kalktı ve ısıklar eşliğinde salondan çıkarken onurunu da salonda bir yerde bıraktı.

Marius, Cassia'nın dairesine incecik bir gecelik göndermişti bile. Yanında da Cassia'nın kendisini ona nasıl sunması gerektiğini açıklayan bir not vardı. Cassia uyuşmuş vaziyette geceliği giydikten sonra bir sabahlığa sarındı ve

kraliyet dairesine doğru ilerledi. Girişi iki muhafız koruyordu. Biri kapıyı Cassia için açarken diğer muhafıza bir şeyler fısıldadı, diğer adam da güldü. Cassia onun ne dediğini duymamıştı, umursamıyordu da. Kapı arkasından kapanırken devasa yatağın ve gösterişli ahşap süslemelerin gerisine, odanın diğer ucundaki balkona baktı. Eğer işler kontrolden çıkarsa bu balkon onun için muhtemel bir çıkış noktası olacaktı.

Yalın ayak balkon kapılarına ilerledi ve kapıları hafif aralayıp serin gece rüzgârı yanaklarını gıdıklarken dışarı baktı. İkinci kattaki bu daire, yerden çok yüksek görünmüyordu; özellikle de düşüşünü yavaşlatacak çimenler düşünülürse. Bunu aklına not edip geri çekildi ve kocası için hazırlanmaya başladı.

Sabahlığı çıkardı ve Marius'un emrettiği gibi yatağın ayak ucunda, soğuk döşeme üzerinde diz çöktü. Marius'un onu orada ne kadar beklettiğini bilmiyordu ama onun koridordan gelen sesini duyduğunda dizlerini hissetmiyordu.

Yatak odasının kapısı açılıp kapandı. Yumuşak ayak sesleri zemin üzerinde yaklaşıp Cassia'nın solunda dururken, kumaşların hışırtısı odadaki sessizliği vurgular gibiydi. Cassia yan tarafına baktığında Marius'un takım elbisesinin ceketini omuzlarının bir hareketiyle çıkardığını ve yakındaki divanın üzerine fırlattığını gördü. Tek bir hüme ay ışığının aydınlığında, ağma yakalanan uğur böceğini izleyen bir örümcek gibi izliyordu Cassia'yı. Kravatını çözüp gömleğinin düğmelerini açarken dudakları kıvrıldı.

Gömleğini sıyırdıktan sonra, üzerinde keten iç gömleği ve pantolonu kalmıştı. Cassia'nın üzerindeki dantelli kumaş ise kalçalarını bile zor örtüyordu. Bu da güç gösterisinin bir parçasıydı.

“Ayağa kalk,” diye emretti.

Cassia onun dediğini yaparken ellerini arkasında bağladı.

Marius uzun bir süre ileri geri yürüyerek Cassia'yı inceledi. Gülümsemesi gittikçe genişliyordu. “Senin bir işe yarayacağını düşünmüyordum, Cassy ama belki de yanlış mıdır. Kalbime giden yolu bulmuş gibi görünüyorsun.”

Marius, omzundaki askıyı aşağı kaydırmaya başlayınca Cassia, iç çamaşırına sıkıştırdığı ince cismi eline aldı. Aklında yüz kere provasını yaptığı akıcı hareketlerle dönüp Marius'un arkasına geçti ve bir kolunu boğazına doladı. Bir saniye sonra bir eliyle Marius'un ağzını örtmüş, diğer eliyle boğazına bir jilet dayamıştı.

Marius olduğu yerde donup kalırken nabızı Cassia'nın parmaklarının altında küt küt atıyordu. Geriye doğru eğilip burnundan gürültüyle nefes almaya başladı. Hareket etmiyor, konuşmuyordu. Cassia bu durumun değişmemesi için artık Marius'un bildiği o narin prenses olmadığını göstermeliydi. Jileti Marius'un iç gömleğinin yakasından başlayarak göbeğine kadar yavaşça sürttü. Kumaş cızırdayıp yırtılırken havaya yanık keten kokusu doldu ve Marius'un meşhur karın kaslarının kıvrımları ortaya çıktı.

“Gerçekten de kalbine giden yolu biliyorum,” diye fısıldadı Cassia onun kulağına. “O yol bu jiletle, göğsünden

geçiyor. Eğer göstermemi istemiyorsan o güzel ağzını kapalı tutacaksın. Anladıysan başını salla.”

Marius başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi Cassia. “Yavaşça banyoya gideceğiz.” Jileti Marius’un çenesine hafifçe değdirip küçük bir çentik attı. “Fazla hızlı gitme yoksa kendi boğazını kesersin.”

Birlikte bitişikteki banyoya doğru ilerlediler. Cassia’nın niyeti onu bayıltmak, sonra balkondan aşağı inmek ve bir uzay mekiği çalıp o uyanmadan geri dönmektir. Şansı yaver giderse Marius’u sürükleyerek araca bindirebilir, onu rehin alıp füzeleri teslim etmesini sağlayabilirdi.

Banyoya giden yolu yarılarmıştı ki uzun, karanlık bir şekil balkon kapılarını itip açtı. Cassia neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ama sonra adam yüzünü ay ışığına dönüp tanıdık çarpık burnunu gözler önüne serdi ve Cassia derin bir nefes verdi.

“Nerede kaldınız?” diye tısladı Cassia. General Jordan silahını Marius’a doğrulturken jiletini indirdi.

Jordan her zamanki gibi kendinden emin duruyordu. “Bazı pürüzler çıktı. Ayrıca onu bu geceye kadar yalnız yakalayamayacağınızı düşündüm.” Cassia, Marius’un arkasından çıkınca onun ince geceliğini gören generalin ağzı bir karış açık kaldı. Hemen bakışlarını kaçırıp odaya bakmaya başladı, başka tarafa bakmakla gözlerini tutsağından ayırmamak arasında kalmış gibiydi.

Cassia yatağa doğru yürüyüp sabahlığını aldı. “Umarım bu kez yanında birilerini getirmişsindir.”

Jordan hafifçe öksürdü. “Araç birazdan burada olacak.”

“Haydi, sessizce çıkalım,” diyen Cassia sabahlığının yakalarını sıkıca göğsünün üzerine örtüp kemerini bağladı. “Marius’un burada olmadığını sabaha kadar kimsenin fark etmesini istemiyorum.”

Havaya kaldırdığı elleri ve balkondan içeri esen rüzgâr-la havalanan kesik gömleğiyle Marius birkaç dakika önce Cassia’ya diz çöktüren kraldan çok farklı görünüyordu. “Beni nereye götüreceksiniz?” dedi sonunda.

Cassia yavaş adımlarla yaklaşırken bakışlarıyla onu, bir daha asla diz çökmeyeceğine dair uyarıyordu, ne Marius için ne de bir başkası için. “Kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı bir yere. Eğer uzuvlarının kendine kalmasını istiyorsan bana füzelerinin nerede olduğunu ve bu savaşın finansmanını kimin sağladığını söyleyeceksin.” Marius’un vücut losyonunun tatlı kokusuna karışan korkuyu duyabilecek kadar yaklaştı ona. Kokuyu içine çekip bir an tadını çıkardıktan sonra ekledi: “Ve bundan böyle bana ‘Kraliçe Hazretleri’ diye hitap edeceksin. Bir daha bana Cassy dersin, ağzından çıkan son kelime bu olur.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Cassia zifirî karanlıkta nefes nefese, yumruklar savurarak uyandı. Rüyasında Daeva gemisinde yerde felç olmuş gibi hareketsiz yatıyor, Marius geceliğinin omuz askılarını indirirken karşı koyamıyordu.

Sadece bir rüyaydı.

Bedenine ani bir rahatlama dalgası yayıldı ama yine de yastığına geri gömülürken, komodinindeki iletişim bağlantısına tıkladı ve nöbetçi askerin cevap vermesini bekledi.

“Durum raporu,” dedi askere.

“Herhangi bir hareketlilik yok, Majesteleri.”

“Peki ya esir?”

“Hücresinde, uyuyor.”

“Teşekkürler. Görevinize devam edin.”

Derin bir nefes verdi ve Marius’un kimsenin canını yakamayacağını hatırlattı kendisine. Marius demir parmaklıklar

ardımdaydı ve Daevalar çoktan bir sonraki dairesel dilime geçmiş olmalıydı. Kâbuslarına gelince, strese verilen normal bir tepkiydi bu. General Jordan öyle söylemişti ve o, travma sonrası stres hakkında epey bilgi sahibiydi.

Jordan belirtileri birkaç gün önce fark etmişti. Cassia'nın kaçışının sabahı onun omzunu sıvazlamış, Cassia panikle sışçramıştı. Jordan travma yaşamamanın bir çatıdan atlamak gibi olduğunu söylemişti: Düşüş korkutucu da olsa acıyı ancak yere çarptığınızda hissederdiniz. Artık Cassia o kargaşadan çıktığına ve Rose sarayında güvende olduğuna göre, kaçırılmasının etkisini hissetmeye başlaması doğaldı.

Ve hissediyordu da.

Kâbusların yanı sıra sesler ve kokular da rahatsız ediyordu onu. Hışırdayan bitki saplarının sesi onu Vega'daki soya fasulyesi tarlalarına geri götürüyordu. Kavrulmuş biftek kokusu ise ona Durango sarayını hatırlatıyordu ki bu son derece talihsizdi çünkü halkına yemek verebilmek için Durango büyükbaş hayvanlarının hepsine el koymuştu. Sonuç olarak her yer, biftek kokuyordu.

Bu değişikliklerle mücadele edebilmek için bildiği tek bir yol vardı: Kendini sürekli meşgul etmek. Eturia'nın sonu gelmeyen krizleri sayesinde bu strateji kolay işliyordu. Aslında, yataktan kalksa iyi olacaktı. Güneş henüz doğmamıştı ama tekrar uykuya dalamayacağını biliyordu.

Üzerine basit kıyafetler geçirip iki kat aşağı indi ve bir kumanda merkezi ile yüksek profilli esirlerin tutulduğu güvenlik binasına giden bodrum tüneline ulaştı. Bu kadar

erken saatte nöbet tutan birkaç muhafız dışında görev yerinde kimse yoktu. Çok yorgun oldukları her hâllerinden belli olan adamlar, Cassia yanlarından geçerken esnemelelerini bastırdılar. Cassia iletişim odasının kapısını iterek açınca içeride uyuyakalmış olan görevli, sandalyesinde sıçrayıp doğruldu.

“Majesteleri...” diye geveledi. “Ben...”

“Sorun değil.” Cassia özür dilemesini engellemek için bir elini kaldırdı. Kendisi uykuya o kadar imreniyordu ki adamı uyuduğu için suçlayamazdı. “Senden bir şey isteyeceğim.”

“Buyurun, Majesteleri.”

“Bu gemiye mesaj göndermenin bir yolunu bul.” Banshee’nin radyo frekansını yazıp ona verdi. Marius’u esir aldıktan sonra Cassia’nın ilk işi, Durango ordusu mali destekçisinden yardım isteyemesin diye bütün gezegenler arası bağlantıları bloke etmek olmuştu. İşe de yaramıştı ama aynı zamanda arkadaşlarına ulaşip iyi olduğunu haber vermesini veya Renny’nin nasıl olduğunu sormasını engellemişti. “Mesajı gönderebilmek için bir uzay mekiğiyle kalınan dışına seyahat etmen gerekecek ama ne kadar gitmen gerektiğini bilmiyorum.”

“En azından bir gün uzağa, Majesteleri.”

“O hâlde bir an önce işe koyul,” diyen Cassia adamın gözlerindeki uykulu ifadeyi fark etti ve ekledi, “Yanına da birini al ki ilk o geçsin direksiyona. Direksiyon başında uyumanı istemem.”

“Peki, Majesteleri.”

Cassia onun işe koyulmasına müsaade etti ve odanın diğer ucundaki veri ekranına doğru yürüdü. Ekran üzerinden adli faaliyetler ağına erişim sağladı ve son yirmi dört saat içinde gerçekleştirilen tutuklamalar dosyasını seçti. Savaş sırasında ordu tüm kaynaklarını sınırları savunmak için kullanmış, geriye kanunları uygulayacak kimse kalmamıştı. Şimdi ise şehirde çeteler dolaşüyor, iş yerlerini yağmalıyor ve güçsüzlere terör estiriyordu. İsyancıların bir kısmı silahlanmış, sokaklarda güvenliği sağlıyorlardı ve her ne kadar onların çabaları işe yarasa da Cassia böyle devam etmelerine izin veremezdi. Adaleti halkın sağlaması, hiçbir zaman için iyi bir fikir değildi. Ayrıca Cassia isyancıların silahsızlandırılmasını istiyordu. Bu sebeplerden ötürü gizli bir yakalama operasyonu başlatmıştı; yeni ithal ürünleri yem olarak kullanarak çeteleri çekiyor, sonra da onları suçüstü yakalıyordu.

Uzun tutuklu listesine bakarken gülümsedi. Operasyon işe yaramıştı.

Odaya giren botlu ayakların sesi geldi; adımlardaki abartılı ağırlık, Cassia’ya gelenin Jordan olduğunu söylüyordu. Arkasından sessizce yaklaşıp Cassia’nın korkmasına neden olmamak için ayak seslerinin duyulmasına özen gösteriyordu. Hâlâ ekrana bakan Cassia ona, “Neden bu kadar erken kalktınız?” diye sordu.

“Sizinle aynı sebepten,” diyen Jordan, Cassia’nın yanına gelince gülümsedi. “Birlik teftişleri konusunda fazla heyecanlıyım.”

“İnanamıyorum, General Jordan,” dedi Cassia, şaşırmış gibi yaparak. “Gülümsediniz mi siz? Üstelik *bir de* şaka yaptınız!”

Jordan, yeni tıraş ettiği yüzünü ovuşturdu. “İstemsiz kas spazmı. Birlik teftişleri konusunda asla şaka yapmam.”

“Elbette yapmazsınız,” diyen Cassia’nın gülümsemesi, Jordan’ın gözlerindeki parıltı karşısında daha da genişledi. Jordan bugün biraz daha neşeli görünüyordu ve Cassia onun bu tarafından hoşlanıyordu. “Size katılmamın bir sakıncası var mı? Birlik teftişleri, kulağa çok heyecan verici geliyor.”

Jordan cevap olarak elini kompleksin askeri kanadına doğru salladı ve birlikte, sabah toplantısı için kışlalara doğru ilerlediler. Koridorlardan oluşan labirentte ilerlerken Cassia, isyan konusunu açtı.

“Bu, halkın beni sevmesini sağlamayacak, farkındayım ama sivillerin elinden silahların alınmasını istiyorum.” Kolonisi şu anda çok hassas bir dönemden geçiyordu ve en ufak bir rüzgârla tekrar kaosu kucağına yuvarlanabilirlerdi. “Kendi halkımla savaşıacak kaynaklara sahip değilim.”

“Benden herhangi bir itiraz duymayacaksınız,” dedi Jordan. “Geçen ay kontrolden çıkan bir operasyonda, dost ateşinde on bir adamımı kaybettim. Önceden çaldığım Durango üniformalarıyla sınırı geçmeye çalışıyorduk.”

“İsyancılar düşman olduğunuzu mu sandılar?”

“Aptallar bizi paramparça etti. Sivillerin askercilik oynamasından bıktım.”

“Ordu, gönüllülere temin ettiği silahlara dair bir kayıt tuttu mu?”

Jordan başıyla onayladı. “Yine de silahları toplamak kolay olmayacak. Savaş sırasında kaybolduğu veya çalındığı rapor edilen birçok cephanelik oldu. *Gerçekten* çalınıp çalınmadıklarını ise bilmenin imkânı yok. Evlerin bodrumlarında veya yatakların altında zulalanıyor olmaları daha büyük ihtimal.”

“O hâlde gerekirse bir arama yaparız. Şehir pazarında silahları toplayalım. Gönüllü olan tüm kolonicilerin, kendilerine verilen silahlardan sorumlu tutulacağını bildirin.”

“Bugün hallederim.”

“Ayrıca kolonicilere hizmetleri için teşekkür etmek istiyorum,” diye ekledi. “Belki silahlarını teslim ettiklerinde onlara ekstra erzak verebiliriz. Onlara minnettar olmadığımı düşünmelerini istemem. Benden zaten yeterince nefret ediyorlar.”

Jordan tuhaf bir şekilde sessizliğe gömüldü.

Cassia, “Ne oldu?” diye sorarak onu açıklamaya teşvik etti.

“Hiç. Sizi sorgulamak bana düşmez.”

“Ama zaten sorguluyorsunuz. Sadece dile getirmiyorsunuz.”

“Fikrimi mi soruyorsunuz?”

Cassia onun kolunu dürttü. “Kraliçeniz olarak, talep ediyorum.”

“Pekâlâ, koloniciler sizden nefret ediyor,” dedi Jordan. “Ne olmuş? İsyancılar bir cumhuriyet kurulmasını istiyorlar çünkü hükümdarların zayıf ve yoz olduklarını

düşünüyorlar. Anneniz ve babanız buradan giderek bunu kanıtladılar. Ama şimdi herkes, sadece bir jiletle savaşın akışını nasıl değiştirdiğinizi konuşuyor. Gücünüz sizin en değerli varlığınız. Gücünüze tutunun.”

“Sizce ekstra erzak vermek beni zayıf mı gösterir?”

“Bence insanlar kendilerinden bekleneni yaptılar diye onlara herhangi bir şey borçlu değilsiniz. Eğer kraliçeleri silahlarını teslim etmelerini isterse, itaat etmeliler.” Jordan tekrar sessizleşti, sanki bir şey daha söylemek istiyor gibi tereddüt etti, sonra daha yumuşak bir tonla ekledi: “Bu savaştan kendinizi sorumlu tuttuğunuzu biliyorum ama sorumlu değilsiniz. Suçluluk duygunuzun gözlerinizi köreltmesine izin vermeyin.”

Kelimeleri Cassia’nın zihninde çınladı. Geçen iki yıl boyunca içinde o kadar büyük bir suçluluk ve utanç taşımıştı ki bu duygular artık onu ikinci bir gölge gibi takip ediyordu. “Bunu düşüneceğim. Dürüst davrandığınız için teşekkür ederim.”

“Dinlediğiniz için ben teşekkür ederim.”

Kışlaya varıp çim alana çıktıklarında birlikler teftiş için toplanmışlardı bile: Uçsuz bucaksız asker sıraları doğan güneşin ışığı altında, hazır olda bekliyorlardı. Jordan’ın subayları adamların arasında dolaşıyor, zaman zaman bir üniforma kolunu veya buruşmuş bir yakalığı düzeltiyorlardı. Bu titiz inceleme Cassia’nın dudaklarına bir gülümseme getirdi çünkü bu, ne kadar yol aldıklarının bir kanıtıydı. Daha bir hafta öncesine kadar bu adamlar ayakkabı cilaları

konusunda endişelenemeyecek kadar büyük bir hayat mücadelesinin içindeydi.

Jordan teftiştten sonra birliklere yaptığı konuşmada onları, hem düşmandan daha uzun süre dayandıkları için övdü hem de tetikte kalmaları konusunda uyardı. “Savaş bitmedi,” diye haykırdı, kendisinin iki katı yaşındaki bir kumandanaya ait, öz güvenli sesiyle. “Kraliçemiz, Durango kralını füzeleriyle birlikte ele geçirdi ve bize çok ihtiyaç duyduğumuz ateşkesi kazandı. Ama Durango destekçileri o kadar kolay vazgeçmeyeceklerdir. Şu anda bile bize kumpas kuruyor olabilirler. Onlara müsaade edemeyiz. Bu kadar kısa sürede başardıklarımıza bakın. Asayiş yeniden sağlandı, ailelerinizin karınları doyuyor, hatta pazar bile yeniden çalıyor durumda.”

Cassia kaydettikleri ilerlemeleri dinlerken içinde bir gurur dalgasının kabardığını hissetti. Hep iyi bir kraliçe olup olamayacağını merak etmişti ve artık biliyordu. Tek dileği, ailesinin onu böyle görebilmesi, ne kadar iyi bir kraliçe olduğunu onların da bilmesiydi. Cassia’yı tahta yeterince bağlı olmadığı konusunda eleştirdikleri onca yılın ardından kendileri başka bir gezegende saklanırken Eturia’yı yeniden inşa eden Cassia’ydı. Cassia tekrar düşününce onların burada olmadığına memnun oldu. Yanında onu aşağı çeken annesiyle babası olmadan daha güçlüydü.

“Düşmanın bütün bunları bizden almasına izin vermiyin,” diyerek sözlerine son veren Jordan, birlikleri görevlerinin başına geçmek üzere azat etti.

“İlham vericiydi,” dedi Cassia ona, birlikte kumanda merkezine doğru geri yürürlerken. “Doğuştan yeteneklisiniz.”

“Onlara doğruyu söyledim.”

“Ama neyi nasıl söylediğiniz çok önemli.” Cassia bunun ilk elden tanığıydı. Belki annesiyle babası, her hatasını bü-yütmek yerine doğru yaptığı şeylere odaklansalardı Cassia bunca zaman kendinden şüphe etmezdi. “İnsanları motive etmek, beceri ister.”

Jordan cevap vermek için nefes aldı ama ağzından bir cevap yerine dökülen homurtu, Cassia’nın bakışlarını koridorun diğer ucuna yöneltti. Ve o da homurdandı. Annesiyle babasının başdanışmanı Konsey Üyesi Markham aceleci adımlarla onlara doğru ilerlerken kumaş pantolonu bacaklarının arasında hışırdıyordu.

Cassia kendisine Markham’ın çok hünerli bir politik stratejist olduğunu hatırlatıp kendisini gülümsemeye zorladı. Adamdan hoşlanmamasının tek nedeni, Marius ile evliliğine aracılık etmiş olmasıydı. Bu, onun hatası değildi.

“İşte buradasınız,” dedi Markham. Ağarmış saçları sarf ettiği efor ile darmadağın olmuştu. “Bütün sarayda sizi arıyordum.” Cassia’nın tuniğine iştirilmiş elektronik butona baktı. “İletişim bağlantınız açık mı?”

Cassia, Jordan’m bedeninin gerildiğini hissetti. Annesiyle babası gittikten sonra ordu ile danışmanlar konseyi arasındaki güç mücadelesi nedeniyle Markham ile birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. “Kiminle konuştuğunuzu unutmayın,” diye uyardı Jordan.

Markham ona karşı çıkacakmış gibi gözlerini kısıtı ama fikrini değiştirmiş olmalıydı. “Affedersiniz, Majesteleri. Niyetim size saygısızlık etmek değildi.”

“Sorun değil,” dedi Cassia iletişim bağlantısını aktive ederken. Gerçekten de bağlantıyı açmayı unutmuştu. “Ne konuda görüşmemiz gerekiyor?”

“Bir evlilik teklifi.”

Jordan’ın kaşları, Cassia’nın kollarıyla eş zamanlı olarak havaya kalktı. “Kraliçenin hâlihazırda bir eşi olduğu dikkatinizden kaçtı mı acaba?”

“Ve ben var olan eşimi bile istemiyorum,” diye ekledi Cassia. “Bu ne demek oluyor?”

Markham ellerini havaya kaldırdı. “Lütfen açıklamama izin verin. Henüz çok erken gibi görünebilir, biliyorum ama bu konular koloni için hayati önem taşıyor. Marius’u sonsuza dek zindanda tutamazsınız. Er ya da geç onu kurucu sözleşmeye karşı işlediği suçlar için yargılamamız gerekecek. Aksi takdirde kanunları ihlal etmiş olacaksınız.”

“Doğru,” diye kabul etti Cassia. “Ve o vakit geldiğinde Marius’u boşayıp yeni bir evliliği düşünmeye başlayacağım.”

“Vakti geldi, Majesteleri. Düşen krallıklar unvanlarının iade edilmesini istiyorlar.”

“Elbette isteyecekler,” dedi Jordan. “Ama artık çok geç. Kanunlara uygun olarak bütün varlıklarını resmen devrettiler.”

Markham işaret parmağını kaldırdı. “Baskı altındayken.”

“Savaş zamanında yapılan seçimlerin hepsi baskı altındayken yapılır,” diye karşı çıktı Cassia. “Benim saltanatım, tamamen meşru. Etureia’yı, yok olmasına göz yuman o insanlara geri vermeyeceğim. Eski sistem, arızalıydı. Değişikliğin vakti geldi.”

Bu, Jordan’ın ilgisini çekmişti. “Ne gibi bir değişiklik?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Cassia. “Ama her ne karar verirsem vereyim, geçiş süreci benim liderliğimde yaşanacak. İktidar boşluğunun yaratabileceği yıkımı gördüm.” Kafasını salladı. “Bir daha asla olmayacak.”

“Bunların hiçbirine karşı çıkmıyorum, Majesteleri,” dedi Markham. “Ama bu gezegen daha önce hiç tek bir hükümdar tarafından yönetilmemişti. Diğer hanedanlar, tek bir kişiye bu kadar fazla güç verilmemesi gerektiğini düşünüyorlar. Eğer varlıklarını iade etmezseniz bize karşı bir ittifak kurup saldırıya geçebilirler.”

Jordan neşesizce güldü. “Neyle? Harabeye dönmüş saraylarından taşlar ve sopalarla mı saldıracaklar? Denesinler de görelim.”

“Bence de,” dedi Cassia çünkü Jordan haklıydı. Savaş sonunda diğer krallıklar da Cassia’nın krallığı gibi zarar görmüştü ama Marius’un kraliçesi olarak onun tüm Durango hazinelerine ve silahlarına erişimi vardı. Kimse ona karşı bir harekette bulunamazdı. Ancak bu durumu titizlikle ele alması gerekiyordu, aksi takdirde aynı anda birçok isyanla uğraşması gerekecekti. Eğer yeterince büyük bir grup sözcüsü olursa taşlar ve sopalar savaş kazandırabilirdi.

“Onları oyalayın,” diye karar verdi Cassia. “Evlenme teklifleri için minnettar olduğumu ancak şu anda önceliğimin, topraklarımızı istikrara kavuşturmak olduğunu söyleyin. İstikrar tesis edilir edilmez her teklifi değerlendireceğim ve herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacağım.”

“Ama...”

“Kararımı verdim,” dedi Cassia, Markham’a. “Talebimi, soyluların gönlünü alacak şekilde iletmenin bir yolunu bulacağınızdan eminim.”

Adam iç geçirip, “Majesteleri nasıl arzu ederse,” dedi.

Markham uzaklaştıktan sonra Cassia, Jordan’a baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Jordan bir şey söylemedi ama ağzının köşesi yine yukarı doğru kıvrıldı.

“Bir günde iki gülümseme!” dedi Cassia. “Dikkatli olun yoksa kendinizi sakatlayacaksınız.”

“Ona bu şekilde karşı çıkmanız hoşuma gitti.”

Jordan’ın iletişim bağlantısından yükselen bir ses, “Affedersiniz, General,” diye araya girdi. “Potansiyel bir güvenlik ihlali söz konusu.”

Jordan, iletişim bağlantısına bastı. “Nerede?”

“Gezegeni çevreleyen kalkanın dışında. Yaklaşan bir gemi var. Geminin hızı ve rotası, kalkandan geçmeye çalışacağını gösteriyor.”

Jordan bir küfür mırıldandı. “Ne tür bir gemi?”

“Küçük bir yük gemisi gibi görünüyor, efendim. Müdahale edelim mi?”

“Edin. Geliyorum.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Banshee, Eturia'nın etrafını çevreleyen kalkana ulaştığında Kane yerdeki kimse ile temas kurmaya çalışmadı. Harabeye dönmüş manzaraya bir bakınca, güvenlik istasyonunun kontrolünün Rose ordusunda olmadığını anlamıştı. Aklı hemen Cassia'ya ve annesine kayınca boğazına bir panik yumrusu oturdu. Ama güçlkle de olsa yutkundu ve parmağını Fırlat butonuna yaklaştırdı. Bu kalkanı aşmadan ikisine de yardım edemezdi.

Yanında, pilot koltuğunda oturan Renny'ye, "Hazırlan," dedi. "Aşağıda her kim varsa, bundan hiç hoşlanmayacak."

Renny direksiyonu daha da sıkı kavradı ve bir bant ile ortasından tutturulmuş kırık gözlüklerinin arkasından Kane'in gözlerinin içine bakıp kararlı bir ifadeyle başını salladı. Renny'nin yüzündeki yaralar iyileşip pembeleşmeye

başlamıştı ama sıkıldığı çenesi, o yaralara Daevaların sebep olduğunu unutmadığını gösteriyordu.

Hiçbiri unutmamıştı.

Kane butonu yumruklayarak Gage'in onlar için İnfinyum özünden imal ettiği, her türlü elektrik alanını devre dışı bırakacak olan bombayı fırlattı. Küre, kalkan ile temas eder etmez etrafından yayılan bozunum dalgaları gözden kayboldu ve Renny gemiyi atmosferden içeri sürdü.

“Biz gidiyoruz!” diye seslendi Doran iki kişilik uzay mekiğinden ve Solara ile birlikte gemiden ayrıldılar. Pilot bölümünün kontrol ekranı canlandı ve Rose sarayına doğru yönelen uzay mekiğini gösterdi. Banshee ise Cassia'nın muhtemelen esir tutulduğunu düşündükleri Durango topraklarına yaklaşıyordu. Ancak Cassia'nın nerede olduğundan emin değillerdi, bu nedenle her ihtimali hesaba katmaya karar vermişlerdi.

“Anlaşıldı,” dedi Renny. “Dikkatli olun ve takip fenerinizi...”

Bir statik hıştırtısının ardından bir adamın telsiz hoparlörlerinden haykıran sesi, Renny'nin sözünü kesti: “FD247 model yük aracı, kimliğinizi bildirin ve geminizi verilecek koordinatlara indirin. Eğer talimatlara uymazsanız ateş açacağız.”

Kane koordinatları inceledi ve bu koordinatların, Rose sarayının dışındaki güvenlik üssüne ait olduğunu fark etti. Çağrılara cevap verdi ama bir yandan da elini sallayarak Renny'ye rotasına devam etmesini işaret etti. “Banshee

gemisinden sesleniyorum,” dedi Kane. “Silahsızız ve komşu krallığa kargo götürüyoruz. Niyetimiz, saldırmak değil.”

“Tekrar ediyorum,” dedi adam. “Geminizi belirtilen koordinatlara...” Adamın sesi, birisi mikrofonu elinden kapmış gibi şiddetli bir hışırtıyla kesildi. Sonra hoparlörlerden yeni bir ses cınladı.

“Kane!” Cassia’nın o tanıdık çığlığı, Kane’in kalbiyle birlikte yüzünü de aydınlattı. “Ben iyiyim, seni aptal, koca popolu sığır! Kalkanımı paramparça ettin! Derini yüzeceğim senin!”

Kane ve Renny birbirlerine dönüp neşeyle bakiştılar. Hemen ardından kaburgalarını sarsan bir kahkaha krizine girdiler. Kane gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki kasları bu eylemi unutmuş gibiydi. Karnına giren ağrı ise umurunda bile değildi. Bu, hayatında hissettiğı en şahane ağrıydı.

“Derim tamamıyla senindir,” dedi Kane. “Beni geceleri ısınmak için battaniye olarak kullanabilirsin. Tüm fantezilerinin temelinde bu yatmıyor mu zaten?”

Cassia onun alaylarına cevap vermedi ama Kane onu iletişim merkezinde, öfkeden kaskatı kesilmiş, yanakları alev alev yanarken gözünde canlandırabilecek kadar iyi tanıyordu. Bu görüntü onu mutluluktan havalara uçuruyordu. Cassia’nın patlayıcı öfkesi, güvende olduğunu gösteriyordu. Kane’in ruhunun yükselmesi için bu, yeterliydi.

Renny ile Banshee’nin yük ambarı rampasını yere indirirlerken Kane’in ayakları sevinçten yere değmiyor, gözleri

ise onu bekleyen askerleri görmüyordu bile. Kane onlara neşeyle el salladı ve güvenlik istasyonuna neredeyse topukları üzerinde sıçrayarak gitti. Doran ve Solara'yı içeride, bir bankın üzerinde, ellerinden birbirlerine kelepçelenmiş vaziyette oturlurken buldu. Cassia'nın sesini telsizden duymuş olmalıydı çünkü Kane'e bakıp sırttılar.

“Görünüşe göre prensesi kızdırdık,” dedi Doran.

Kane onlara gülümsemek istedi ama dudakları, beyninin talimatlarına uymadı. Doran ve Solara'nın yaptıklarını unutamıyordu. Kane'in elini kolunu bağlamışlardı. İkisi Vega'daki Renny'nin yanına dönerken Kane yer altı kompleksinde iki gününü sersemlemiş vaziyette geçirmiş ve hafızasının geri gelmesini beklemişti. Bu iki günü Cassia'yı bulmak için kullanabilirdi. Eninde sonunda arkadaşlarını affedeceğini biliyordu ama o gün, bugün değildi.

Kane, Doran'ın bileğine işaret etti. “Daha çok, hayalin gerçek olmuş gibi görünüyor. Artık Solara'nın yanından asla ayrılmamak için gerçek bir sebebin var.”

“Hey,” diye itiraz etti Solara ama sonra koridorun diğer ucundan bir düzine botun senkronize sesi yükseldi ve kalfalarını çevirdiklerinde, Kane'in kraliyet muhafızlarına ait olduğunu bildiği üniformaları giyen bir başka timin yaklaştığını gördüler.

Muhafızlar lobide durdu ve ayrılarak arkalarında duran Cassia'yı gözler önüne serdiler. Giydiği kırmızı saten tunik, siyah pantolon ve adamlarınıninkiyle aynı, diz boyu çizmeler ile Cassia'nın belinden yukarısı bir prenses gibi,

belinden aşağısı ise bir asker gibi görünüyordu. Onu görünce Kane'in kalp atışları sekti, yüzüne bakınca da içi eridi.

Ah, Cassy, dedi sessizce.

Hayalindeki o öfkeli kız gitmiş; zayıflayıp çökmüş yanakları ve günlerdir, belki haftalardır uyumadığını gösteren yorgun, kan çanağına dönmüş gözleriyle o kızın bir gölgesi gelmişti.

Cassia hayatta kalmıştı ama korkunç bir bedel ödemişti.

Daevaların ona neler yaptığını Kane hayal bile edemezdi. Suçluluk duygusu göğsüne bıçak gibi saplandı. Vega'da içgüdülerini dinlemeli ve yaralı bir köpek yavrusu gibi kaçmak, sonra da bir başka kızın yaralarını sarmasına izin vermek yerine onunla kalmalıydı. Cassia'yı mümkün olan en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü Cassia ona ihtiyaç duyarken yanında olmamakla kalmamış, onu aklından çıkarmıştı.

Cassia da onun kendinden nefret ettiği kadar nefret ediyor muydu ondan?

Cassia'ya baktığında bu sorunun cevabını bulamadı. Göz göze geldiklerinde Cassia'nın gözleri parladı ve Kane bir anlığına bir gülümseme emaresi gördüğünü düşündü ama gözlerini kırptığında o gülümseme silinmişti. Cassia gözlerini yerden ayırmıyor ve ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi elleriyle oynuyordu. Kane aralarındaki mesafeyi kapatmak ve ona sarılmak istiyordu ama Cassia'nın ifadesindeki bir şeyler, onu bunu yapmaması konusunda uyarıyordu. Zaten Kane ona dokunmayı hak etmiyordu.

Sonunda Cassia'ya, "Özür dilerim," dedi.

"Benim hatam. Size daha önce haber yollamalıyım." Bir saç tutamını gergin bir hareketle kulağının arkasına itti. "Sistemi kısa süre sonra yeniden çalıştıracacağız."

"Kalkandan bahsetmiyorum."

Cassia'nın yanakları kızardı.

"İyi misin?" dedi Kane ve der demez böyle aptalca bir soru sorduğu için kendine küfretti. Tabii ki iyi değildi. "Neler oldu? Marius gitmene izin mi verdi?"

Cassia neşesiz bir kahkahayla cevap verdi, sonra sağ elini kaldırıp işaret parmağının iç kısmındaki yara izini gösterdi. "Hayır. Ona istediği şeyi verdim." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kendini gösterdi. "Ya da istediğini sandığı şeyi. Eminim o kararından şimdi pişmandır."

Kane'in bunun ne anlama geldiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Etura'dan o kadar uzak kalmıştı ki bir kraliyet geleneği olarak soyların birleştirilmesi uygulamasını unutmuştu. Sonra olanları idrak edince yaşadığı şok, onu neredeyse yere devirecekti.

"Onunla evlendin mi?"

Bu soruyu yüksek sesle sorduğunun farkında değildi. Göğsündeki boğulma hissi ona, yanlışlıkla bir nefes Kristalin çektiği günü hatırlatmıştı. Ciğerleri yanmış ve öksürmekten içi dışına çıkana kadar ciğerlerine hava dolduramamıştı. Şu anda da tıpkı öyle, sanki nefes alabilmek için öksürmesi lazımmış gibi hissediyordu.

"Birkaç gün önce," dedi Cassia. "Kendisi şu an koridorun ilerisindeki bir hapisane hücresinde balayım yapıyor."

Birkaç gün. Kane'in yer altı kompleksinde, sersemlemiş ve işe yaramaz vaziyette geçirdiği süre de neredeyse bu kadardı. Daha fazla çaba göstermeli, Cassia'ya daha önce ulaşmalıydı. Marius'tan kaçarak geçirdiği onca yılın ardından Cassia yine onunla evlenmişti. Tapmakta karşısına geçip onu öpmek, tören bittikten sonra ise öpmekten çok daha fazlasını yapmak zorunda kalmıştı.

Hayır. Bunu düşünemezdi.

Bunun yerine en iyi arkadaşının gözlerinin içine baktı. Zamanı geriye alabilmeyi her şeyden çok istiyordu. “Yanında olmalıydım,” dedi. Bu kez yüksek sesle konuştuğundan emindi çünkü çatallaşan sesindeki belli belirsiz değişikliği fark etmişti. “Çok özür dilerim, Cassy.”

Adını söyler söylemez Cassia'nın yanında duran muhafız kaskatı kesildi ve “Kraliçene Majesteleri, Kraliçe Hazretleri diye hitap edeceksin,” diye hırladı.

Kane adama gözlerini kırptırarak baktı ve onun bir kraliyet muhafızı olmadığını, omzuna iliştilmiş renkli çubuklara bakılırsa yüksek rütbeli bir asker olduğunu fark etti. Genç görünüyordu, yirmi beş yaşından büyük olamazdı ama Kane'de, çarpık burnunu yeniden kırma isteği uyandıran kibirli, suratsız bir tavrı vardı.

Cassia onu bir eliyle geçiştirdi. “Sorun yok. Bunlar benim arkadaşlarım ve halk içinde değiliz.”

“Bir dakika,” dedi Kane, askerin sözlerini nihayet idrak ettiği zaman. Bakışlarını tekrar Cassia'ya çevirdi. “Kraliçe mi?” Cassia'nın annesiyle babası savaşta ölmüşler miydi? Panik bedenini ele geçirdi.

“Evet.” Cassia çenesini gururla kaldırdı ve bu harekiyle Kane’in hatırladığı o kıza ait bir görüntü sundu. “Annemle babam savaş başladığında gezegenden ayrılmış ve bir daha da geri gelmemişler. İnanabiliyor musun?”

Aslında Kane buna inanmakta zorluk çekmiyordu. Yıllarca Cassia’yı suistimal ve ihmal etmelerini izlemişti. Şimdi de koloniyi ihmal etmeleri, hiç de şaşırtıcı gelmiyordu. Ama şu anda onları konuşmak istemiyordu; annesinin güvende olduğunu bilene kadar olmazdı.

“Annem,” diye söze başladı ve Cassia’nın tepkisini okumak üzere bekledi. Cassia’nın yüzünde beliren, önemli bir şeyi unuttuğunu anlayan insanlara ait tipik ifadeyi görünce onun annesiyle iletişime geçmediğini anladı. Cassia özür dilemeye başlamadan, “Sorun değil,” diye onu rahatlatmıştı. “Onu bulacağım. Sakıncası yoksa ben...” *Yine gidiyorum?* Soruyu bakışlarıyla tamamladı.

Cassia başıyla onaylayarak Kane’e dokunmak istercesine uzandı ama elini çabucak geri çekip kollarını göğsünde birleştirdi. “Elbette. Sen git. Sonra konuşuruz.”

* * *

Şehir neredeyse harabeye dönmüştü; halkın yarısı çiftçi pazarının yakınlarındaki bir çadır kampında yaşıyordu ama savaş bile, dedikodu değirmeninin dönmesini engelleyememişti. Yeni dedikoduların büyü, insanoğlunun bildiği tüm hamam böceği türlerinden daha dayanıklıydı. Hayat bir

toplumu ne kadar dibe çekerse çeksin, insanlar başkalarının skandallarından keyif almaya devam edebiliyorlardı.

Bu, evrensel bir şeydi.

Söylentilere göre, Kane'in Cassia ile buluşmasına şahit olan, güvenlik istasyonunda çalışan bir muhafız olanları bir arkadaşına anlatmıştı. Saray kapılarının dışında erzak dağıtmaktan sorumlu olan bu arkadaş ise kasabın karısına anlatmış ve o da birlikte dua ettikleri gruba anlatmıştı. Hikâye böylece sıtma gibi yayılmış; bir hevesli ağızdan diğerine, heyecan dolu fısıltılarla aktarılmıştı. *Kraliçenin eski sevgilisi Kane Arric geri dönmüş. Kraliçe onu gördüğüne sevinmemiş. Kane isyana katılmak için eve dönmüş diye duydum.*

Bunların hiçbirisi doğru değildi. “Sevgili” kısmı doğru değildi. Kane'in tahtı ele geçirme niyeti ise kesinlikle doğru değildi. Ama Kane'in geri dönüşüne ilişkin haberler, annesini bulmasını sağlamıştı. Banshee'nin uzay mekiğini çocukluğunu geçirdiği eve indirip evin terk edilmiş olduğunu gördüğünde etrafta çöpleri karıştırmakta olan bir yabancı ona annesinin kasabanın eteklerinde bir çiftlik evinde yaşadığını söylemişti. Kane adama teşekkür ettikten sonra çiftliğe uçarak gitmiş, annesi onu gözyaşları içinde, sıkıca sarılarak karşılamıştı.

Bir saat sonra Kane annesini hâlâ bırakmamıştı.

“Seni aramadığım için özür dilerim,” dedi onuncu kez. “Aramak istedim ama Daevalarm seni bulmasından korktum.”

Annesi yanağını okşadı. “Güvendesin ya. Benim için önemli olan tek şey, bu.”

Rustik mutfak masasında yan yana otururlarken Kane başparmağıyla annesinin elini okşuyordu. Annesinin yaşlanan tek yeri, elleriydi. Bir zamanlar pürüzsüz olan cildi şimdi siyah noktalarla ve mavimsi damarlarla kaplıydı. Bu küçük değişiklikler ile tırnaklarının altındaki kirler ve hafifçe titreyen elleri, onun bu çiftlikte sadece yaşamadığını aynı zamanda çalıştığını da gösteriyordu. Saraydaki terzilik işini kaybetmesi normal sayılırdı. Savaşta ilk feda edilen hep lüks alışkanlıklar olurdu. Ama onun ağır işlerde çalışması, Kane’in hoşuna gitmemiştir.

“Burada sana iyi davranıyorlar mı?” diye fısıldadı, bşşını lavaboda kök sebzeleri ovmakta olan orta yaşlı çiftçiye doğru sallayarak. Adamın çatısının altında birçok geçici işçi barınıyordu; bunların çoğu kadındı ve altı kişilik odalarda, battaniyeden yapılmış yataklarda kalıyorlardı. Çiftçi, sanki öz oğlundan korunmaya ihtiyacı varmış gibi annesini kontrol etmek istercesine omzunun üzerinden bakıp duruyordu. Kane homurdandı ve adamın görüşünü engellemek için sandalyesinin yerini değiştirdi. “Doğruyu söyle. Eğer kendini güvende hissetmiyorsan seni saraya götürürüm.”

“Saray,” dedi annesi tükürürcesine, bu kelime ağzını kirletiyormuş gibi. “Sen gider gitmez beni kapının önüne koydular.”

“Savaştan önce mi?”

Annesi cevap vermek yerine, Kane’e anlaması için süre verdi.

“Ah.” Kane başını öne eğdi. “Çünkü senin alçak oğlun prensesle kaçıp onu kirletti.”

“Her şey yoluna girdi,” dedi annesi ve bir mendille yanaklarını kuruladı. “Burada mutluyum. Bana ihtiyaçları var. Bir fark yaratmak hoşuma gidiyor. İş karşılığı yemek almak için diğer çiftliklerle bağlantı kuruyorum. Öksüzleri barınaklara yerleştiriyorum. Tıbbi ihtiyaçlar için bir değiş tokuş sistemi bile kurdum.”

“Çok çalışmışsın.”

“Hayatta kalma mücadelesi. Elbiseden çok yemeğe ve barınağa ihtiyacımız var.”

“Yanında olamadığım için özür dilerim,” dedi Kane. “Eğer senin için fark edecekse söyleyeyim, söylentiler doğru değil. Biz, Cassia’nın başı dertte olduğu için gittik.”

“O bu nedenle gitti,” dedi annesi, bilge bir gülümsemeyle. “Ama sen onu bu nedenle takip etmedin, Minik Böceğim.”

Kane, çiftçi dışında onları duyacak kadar yakında kimse olmadığından emin olmak için iki tarafı kontrol etti. Takma adını arkadaşları duyarsa, sonsuza kadar dalga geçerlerdi. “Anne,” dedi fısıltıyla. “Bana artık böyle seslenemezsin.”

Annesi gözleri dolu dolu gülümseyerek, kalbini ısıttı. “Bütün çocuklar büyür ve evden ayrılır ama anneleri için hiçbir şey değişmez. Sen hep benim Minik Böceğim olacaksın.”

Kane onun elini sıktı ve başını eğip parmaklarına baktı. Ona mı öyle geliyordu yoksa parmakları öncekinden de mi

çok titriyordu? Bu düşüncayı aklından uzaklaştırmak üzereydi ki annesi yine yanaklarını sildi. O ikinci kez terlemişti ama mutfak hiç de sıcak değildi. Hatta Kane bir hırkaya hayır demezdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Kane, annesinin benzini incelerken. Rengi normal görünüyordu, yanaklarındaki donuk pembe renk dışında Kane’in ten rengi ile aynı tondaydı. “Gergin görünüyorsun.”

Annesi elini geçiştirircesine salladı. “Bu sabah nihayet bir kahve erzakı aldık. Savaş başladığından beri hiç kahve içmemiştim. Biraz çarpıntı yaptı. Hepsi bu.”

“Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Annesi cevap veremeden birisi mutfak penceresine vurdu. Kane arka verandaya baktığında genç bir askerin camın arkasından kendisine el salladığını gördü. Askeri başta tanıyamadı ama sonra çocuk şapkasını çıkarıp gülümsediğinde havaya kalkan o koca kulaklarını gözler önüne serdi.

“Badger!” diye haykırdı Kane.

Kalkıp arka kapıya yürüdü ve arkadaşını, kucaklamadan çok karşılıklı sırt sıvazlamaya benzeyen bir hareketle selamladı. Çocuğun gerçek ismi Norton’dı ama gösterişli asker üniformasının içinde bile, derslerden kaçan ve erkekler tuvaletindeki klozetlerin içine ses bombası koyan aynı sersem çocuktu.

“Sen asker mi oldun?” diye sordu Kane. “Gülsem mi, ağlasam mı bilemiyorum.”

Badger üniformasının kollarındaki tozu silkeledi. “Öyle deme, kızlar üniformalı erkeklere bayılıyor. Ayrıca erzaka

öncelikli erişimim var.” Şapkasını Kane’in annesine doğru salladı. “Öyle değil mi, hanımefendi?”

“Doğru,” dedi Kane’in annesi. “Kahve için tekrar teşekkürler.” Gözlerindeki şefkat, Badger’m buraya sık sık geldiğini gösteriyordu. Kane, annesine göz kulak olduğu için arkadaşına teşekkür etmeyi aklına not etti.

“Baksana,” dedi Badger ona. “Konuşabileceğimiz sakın bir yer var mı?”

Çiftçi belli ki konuşulanları dinliyordu çünkü beş dakikadır aynı patatesi yıkıyordu. Ellerini pantolonuna sildi ve başparmağıyla arkasındaki mutfak masasını gösterdi. “Siz burada kalabilirsiniz. Rena’yla benim civcivlerle ilgilenmemiz gerekiyor.”

Kane kaşlarını çattı. Adamın annesine ilk adıyla hitap etmesinden hoşlanmamıştı. Hele ikisi arka bahçeye çıkarlarken elini annesinin beline koymasından, hiç hoşlanmamıştı. Açık kapıya yaslandı ve onlar ahırın içinde gözden kaybolana kadar gözlerini kısarak izledi. İkisinin arasında bir şeyler dönüyordu.

“Bana mı öyle geliyor,” diye sordu Kane, “yoksa bu herif anneme mi asılıyor?”

“Kusura bakma, dostum. Annenin aşk hayatını konuşmaya gelmedim.”

Badger’ın ses tonundaki ani değişiklik Kane’i arkasını dönmeye mecbur etti. Arkadaşının yüzündeki gülümseme silinmiş, yerine saçlarının çocuksu dağınıklığının arasından çıkan koca kulaklarına uymayan ağırbaşlı bir ifade gelmişti.

Badger'm gözlerinde, onu yaşımdan büyük gösteren bir katılık vardı. Görünüşe göre büyümüştü ve buraya gelmesinin sebebi de eskileri yâd etmek değildi.

“O hâlde neden geldin?”

Badger masadaki sandalyelerden birine çöktü ve yanındaki sandalyeyi gösterdi. “Manga komutanım beni seninle konuşmam için gönderdi. Ama asıl emir, kumandanandan gelmiş.”

Kane'in aklına, güvenlik istasyonundaki yüksek kıdemli asker geldi. “Yirmi yaşlarındaki burnu kırık dangalak mı?”

Badger kafasını sallayarak sandalyesinde geriye yaslandı ve uzun bacaklarını üst üste attı. “Hayır, senin dediğin General Jordan. Ben diğer kumandanımdan bahsediyorum.” Üniformasının kolunu kaldırıp bileğinin iç kısmını gösterdi. Elini sıkı bir yumruk yapınca soluk bir dövme belirdi. Ortasına X işareti yerleştirilmiş, kırmızı bir dikdörtgendi bu.

Kane sembolü tanıdı. Bunu şehrin her tarafında görmüştü. “Sen de sürekli duyduğum şu isyanın bir parçasısın.” Arkadaşına bir kaşını kaldırdı. “Bana söylemene şaşırdım.”

“Beni ele vereceğini düşünmüyorum. Kaç üyemiz olduğuna inanamazsın. Bazıları da bu bahçede.”

“Çiftçi mi?” diye sordu Kane, sonra Badger'm çoğul konuştuğunu fark edince oturduğu yerde doğruldu. “Annem de mi?”

“Onu suçlayabilir misin? Sen kaçtığında monarşi onu oy birliğiyle kovdu, savaş başladıktan sonra da bizi kaderimize

terk ettiler. Artık evi ayakta kalan herkes evini beş aileyle paylaşıyor. Geriye kalan herkes de çadırlara sığışıyor. Eğer şanslılarsa.”

“Ama artık başa Cassia geçti,” dedi Kane. Cassia’nın Marius’un füzelerini parçaladığına ve Marius’un krallığından yiyecek ve malzeme getirdiğine dair hikâyeleri duymuştu. “Şimdiden neler yaptığına baksana.”

“Marius’un iplerini tamamen ele geçirdi. Ona diyecek bir şey yok. Ama neden çalışıp didinip bu koloniyi onun için yeniden inşa edelim ki? Toprağı ben işliyorum ama sahibi, o. Benim büyük-büyük-büyükbabam burada kuracağı yeni bir hayat karşılığında Rose hanedanına hizmet etmeyi kabul etmiş olabilir ama ben onun seçimine tabi tutulmamalıyım. Bu seçim, ona ait değildi.”

“Anlıyorum,” dedi Kane ve gerçekten de anlıyordu. İki yıllık uzay yolculuğu sayesinde gözleri açılmış, tüm siyasi sistemleri gözlemleme şansına erişmişti. Bu sistemlerden bazıları, diğerlerinden daha iyiydi. “Kraliyet ailesine hiçbir şey borçlu değilsin ama hayat diğer yerleşimlerde de mükemmel değil. Öyle yoksul yerler gördüm ki komşu komşuyu köle diye satıyordu.”

“Yani hükümdarlara minnet mi duymalıyım?”

“Öyle demedim. Cassia’ya bir şans ver. Seni şaşırtabilir.”

“Diyelim ki şaşırttı,” dedi Badger. “Eturia’nın tarihindeki gelmiş geçmiş en iyi hükümdar olsa bile bu, çocuklarının da veya evleneceği bir sonraki kocasının da onun

gibi olacağı anlamına gelmez ama sırf isimleri nedeniyle nesiller boyunca bizi yönetmeye devam edecekler.”

Kane, Cassia’nın çocuklarını düşünmek istemiyordu çünkü bu onu, o çocukların hangi asilzadeden olacağını düşünmeye zorluyordu. Şu an tek yapmak istediği, bu konuşmayı sona erdirmektir. “Bak, eğer kumandanın Cassia’yı tahtı bırakması için ikna edebileceğimi sanıyorsa hayal âleminde yaşıyor demektir. Cassia çocukluğumuzdan beri tahtı istiyor.”

“İstedikimiz bu değil.”

“O hâlde ne istiyorsunuz?”

“Kraliçeye en yakın kişi, sensin. Senin hakkındaki Daeva sözleşmesinin bedelini bile ödemiş.”

“Öyle mi yapmış?”

“Evet ve duyduğuma göre, ucuz da değilmiş.”

“Doğru duymuşsun,” diye mırıldandı Kane. Marius tarafından başına konan ödül, bir azizi bile yoldan çıkarmaya yeterdi. Daevaların herhangi bir ahlaki değere göre hareket ettiği de söylenemezdi zaten. Cassia sözleşme bedelini ödeyerek ona yepyeni bir hayat kurması için özgürlüğünü vermişti. Şimdi ise toplum içine çıkabilir, arkasını kontrol etmek zorunda kalmadan istediği her yere gidebilirdi.

“Demek istediğim,” diye devam etti Badger, “sırlarını seninle paylaşacaktır. Senden istedikimiz, bize onun neler planladığını söylemen. Davaya böyle yardım edebilirsin.”

“En iyi arkadaşıma karşı casusluk yapmamı mı istiyorsun? Sözleşme bedelini ödeyen arkadaşım?”

“Tam olarak *casusluk* diyemeyiz. Sadece gözlerini aç ve rapor et...” Badger başıyla onayladı ve bir elini havada savurdu. “Pekâlâ, evet, casusluk yapmanı istiyorum.”

“Mümkün değil.”

“Bak, dostum, biz bu koloniye alacağız. Seninle ya da sensiz. Yardım edersen bu hızlı bir geçiş olacak, yardım etmezsen uzun, kanlı bir savaş olacak. Savaş yeterince kötüydü. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum.” Badger’ın bakışları arka bahçedeki ahıra doğru kaydı. “Sen istiyor musun?”

“Tuvaletleri havaya uçurduğun günlerde seni daha çok seviyordum.”

“Ben de seni, Cassia seni parmağının ucunda oynatmazken daha çok seviyordum.” Badger sırtınca kulakları kalktı.

Kane meşum bir kahkaha attı ve eliyle, tüm Güneş Topraklarındaki herkesin bildiği bir hareketi yaptı. “Bak, bu parmak da sadece sana özel.”

“Şaka bir yana. Teklifimi en azından düşünecek misin?”

“Düşünecek bir şey yok,” diyen Kane’in asla aşmayacağı bazı çizgiler vardı ve Cassia’ya ihanet etmek de o çizgilerden biriydi. “Sırrını saklayacağım ama sana vadedebileceğim tek şey, bu.”

“Fikrini değiştirirsen, beni çoğu günler burada bulabilirsin.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim,” dedi Kane.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabah çiyi güneşin sıcaklığı altında parlayan bir sis tabakasına dönüşmüş, yanaşma sahasını kaplıyor ve Banshee'nin durduğu bölgenin etrafında sarmallar oluştuyordu. İniş takımına yaklaşan Cassia çınlayan ayak sesleri veya metalik sesler duymak üzere kulağım geminin gövdesine yaklaştırdı. Mürettebat muhtemelen uykudaydı. Biniş rampasını açacak klavyeye doğru uzandı ve sonra elini geri çekti. Kodu biliyordu ama gemiye izin almadan binmek, ona doğru gelmiyordu.

Artık burada yaşamıyordu.

Öylece dışarıda durmuş içeri bakarken içinin özlemle dolduğunu inkâr edemezdi. Gemi onun için evden öte bir yer olmuştu. Bu geminin duvarları içinde turist kaynayan hayat dolu gezegenlerden ismi bile olmayan uzak sistemlere seyahat etmişti. Yıldızların doğuşuna ve kayışına şahit

olmuştı. Bunlar, birçok insanın asla göremeyeceği mucizelerdi.

“Sorun nedir?” diye sordu Jordan. Yumruğunun yan tarafıyla geminin gövdesine vurdu ve “Biniş takımlarınızı kraliçe için indirin!” diye bağırdı.

Cassia irkildi. “İşte bu yüzden yalnız gelmek istedim. Bu insanlar benim tebaam değil. Onlar benim arkadaşlarım.”

“O hâlde neden geceyi sarayda geçirmediler?”

“Çünkü emrivaki yapmak istemediler.”

Bu yalan, ağzından kolayca çıkıvermişti. Kane dün gece aramış ve gemideki yatağında uyuyabilecekken bir mültecinin yatağını gasbetmek istemediğini iddia etmişti. Ama Cassia, bunun ötesinde bir şeyler olduğunu biliyordu.

Jordan ikna olmuşa benzemiyordu. “Ne kadar düşünceliler.”

Başlarının üzerindeki, kutu şeklindeki hoparlör cızırdayarak canlandı ve Kane, rahatsızlığını belli eden, çatallı bir sesle onları selamladı. Bu şekilde sarsılarak uyandırıldığımda hep huysuz olurdu. “Eğer kraliçe takımlarımı kullanmak istiyorsa önce bana bir içki ısmarlaması gerekecek. Acı dut şarabını tercih ederim ama Kristalin de olur. Seçici değilimdir.”

Jordan burun kemerini sıktı ve limon yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Gözle görülür bir çabayla düşüncelerini kendine saklamaya çalışıyordu ama bir elini silahına götürdüğü Cassia’nın dikkatinden kaçmamıştı.

Cassia yüzünü hoparlöre doğru kaldırdı. “Kane, beni içeri al. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Kendin gir. Kodu biliyorsun.”

“Evet ama...” Sözüünü bir homurtuyla yarıda kesti ve sert hareketlerle kodu girdi. “Neyse. Mutfakta buluşalım.”

Biniş rampası mekanik bir çığlıkla yere indi.

“Burada kalın,” dedi Jordan’a. Jordan’ın ve Kane’in bu sabah huysuzlukları üzerlerindeydi ve Cassia’nın ikisiyle birlikte başa çıkacak kadar sabrı yoktu.

“Memnuniyetle,” diye cevap verdi Jordan.

Rampa yere değer değmez Cassia yük ambarına koştu ve mutfığa çıkan merdivenlerden tırmandı. Ayakları ortadaki gıcırdayan basamağı kendiliğinden atladi. Motor yağı, pas ve dünden kalan acı sos kokusu onu gülümsetti. Bu kokuyu özleyeceğini hiç düşünmezdi. Az sonra öğütölmüş kahve kokusu geldi ve Cassia mutfak kapısının eşiğinden geçince Kane’i arkası ona dönük, o sabahki yulaf lapası için ocakta koca bir tencerede su kaynatırken buldu. Dün giydiğı kıyafetleri yerden kapıp üstüne geçirmiş olmalıydı çünkü üzerinde kırışık bir keten pantolon vardı.

Başka da bir şey yoktu.

Cassia yavaşlarken durdu ve Kane kahvaltıyla ilgilenirken derisinin altında gerilen ve esneyen sırt kaslarının dansını izledi. Kane’in üstsüz görüntüsü Cassia’nın hep hoşuna giderdi ama gemide mürettebat üyesi olarak yaptığı işlerin onu ne kadar güçlendirdiğini şimdiye kadar fark etmemişti. O işler Cassia’yı da güçlendirmişti ama Kane’in vücudundaki sert kıvrımlardan bu daha çok belli oluyor, Cassia için o vücuda bakmamak daha da güçleşiyordu. Kane arkasını

dönüp kalçasını tezgâha yasladığında ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturduğunda Cassia tüm gücüyle daha aşağılara bir yerlere değil de onun gözlerine bakmaya çalıştı.

“Kraliçe Hazretleri yulaf lapası mı isterler acaba?” diye sordu Kane bir gülümsemeyle ama sonra yüz ifadesi değişti. Cassia’nın yüzünü inceleyerek yaklaştı. “Gece hiç uyumadın mı?”

Ve sonra Cassia gözlerindeki o şeyi gördü. Acımaydı bu. Dün güvenlik istasyonunda karşılaştıkları zaman Kane’in bakışlarından okunan, aynı duyguydu. Cassia bu ifadeden o zaman da hoşlanmamıştı ve şimdi de kesinlikle hoşlanmıyordu. “Kes şunu. Yapma.”

Kane olduğu yerde donakaldı. Gerçek anlamda hareket-siz kalakalmıştı.

“Öyle değil, aptal,” dedi Cassia ve onun yüzünü gösterdi. “Gözlerinle yaptığın o şeyi diyorum. Benim için üzül-meyi kes.” Kane karşı çıkmak için ağzını açınca Cassia onu tehditkâr bir bakışla susturdu. “Sakın inkâr edeyim deme. Suratından bana acıdığını görebiliyorum ve bu çok küçük düşürücü. Bana acıman için bir sebep yok. Ben hayatta kalmaktan da fazlasını yaptım. Zindanlardan tahta çıktım ve hepsini kendim başardım.”

Kane’in omuzları çöktü. “Biliyorum.”

“Benimle gurur duymalısın.”

“Seninle gurur duyuyorum, Cassy,” dedi Kane ellerini açarak. “Hayatımın en mutlu anı bana ‘aptal, koca popolu

sığır' dediğin ve senin iyi olduğunu öğrendiğim o andı. Ama tüm bunları yalnız başına yapmak zorunda kalmamalıydın."

"O zaman sorun nedir? Kendini mi suçluyorsun?"

"Yanında olamadım."

"İyi ki de öyle oldu," dedi Cassia. "Sence Daevalarla karşılaşmam tesadüf müydü? Değildi. Bizim geleceğimizi biliyorlardı. Bu bir tuzaktı ve şehrin yarısı o tuzağa dâhildi. Eğer orada olsaydın, ikimizi birden yakalarlardı."

"Bunu bilemezsin."

"Kahretsin, Kane, kesinlikle biliyorum. Başka bir şeyi daha biliyorum: Benim tutunduğum tek şey, senin güvende olmandı. Seni işkence ederek öldürselerdi ve ben de bunu dinlemek zorunda kalsaydım, yaşayamazdım."

Bu, Kane'i etkilemişe benziyordu çünkü duruşu biraz daha dikleşti.

"Senin orada olmaman bir mucizeydi. İkimizin de hayatını kurtardı," diyen Cassia biraz daha yaklaşp Kane'in göğsüne hafifçe vurdu. "O yüzden bana yaralı bir kedi yavrusuymuşum gibi davranmaktan vazgeç. Çünkü değilim."

"Ah," dedi Kane, dalga geçercesine göğsünü ovuşturarak. "Bilmez miyim."

"Bana eskisi gibi davranacak mısın?"

Kane'in gözlerinde muzip bir ışık yandı. Ocağa doğru dönüp ona, "Dırdırı bırak da masayı kur, Kraliçe Hazretleri. Kahvaltı kendi kendini hazırlamaz," dedi.

Cassia gülümseyerek dolaba doğru yürüdü ve beş kâse çıkardı. Artık Kane ile aralarındaki gerginliği çözdüklerine göre, rahatça konuşabilecekleri bir konu açabilirdi.

“Annen nasıl?”

“İşini ve sahip olduğu her şeyi kaybetmesi dışında mı?”

“Evet, onlar dışında,” dedi Cassia kısaca, bir kâseyi fazla sert bir şekilde masaya koyarak. “Mümkün olan en kısa süre içinde onu görevine geri getireceğime söz vermiştim.”

“O, iyi,” diyen Kane lapayı karıştırdı ve altını kıstı. “Veya bana iyi olduğunu söyledi. Dün onda bir gariplik vardı. Fazla tedirgindi.”

“Bu, anlaşılabilir.” Cassia en sevdiği kupayı aldı ve kahve sürahisinin dolu olup olmadığını görmek için Kane’in arkasına baktı. “Muhtemelen onun için de duygusal bir gündü. Seni ne zamandır ilk kez gördü.”

“Belki de,” diye mırıldandı Kane, kupayı Cassia’dan alarak. Kupaya kahve doldurdu ve üstüne tam Cassia’nın sevdiği gibi üç yudum vanilya şurubu ile bir parça tarçın ekledi. “Belki ona fazla bir şey anlatmamam iyi olmuştur.” Kupayı geri verirken Cassia’nın içinde alarm zillerini çaldıran ihtiyatlı bir ifadeyle baktı. “Bu arada seninle bir şey konuşmam gerekiyor.”

“Sanırım kötü haber vereceksin.”

“Ama önce kızmayacağına söz ver.”

“Bu taktik şimdiye kadar seni hiç kurtardı mı?”

“Doğru dedin.” Kane derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı, “Gage Spaulding bana bir iş teklifinde bulundu.”

Cassia'mn dudaklarına hemen bir gülümseme yayıldı.
“Bu, harika!”

“Gerçekten mi?” Kane ona inanmamış gibi bakıyordu.
“Kızmadın mı?”

“Niye kızayım ki? Bu, mükemmel! Bütün krallıkta senin gibi pazarlık yapabilen bir satış memuru yok. Eğer Gage'in irtibat kişisi sen olursan bize bir İnfinyum indirimi alabilirsin. Eğer krallığı yeniden inşa etmek istiyorsak inşaat ekipmanına enerji sağlamak için çok fazla İnfinyuma ihtiyacımız olacak.”

Kane bir süre sadece ona baktı. “O tür bir iş değil, Cassy.”

“Ne tür o hâlde?”

“Beni satış ekibine almak istiyor. Yer altı kompleksinin yanına bir tür lojman olarak bir kışla inşa ediyor ama çok seyahat etmem gerekecek. Çoğunlukla üçüncü bölgede.”

“Yani burada yaşamayacaksın?”

“Ziyarete gelebilirim ama burada yaşayamayacağım.”

“Onu reddettin, değil mi?”

Kane alınmış gibi başını eğdi. “Efendim?”

“Ah, haydi ama. Bu işi kabul etmen mümkün değil.”

“Aslında edebilirim,” dedi Kane ellerini kalçasına götürerek. “Ve öyle yapmayı planlıyorum. Hele bir...” Kane başını yalın ayaklarına çevirdi. “Hele bir burada işler yoluna girsin de.” Cassia onun hangi *işlerden* bahsettiğini sormadan Kane'in yüzünde bir suçluluk ifadesi ve yine aynı acıma dolu bakış belirdi. “Önce senin iyi olduğundan emin

olmak istiyorum. Çok fazla şey yaşadın. Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım.”

Neyse ki Cassia öfkelenemeyecek kadar şaşkındı yoksa şu an Kane'in üstü başı kahve olurdu. “Bu, çok saçma. Neden gezegen dışında bir işe giresin ki? Evimize döndük. Hep istediğimiz bu değil miydi?”

“*Senin* hep istediğin, buydu. Benim bu gemide daha mutlu olabileceğim hiç aklına geldi mi? Banshee bir saray olmayabilir ama en azından burada eşittik.”

“Şimdi de eşitiz.”

Kane histerik bir kahkaha attı. “Elbette öyleyiz, Majesteleri.”

“Sana hiçbir zaman maiyetimden biri gibi davranmadım,” diye belirtti Cassia kupasını bırakırken. “Arkadaş olduğumuz onca yıl içinde bir kez bile öyle davranmadım. Biz kaçmadan önce unvanım seni rahatsız etmiyordu, şimdi de etmemeli. Hiçbir şey değişmedi.”

Kane, “Her şey değişti,” derken hüzünlü, neredeyse üzgün görünüyordu.

Cassia birden göz ucuyla bir hareket yakaladı ve başını kaldırdı. Kapı aralığının üzerine kızıl bir tüy yumağının tünemiş olduğunu gördü. Bu, Acorn'du. Cassia onu tamamen unutmuştu. Şeker planör neşeli bir cıvıltıyla havaya atladı ve minik kollarını açarak Cassia'nın onu bekleyen avucuna süzüldü.

“Ah, tatlı kızım, seni bırakıp gittim ben.” Cassia burnunu Acorn'un yumuşak kürküne sürterken, “annesi”

kaybolduğunda onun ne kadar korkmuş olduğunu düşündü. “Çok özür dilerim, bebeğim.”

“İlk hafta çıldırmış gibiydi,” dedi Kane. “Sonra Solara senin önlüğünü giymeye başladı ve o iyi geldi. Acorn senin kokunu almak istiyor.”

Cassia, Acorn’un başına öpücükler konduruyordu. “Ben çok kötü bir anneyim.”

“Kendine yüklenme,” diyen Kane bakışlarını yere çevirdi, sesi ciddileşmişti. “Bir süre başka şeylere odaklanmak zorunda kaldın. Bu onu daha az sevdiğin anlamına gelmez.”

Acorn en sevdiği, Cassia’nın kalbinin üstündeki cebi aramaya başladı ama kraliyetin ipek tuniğinde böyle bir cep yoktu.

“Bence Banshee gittiği zaman Acorn seninle kalmalı,” diye ekledi Kane. “Böylesi, daha iyi. Sana ihtiyacı var.”

Cassia’nın kalbine bir sızı oturdu. Mürettebatın burada kalmayacağını mantıken biliyordu ama yine de yollarına onsuz devam edeceklerine inanamıyordu. Özellikle de Kane’in. “Gage sana her ne vadettiye satış memuru olarak da aynısını kazanmanı sağlayacağım.”

“Para umurumda değil.”

“O zaman ne umurunda?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Cassia inkâr etmek için ağzını açtı ama edemedi. Evet, Kane’in ne istediğini biliyordu: Ciddi bir adım atmak istiyordu ama şu anda bu, Cassia’nın ona verebileceği son şeydi. Evlendiği günün sabahını, Kane ile ikinci bir şans

dilediğini hatırladı. O şans, çok kötü bir zamanda gelmişti. Koloni, cam kadar kırılıyordu. Etureia'nın ihtiyaçlarını ön plana koymak zorundaydı. Kendini bir ilişkiye adayacak vakti bulana kadar aylar, belki yıllar geçecekti.

“Annen burada,” diye hatırlattı Cassia. “Bütün arkadaşların burada.” *Ben de*, diye ekledi sessizce. *Ben de buradayım*. “Eskiden istediğin hayat, buydu. Şimdi niye değil?”

“Çünkü on altı yaşında olduğumdan farklı biriyim. Sen de öyle.” Sonraki kelimeleri dikkatle, sanki ağzında patlamalarından korkuyormuş gibi söyledi. “Sen kraliçesin, Cassy. Evli bir kraliçesin. Üstelik sadece Rose Krallığı'nın kraliçesi değilsin. Bütün gezegenin sahibisin.” Şaşkınlığını göstermek için kollarını iki yana açtı. “Benim böylesine bir gücü aklım bile almıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, senin de bununla kolay başa çıkabildiğine inanmıyorum.”

Cassia eğer konuşmaya bu kadar dalmamış olsaydı General Jordan'ın merdivenlerden çıktığını duyabilirdi. Ama duymadı ve Jordan varlığını konuşarak ilan etti: “İsyancılar da inanmıyor. Senin hakkındaki söylentiler doğru mu, merak ediyorum.”

Tam o anda Renny karşıdaki kapıdan mutfığa girdi. Gözlüklerinin altındaki uykulu gözlerini kırıştırdı ama sesi hiç de nazik değildi. “Eğer mürettebatımdan herhangi biriyle bir sorunuz varsa benimle konuşun. Yoksa gemimden çıkın.”

“Herkes sakın olsun,” diyen Cassia, Jordan'a gözlerini kısarak baktı. “Kimse Kane'i isyancı olmakla suçlamazdur, eminim.”

“Elbette suçlamıyordur,” diye homurdandı Jordan. “Söylentileri karıştırdım herhâlde.”

“Size dışarıda beklemenizi söylemiştim.”

“Gelmek istemiyordum, inanın. Acil bir durum var.”

“Ne gibi bir acil durum?”

Jordan tereddüt etti, odadakilere güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışır gibi etrafına bakmıyordu. “Görünüşe göre, biyolojik savaş. Şehrin üçte biri hasta ve aynı semptomları gösteriyor ama krallığın doktoru bunun bir virüs veya bakteri olmadığını söylüyor.”

Kane tezgâhtan kendini iterek uzaklaştı. “Semptomlar neler?”

“Mide bulantısı ve kusma.” Jordan bir süre düşünceli bir şekilde durdu ve parmaklarıyla semptomları saymaya devam etti. “Halsizlik, baş ağrısı, iştahsızlık...”

“Terleme de var mı?” diye sordu Kane. “Ellerde titreme?”

“Nereden bildin?”

“Annemden. Dün bir tuhaflık olduğunu fark etmiştim. Kahveden olduğunu söyledi ama hiç de...” Kane’in bedeni birden gerildi. “Kahve! Yeni erzak oydu, değil mi? Eğer kahveyi Durango stoklarından getirdiyseniz belki de zehirliydi.”

“Ben de kahve içtim ve kendimi gayet iyi hissediyorum,” dedi Jordan. “Ama adamlarımdan hastaları incelemelerini ve ortak bir payda varsa bulmalarını isteyeceğim. Eğer varsa bir numuneyi inceleyip kirletici maddeyi tespit edebiliriz.”

“Siz bunu yaparken ben Marius ile beş dakika yalnız kalmak istiyorum,” diye meşum bir şekilde mırıldandı Kane. “Ordusunun kullandığı şeye karşı bir panzehir varsa ona söyleteceğim.”

Cassia başını salladı. “Hayatta olmaz. Ona bir şey olursa ordusunun ateşkese sadık kalması için ortada bir sebep kalmaz. Ben de ondan en az herkes kadar nefret ediyorum ama o, benim korumam altında. En azından ona gezegen dışından destek verenin kim olduğunu öğrenene kadar. Tedarikçisinin daha fazla silah gönderememesini sağlamak için o ilişkiyi koparmam gerekiyor. Aksi takdirde savaş tekrar başlar.”

“Bir dakika,” diye araya girdi Renny, bir bardağa su doldurmak için lavaboya doğru yürürken. “Bana Durangoların nörolojik gelişmeler konusunda uzmanlaştıklarını söylemiştiniz. Bir çeşit doğru söyletme makinesi icat etmemişler mi?”

“Ettiler ve makineyi kullandık bile,” dedi Cassia. “Marius destekçisinin kim olduğunu bilmiyor. Anlaşmayı babası ayarlamış ve detayları onunla paylaşmamış. Şimdi eski kral öldüğü için Marius’un elinde sadece, dış diyardaki üçüncü bir taraf üzerinden tedarikçisine ulaşabileceği bir arama kodu var.”

“Marius’u salgın konusunda sorgulamadık henüz,” dedi Jordan ona.

“Pekâlâ. Ben ilgilenirim.”

“Biz ilgileniriz,” diye düzeltti Kane.

“İyi,” dedi Cassia elini merdivenlere doğru sallayarak.
“Git, giyin. *Biz ilgileniriz.*”

* * *

Saray yürüme mesafesinde olsa da salgının başladığına inanılan mülteci çadır kampını Cassia’nın yukarıdan görebilmesi için Banshee’nin uzay mekiğiyle gittiler. Sıradan bir günde evlerinden olmuş kolonicilerin yarısı çalışmak için veya çöplerden tamir edebilecekleri ve satabilecekleri bir şeyler bulmak için şehre giderdi. Diğer yarısı ise pazar yerinin etrafında dolanıyor veya erzak için sırada bekliyor olurdu.

Ama bugün durum böyle değildi.

“Tanrım,” diyerek iç geçirdi Cassia. Alnını ön cama dayamış, çadırların önünde yerlerde yatan sayısız insana bakıyordu. Yürüyemeyecek kadar yorgun binlerce insan vardı. Neredeyse bütün omuzlar ya öksürmekten ya öğürmekten ya da her ikisinden dolayı sarsılıyordu. Çadırlarında bu yüzden kalmamışlardı herhâlde. Evlerinin kusmuk kokmasını istemiyorlardı. “Şuna bak, Kane.”

Kane’in pilot direksiyonunu sımsıkı saran parmakları gıcırdıyordu. “Görüyorum.”

“Çok fazla hasta var.” Cassia hastalığın bulaşıcı olmaması için dua etti, aksi takdirde halkını yakıp yıkmak için komşu krallıkların taş ve sopalara ihtiyacı kalmayacaktı. “Annen de bu kadar kötü mü?”

“Bu kadar değil. Birkaç dakika önce aradım. Gece ne hâlde olacağını kim bilir.”

“Pekâlâ, göreceğimi gördüm,” dedi Cassia. “Marius’a gidelim.”

Güvenlik istasyonunun kapısından girdiklerinde Jordan bir mesaj bırakmış, adamlarıyla birlikte hastalar arasında ortak bir özellik bulduklarını söylüyordu. Görünüşe göre hepsi günün büyük bölümünü dışarıda geçiriyordu ki bu, Rena’nın çiftlikteki işine de uyuyordu.

“Topraktaki bir şey olabilir mi?” diye tahmin yürüttü Kane, lobi boyunca yürürlerken. “Sudan kaynaklanıyor olamaz yoksa semptomları hepimiz gösterirdik.”

Cassia bir yandan Konsey Üyesi Markham ile konuşmayı aklına not ederken dalgınlıkla baş salladı. Markham’dan diğer krallıktaki kolonicilerin de hasta olup olmadığını öğrenmesini ama bunu yaparken kendi krallıklarındaki sorunun ne kadar ciddi olduğunu belli etmemesini isteyecekti. Güçlü durması gerekiyordu. Diğer hanedanlar ilk zayıflık işaretini gördüklerinde ona karşı birleşebilirlerdi.

“Hey, beni dinliyor musun?”

“Affedersin.” Tekrar, bir eli hücre blokuna giden kapıdaki Kane’e odaklandı. “İçeri girmeden önce,” dedi Cassia, “seni Marius hakkında uyarmak istiyorum.”

“Kilit altında değil mi?”

“Evet ama daha önce ne kadar kötü biriye şimdi, doğruluk makinesine bağlı iken onun yüz katı daha kötü. Lafını sakınmayacaktır. O yüzden hazırlıklı ol ve aklını kaybetme.”

Kane’in dudaklarındaki şeytani gülümseme ona eski zamanları, Kane’in ona yaralı bir kuş gibi değil arkadaşı gibi

davrandığı zamanları hatırlattı. “Beni tahrik etmek istiyorsa kendisini aşması gerekecek. Sonuçta iki yıl seninle yaşadım.”

“Ve hiç aklını kaybetmedin,” diyen Cassia tatlı tatlı gülümseyip Kane’in kafasına tık tık vurdu. “Kaybedecek bir şeyin de var sayılmaz hani.”

“İyiydi.”

“Biliyorum. Haydi.”

Anahtar klavye yoluyla kapıyı açtıktan sonra, blokun kalbindeki maksimum güvenli hücreye doğru ilerlediler. Marius’u burada, fiberglas parmaklıklar ardında yatağına uzanmış, bir veri tabletine bakarken buldular. Başını cihazdan kaldırdı ve Cassia’yı kibirli bir gülümsemeyle karşıladı ama o gülümseme, Kane’i gördüğünde kayboldu.

“Görüyorum ki erkek arkadaşınla kavuşmuşsunuz.” Marius gözlerini Kane’in buruşuk kıyafetleri üzerinde gezdirdi. “Gerçekten acayip bir zevkin var.”

“Muhafızlar, doğruluk makinesini açın,” diyen Cassia hiçbir tepkisini kaçırmamak için gözlerini Marius’tan ayırmadı. Marius doğrulup tabletini bıraktı. “Konuğumuzu sorgulamak istiyorum.”

Marius’un, doğruluk makinesine bağlandığı bu süreçten ne kadar nefret ettiğini bilmek, Cassia’yı bir ölçüde tatmin ediyordu. Elektrotlar yüzünden hep alakasız, utanç verici sırlarını itiraf ediyordu. Bir keresinde vücut kılı fetişi olduğunu itiraf etmişti. O zamandan beri muhafızlar nöbete geldiklerinde pantolonlarının bir bacağına kaldırıp kılı

baldırlarını göstererek epey eğleniyorlardı. Cassia da bu icattan aslında nefret ediyordu, icadın koloniciler üzerinde kullanılmasına da izin vermezdi ama kocasına seve seve bir ayrıcalık tanırdı.

Muhafızlar Cassia'mn emirlerini yerine getirdiler. Yirmi dakika sonra Marius hücresinde bir sandalyeye kelepçelenmiş vaziyette, kendi ailesinin icadının etkisi altındaydı.

"Mükemmel," dedi Cassia parmaklıkların ardından. "Şimdi başlayabiliriz."

Marius yumruklarını öfkeyle sıkıp boş yere bağlarından kurtulmaya çalıştı. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım ve bulduğum zaman o gözlerini söküp derinin her bir santimetresini kemiklerinden ayıracağım," diyerek Kane'e kötü kötü baktı. "Hem senin hem de o piç sevgilinin."

Kane kıs kıs güldü. "Makine işe yarıyor. Filtrelenmemiş gerçeklerle karşı karşıyayız."

"Halkım hasta," dedi Cassia, Marius'a. "Binlercesi."

"Güzel. Sevindim."

Şakağında bir damar zonklarken Cassia sesinin sakinliğini bozmadı. "Bu bir virüs veya bakteri değil. Senin ordunun üzerimize biyolojik bir madde gönderdiğini düşünüyoruz. Böyle bir silahınız var mı?"

Marius sıktığı dişlerinin arasından hırladı. "Evet."

"Silahı hiç kullandınız mı?"

"Hayır."

"Silahın nasıl çalıştığını anlat bana."

"Sizi zehirlemek isteseydik tabletleri akıntı yönünde nehre atardık. Veya göllerinize fırlatırdık."

“Sıra bende,” dedi Kane. “Semptomları neler?”

Marius’un yüzündeki nefret ifadesi neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Ağzının köşesinde salyalar köpürüyordu ama sessiz kalmayı başaramıyordu. “Ciltte yaralar ve nefes darlığı. Bilinç kaybı. Sizi hiç çaba göstermeden istila edebilirdik. Elime geçen ilk fırsatta size karşı kullanacağım.”

Cassia kaşlarını çatı. Semptomlar uyuşmuyordu. “Peki, silah tedarikçin? Sana haber vermeden farklı bir silah kullanmış olabilir mi?”

“Tabii ki,” dedi Marius tükürürcesine. “Tam da onun yapacağı türden bir şey. Babam, onun hayatında gördüğü en kurnaz adamlardan biri olduğunu söylemişti.” Marius sonraki kelimelerini tutmaya çalışırken çenesini o kadar sıkı ki gözleri sulandı. Sonunda nefes aldı ve “Dahası var,” dedi.

Kane kıkırdayıp hem alaycı hem anlayışlı bir yüz ifadesi takındı. “Söyle, dostum. İçinde tutma.”

“Senden nefret ediyorum!”

“Bu kadar oyun yeter,” diyen Cassia dirseğiyle Kane’in kaburgalarına vurdu. “Gerisini anlat.”

“Düğün günümüzde bir sevkiyat geldi,” diye dişlerinin arasından hırladı Marius.

“Ne tür bir sevkiyat?”

“Bilmiyorum. Bakmaya vaktim olmadı.”

“Ama biyolojik silah olabilir mi?”

“Belki de,” diye öfkeyle inledi Marius. “Cephaneliğe götürmelerini söylemiştim. Sen beni kaçırdıktan sonra adamlarımdan biri kullanmış olabilir.”

Cassia yakasına iliştirilmiş iletişim bağlantısına bastı ve cevap veren görevliye, “General Jordan’a derhâl bir meşaj gönderin. Durango cephaneliğinde biyolojik silah arasın.”

“Elbette, Majesteleri.”

Marius’un gülümsemesini görünce Cassia’nın tüyleri diken diken oldu. “İstedığınız kadar arayın. Eğer tedarikçim bir zehir ürettiyse panzehri de sadece onda vardır.”

“İsmi ne?” diye sordu Kane.

“Bilmiyorum.”

“Ama bir tahminin vardır.”

“İşlerini dış diyardan yürütüyor, değil mi?” diye haykırdı Marius. “Senin kadar aptal ve soysuz biri bile bu durumda adamın kanun kaçağı olduğunu anlayabilir. Bunun dışında hiçbir fikrim yok.”

Cassia son bir soru daha sordu: “Bize söylemediğin başka bir şey var mı?”

“Evet.” Marius’un dudakları, Cassia’nın kâbuslarındaki o aynı çarpık, şeytani gülümsemeyle kıvrıldı. Birden Cassia’nın son gördüğü rüyaya ait hatıralar üzerine hücum edip onu nefessiz bıraktı. “Senin ölümünü izleyeceğim, benim sevgili Cassy’m. Sana söz veriyorum.”

Cassia dönüp muhafızların elektrotları çıkarmasını işaret etti, sonra kimse yüzünü kaplayan soğuk terleri göremesin diye hızla hücre blokunun dışına yürüdü. Göğsü sıkışırken bile kendisine korkacak bir şey olmadığını hatırlattı. Marius ona zarar veremezdi.

“Kontrol artık bende,” diye mırıldandı.

Kane yanına gelip bir elini onun omzuna koydu. Cassia başta ürperdi ama sonra Kane'in dokunuşuyla rahatladı ve onun, belini yuvarlaklar çizerek ovuşturmasına izin verdi. Bu dokunuş, itiraf etmek istediğinden de daha iyi gelmişti ona.

“Konuşmak ister misin?” diye mırıldandı Kane.

Cassia başını iki yana salladı. Konuşmak istediği tek konu, bütün şehir hastalanmadan ve diğer asil hanedanlar Cassia'nın onları oyalamasından sıkılmadan önce Marius'un tedarikçisini bulmaktı. Annesiyle babasının hatasından bu kadar kısa süre sonra Eturia'dan ayrılmak hiç hoşuna gitmiyordu ama bir tedavi bulamazsa kaydettiği tüm ilerlemeler boşa gidecekti. Bu görev, bir başkasına devredemeyeceği kadar hassas bir görevdi.

“Teknik ekibim Marius'un verdiği arama kodunu çözmüş ve sinyalin sınır bölgesindeki hareketli bir uzay istasyonundan geldiğini tespit etmiş.” Dönüp Kane'e baktı. “Şu anda krallığın sandıklarında pek para yok ama eğer Renny kısmi bir ödeme almayı kabul ederse oraya gitmek için Banshee'yi kiralamak istiyorum.”

“Ben de geleceğim,” dedi Kane ve bir an durakladı. “Annemi bırakıp gitmek istemiyorum ama ona yardım etmenin en hızlı yolu, onu hasta eden kimse onu bulmaktan geçiyor. Eğer para sorun olursa Gage'den bana söz verdiği işe başlama primini isteyeceğim.”

Kane'e gelen iş teklifini hatırlayınca Cassia'nın karnına bir ağrı girdi. “Önce Renny ile konuş. Faturayı ben

halletmek istiyorum. Sen o konuyla ilgilenirken ben de yarım kalan işleri toparlayayım ve çantamı hazırlayayım.”

“Kıyafetlerin hâlâ gemide,” diye hatırlattı Kane.

“Ah. Doğru.” Cassia bunu unutmuştu. “O hâlde küçük bir çanta hazırlayacağım. Bir saat sonra Banshee’de buluşuruz.”

ONUNCU BÖLÜM

Bir ay sonra ilk kez gemideki eski odasına girince Cassia tuhaf bir dejavu hissi yaşadı. Sanki gemide geçirdiği iki yılı gerçekten yaşamamış da bir rüya görmüş gibi hissediyordu.

Etrafına baktığında her yönden etrafını çevreleyen soğuk, çelik panellerin saraydaki zevkli bir duvar kâğıdıyla döşenmiş yatak odasıyla tam bir tezat oluşturduğunu gördü. Kraliyetin ipek kumaşı yerine keten bir pantolon, bir tişört ve ona eski kaptandan kalan ceketini giyiyordu. Hatta sol göğüs cebinde bir şeker planör horluyordu. Ama en garibi, bir kraliçe olarak alıştığı hareketliliğin aniden kesilmesi idi. Banshee’de danışma kurulu toplantıları, birlik teftişleri, stok baskınları veya gönüllü mitingleri yoktu. Bu görevler artık General Jordan’a aitti ve Cassia’nın elini ya da zihnini meşgul edecek bir işi yoktu.

Yani karanlık düşünceler için uygun ortam oluşmuştu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Gemiye bindiğinden beri hava kilidi menteşelerini iki kez kontrol etmiş, güverteleri silip süpürmüş, çöp oluklarını boşaltmış ve erzak dolabındaki malzemeleri kayıt altına almıştı. Solara'ya tamir işlerinde yardım etmek için motor dairesine bile uğramıştı ama yardım işini Doran zaten hallediyordu. Geriye Kane kalıyordu. Muhtemelen o, akşam yemeği için biraz yardıma hayır demezdi ama günün başından beri aralarında tuhaf bir elektrik vardı ve Cassia sebebini bilmiyordu. Belki sebep, Cassia'nın eski rutininin dışına çıkmış olmasıydı. Veya belki öğle yemeğinde Kane'in onun tabağını daha fazla doldurmak istemesi, sonra da ona gidip biraz kestirmesini teklif etmesiydi. Her şekilde, Kane aralarındaki dinamiğin değiştiğini söylerken haklıydı. Artık uyumlarını kaybetmişlerdi, bu yüzden Cassia onunla karşılaşmamaya çalışıyordu.

Bu da bu boş yatak odasıyla, özellikle de ranzanın boş üst yatağıyla yüzleşmekten başka bir seçim bırakmıyordu ona. Cassia bu konuda ne hissettiğini bilemiyordu. Geçen iki yıl içinde neredeyse her gece Kane'in nefes seslerini dinleyerek uykuya dalmıştı. Bu gemide Cassia'nın tutunduğu, hiçbir zaman değişmeyen tek şey Kane'in varlığı olmuştu ve aralarındaki tuhaf havaya rağmen burada yalnız uyumak ona doğru gelmiyordu. Boş odada ayakta durmak bile ona doğal gelmiyordu.

Renny'nin pilot dairesinde yardıma ihtiyacı olabilir miydi?

En üst kata koşarak çıktı ve Renny’yi dümen başındaki koltuğunda rahat bir tavırla oturmuş, geminin kontrolünü oto-pilota devretmiş, veri tabletini incelerken buldu.

“İçeri girmeme izin var mı?” diye sordu şakayla.

Renny başını kaldırıp ona gülümsedi. “Merhaba. İstirahat etmiyor muydun sen?”

“Yorgun değilim.”

“Bir şey mi söyleyecektin?”

“Hayır. Sadece merhaba demek istedim.”

Renny eliyle yanındaki yardımcı pilot koltuğuna hafifçe vurdu. “O hâlde ben bu siparişleri gözden geçirirken bana eşlik edebilirsin.” Cassia otururken Renny onu Cassia’nın tanımadığı bir yüz ifadesiyle inceliyordu: Gururla birlikte daha derin bir duygunun karışımıydı bu. “Seni tekrar evde görmenin çok güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Evde.

Cassia gemi için bu kelimeyi kullanmazdı ama kaptanını düzeltmedi. Onu yaralarla bezenmiş tatlı yüzüyle kırık gözlüklerinin ardından gülümserken görmek gözlerini yaşartmaya yetiyordu. Daevalarm Renny’ye bunu onun yüzünden yaptıklarını biliyordu.

“Sadece iki kez söyledin.”

“Eh, bir kez daha söylemenin zararı yok. Seni çok özledim. Hepimiz özledik.”

“Ben de sizi özledim. Geri dönmek, güzel.”

Renny’nin kaybolan gülümsemesi, konuşmanın daha ağır konulara doğru gideceğinin habercisiydi. “Kötü anıları deşmek istemiyorum ama...”

“O hâldedeşme,” dedi Cassia, ikisini de kandıramayan bir kahkahayla.

“... ama sana ulaşmamızın neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmen gerekiyor.” Gözlüklerini çıkardı ve Cassia’nın yüz kez gördüğü o gergin tikiyle gözlerini ovuşturdu. “Daevalar beni fena patakladı. Benimle işleri bittikten sonra saatlerce bilinçsiz yattım. Sanırım beni hayatta bırakmalarının tek nedeni, onları Kane’e götürmemi ummalarıydı ama götüremezdim...”

“Renny, lütfen.” Kaptanını yerde, kanlar içinde, bitkin vaziyette hayal etmek kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. “Ben çoktan gitmiştim. Kane’i korumakla doğru olanı yaptın. Ben sadece seni o duruma soktuğum için üzülüyorum.”

“Üzülme,” diyen Renny hâlâ gözlükleriyle oynuyordu. “Senin için yapmayacağım şey yok. Umarım bunu biliyordur.”

Cassia koltuğunun derisindeki bir yırtığı incelerken başıyla onayladı. Renny’nin onu ne kadar sevdiğini biliyordu. O da Renny’yi seviyordu, hem de öz babasından daha çok. Ama bu konuşma başladığından beri pilot dairesi üç kat küçülmüş gibi geliyordu ona. Cassia nefes alamıyordu.

“Ben gideyim,” dedi Cassia ayağa kalkarak. “Akşam yemeğine yardım edeceğime söz vermiştim.”

“Ah. Tamam. Yemekte görüşürüz.”

Renny’nin dağınık saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra merdivenlerden koşarak indi ve nefes almak için

durdu. Onun için bu sadece geçici bir rahatlamaydı çünkü şimdi de gidip mutfakta Kane'e yardım etmesi gerekiyordu, yoksa Renny onun yalan söylediğini anlayacaktı. İçinden homurdandı. Daha iyi bir kaçış stratejisi bulmalıydı.

Mutfağa ulaşmak için ayaklarını sürüyerek bir kat merdiven daha indi. O kapıdan girince Kane, Etura'daki çiftçi pazarından aldıkları soğanlarla tepeleme dolmuş, balık şeklindeki ahşap kesme tahtasından başını kaldırıp baktı.

Islak gözlerini elinin tersiyle kuruladı. "Hey, istirahat ettiğini..."

"Yorgun değilim," diye araya giren Cassia eliyle kesme tahtasını işaret etti. Kane'in soğan doğramaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Ben yapayım mı?"

"Tanrım, evet." Bıçağı hemen bırakıp lavaboya doğru döndü, sonra yüzünü yıkayıp bir bulaşık havlusuyla kuruladı. "Soğandan nefret ediyorum. Bana kalsa sadece suyu alınmış soğan kullanırım. Onların tadı da gayet güzel."

"Hayır, güzel değil," diyen Cassia kesme tahtasını lavaboya götürdü ve akan musluğun altına tuttu. Ağlamadan soğan doğramanın püf noktası buydu: Soğanı akan suyun altında doğramak. Kane bunu bilmiyordu çünkü Cassia ona hiç söylememişti. Onun yapamadığı bir şeyi yapmak hoşuna gidiyordu. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissediyordu. "İyi ki ben varım da senin yerine soğan doğruyorum."

Kane bir kâseye kuru mercimek koyarken kıs kıs güldü. "Yanlış meslek seçmişsiniz, Majesteleri. Tahtı boş verin. Benimle gelin ve özel soğan doğrayıcım olun."

Benimle gel. İnfinyum Kompleksine. Kastettiği yer orasıydı. Çünkü belli ki iş teklifinden bir şekilde bahsetmeden beş dakika duramıyordu. Daha bugün Gage'in ona maaşını kendisinin belirlemesini, yaşayacağı yeri kendisinin seçmesini ve şirketin ona tahsis edeceği gemi için istediği iyileştirmeleri yapmasını söylediğini anlatarak böbürlenmişti.

Keşke bu konudan bahsetmeyi kesseydi.

Cassia bıçağı aldı ve elindeki soğanı tatmin edici bir çat sesiyle doğradı. Bu ona o kadar iyi gelmişti ki aynı şeyi tekrar yaptı ve biraz sonra mutfakta duyulan tek ses, Cassia'nın bıçağının kesme tahtasına çarparken çıkardığı gürültü oldu.

"Hey, sakın ol," dedi Kane, soğana işaret ederek. "Soğanın sana borcu mu vardı?"

Cassia bakışlarını kırbaç gibi onun gözlerine çevirdi. "Sen yapmak ister misin?"

Kane teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Neyse. Doğra gitsin."

Sonraki birkaç dakika boyunca tezgâhta yan yana çalıştılar. O soğanları doğramayı bitirirken Kane de mercimekleri yıkamış ve pişirmek üzere ocağa koymuş, bu arada ikisi de tek kelime etmemişti. Kane'in bir ayağını yere vurup durmasından ve çaktırmadan ona bakmasından bir şey söylemek üzere cesaretini toplamaya çalıştığını anlıyordu Cassia. Sonunda bir dirseğini tezgâha dayadı ve ağzındaki baklayı çıkardı.

"Eee, şey, öğle yemeğinden sonra hiç uyuyabildin mi?"

"Hayır."

“Neden?”

“Çünkü yapacak işlerim vardı ve yorgun değildim.”

“İşlerini ben yapardım.”

“Yorgun de-ğil-dim.”

“Şey, ııı,” diye söze başlayan Kane, gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. “Yemekte bitirmediğin tabağını da yemişsin.”

“Ne olmuş?”

“Çok kilo verdin... Hepsi, bu.”

“Tekrar alırım.”

“Ve bir ara olanlarla ilgili de konuşmamız gerekecek,” diyen Kane bir kez tereddüt ettikten sonra Cassia’nın lavabodaki ıslak elini tuttu. “Çok şey yaşadın. O acıyı içinde tutamazsın yoksa bir enfeksiyon gibi yayılır. Ne kadar erken açılırsan o kadar erken...”

“Neler yaşadığının farkındayım,” dedi Cassia elini geri çekerek. Ona hatırlatılmasına gerek olduğunu mu sanıyordu Kane? Üstelik bu bugün ikinciydi. Daha önce, Cassia “iyi” olana kadar onun yanında kalacağına söz vererek bir kez daha hatırlatmıştı. Belki de sorun, buydu. Belki de Kane düşünmeden konuşmuştu ve şimdi de Cassia’nın “iyi” olmasının ne kadar uzun süreceğini fark etmeye başlamıştı. “Sorun bu mu? Suçluluk hissetmeden koşa koşa yeni işine gidebilesin diye mi aceleyle beni iyileştirmeye çalışıyorsun?”

“Ne?”

“Beni bu yüzden mi uyumaya ve daha çok yemeye zorluyorsun?” Cassia nemli ellerini pantolonuna silerken

ondan uzaklaştı. “Ve konuşayım diye başımın etini yiyorsun? Bozduğunu düşündüğün şeyi düzeltmeden yoluna devam edemediğin için mi?”

Kane bir an sessiz kaldı. Öfkeli bir sessizlikti bu. Sonra duyulacak kadar yüksek bir sesle nefes verdi ve “Evet, doğru bildin. Daha erken gidebilmek için toparlanmana yardım etmek istiyorum. En iyi arkadaşım olduğun ve benim için her şey demek olduğun için değil. Sana, annemi geride bırakacak ve sana yakın olabilmek için iki yıl bu mutfakta yağ lekelerini temizleyecek kadar çok değer verdiğim için değil. Hayır, sebep bunların hiçbiri değil,” dedi.

Cassia kollarını kavuşturup başını yere eğdi. Yüzü alev alev yanıyordu.

“Sadece kendimi düşünüyorum çünkü çok bencilim, değil mi?” diye devam etti. “Senin ihtiyaçlarını asla *ama asla* ön planda tutmuyorum, değil mi, Cassia?”

Cassia tam adını duyunca irkildi. Kane’in ona böyle seslendiği zamanlar, bir elin parmaklarını geçmezdi. “Tamam, anladım. Yanılmışım.”

Kane parmağını kapıya doğru salladı. “Sadece git. İster uyu, ister uyuma. Ne yaptığın umurumda bile değil.”

Cassia onun bu dediklerinin doğru olmadığını biliyordu ama yine de kelimeler canını acıttı. Mutfaktan çıkmadan, kapı aralığında durakladı. “Soğan doğramanın püf noktası, soğanı akan suyun altında doğramak. Bilsen iyi olur.”

* * *

Akşam yemeğinde hava, en hafif deyimle, gergindi.

Cassia ile Renny masanın bir yanındaki sırada otururken Kane diğer sırada, Doran ve Solara'nın arasında oturuyordu. Mercimekler yenemeyecek kadar sıcaktı, bu nedenle hepsi, sanki kâselerinden yayılan buhar onlara geleceği gösterecekmişçesine dikkatle kâselerini izliyorlardı.

Sessizlik neredeyse tahammül edilemez boyutlara ulaştığında Renny yüzüne bir gülümseme oturttu ve avuçlarını birbirine sürttü. "Sıranın kimde olduğunu sormama gerek yok. İyi bir soru sor, Cassia. Çok yemek kaçırdın."

Tüm gözler ona döndü. Cassia'nın her akşam oynadıkları "seç bakalım" oyununu hatırlaması biraz zaman aldı. "Ah, doğru. Bir saniye."

"İstediğin kadar düşün."

Cassia daha önce kimsenin sormadığı bir soru bulmaya çalıştı. Başta aklına hiçbir şey gelmedi ama sonra Eturia'daki isyancıları ve onların tahta karşı duyduğu nefreti düşündü. Onların gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Cassia'nın savaşı bitirmiş olması veya onlara yiyecek ve erzak vermiş olması umurlarında değildi. Soyadı Rose olduğu için Cassia'yı istemiyorlardı. Kurucu hanedanların tüm servetlerini Eturia'yı yaşanabilir bir gezegen hâline getirmek içi harcadıklarını unutuyorlardı. Rose ailesi olmasa isyancılar Dünya'daki banliyölerde yaşıyor olacaklardı.

"Aklıma bir soru geldi," dedi. "Birinin evinde hizmetçi olup tüm ihtiyaçlarınızın karşılanmasını mı isterdiniz yoksa kimseye hizmet etmeyip mutlak yoksulluk içinde yaşamayı mı? Seçin bakalım."

Mürettebat üyeleri düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Kane hariç; o, kaşığına doldurduğu mercimekleri üflerken Cassia'yı inceliyordu. Cassia'nın neyi kastettiğini anladığı, gözlerindeki ihtiyatlı ifadeden belliydi.

“Birilerinin hizmetçisi olmakta utanılacak bir şey yok,” dedi. “Ama insanın kime hizmet edeceğini seçme şansı olmalı. Bu, doğuştan gelmemeli.”

“Soruya cevap vermedin,” dedi Renny.

“İkincisi, sanırım.”

“Ben onu seçmezdim,” dedi Solara. “İki numaralı kapının ardında neler olduğuna bakma şansım oldu, o yüzden birincisini seçerdim.”

“Aynen,” diye cevapladı Doran. “Yoksul olamayacak kadar yakışıklıyım.”

Renny kıkırdayıp ağzını bir peçeteyle sildi. “Sanırım cevap neye daha çok değer verdiğimde yatıyor: özgürlüğüme mi konforuma mı?” Birkaç saniye sessizce düşündü. “Sanırım, özgürlük. Yani ikincisini seçerdim.”

Kane masanın üzerinden uzanıp kaptanla yumruk tokuşturdu.

“Ya sen?” diye sordu Solara, Cassia'ya. “Sen kendi sorunu cevaplamadın.”

“O bir numaralı kapıyı seçerdi,” diye mırıldandı, bir yavaşlığı dolu olan Kane.

Cassia başıyla onayladı. “İyi muamele gördüğüm sürece, evet.”

“Şimdi sıra bende,” dedi Kane ve Cassia'ya meydan okuyarak baktı. “Eviniz olan gezegeni sonsuza kadar terk

etmek mi isterdiniz yoksa evinizde kalmak ve hiçbir zaman gitmemek mi? Seçin bakalım.”

Mürettebat üyeleri masanın her yanından toplu bir şekilde “ooo” dedi ve aynı cevabı verdi. Evlerinden ziyade macera tutkusunu seçtiler ve sorunun fazla kolay olduğunu söylediler. Kane’in ne yapmaya çalıştığının farkında değillerdi. Cassia’ya, kraliçe olarak gezegenine yerleştikten sonra uzay yolculuğunu ne kadar özleyeceğini itiraf ettirmeye çalışıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Cassia ve söylediğinde samimiydi. İki seçenek de ona hitap etmiyordu. O, her ikisini de istiyordu: hem kendi dünyasında kalmayı hem de oradan gitmeyi. Her ne kadar Eturia’yı çok seviyor olsa da sonsuza dek orada kalmanın onu boğacağını inkâr edemezdi. Evren denen koca kuyunun kapağını bile aralamamış sayılırdı henüz. Ancak tahtı ele geçirdiğinde seçimini yapmış olduğunu düşünüyordu, bu nedenle “İkincisi,” diye cevap verdi.

“Gerçekten mi?” dedi Doran şaşkın şaşkın.

“Ama... ama...” diye geveledi Solara, şaşkınlıktan dili tutulmuştu. “O zaman evden asla ayrılamazdın. Yani ne Obsidiyen Sahilleri’ni ziyaret edebilirdin, ne de kuantum nebula alanlarını görebilirdin.”

“Acı dut şarabını da içemezdin,” diye ekledi Kane.

“İthal ederdim,” dedi Cassia.

“Pesirus’ta taze taze içmek gibi olmazdı.”

Cassia bir kaşıkla tabağındaki mercimekleri ezdi. Herkes bu oyunu fazla ciddiye alıyordu. Tam onlara

bunu söyleyecekken kolundaki iletişim bileziği, General Jordan'dan gelen bir aramayla bipledi. "Bir sonraki soruya bensiz başlayın," deyip masadan kalktı. "Birazdan gelirim."

Koşar adım merdiven sahanlığına çıktı ve "kabul et" düğmesine bastı. Bir ışık yandı ve Jordan'ın üç boyutlu görüntüsü belirdi. Bir seksenlik general, gerçek vücut ölçüleriyle neredeyse Cassia'nın üzerindeydi. Cassia geriye doğru bir adım atınca duvara çarptı. Araya mesafe koymak da fazla işe yaramamıştı. Hâlâ Jordan'ın görüntüsüyle vals yapabilecek kadar yakındı.

Jordan'm kızaran yanaklarına bakılırsa bunu o da fark etmişti.

"Bir dakika, konuşacak daha uygun bir yer bulayım." Mürettebat üyelerinin akşam yemeğinden sonra bilardo oynayarak veya üç boyutlu ateş görüntüsünün etrafında oturarak saatler geçirdiği oturma odasına yürüdü. "Böyle daha iyi mi?"

Jordan etrafı incelerken Cassia'nın arkasındaki duvar resmine dikkatle baktı.

"Bu, Kara Orman," dedi Cassia, ona. "Kaptanım, yani bir önceki kaptanım bunu ona evini hatırlatması için getirtmişti."

"*Kaptanınız*. Sizin için anlamı büyük olmalı."

"Öyleydi. Onu öz babam gibi severdim."

Jordan başıyla onayladı ama ifadesiz yüzünden duygularını okumak imkânsızdı. "Tekrar gemide olmak nasıl bir his?"

“Yalan söylemeyeceğim, garip bir his,” dedi Cassia, ateşin çevresindeki minderli koltuklardan birine otururken. “Sanki artık ayaklarıma uymayan bir çift ayakkabı giymiş gibi hissediyorum kendimi. Beni aramanıza sevindim. Tuhaf bir akşam yemeği sohbetinde can vermekten kurtardınız beni.”

Jordan ender gülümsemelerinden birini gösterirken Cassia’nın karnından bir gurultu yükseldi. “Ben size hizmet etmek için varım.”

Cassia bir eliyle karnını ovdu. Belki de sandığından daha çok acıkmıştı. “Cephanelikte bir şey buldunuz mu?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Jordan, ellerini ceplerine sokarak. “Düğün gününüzde gelen sevkியatta şok dalgalı el bombaları vardı.”

“Biyolojik silah yok muymuş?”

“Biyolojik silah bulamadık.”

“Markham’dan ne haber?” diye sordu Cassia. “Diğer krallıklardan herhangi bir haber var mı?”

“Evet. Onlar herhangi bir salgın rapor etmediler.”

Cassia bir küfür mırıldandı. “Bu tesadüf olamaz.”

“Tesadüf değil,” diye ona katıldı Jordan. “Birileri bizi zayıflatmaya çalışıyor.”

“Kim olduğunu öğrenene kadar bu haberi gizli tutmalıyız. Bir susturma emrinin çıkarılmasını istiyorum.”

“Çıkarıldı bile,” dedi Jordan. “Ayrıca hastalık kapan kolonicileri karantina altına aldık.”

“Güzel, teşekkürler.”

Sonra bir süre sessizce bakiştılar. Söylenecek bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Tam Cassia, Jordan'ın arama-yı sonlandıracağını düşünürken general neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi ve "Birlik teftişlerinin sız-sız hiç tadı yok," dedi.

Bu, Cassia'yı gülümsetti.

Jordan, "kendinize dikkat edin," diye mırıldanıp bağlan-tıyı kesti.

Görüntüsü gözden kaybolduğunda Cassia konuşmanın biraz daha uzun sürmesini dilediğini fark edip iç çekti. Sessiz odada bir süre oturup mutfaktan gelen tabak çanak seslerini ve boğuk konuşmaları dinledi, sonra guruldayan karnı onu, merdivenlerden inip akşam yemeğini bitirmeye zorladı.

Döndüğünde masada bir tek onun kâsesi kalmıştı. Doran ile Solara muhtemelen motor dairesine gitmişti. Kane de tezgâhın başında durmuş, yemekte kullanılan tabaklardan sonuncusunu kuruluyordu. Renny ise en sevdiği kupaya Kristalin doldurmuştu. şüphesiz Cassia'nın az önce boşalt-tığı koltuğa gitmek üzere kapıya doğru ilerlerken Cassia'nın kâsesine işaret edip, "Yemeğini ısıtmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," diyen Cassia onun omzunu sıvazla-dı. "Sen keyfine bak."

Kâsesini alıp duvara yaslandı ve Kane'in temiz tabakları dolaplara dizmesini izledi. Kane'in, az önce yaptığı görüş-meyi sormasını bekledi. O sormayınca kendi anlattı. "Ara-yan, Jordan'dı."

“O kadarını tahmin ettim.”

“Cepanelikte bir şey bulamamış.”

Kane başıyla onayladı ama ne düşündüğünü söylemedi. Tabakları kaldırma işini bitirip dolap kapaklarını kapattı. Sonra gelip Cassia’nın önünde durdu ve pantolonun cebini karıştırdı. “Ne zamandır sana bunu vermek istiyorum.”

Cassia’nın avucuna hafif ve sıcak bir şey bıraktı. Cassia eline bakmadan bunun, Kane’in ona hediye ettiği Eturia muskası olduğunu anladı. Kolyenin ağırlığını, en sevdiği şarkılar gibi ezbere biliyordu.

“Yanlışlıkla benim eşya kutularımdan birinde bırakmışsın,” diye ekledi Kane.

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyorlardı. Cassia taş kolye ucunu göğsüne bastırdı. “Artık ona daha çok dikkat edeceğim.”

Cassia bir şeyler daha söylemek, Kane’e barış teklifi için teşekkür etmek ve daha önce söyledikleri için özür dilemek istedi. Ama kelimeleri ağzından çıkaramadan Kane sırtını döndü ve merdivenlerden inip yük ambarına doğru gözden kayboldu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Haftalar sonra dış diyara ulaştıklarında Kane ve mürettebat üyeleri, hareket hâlindeki hedefin tam konumunu tespit etmek üzere köprüde toplandılar. Başını alçak tavana çarpmamak için eğilen Kane, navigasyon masasına yaklaştı ve masanın üzerine yayılmış yıldız haritalarını inceledi.

Galaksinin merkezi Dünya değildi, hem de hiç, ama öyleymiş gibi davranmak Güneş Ligi'nin hoşuna gidiyordu. Samanyolunu bir nişan tahtası gibi, kendi gezegenlerini tam merkeze yerleştirerek dört dairesel dilime ve beş halkaya ayırmışlardı. Eğer Lig, merkez üssünü başka bir yere taşıyacak olsa muhtemelen bütün yıldız haritasını bu değişikliği yansıtacak şekilde baştan düzenlerdi ama şimdilik Güneş Topraklarında merkezden dışa doğru açılan ilk halka, turist halkası, yani zenginlerin oyun alanıydı. Peşinden,

Eturia'nın da dâhil olduğu koloni gezegenleri grubu, ardından da altın madenleri ve cezaevi yerleşkeleri geliyordu. Beşinci halka dış diyar veya sınır olarak biliniyordu. Burası, Güneş Ligi'nin, vergilendirebileceği gelirin olmaması sebebiyle topraklarına katmadığı, kanun tanımaz gezegenler topluluğuna aitti.

Para: Bütün dünyaları döndüren buydu.

Kane bu basit gerçeği anladığı için Marius'un babasının, destekçisi ile yaptığı anlaşmanın kökünde yatanın da para olduğunu biliyordu. İnsan yabancı gezegenlerdeki savaşlara eğlence olsun diye yatırım yapmazdı. Durango Krallığı'nın diğer üç hanedanı mağlup etmesiyle elde edilecek bir kazanç olmalıydı. Kane'in tek yapması gereken o kazancın ne olduğunu bulmaktı. Bu bilgi onu doğruca annesini zehirleyen adama götürecekti.

Masaya biraz daha yaklaştı. "Hedefimiz nerede?"

Renny işaret parmağıyla buldukları konumun üstüne vurdu. "Yaklaşık bir saat uzağımızda. Cassia'mın teorisi doğruymuş. Koordinatlar sürekli değişiyor çünkü hedef, henüz yaşanılabilir hâle getirilmemiş bir gezegenin yörüngesinde dolaşıyor. Bu, bir uydu istasyonu."

"Tabii ki haklıydım," dedi Cassia. "Bu, bir karaborsa merkezi. Yoksa niye..." Esnemek için durakladı ve esnerken Kane'i, ona gidip biraz uzanmasını teklif etmemesi için bakışlarıyla uyardı. "... galaksinin en ücra köşesinde dolaşsın?"

Kane sabırla dilini tuttu ama geceleri yatağa en son girenin ve sabahları da ilk uyanın Cassia olmasını

umursamıyormuş gibi yapmaktan bıkmıştı. Veya Cassia'nın akşam yemeğinden sonra saatlerce odasına kapanmasını. En azından yüzü biraz daha dolgunlaşmıştı ve pantolonları artık kalça kemiklerinden aşağı sarkmıyordu. Hiçbir şey olmasa bu bile bir ilerleme sayılırdı.

Kane başını Doran'a çevirdi. "Eğer bu bir karaborsa uydusuysa Kızıl Daro'nun gizlendiği yerden çıkması gerekebilir."

Doran, bileğindeki dövmeye bakarak kaşlarını çattı. Dövme, kıvrılarak bir sekiz şekli oluşturan dört kılıcı resmediyordu. Bu, sınır bölgesindeki aman vermeyen korsanların üye olduğu Sürgün Kardeşlerin logosuydu. Doran birkaç ay önce Demarkus Hahn adında bir korsan lordunu öldürdüğünde onların topraklarından birini istemeden ele geçirmişti. Öz saygısı olan hiçbir suçlu bir yakıt patronunun tiki oğluna bağlılık yemini etmek istemeyeceği için de Doran yemin töreninde bir kostüm giymiş, kendine bir de takma isim bulmuştu. O zamandan bu yana Doran yetkililerinin büyük kısmını başkalarına devretmişti ama yine de arada bir kıyafetlerini giyip kendini göstermesi gerekebiliyordu.

Bu, uzun bir hikâyeydi.

"Peki," dedi Doran. Bir elini, yakında kıızıla boyamak zorunda kalacağı koyu renk saçlarının arasında gezdirdi. "Ama boyamız neredeyse bitti. Kendime Kara Daro adını taksaydım keşke."

Solara parmak uçlarında yükseldi ve Doran'a bir şeyler fısıldadı. Her ne söylediyse Doran kulaklarına kadar

kızardı. O da bir şeyler fısıldadı ve Solara'nın bileğinin iç tarafındaki, kendisinininkiyle birebir aynı olan dövmeyle öptü. Çünkü Solara onun sahte korsan karısıydı.

Bu, çok uzun bir hikâyeydi.

Renny hepsine hitaben, “Bu defa birbirimizden ayrılmayacağız. Ne olursa olsun, hep birlikte olacağız. Gitmeden önce tuvalete girmenizi öneririm çünkü o uyduda vereceğimiz her ihtiyaç molası, bir ekip çalışması gerektirecek,” dedi ve gözlüklerini burnunun üzerinde yukarıya doğru itti. “Anlaşıldı mı?”

“Evet, Kaptan,” dediler hep birlikte.

“Ve dikkat çekmemeniz gerektiğini de unutmayın. Kalabalıklardan uzak durun ve içeri girene kadar kim olduğumuzu reklam etmeyin. Zhang mafyasıyla yollarımız bir kez kesişti ve onlar hiçbir ismi unutmuyorlar.”

“Ama onlar Dünya’da çalışıyorlar,” dedi Doran. “Sınır, Sürgün Kardeşlerin bölgesi.”

“Sen onu vücudumdaki silah yaralarına anlat,” diyen Renny eliyle Doran’a işaret etti. “Sen de *Kızıl Daro*, sağda solda adını yüksek sesle söyleme. Birileri topraklarını ele geçirmek isterse tek yapmaları gereken, seni bir dövüşe davet etmek olur.”

“Veya seni öldürmek,” diye ekledi Kane sırtıp arkadaşının sırtına sert bir şaplak indirerek. “Geçen hafta üçüncü bölgedeki korsan lordunu boğazlamışlar.”

“Hatırlattığın için teşekkürler.”

“Rica ederim, dostum.”

“Planı basit tutacağız. İçeri girip çıkacağız,” dedi Renny. “Doran’ın ikinci kişiliğini sadece ihtiyaç olursa son çare olarak kullanacağız. Anlaşıldı mı?”

Herkes başıyla onayladı.

“Güzel. Bir saat sonra çıkıyoruz. Mürettebat serbest.”

* * *

Kane daha önce hiç karaborsa uydusu görmemişti. Uydu-
ların gittiği yerler genellikle gizli tutulurdu. Bir gün orada,
bir gün burada olurlardı ve bu tür uydular, başına ödül kon-
muş birinin uzak durmak isteyeceği türden insanları kendi-
ne çekirdi. Yine de bu merkez, Kane’in hep gözünde can-
landırıldığı gibiydi: Alelade bir ticari merkezdi, sadece biraz
daha salaştı.

Başlarının üzerinde yapay ışıklar yanıyor, barın etrafına
kurulmuş sıra sıra uzanan tezgâhları gezen alışverişçilerin
yüzlerini sarı bir ışık ile aydınlatıyordu. Muhtemelen ça-
lıntı olan silahlardan son kullanma tarihi geçmiş reçeteli
ilaçlara kadar envaiçeşit şey sergileniyordu. Diğer ürünler,
eskort kızların ve kiralık katillerin sunduğu hizmetler lev-
halarla reklam ediliyordu. Tezgâhların yarısı boştu ve diğer
yarısına, ayaklarını tezgâhının üzerine dayamış, şapkalarını
yüzlerine indirmiş adamlar bakıyordu. Her birkaç dakikada
bir, bir seyyar satıcı kolay bir hedef görüyor ve onu el kol
işaretiyle davet ediyordu ama bunun dışında çoğu kişi göz
teması kurmaktan kaçıyor ve sessizliğini koruyordu. Bun-
ların hiçbirisi Kane’i şaşırtmadı.

Onun hiç beklemediği, kokuydu.

“Amanın,” dedi gömleğinin yakasını burnunun ve ağzının üzerine çekerek. “Bir kokarca bir leşin üzerine kusmuş gibi kokuyor burası.”

“Ona bir de sporcu çoraplarını ekle,” diyen Doran kokuyu dağıtmak için elini sallıyordu. “Gözlerim sulanıyor.”

“Şu nedir?” diye sordu Cassia.

Renny ilerideki açık bir kapının ağzını işaret etti. Giriş, içerideki herhangi bir şeyi göremeyecekleri kadar karanlıktı ama duvara asılmış bir levha, UCUZ İŞ GÜCÜ! vadediyordu.

“Ucuz köle satıcıları,” dedi Renny. “Ürünlerinin raf ömrü pek de uzun değildir, o nedenle temel hijyen kurallarını takmazlar.”

O andan itibaren herkes şikâyet etmeyi bıraktı.

Kane oradan geçerken saygıdan ötürü gömleğinin yakasını indirdi. Hayatta kendi dertlerinden daha beterleri olduğunu anlaması için köleliği görmesi yeterli olmuştu.

Mürettebat üyeleri bir süre sessizlik içinde Renny’yi takip etti. Kaptanları onları pazar yerinin dışına, yan yana sıralanmış depolama birimlerinin ilerisine, ofis kapısında benzeyen, üzerine tek bir kelime yazılmış bir yapıya yönlendirdi: SORUŞTURMALAR.

“Ne yapıyoruz?” diye fısıldadı Cassia.

“Öylece etrafta dolanıp sorular soramayız,” dedi Renny ona. “Bu çok dikkat çeker.” Başını kapıya doğru salladı. “Bizim için araştırma yapacak birini tutmamız gerekiyor.”

“Bir nevi dedektif,” dedi Kane. Bazı insanların bu tür hizmetler verdiğini duymuştu. Doğru bağlantılara sahip, o bölgenin yerlisi olan biri onlar için istedikleri bilgileri edinecek ve kimliklerini gizli tutacaktı.

“Aynen. Şimdi ne kadar ödeme yapabileceğimize bir bakalım.”

Renny elini cebine daldırıp bir avuç yakıt çipi çıkardı. Avucunu açıp bir parmağıyla çalmış olduğu ıvır zıvırları kenara ayırdı: bir hap kutusu, iki yassı pil, kırık bir yağlı kalemin ucu ve Cassia’nın pembe jileti. Kane bu jileti sayısız kez ödünç aldığı için Cassia’ya ait olduğunu biliyordu.

“Hey!” diye itiraz etti Cassia.

Renny başını eğdi. “Kusura bakma. Kendime engel...”

“Olamıyorsun,” diye onun sözlerini tamamladı Cassia, jileti Renny’nin elinden kaparak. “Evet, biliyorum.”

“Otuz çip,” dedi Renny. “Bu yeterli olur. Burada bekleyin, ben gidip birini bulayım.”

Beş dakika sonra da arkasında, çekirge gibi yürüyen genç, sakallı bir adamla geri döndü. Dedektif, onların yanına geldiğinde bile yerinde hareketsiz duramıyordu. Ağırlığını bir öne bir geriye veriyor, talimatlarını almak için gruba bakarken sakallarını kaşımadan edemiyordu. Belli ki ona verdikleri tüm para bu gece, uyuşturucu madde formunda burnundan içeri girecekti.

“Ne öğrenmemi istiyorsunuz?” diye sordu Renny’ye.

İlk konuşan, çenesini her zamanki mağrur hareketiyle kaldıran Cassia oldu. “Ben kocam Marius Durango’yu temsilen geliyorum,” dedi.

Kane karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Cassia'nın evli olduğunu unutup durnyordu. Sadece kâğıt üzerinde bir evlilikti bu ama yine de Kane'in hoşuna gitmiyordu.

"Kocam bana bu arama kodunu verdi," diyen Cassia, dedektife bir kâğıt parçası uzattı. "Bu kod yoluyla bu merkezdeki biriyle konuşuyormuş. O kişiyle bir görüşme ayarlamak istiyorum. O her kimse, kendisine konunun Eturia'daki ortaklığımızla ilgili olduğunu söyleyin. O ne demek istediğimi anlayacaktır."

Dedektif zıplayarak kâğıda baktı. O kadar çok kıpırdanmıştı ki alm terle parlıyordu. "Tamamdır. Bana birkaç gün verin. Halledeceğim."

Adam işini bitirdiğinde onlara ulaşabilsin diye Banshee'nin telsiz frekansını yazdı Cassia. Dedektif sıçrayarak uzaklaşınca pazar yerinden herhangi bir şey istemedikleri, yalnızca bu yeri arkalarında bırakmak istedikleri konusunda hemfikir oldular ve gemilerine dönüp bütün girişleri büyük bir dikkatle kilitlediler.

* * *

Üç gün geçip de hiçbir haber gelmeyince merkezi mecburen tekrar ziyaret ettiler.

Renny yine pis kokulu pazar yerine doğru başı çekti. Depolama birimlerini geçip araştırma istasyonuna geldiler ama bu kez adımlarında, dolandırıcılıkla ellerinden alınan son otuz yakıt çipinin verdiği bir acelecilik vardı. Kane dedektife neredeyse acıyordu. Renny nazik bir kaptandı ama durum gerektirdiğinde zalim olmayı da çok iyi bilirdi.

Renny ofis kapısını sertçe vurunca kapı aralandı. “Anlaşma yaptığım adamı arıyorum. Uzun boylu, kahverengi saçlı, kısa sakallı. Kafeini fazla kaçırmış bir sincap gibi zıplıyordu.”

“Gill,” dedi adam. “Dünden beri görmedim.”

“Nerede yaşar?”

Kapı aralığından tombul bir parmak uzandı ve arkalarını işaret etti. “Randevu evine bakın. Yeni müşteri getirdiği zaman kızlar orada uyumasına izin veriyorlar.”

Kane kıs kıs gülüp Doran’ı dirseğiyle dürttü. “Bizim dedektif dâhi çıktı.” Solara ve Cassia yakıcı bakışlarını ona çevirince sözlerine açıklık getirdi, “Yani, parayla tutulan hanımlardan hoşlananlar için diyorum. Ben kendim hoşlanmam.”

“Gidelim,” dedi Renny.

Renny yan taraftaki yoldan, parlayan kırmızı çatılı, iki katlı bir binaya yönelirken mürettebat üyeleri onu takip ettiler. Nereye giderseniz gidin, randevu evlerinin değişmeyen işareti buydu. Bu erken saatte Kristalin komasına girip yerde kıvrılmış bir iki ayyaş dışında herhangi bir yolcuyla karşılaşmadılar. Karaborsa merkezinde kapıları çalıp sorular sormaya uygun bir zaman varsa, o zaman şimdiydi.

Renny genelevin ön kapısını iterek açtı ve balina büyüklüğündeki bir fedai ile karşılaştı. Devasa adam, oturduğu tabureden kalkma zahmetine girmedii. Renny ona, “Gill’i arıyoruz. Dün gece burada mı kaldı?” diye sordu.

Fedai, “Yukarıda,” diye homurdandı. “On üç numaralı oda.”

Tek tek adamın etrafından dolanıp lobiyi geçerek merdivenlere ulaştılar. Renny onları uyarmak amacıyla bir

parmağını dudaklarına götürdü, sonra sessizce merdivenlerden çıkıp koridorda ilerlediler ve on üç numaralı odaya geldiler. Kapıya ulaştıkları zaman Renny bir kulağını kapıya dayadı ve diğer taraftan gelen sesleri dinledi. Duvardaki dokunmatik klavyeyi kullanmak yerine bir parmağını kapının koluna doladı ve kapıyı yana doğru çekti.

Kilitliydi.

Renny kenara çekildi ve önce Solara'ya, sonra klavyeye işaret etti. Solara başıyla onayladı ve ceketinin cebinden küçük bir araç gereç çantası çıkardı. Bir dakikadan az bir süre içinde Solara kilidi açmış ve mürettebat üyeleri odanın içine dolmuştu. Kane odanın köşesinde lekeli bir şilte üzerine çarpık çenesiyle ve yarı kapalı gözleriyle, sırtüstü uzanmış olan Gill'i hemen gördü.

Ölü gibi hareketsizdi.

Kane donakaldı. Arkasından birisi kapıyı kapattı; muhtemelen Renny'ydi çünkü şokun yarattığı felç etkisinden bir tek o kurtulmuştu. Kaptan yere eğilip Gill'in şişmiş yüzünü incelerken Kane uzanıp Cassia'nın elini tuttu. Bu hareket nefes almak kadar doğaldı.

Renny iç geçirip ayağa kalktı. "Zavallı çocuk."

"Doz aşımı mı sence?" diye sordu Kane. "Bir şeyler kullandığı belliydi."

"Ah, orası kesin," dedi Renny. "Ama bu yüzden öldüğünü düşünmüyorum. Bence bu, yaptığı işin bir cilvesiydi."

Bir süre kimse konuşmadı. Renny'nin iması bir süre havada asılı kaldı. Mayın tarlasında dolaşması için para

verdikleri genç bir adamın öldüğünü kabullenmek istemiyorlardı.

“Ama uyuşturucudan olmalı,” dedi Solara. “Kapı içeriden kilitliydi.”

“Boğuşma izi de yok,” diye ekledi Doran. “Üzerinde herhangi bir morluk, bıçak yarası veya silah yarası da yok. Muhtemelen uykusunda ölmüştür.” Doran kendinden emin bir ses tonuyla konuşmuştu ama bakışlarını cesetten kaçırmış, başparmağının tırnağını kemiriyordu.

“Ceplerini kontrol edelim,” dedi Cassia, Renny’ye.

“Ettim bile. Cepleri boş.”

“O hâlde şiltenin altına bakalım.” Elini çekerek Kane’in elinden kurtardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Nasıl ölmüş olursa olsun, bağımlılar her zaman zulalarını saklarlar. Eğer herhangi bir bilgi bulduysa belki oraya koymuştur.”

Renny yere diz çöküp şiltenin bir köşesini kaldırırken Kane, para veya uyuşturucu saklamaya uygun yerleri bulmak amacıyla odaya göz gezdirdi. Odada yataktan başka hiçbir mobilya yoktu ve birini öldürdükten sonra klavyeyi tekrar kuracak kadar zeki biri, gevşek döşeme tahtalarını veya yerinden çıkarılabilen kalorifer ızgaralarını kontrol etmeyi de akıl ederdi. Eğer bulunacak bir şey varsa katil muhtemelen onlardan önce bulmuştu. Bir hevesle yukarı uzanıp parmaklarını kapının üzerindeki çıkıntıda gezdirdi. Başta eline sadece toz geldi ama sonra eline bir şey sürttü ve katlanmış bir kâğıt parçası yere düştü.

Kâğıdı açıp baktı ve Cassia'nın düzgün el yazısını gördü. Bu onun dedektife verdiği, üzerinde Marius'un arama kodunun yazılı olduğu kâğıttı. Kane kâğıdı ters çevirdi ve arkasındaki kargacık burgacık yazıya gözlerini kısarak baktı. İç içe geçmiş, güçlkle okuyabildiği harflerle *adelvice* yazılmıştı.

Kâğıdı Renny'ye uzattı, o da kelimeyi yüksek sesle okudu. "Okunuşu '*edelweiss*' çiçeğine benziyor; Dünya'da yetişen küçük, beyaz bir çiçek türüdür."

"Belki de yanlış yazmıştır," dedi Kane.

"Olabilir. Her ne anlama gelirse gelsin, eğer birisi bu çocuğu bunu bulduğu için öldürdüyse, çocuk ölmeden önce isimlerimizi büyük ihtimalle ifşa etmiştir. Gitmemiz lazım. Tercihen arka kapıdan."

"Gill ne olacak?" diye sordu Solara, şilteye göz ucuyla bakarak. "Olanları birilerine anlatmamız gerekmez mi?"

Renny bir elini onu rahatlatmak istercesine omzuna koydu. "Biz gidene kadar onu bulmasalar daha iyi olur."

Solara başıyla onayladı ve hep birlikte odadan, geldikleri gibi sessizce çıktılar ama ana merdivenler yerine binanın diğer ucundaki acil çıkışı kullandılar. Dakikalar sonra yeniden, sabah faaliyetleriyle canlanmaya başlayan pazar yerine ulaşmışlardı.

Yemek arabalarından yükselen buharlar havayı ısıtıp etrafa ekmek ve sos kokuları yayıyordu. Normalde bu koku karışımı Kane'in ağzını sulandırırdu ama burada bu kokulara yılanmamış vücutların pis kokusu karıştığı için midesi bulanıyordu. Bir an önce park istasyonuna geri dönmek ve kendisi ile bu cehennem arasına biraz mesafe

koymak isteyerek adımlarını Renny'nin hızlı adımlarına uydurdu.

Neredeyse pazar yerinden çıkmak üzereydiler ki bir kadın, “Atıştırmalık çörekler! Sıcak, atıştırmalık çörekler!” diye seslendi. Renny aniden durunca Kane ona arkasından çarptı. Cassia ona, sonra Doran ve Solara da Cassia'ya çarparken zincirleme kaza devam etti.

Mürettebat üyeleri toparlanırken şikâyet ederek homurdandılar ama Renny bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Yay gibi gerilmiş vaziyette öylece duruyor, beş metre ilerideki bir yemek arabasının başında çörek satan kadına bakıyordu. Kane de satıcıya baktı. Baykuş gözlerine benzer mavi gözleri ve kızıl buklelerin çevrelediği çilli yüzüyle kadın, otuz yaşlarındaydı. Annesi yaşlarında, hoş bir kadındı ama Kane bu kadar çarpıcı olanın ne olduğunu anlamıyordu.

Ama sonra Renny ağzını açtı ve “Arabelle?” dedi.

Kane kadını daha iyi görebilmek için boynunu uzatırken az kalsın boynunu incitecekti. Şimdi hakkında hikâyeler duyduğu bu kadına farklı bir gözle bakıyordu. Birçok hikâyeye duymuştu ve hiçbirinin de sonu güzel değildi. Arabelle, Renny'nin hayatının aşkıydı. Yıllar önce mafya Renny'ye düşman olduğunda geride bıraktığı kızdı. Ama o şimdi dışarıda ne yapıyordu? Dünya'da olması, güvenli ve normal bir hayat sürmesi gerekiyordu.

Kaptan yerinden kıpırdamayınca Solara arkadan yaklaştı. “Kim o?”

Kane kadının adını söylemekten korkuyordu. Arabelle'yi kaybetmek Renny'yi enkaza çevirmişti. Hâlâ uykusunda onun adını sayıklıyordu. Bütün mürettebat üyeleri, konuyu Renny'nin kendisi açmadığı sürece ondan bahsetmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Renny de onun adını sadece Kristalini fazla kaçırdığı zaman zikrederdi.

"Bu, o," diye fısıldadı Kane. "Arabelle."

Solara, Kane'in sol kolunu kavrarken Cassia da sağ kolunu tuttu. Aynı anda heyecanlı fısıltılarla, "Emin misin?" dediler.

Kane kadının Renny ile göz göze gelmesini izledi. Gözlerinin beyaz kısmı genişlerken dudakları aralandı. Tıpkı kaptan gibi hareketsiz kalırken yüzü kireç gibi oldu. Derken parmakları gevşedi ve elindeki hamur işini yere düşürdü.

"Evet," dedi Kane. "Eminim."

"Burada ne yapıyor?"

Kane'in bilmek istediği de buydu. Arabelle ve Renny'nin yıllardır hiçbir temas kurmadıktan sonra yollarının tam bu anda kesişmesi, şüpheli bir durumdu. Kaptan nihayet etrafında dönüp duran soruları algılayabilecek kadar toparladı kendini. Konuşmaya başladığında, sanki başka yere baksa Arabelle'nin yok olmasından korkar gibi gözlerini ondan ayırmadı. "Boynunda bir tasma var. Buradaki birine ait. Muhtemelen şu restoranın sahibine."

Kane, Arabelle'nin boynundaki gümüş rengi, ince, sıkı kolyeye dikkat etti. Bu, eğer bir köle veya sözleşmeli bir hizmetkâr evinden fazla uzaklaşırsa bedenine acı dalgaları göndermek üzere programlanmış bir cihazdı.

“Sözleşmesini satın almam lazım,” dedi Renny.

Kane başıyla onayladı. “Elbette. Sana yardım ederiz.”

“Bunları söylemekten hiç hoşlanmıyorum,” diye araya girdi Doran, “ama ya bizimle gelmek istemezse? Bir kocası veya geride bırakmak istemediği başka birisi olabilir.”

“Umurumda değil,” dedi Renny ona. “Onun özgürlüğünü yine de satın alacağım. Eğer isterse kocasınınkini veya arkadaşınınkini veya erkek arkadaşınınkini de alırım.”

Kane işte o zaman planlarındaki iki büyük engeli fark etti. Birincisi, Renny’ydi. “Senin burada olmaman gerek. Gemiye dönmeli ve anlaşmayı bize bırakmalısın. Eğer Arabelle’nin sözleşmesinin sahibi yüzündeki bakışı görürse dünyaları ister, sen de verirsin.” Bu da onu ikinci soruna götürüyordu. “Fazla paramız yok.”

“Banshee var,” dedi Renny ve Kane’in en büyük korkusunu onaylamış oldu.

Mürettebat üyeleri gergin gergin bakiştılar.

“Renny, beni dinle,” diyen Cassia kaptanın dirseğine dokundu. Bu hareket onun dikkatini çekmeyi başaramayınca ellerini yanaklarına koydu ve yüzünü, kendi yüzüne doğru çevirdi. “Benimle birlikte gemiye dön. Pazarlık işini diğerleri halletsin.”

“Ama ya...”

“Seni hayal kırıklığına uğratmayacaklar,” dedi Cassia. “Kane tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarabilir. Doran ile Solara’nın sokaktaki itibarı bu merkezdeki herkesten daha fazla.”

Doran parmaklarını tehditkâr bir şekilde kıkırdattı. “Sözleşme sahibinin kim olduğu önemli değil. Kızıl Daro’ya hayır diyemeyeceğine dair söz veriyorum.”

Renny hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu Kane.

Renny’nin gözleri tekrar Arabelle’ye kaydı. “Evet ama...”

“O hâlde bırak Cassia seni gemiye götürsün.”

“Ama önce onunla konuşmam lazım. Gitmediğimi söylemem gerekiyor.”

“Hayır. O, herkese ait olabilir. Belki de sahibi şu anda burayı izliyordur.”

“Anlamıyorsun,” dedi Renny, Kane’in kalbini acıtan kısık, buruk bir ses tonuyla. “Onu bir kere terk ettim ve kahrımdan neredeyse ölüyordum.”

“Anlıyorum,” dedi Kane. “Ve onu almadan geri dönme-yeceğim.”

Uzun bir sessizlikten sonra Renny bir adım geri attı. Sonra bir adım daha. Park istasyonuna doğru attığı her adım ona acı veriyor gibiydi ama yine de ayakları hareket etmeye devam etti. Önünden geçen bir grup adam yemek arabasını görmesini engelledi. Bu onun arkasını dönmesini kolaylaştırdı. Arkasını döndü, bir an durdu, sonra uzaklaştı.

Cassia onu takip etmeye koyulmadan önce işaret parmağıyla Kane’e yaklaşmasını işaret etti ve kulağını dudaklarına yaklaştırmasını bekledi. “Kadının üstünü aramadan gemiye getirme,” diye fısıldadı. “Üstünde silah olabilir. İletişim cihazları da.”

Bir kez olsun aynı fikirdelerdi. “Zaten öyle yapacaktım.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cassia talimatlarının Kane tarafından harfi harfine uygulanmayacağım hissetmişti ama onun park istasyonuna bir omzuna Arabelle’yi atmış, boşta olan koluyla kafasını koruyarak ve pantolonu tutuşmuş gibi bağırarak girmesini de beklemiyordu. Arkasından Doran ve Solara açık kapıdan koşarak içeri girdiler. İkisinin de elinde çalıntı birer silah vardı ve görüş alanında olmayan birilerine hedef gözetmeksizin ateş ediyorlardı.

Demek ki pazarlık buraya kadardı.

Cassia gemiye biniş rampasından yukarı koşarken iletişim bağlantısına bastı. “Çalıştır, Renny. Arabelle’yi aldık ama görünüşe göre burada artık hoş karşılanmıyoruz.”

“Anlaşıldı,” dedi Renny pilot kabininden. Motor gürleyerek çalıştı ve ardından kalkış için ısınan pervanelerin alçak

çılgılığı duyuldu. Renny kararsız bir sesle, “Arabelle’nin yanlarında olduğundan emin misin?” diye sordu.

Cassia yoldan çekilerek rampadan aşağı baktı ve Arabelle’nin, Kane’in omzunda zıplaya zıplaya gemiye girmesini izledi. “Evet, şu an tam karşımda.” Doran ve Solara da rampadan çıkıp yük ambarına girince Cassia “geri çek” butonunu yumruklayıp Renny’ye, “Gidelim!” dedi.

Zemin sarsılınca Cassia dizlerinin üzerine düştü. Metal ızgaralara çarptığında bedenine bir acı dalgası yayıldı ve tutunacak bir şeyler bulabilmek için merdivenlere doğru süründü. İlk basamağı kavrar kavramaz bir omzunun üzerinden Kane’e seslendi. “Üstünü aradın mı?”

Kane hemen cevap vermedi. Göbeğinin üzerinde, zemine monte edilmiş kemere doğru sürünmekle meşguldü. “Tabii ki!” Bir yumruğunu kemerin etrafından geçirirken diğer kolunu Arabelle’nin beline doladı. “Kadının patronuna silah doğrulttuktan sonra çeteden can havliyle kaçtığımız süre zarfı içinde arama yapmaya bol bol vakit bulduk!”

Çete mi?

Bir enerji patlaması geminin gövdesine çarptı ve zeminde ilerleyerek Cassia’nın kemiklerini titretti. Gemi, bir sonraki darbeyi savuşturmak için manevra yaparken Cassia sıkıca tutunup sağa sola savruldu. Yük ambarını çılgınlıkla doldurdu, çoğu da yeni konuklarından geliyordu.

Eğer Arabelle, Zhang mafyasına aitse bu, Doran’ın Kızıl Daro olarak sahip olduğu şöhretinin neden ters teptiğini açıklardı. Korsanlar çeteyle tam olarak savaşta değildi ama

bu iki grup, bölgelerine oldukça bağlıydı. Birinin bölgesine diğzerinin başparmağı bile girecek olsa, bölgesi ihlal edilen taraf baltayı indirirdi. Yani az önce bastıkları Zhang çetesinin önünde iki seçenek olmalıydı: Dükkânı kapatıp Dünya'ya dönmek veya olanlar duyulmadan tanıkları öldürmek.

Cassia bir küfür savurdu. “Üzerini aramak zorundayız,” diye haykırdı. “Bizi takip ediyorlarsa onlardan saklanamayız.”

“Buyur ara!” diye geri bağırdı Kane. Belli ki yardım edecek durumda değildi. Kollarından biri emniyet kemerinde biri Arabelle’de olmak üzere genişçe açılmış vaziyette, bir işkence masasına bağlanmış gibiydi.

Arabelle’nin kızıl kaşları çatıldı. “Üzerimde takip cihazı falan yok! Sizinle buraya gelmeyi ben istemedim!”

Cassia terlemiş elleri basamaktan kaymasın diye sıkı sıkıya tutunmaya çalışıyordu. Bu konuyu daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan Banshee’nin o alışıldık tiz çığılığı kulak zarlarını deldi ve gemi, parmaklarını basamaktan koparacak kadar yüksek bir hızla ileri atıldı. Cassia zemin üzerinde kaydı ve sırtı duvara çarpıp onu nefessiz bırakınca durdu.

Ona bir saat gibi gelen bir süre boyunca gemi hızlanırken duvara yapışmış vaziyette, orada kaldı. Sonra gemi yavaşladı ve sonunda durduğunda Cassia ters yöne doğru yuvarlandı.

Zemin üzerinde sırtüstü kaldı ve dans eden tavan ışıklarına gözlerini kırıştıtararak baktı. Bütün hareket durmuştu

ama bedeninin bu mesajı algılaması birkaç saniye sürdü. Az sonra motorlar durdu ve Cassia'nın kulakları, tiz bir çınla-mayla karışık alçak inlemeleri algıladı. Dirsekleri üzerinde doğruldu ve bunu yaptığına anında pişman oldu. Kolları morarmıştı, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi.

Ambarda göz gezdirince Kane'in doğrulup oturduğunu, bir omzuna masaj yaparken beline dolanmış, Arabelle'ye ait kollara kaşlarını çatarak baktığını gördü. Solara karşı duvarın yanında yere eğilmişti. Gözlerinden birisi şişmiş ve yarı yarıya kapanmıştı. Kusmamak için elini dudaklarına bastıran Doran'ın sırtını ovuyordu.

Bütün mürettebat üyeleri yaralar almış ve sarsılmış-tı ama Renny merdivenlerin başında belirdiğinde sadece Arabelle'ye bakıyordu. Merdivenlerden âdeta uçarak indi. Göz açıp kapayana kadar gidip Arabelle'nin yanında diz çökmüş, saç tutamlarını nazikçe yüzünden geri itiyordu.

"Belle," dedi çocuğunu uykusundan uyandıran bir ebe-veynin nazik sesiyle. "Bebeğim, iyi misin?"

Kızıl saçlı kadın onun elini eliyle uzaklaştırdı ve doğru-lup oturmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Bana dokunma. Bebeğim de deme." Bir parmağını Renny'ye doğru salladı. "*Sakin.*"

Renny onu omzundan dikkatle tutup oturmasına yardım etti, sonra bıraktı ve bir soygunla karşı karşıyaymış gibi el-lerini havaya kaldırdı. "Belle, kızgın olduğunu biliyorum."

"Kızgın mı?" diye bağırdı Arabelle.

Cassia bir elini kaldırdı. "Biz de iyiyiz, sorduğun için teşekkürler."

“Ayak parmağımı bir yere çarptığımda kızgın olabili-
rim,” diye öfkeyle devam etti Arabelle. “Veya birisi ben
uyurken ayakkabılarımı çalmaya çalıştığında. Bir adam
beni sevdiğini söyledikten sonra terk edip borçlarını bana
bırakırsa *kızgın* kelimesi hislerimi anlatmaya yetmez!”

“Borç mu?” Renny’nin ağzı bir karış açık kalmıştı. “Ne
borcu? Ben sadece...”

“Sen Ari Zhang’in cebindekileri yürüttün,” diye bitir-
di Arabelle. “Biliyorum. Mektubunda söylemiştin. Ama
Zhang seni bulamayınca senin çaldıklarının karşılığı olarak
beni sattı.”

“Seni mi sattı?”

“Hem de sata sata, Reegan Fleece’e sattı.”

Bu haber Renny’yi yere devirdi. Dizlerinin bağı çözü-
lünce yere oturdu. Cassia onun acısını neredeyse hissede-
biliyordu. Ona sarılmalı mıydı yoksa sessizce çıkıp gitmeli
miydi, emin olamıyordu. Kane onunla göz göze gelip baş-
parmağıyla merdivenleri gösterince onun da aynı frekansta
olduğunu anladı.

Ama ilk önce başka bir konuyu halletmeleri gerekiyordu.
Cassia malzeme dolabına doğru yürüdü ve tarama çubuğu-
nu çıkardı. “Arabelle, bir dakika ayağa kalman gerekiyor.”

“Başın dönüyorsa,” dedi Kane, “yardım edebilirim.”

Renny itiraz etmeye başladı ama Arabelle onu sert bir
bakışla susturdu. Ayaklarının üzerinde doğruldu ve Kane’in
yardım için uzattığı kolunu reddederek birkaç kez sendele-
di. En sonunda dik durmayı başardı. Ellerini yanlara doğru

açtı ve Cassia tarayıcıyı vücudunun her kıvrımının üzerinde iki kez gezdirirken çenesini sıktı.

Makine herhangi bir cihaz tespit etmedi. Arabelle temizdi.

Arabelle bir elini kalçasına dayadı. “Şimdi mutlu musun?”

“Evet, mutluyum,” dedi Cassia ve daha dik durmak için omuzlarını geriye çekti. “Neden biliyor musunuz? Çünkü güvendesiniz ve kaptanımın mutlu olması için güvende olmanız gerekiyor. O sizi seviyor, ben de onu seviyorum. Bu gemide işler böyle yürür.”

Kane bir elini Cassia’nın beline koyup onu merdivenlere doğru çekti. “Haydi. Konuşacakları çok şey vardır.”

“Eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın,” dedi Renny’ye ama o, başını yerden kaldırmadı. Cassia döndü ve titreyen bacaklarıyla merdivenlerden mutfığa çıktı. Acorn burada, türbülans sırasında dökülmüş bir üzüm paketinden yemeğini yiyordu.

Kane hızla gidip meyveleri topladı. “Al onu. Geçen sefer böyle bir şey olduğunda tika basa yiyip çamaşırlarımın üzerine kusmuştu.”

Cassia güldü. Acorn’u yerden aldı ama Kane arkasını döndüğünde ona bir üzüm daha yedirdi. “Kirli çamaşırlarını yerlerde bırakırsan öyle olur.”

“Temiz çamaşırlarımın üzerine kusmuştu.”

Doran güçlkle soğutucuya doğru yürüdü. Solara’nın şişen gözü için bir buz torbası alırken yüzü hâlâ kireç gibi beyazdı.

“Bırak ben yapayım,” dedi Cassia. Acorn’u göğüs cebine sokup torbaya uzandı. Geminin sağlık personeli olarak görevi buydu. Ayrıca Doran her şeyi yanlış yapıyordu. Şişme için uygulanacak en iyi tedavi buz değil, soğuk jel maskesi ve ardından sülük uygulamasıydı. “Sen otur,” dedi Doran’a. “Sen de,” diye ekledi, şişmiş göz kapağını ellemekte olan Solara’ya doğru. “Elleme. Daha kötü yapıyorsun.”

“Emredersiniz,” diye dalga geçti Solara. Doran da sahte bir reverans hareketi yaptı.

Cassia sağlık çantasını bulmak için çıkarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Eski rutinine dönmüş olmaktan memnundu. Uzun zamandan beri ilk kez kendisini bu kadar normal hissediyordu.

Morarmış bir göz, bozulmuş bir mide ve bir düzine yara bereyi tedavi ettikten sonra mutfaktaki sırada Kane’in yanına oturdu ve gelen sesleri dinlemek üzere bir kulağını ambar katına doğru eğdi. Hiçbir kelime anlaşılmıyordu ama Arabelle bağırmayı kesmişti. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Renny gemiyi, bir gök taşının açtığı bir yarığa saklamıştı ama sonsuza kadar orada saklanamazlardı. Cassia’nın halkının tedaviye ihtiyacı vardı ve o tedaviyi bir mağarada bulamayacaklardı. Belki Cassia’nın Eturia’daki ekibi *adelvice* kelimesini araştırabilir ve ona nereye gitmesi gerektiğini söyleyebilirdi. Muhtemelen General Jordan ile bağlantı kurması gerekiyordu.

“Merkez tamamen fiyasko değildi,” diye fısıldadı, eğilip diğerleriyle kafa kafaya vererek. “Bulmacanın bazı

parçalarını biliyoruz. Marius'un finansal destekçisinin *adelvice* ile ilişkili olduğunu ve o artık her neyse, uğrunda insan öldürmeye degecek kadar önemli olduğunu biliyoruz.”

“Zhang mafyasını unutma,” dedi Solara jel maskesinin altından. “Onların yeri Dünya, sınır değil. Marius'un temas kişisiyle aynı merkezde faaliyet göstermeleri tesadüf olmaz. Kocan muhtemelen bu çeteyle iş yapıyor.”

Cassia ona katılıyordu. Bu, mantıklıydı. Söz konusu finansal destekçinin Güneş Ligi içinde güçlü bağlantıları vardı. Ayrıca yasa dışı silahlara erişimi bulunuyordu. Marius'un babası da bu destekçiyi, hayatında tanıdığı “en kurnaz” adam olarak tanımlamıştı. Bunlar Ari Zhang'in profile kesinlikle uyuyordu. Cassia'nın anlamadığı, Zhang'in böyle bir anlaşmadan ne kazanabileceği idi.

Doran oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. “Arabelle'yi satın alanın kim olduğunu fark ettiniz mi?” Diğerleri kafa sallayınca onlara, “Reegan Fleece. O adamı duymuştum. Dünya'da bir çeşit şehir efsanesidir. Ona Kravat Fleece derler çünkü boğazının üzerinde kalm bir yara izi vardır ve öldürürken kurbanlarını boğazlamayı tercih eder,” dedi.

“Boğazlamak mı?” diye tekrarladı Kane. “Üçüncü bölgenin korsan lordu da böyle ölmüştü.”

Doran omuz silkti. “Bunu Kravat mı yaptı bilmiyorum ama restoranda onunla karşılaşmadığımıza memnunum. Onun yanında Arabelle'nin patronu kedi yavrusu gibi kalır.”

Bu, Cassia'nın aklına ilginç bir soru getirdi. Renny bir defasında Arabelle'nin Dünya'da elektrik mühendisliği

yaptığını, işinde de çok başarılı olduğunu övünerek söylemişti. O hâlde neden bir mafya onu satın alıp yemek arabasında yemek satsın diye bir restoranda yollamıştı? Bu, herkesin yapabileceği bir işti. İnsan kaynaklarını boşa harcamak sayılırdı.

“Bana Arabelle’nin patronunu anlatsanıza,” dedi. “Ona silah doğrulttun, değil mi? Bu, adam Kızıl Daro ile karşılaşmadan önce miydi, sonra mıydı?” Mürettebat üyelerinin şaşkın bakışlarını gördükten sonra sözlerine açıklık getirdi, “Anlaşma yeterince paranız olmadığı için mi çıkmaza girdi, yoksa çete karşısında bir korsan lordu görüp de paniklediği için mi?”

Solara, Doran ve Kane ile baktı. “Sanırım, her ikisi de.”

“O kadar hızlı oldu ki anlayamadık,” dedi Kane. “Neden?”

“Çünkü başta Arabelle’nin bir casus olmasından korkuyordum,” diye açıkladı Cassia. “Bu nedenle onu gemiye getirirmeden önce aramanızı istemiştim. Ama eğer o bir ajan olsaydı çete sizin onu almanızı isterdi. Anlaşmayı da kolayca yaparlardı.”

“Öyle olması gerekmez,” diye karşı çıktı Kane.

Doran başıyla onayladı. “Evet, eğer mücadele etmeden onu almamıza izin verselerdi bu şüphe uyandırır.”

“Ama üstünü aradık. Temiz çıktı,” dedi Cassia.

“Ve bizimle kendi iradesiyle gelmedi,” diye belirtti Solara. “Kane onu omzuna atıp kaçtı. Sütyeninine içine bir şeyler sokuşturacak kadar vakti olmadı yani.”

Kane başını düşünceli bir şekilde eğdi. “Yine de bir şeyler bana doğru gelmiyor. Yapmamız gereken, yapbozun parçalarını bir araya getirene kadar dikkat çekmeyecek bir yer bulmak.”

“Hem de hiç dikkat çekmeyecek bir yer,” dedi Solara. “Sadece gözden uzak olmamız, iyi saklandığımız anlamına gelmez. Eğer mafyanın elinde bir elektrik tarayıcı varsa bizim akımımızı tespit edebilirler. Bütün sistemlerimizi kapatmalı ve bataryaları güç kaynağından çıkarmalıyız.”

“Peki ya oksijen?” diye sordu Kane.

“Motor dairesinde bir acil durum döndürme kolu var,” diyen Doran tamirci kız arkadaşının gururlu gülümsemesiyle ödüllendirildi. “O kolu nöbetleşe döndürebiliriz.”

Bu yapılabilirdi ama gemi içinde elle hava üretme yöntemi onları sadece kısa bir süre idare ederdi. Ve Cassia telsiz ile Eturia’yı arayamadığı sürece teknik sihirbaz ekibine ulaşmasının bir yolu yoktu. “Ne kadar erken gidersek o kadar iyi.”

“Aslında en iyi seçenek, Gage’in yeri,” dedi Kane. “Zhangler bizi orada arasalar bile bize dokunamazlar. Tüm gezegen bir kalkan ile korunuyor.”

Doran, maden suyu dolu kupasını kaldırdı. “Ayrıca kardeşim bize bir sandık İnfinyum verebilir. Takas yapmak için işe yarar.” Masadan kalkıp yukarı çıkan merdivenlere doğru yürüdü. “Onu hemen arayacağım.”

“Ben de sistemleri kapatmaya başlayacağım,” dedi Solara, alt kata inen merdivenlere doğru ilerlerken.

Onlar gidince Kane uzun bir nefes salıverdi. “Bize para da lazım. Kaybettiğimiz paranın yerine geçecek kredi ve yakıt çipleri. Gage’den bana söz verdiği avansı isteyeceğim.”

Gemi hareket etmiyordu ama Cassia birden kendini düşüymüş gibi hissetti, ardından da sağlam bir şeye tutunma dürtüsü geldi. Bacaklarının yanında kalan sıranın kenarını kavradı ve bakışlarını kucağına dikti. Aslında konuşmak istememişti ama sanki bilinmez bir güç sesini ele geçirmişti. “Avansı alma,” dedi.

Uzunca bir süre, ikisi de konuşmadı.

“Neden?” diye sordu Kane.

Kane’in onu izlediğini hissediyordu ama gözlerine bakamıyordu. Cassia cevabı biliyordu ve Kane’in de bildiğini düşünüyordu. Kane ödemeyi kabul edene kadar Cassia ona gelen iş teklifinin sadece farazi olduğuna, Kane’in fikir değiştirebileceğine inandırabilirdi kendini. Ama bir işe başlama primi, teklifi gerçeğe dönüştürürdü ve Cassia buna hazır değildi. Bunu ona söylemek, bir kez olsun şeffaf olmak istiyordu ama boğazına bir yumru oturdu ve güçlkle, sadece üç kelime söyleyebildi. “Alma, tamam mı?”

Kane onun elini tutup parmaklarını birbirine dolarken bir kolunu da omuzlarına doladı. Cassia yanağını onun göğsüne yaslayacak kadar Kane’in onu kendine doğru çekmesine izin verdi. Genelde bu tür sarılmalardan kaçınırdı çünkü bu yakınlaşmalar daha fazlasına evrilirdi ama şu anda kendini çekemiyordu. Kane’e iyice sokuldu ve gözlerini kapatıp ona çocukluğunun en güzel yıllarını hatırlatan sabun, ter

ve sıcaklık karışımı kokuyu içine çekti. Kane'e tutununca, yere sağlam bastığını hissediyordu ve bugün, buna ihtiyacı vardı.

En iyi arkadaşına ihtiyacı vardı.

Kane çenesini onun başının üzerine koyup, "Tamam," dedi.

* * *

Kalkanlı koruması olsun ya da olmasın, Banshee X Gezeğine ulaşınca Cassia'nın tüyleri diken diken oldu. Pilot kabininde Renny'nin yanında oturmuş, ön camdan, aylar önce Kane'in uzay mekiğiyle çarptığı bölgede oluşan çatlağa bakıyordu. Bu, Cassia'nın o günden sonra kaza mahalline ilk geliyordu ve burayı görmek ona, Kane'i kokpitte bilinçsiz vaziyette bulduğunda hissettiği paniği hatırlatmıştı. Kane'i uyandırana kadar geçen dakikalar, Cassia'nın hayatındaki en uzun dakikalardı.

Bu yeri sevmiyordu. Burada hiç güzel şeyler olmamıştı.

Arabelle'nin gemiye gelişinden beri geçen iki gün içinde genellikle sessizliğini koruyan Renny'ye yöneltti dikkatini. "Herhangi bir ilerleme var mı?" diye sordu Cassia. Ne demek istediğini Renny'nin anlayacağını düşünüyordu.

Pilot koltuğundaki Renny'nin omuzları çöktü. "Benimle konuşmuyor."

"Üzerine alınma. Benimle de konuşmuyor. Üstelik ben onunla aynı ranzada yatıyorum."

Cassia, Arabelle ile odasını paylaşmaktan ne kadar rahatsız olduğunu söylemedi. Kadın, hiç ses çıkarmıyordu.

Mürettebat üyeleri ona karşı mümkün olduğu kadar kibar davransa da o, her türlü nezaket eylemini geri çeviriyordu. Cassia'nın üst yatağa bıraktığı tuvalet malzemeleri ve kıyafetler, düzgünce katlanmış olarak koridora bırakılmak suretiyle iade edilmişti.

Bu, pasif-agresif bir hayaletle aynı odayı paylaşmak gibiydi.

Bu oda düzenlemesinin tek faydası üst yatak doluyken Cassia'nın daha iyi uyumasıydı. Kabuslarının neden birden sona erdiğini biliyordu ama bu ona, travma geçiren insanların tuhaf tepkiler verebileceğini hatırlatıyordu.

Örneğin oda arkadaşının.

Adil olmak gerekirse Arabelle'nin son iki yılda ne zorluklar çektiğini hayal bile edemezdi. Mafyanın kölesi olarak bunca zaman geçirdikten sonra özgürlük onu muhtemelen rahatsız ediyordu. Ona acıyan bir gemi dolusu yabancı da cabası. Belki de Arabelle onların nezaketini merhamet olarak yorumluyordu ve onlara bu kadar soğuk davranmasının nedeni de buydu.

Benim Kane'e yaptığım gibi.

Renny yorgun bir iç çekişle onu düşüncelerinden sıyrıldı. "Ondan uzak durarak onu koruduğumu zannediyordum ama aslında tek yaptığım, bana ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmekmiş." Gemiye iniş platformuna indirdi, motorları durdurdu ve gözlerini ovuşturabilmek için gözlüklerini kafasının üzerine itti. "Onun bana olan nefreti, benim kendime karşı olan nefretimden daha çok olamaz."

“Yapma. Kimse benim kaptanımdan nefret edemez.”

“Kaptanın bile mi?”

“Özellikle o.” Cassia oturduğu yerden kalkıp Renny’nin koltuğunun koluna tünedi. “Sen benim tanıdığım en koca yürekli insansın. Kimse senden nefret edemez. Seni benim kadar tanıyorsa edemez. Arabelle’nin de seni tanıdığından eminim. Ona zaman ver. Fikrini değiştirecektir.”

Renny onun dizini sıvazladı. “Umarım haklısındır.”

“Ne zaman değilim ki?”

Bu, Renny’yi güldürmeyi başardı ve o gülünce Cassia’nın ruhu aydınlandı.

Biniş rampasında mürettebat üyeleriyle buluştuklarında hepsi özel kıyafetlerini giymiş, kompleksin hava kilidine yapacakları kısa ama dondurucu yürüyüş için hazır bekliyorlardı. Arabelle hariç hepsi oradaydı ama o görünürlerde yoktu.

Renny yük ambarında ona bakındı. Renny’nin sormasına fırsat vermeden Kane başlığının siperini kaldırıp anlamlı anlamlı baktı. “Burada kalmak istiyormuş.”

“Ama saatlerce dönmeyebiliriz,” dedi Renny.

“Evet, biliyorum. Saatlerce kimse onu gözetleyemeyecek demek oluyor.”

Renny bir elini kalçasına koydu. “Ne ima ediyorsun?”

“Geminin kontrolünü tek başına ona vermememiz gerektiğini,” diyen Kane destek için Doran ve Solara’ya baktı.

“En azından biz onu daha iyi tanıyana kadar.”

Doran omuz silkti ve başlığının altından gelen boğuk bir sesle, “İki yılda çok şey değişebilir. İhtiyatlı davranmaktan zarar gelmez,” dedi.

“Ona güveniyorum,” dedi Renny. “Size güvendiğim kadar.”

Cassia, Renny’nin koluna dokundu. “Ben seninleyim, Kaptan. Bence gemiyi sabote etmeye çalışmaz.” Kane ona kaşlarını çatarak bakınca ekledi, “Ama önce ben konuşup gelmesi için ikna etmeye çalışayım. Güneş lambalarının altında vakit geçirmek ona iyi gelecektir.”

Renny bunu onaylayınca Cassia koşarak odasına çıkıp kapıyı bir kez tıklattıktan sonra açtı. Arabelle’yi beklediği gibi buldu: Üst yatağa kıvrılarak yatmış, yüzünü duvara dönmüştü. Cassia içinde yükselen acıma duygusunu bastırdı ve onunla, insanların kendisiyle konuşmasını istediği şekilde konuştu: acıma yerine saygıyla.

“Burada kalmak istediğini biliyorum ama kalamazsın. Burası, donmuş bir cehennem. Motorlar çalışmadığı takdirde gemide bir saat bile hayatta kalamazsın.” Bu tam olarak gerçek sayılmazdı ama bir elektrik mühendisini kandırmaya yetecek kadar gerçeğe yakındı. “Ama komplekste bir kumsal simülatörü var...”

Arabelle’nin kıvrıcık saçlı kafası ilgiyle doğruldu.

“... ve mürettebat üyeleri iş icabı burada olduğu içinde,” diye devam etti Cassia, “... muhtemelen tüm kumsal size ait olacak.”

Bu kadarı yetmişti.

On dakika sonra altısı da biniş rampasından inip dış hava kilidine yöneldiler ve hava kilidinin içine doluşup odañm basınçlı oksijenle dolmasını beklediler. Yeşil bir ışık yandı ve iç kapının kilidi açılarak onları sıcak kompleksin içine aldı. Onlar termal kıyafetlerini çıkarıp oksijen başlıklarını duvara asar asmaz Gage yanlarına geldi.

Üzerinde, laboratuvardaki ocağın ateşiyile birkaç kez tuştugu belli olan, yanıklarla kaplı bir tulum ve beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı. Kardeşini karşılamak için laboratuvardan aceleyle çıkmış olmalıydı çünkü gözünden çıkardığı koruyucu gözlüklerinin bir sapı kulağının üzerinde duruyor, gözlüğün diğer kısmı boynundan aşağı sarkıyordu. Doran ile tokalaşıp diğerlerine uzaktan el salladı.

“Cassia,” dedi onu fark edince. Yüzündeki sırıtma, Cassia’nın Gage’in ondan hoşlandığı yönündeki şüphelerini doğruluyordu. Eğer Gage, en iyi arkadaşını çalmaya çalışıyor olmasaydı Cassia onun gülümsemesine karşılık verebilirdi. “İyi olduğunu gördüğüme sevindim.”

Cassia omuz silkti. Gage’e, birkaç ödöl avcısının onu alt etmeye yetmeyeceğini söyleyecekti ki uzaktan gelen topuklu ayakkabı tıkırtıları dikkatini koridorun diğer ucuna yöneltti. Cassia’nın yaşlarında genç bir kadın onlara doğru geliyor, tanıdığı birini arıyormuşçasına gruptakileri inceliyordu. Uzun, parlak, kestane rengi saçları ve insanı kendine bakmaya zorlayacak türden yüzüyle, bir içim suydı. Ama daha da çekici olan şey tavırlarıydı. Öz güveni o kadar yüksekti ki kız neredeyse ısıldıyordu.

Cassia onu hemen sevdi.

Ta ki kız Kane'in kişisel alanına girene ve bir elini koluna dolarken diğerini sahiplenircesine göğsüne koyana kadar. Cassia ona hayran olmayı bıraktı ve kızın neden bir yabancıyı ellediğini anlamaya çalıştı. Kane kendini onun ellerinden kurtarıp Cassia'ya sanki yanlış bir şeyler yaparken yakalanmış gibi baktığında cevabı anladı. Bu, on beş yaşındayken Cassia onu kayıkhanede, saray hizmetçilerinden biriyle basınca yüzünde beliren bakışla aynıydı.

"Ah," dedi uyuşmuş bir şekilde, yapbozun parçaları yerine otururken. Kane bu kız için bir yabancı değildi. Kara izni sırasında tanışmış ve... bir güzel kaynaşmışlardı.

"Cassy..." diye söze başladı Kane.

"Ah," dedi Cassia tekrar, bu kez daha yüksek sesle. Çünkü artık her şeyi görebiliyordu ve neden Kane'in buradaki işi kabul etmeye bu kadar hevesli olduğunu anlıyordu. Görünüşe göre bu işin cömert bir maaştan ve bir şirket gemisinden çok daha fazla getirisi vardı.

Cassia'nın midesi bulanıyordu.

"Bu, Shanna," diye geveledi Kane. "Satış ekibinde çalışıyor."

Yarım düzine bakış, Cassia'nın yüzüne çevrildi. Müret-tebat üyelerine bakmaktan korkuyordu çünkü yüzlerinde sadece acıma duygusuyla karşılaşacağını biliyordu. Onlara şöyle bir bakınca çok daha kötüsüyle karşılaştı: En son öğrenen, oydu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Shanna," deyiverdi. "Ayakkabıların güzelmiş."

Bir cevap gelmesini beklemedi. Bunun yerine yüzünü Gage'e dönüp boynuna astığı koruyucu gözlüklere baktı. "Kane'e bir işe başlama primi teklif etmişsin. O primi ona şimdi verebilir misin? Böylece biz de tekrar havalanabiliriz. Acelemiz var da." İletişim bileziğini kaldırdı ama elinin titrediğini fark edince hemen geri indirdi. "Bir görüşme yapmam gerekiyor. Gidebileceğim sessiz bir yer var mı?"

Gage yeterince hızlı cevap vermeyince gözlerinin içine bakıp onu buradan uzaklaştırması için Gage'e sessizce yalvardı. Sıcak ve keskin bir acı sırtına bıçak gibi saplanıyordu ve Cassia'nın dayanacak gücü kalmamıştı.

"Elbette. Seni annemin odasına götüreyim."

Gage onu dirseğinden tuttu ve Cassia'nın alt dudağı titremeye başlayana kadar rahat adımlarla koridordan geçirdi. Sonra adımları hızlandı ve koşar adım gitmeye başladılar. Saniyeler sonra Gage onu açık bir kapıdan içeri, Cassia'ya bulanık görünen devasa bir odaya soktu.

"Teşekkürler," dedi Cassia klavyeye uzanırken. "Sana bir iyilik borçluyum."

Gage eşiğin diğer tarafında durmuş, elleriyle oynuyordu. "Şey, az önce olanlarla ilgili. Eğer teselli olacaksa..."

"Olmayacak."

Cassia kapıyı tam zamanında kapattı. Panel yerine otururken boğazından yükselen baloncuk gürültülü bir hıçkırıkla patladı. Ardından bir başka baloncuk geldi. Sonra bir başkası. Elini ağzına bastırdı ama sesi engelleyememişti. Düğün gününü ve Kane'e olan duygularını bastırdığı için

yaşadığı pişmanlığı düşünüp duruyordu. Tüm bunlar olurken Kane, bir başkasına olan duygularını keşfediyordu.

Cassia onu mümkün olan her şekilde kaybediyordu.

Ardından gelen dakikalar boyunca yaşadığı duygu yoğunluğu, bir kraliçeye yakışan onurlu bir ağlama olarak tanımlanamazdı. Bütün yüzünden kalp kırıklığı akıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyor, burnu akıyordu; hatta bir ara geldi çenesini bile silmesi gerekti. Ağlaması bittiğinde ve gözlerinden artık yaş gelmemeye başladığında, birileri bütün iç organlarını boşaltmış ve yerine talaş doldurmuş gibi hissediyordu.

Hıçkırıkları hâlâ devam ederken odanın içindeki banyoya gitti ve burada burnunu silip yüzüne soğuk su çarptı. Makyaj çekmecesini karıştırdı ve gözlerinin altındaki şişliği gidermek için cilt sıkılaştırıcı kremden sürdü. Diğer birkaç kozmetik dokunuşuyla kendini tekrar insana benzetebilmişti.

Her ne kadar öyle hissetmese de.

Kompleksin diğer ucundan bir kahkaha yükseldi ve ona bütün gün saklanmak gibi bir lüksünün olmadığını hatırlattı. Artık genç kadın kimliğini takınıp işini yapmasının vakti gelmişti. Önce General Jordan'ı arayacaktı. Sonra onurundan geriye kalan parçaları toplayıp mürettebat üyelerinin karşısına çıkacaktı. Yatağın kenarına oturup bir görüşme talebi gönderdi.

Jordan cevapladığında masasında oturuyordu. Cassia'yı görür görmez sandalyesinden ayağa fırladı ve "Ne oldu? İyi misiniz? Birlikleri göndereyim mi?" diye sordu.

Cassia gözlerinin altındaki hassas deriye dokundu. Belki biraz daha krem sürse iyi olacaktı. “İyiyim. Alarm zillerini çalmaya gerek yok.”

“Ama ağlamışsınız.”

“İnsanlar ağlar. Olur böyle şeyler.”

“Sizin kendinizi tutamadığınızı hiç görmemiştim. Marius’un zindanındayken bile. O yüzden sizi her ne ağlatırsa, kötü bir şey olmalı.”

“Değil aslında. Yeni bir politika uygulamaya başlıyorum. Robot olmadığımı göstermek için arada bir gözyaşı dökeceğim.”

Jordan gönülsüzce yerine oturdu. Ensesini ovuşturdu ve bir süre tereddüt eder gibi göründükten sonra konuştu: “Sizi üzen şeyle ilgili konuşmak ister misiniz?”

“Hayır, istemem.”

Jordan onu bir süre inceledi. Yüzünde şefkatle gezdirdiği bakışları Cassia’nın karnına yine kramplar girmesine sebep olmuştu. Bu kez bu hissi açlık diyerek geçiştiremezdi. “Size bir şey söyleyebilir miyim?”

Cassia güçlükle yutkundu. “Sizi durdurabilir miyim?”

“Sadece bağlantıyı koparırsanız.”

“O hâlde söyleyin.”

“Prenses doğulur,” dedi Jordan. “Kraliçe olunur.” Söylediklerinin gerekli etkiyi bırakması için bir süre durakladı ve öne eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Sizi ilk kez bir prenses olarak değil de kraliçe olarak gördüğüm gün ne zamandı, biliyor musunuz?”

Cassia başını iki yana salladı.

“Düğün gecenizde, Marius’un balkonundan gizlice içeri girip sizi onun boynuna bir jilet dayamış vaziyette bulduğumda.” Ciddi bir ifadeyle bakıyordu, sonra yanakları kızardı ve yüzüne utangaç bir gülümseme geldi. “Kıyafetlerimize bakmış ve kendime şunu söylemiştim: *Bu kız üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla, birçok erkeğin zırhlar içinde yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabiliyor.*”

Bu, Cassia’yı gülümsetti.

“Benim sizi kurtarmamı beklememiştiniz,” diye devam etti Jordan. “Aklınızı ve elinizdeki kaynakları kullanmış ve kontrolü ele geçirmiştiniz. Siz azimlisiniz ve bu sizi durduramaz yapıyor. O gece bir prensese bakmış ama bir kraliçe görmüştüm.”

Cassia farkında olmadan bir avucunu göğsüne bastırdı. Kimse daha önce ona böyle şeyler söylememişti ve ruhunun derinliklerinde, yaralı kalbinin eskisinden daha güçlü attığını hissediyordu.

“Sizin kaderinizde büyük işler yazılı, Cassia Adelaide Rose,” dedi Jordan. “Bunu aklınızdan çıkarmayın. Yolunuzda engeller var, biliyorum ama aynı zamanda bu engellerin sizi hedefe ulaştırmaktan alıkoyamayacağını da biliyorum. Size inanıyorum.” Bu kez generalin yüzünde daha nazik bir gülümseme belirdi. “Umarım bunun bir değeri vardır.”

Cassia’nın karnına giren kramplar çoğaldı. “Var. Tahmin ettiğinizden de fazla.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Bir süre öylece gülümseyerek birbirlerine baktılar. Sonra Jordan ellerini çırpı ve işe koyulmak istediğini belirtircesine avuçlarını ovuşturdu.

Sonraki on beş dakika boyunca Cassia'ya kraliyete ait yakıt istasyonlarından birinde gerçekleşen isyancı baskınını anlattı ve Cassia ona, istasyona erişimi engellemek üzere barikatların kuvvetlendirilmesini önerdi. Ayrıca Jordan'a, silahların isyancıların eline geçmesini engellemek için kraliyet cephaneliğinin terk edilmiş bir tahıl ambarına taşımalarını tavsiye etti.

Rapor verme sırası Cassia'ya geldiğinde, Arabelle'nin eski sahibi Reegan "Kravat" Fleece'in kimliği de dâhil olmak üzere karaborsa uydusunda öğrendiği her şeyi Jordan'a anlattı. "Arabelle'nin söylediğine göre çetenin de işin içinde olma ihtimali var. Belki de Fleece, Marius ile destekçisi arasında aracı olarak hareket ediyordur."

Jordan önündeki çalışma istasyonuna bir mesaj yazdı. "İsmi, derhâl bir arama yapmaları için teknik ekibe iletiyorum. Bakalım neler bulacaklar."

"Biz Arabelle'yi aldığımızda Fleece gezegen dışında seyahat etmiş. Bence Arabelle'yi geri almak için gelecek."

"Katılıyorum. Hiçbir şey olmasa, şöhretini korumak işteyektir." Jordan bir şey hatırlamış gibi kaşını kaldırdı. "Bakın, bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum ama arkadaşınız Kane hakkında konuşmamız gerekiyor. Onun isyancılara bilgi sağlıyor olabileceğini düşünüyorum."

Cassia homurdandı. Şu anda hakkında konuşmak istediği son kişi, Kane'di. "Kane'in birçok yanlışı olabilir ama o bir isyancı değil."

"Kulağıma gelen söylentiler öyle değil ama."

"Söylentiler, kanıt değildir. Bunu biliyorsunuz."

"Sadece ona söylediklerinize dikkat edin. Sadece bunu istiyorum."

Bu sorun olmayacaktı. Cassia zaten Kane'e herhangi bir şey söylemeyi düşünmüyordu.

Jordan'ın çalışma istasyonundan bir *bip* sesi yükseldi ve general bakışlarını ekranına çevirdi. "Bu çok hızlı oldu. Bir sonuç bulduk." Ekrana daha da yaklaştı ve şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Olamaz."

"Ne oldu?"

"Ekip, Fleece'in gemisi ile karaborsa uydusu arasındaki görüşmeleri dinlemeyi başarmış. Fleece'in şu anda New Haven'a gittiğini söylüyorlar..."

"Orası bize uzak değil," diye araya girdi Cassia.

"İlginç olan kısmı bu değil," dedi Jordan, hâlâ ekranı okumaya devam ederken. "Görünüşe göre New Haven'da da tıpkı buradaki gibi bir salgın var."

"Belki de salgının arkasında bu çete vardır."

"Mümkün. Marius'a silahları mafyanın verdiğini varsayarsak, aynı silahlardan çok daha fazlası mafyanın elinde olmalı."

"Ve eğer bu çete yerleşimcilere karşı biyolojik savaş başlıkları kullanıyorsa ihtiyacımız olan tüm cevaplar Fleece'te olabilir. Hatta belki panzêhrin kendisi de ondadır."

“Onu ele geçirmemiz gerekiyor,” dedi Jordan.

Cassia başıyla onaylayarak bir süre düşündü. “Etura’nın dışındaki hiç kimse Marius’un esir alındığını bilmiyor. Siz gezegenler arası görüşmeleri engellediğiniz sürece kimse bilmeyecek. Uyduyla bağlantıya geçsem ve Fleece’ten silah satın almak istiyormuş gibi yapsam nasıl olur? Artık Marius’un karısı olduğuma göre onun adına hareket etmem kimseyi şüphelendirmeyecektir.”

“Sonra anlaşma gerçekleştiğinde de Fleece’i ele geçiririz.”

“Aynen. Ama acele etmemiz gerekiyor yoksa onu kaybedebiliriz.”

Jordan masasından kalkıp görüşmeyi sonlandırmaya hazırlandı. “Bir ekip toplayıp sizinle New Haven’da buluşacağım. Biz havalandıktan sonra birlikte bir plan hazırlayabiliriz.”

Görüşme sona erdi ve Cassia yataktan, kendini haftalardır hissettiğinden çok daha hafif ve umut dolu hissederek kalktı. Nihayet onu tedaviye götürecek bir ipucu yakalamıştı. Jordan ile yaptığı görüşme ayaklarını tekrar sağlam bir şekilde yere basmasını sağlamıştı ve planlarını uygulamaya koymak için sabırsızlanıyordu. Avucunu klavyeye yaklaştırıp yatak odasının kapısını açarken yüzüne bir gülümseme bile gelmişti.

Ama kapının diğer tarafındaki Kane ile karşılaştığında gülümsemesi yok oldu.

“Cassy, dinle beni.”

“Yolumdan çekil. Yeni koordinatları Renny’ye söylemem gerekiyor.”

Kane ileri hamle yapıp Cassia’ya yaklaştıkça Cassia’nın geri çekilmekten başka çaresi kalmadı. Kane içeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Ne düşündüğünü biliyorum çünkü aklının nasıl çalıştığını biliyorum.”

Cassia ona orta parmağını gösterdiğini hayal etti. “Ne düşünüyorum peki?”

“Bana hareket çekmeyi.”

“İyi tahmin.”

“Ayrıca Shanna ile birlikte olmak istediğimi düşünüyorsun.”

Cassia’nın kalbi sızladı ama yine de yalandan, umursamazca omuz silkti. “Bu beni ilgilendirmez. Ne yaptığın, kiminle yaptığın umurumda değil.”

“Umarım söylediklerinde ciddi değilsindir. Senin ne yaptığın benim umurumda.”

Nedense bu, Cassia’da bir öfke patlamasına sebep oldu.

“Gerçekten mi?” diye parladı. “O zaman bir tahmin et bakalım, sen o kızla işi pişirirken ben neler yapıyordum? İki ödül avcısı beni öldüresiye tekmeleyip senin nerede olduğunu sorarken yerde iki büküm kendimi korumaya çalışıyordum.” Kane’in gözlerindeki acıyı görünce bel altı vurduğunu fark etti ama kendini durduramıyordu. “Senin için dayak yiyordum, Kane. Seni korumak için canımı bile verirdim. Ve eğer Daevalar beni değil de seni kaçırmış olsaydı koşa koşa gelirdim. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermezdim.”

“Benim isteyerek mi burada kaldığımı düşünüyorsun?”

“Tam olarak öyle düşünüyorum!”

“Kahretsin, Cassy!” diye haykırdı Kane. “Koşa koş geldim zaten. Üzerimde sadece mayomla hava kilidine kadar gittim. Doran ve Gage beni kalmaya ikna etmeye çalışınca yumruklar savurdum.” Elini saçlarında gezdirdi. “Solara beni şok cihazıyla çarptı. Bunun için ondan nefret ettim ama doğru olanı yaptı. Sen bana, tutunduğun tek şeyin benim yaşıyor olmam olduğunu söyleyince onun doğru yaptığını anladım. Solara olmasa ölmüştüm.”

Cassia bakışlarını yere çevirdi. Gerçekleri duymak, kendisini daha da kötü hissetmesine sebep olmuştu çünkü aslında az önce söylediklerine kendi de inanmıyordu. Kane’in peşinden gelmesini asla istememişti. Bunu sadece ona, onun kendisine verdiği kadar derin bir acı vermek için söylemişti.

“Kara izninin olduğu gün,” dedi Kane, şimdi daha yumuşak bir ses tonuyla, “kavga etmiştik, hatırlıyor musun? Artık bana ihtiyacın olmadığını söylemiştin. O söylediğin beni allak bullak etti. Shanna ile tanıştığımdaya kendimi iyi hissetmiyordum. O bana iyi davrandı, bu da bana iyi geldi. Ve evet, belki işlerin biraz fazla ileri gitmesine izin verdim ama sonra hemen uzaklaştım çünkü istediğim kız, o değildi. O, sen değildi.”

Cassia, Kane’in söylediği her şeyi duymuştu ama aklında kalan ve sonsuz bir döngü içinde sürekli tekrar eden şey, Shanna’nın ona iyi geldiğini ve onunla *fazla ileri gittiğini*

kabul edişiydi. Bu ne anlama geliyordu? *Fazla ileri gitmek*, ne demekti? Shanna'yı öpmek, onu öpmekten daha mı çok hoşuna gitmişti?

Kane koluna dokunup onu kendine getirdi. “Verdiğim sözü tuttum. Gage’e şimdilik parayı almayacağımı söyledim.”

Şimdilik.

Bir kelime, Cassia’nın görmezden gelmeye çalıştığı gerçeği hatırlatmaya yetiyordu. Kane er ya da geç Gage’in iş teklifini kabul edecekti. Ve kabul ettiğinde yolları ayrılacaktı. Kane, içinde Cassia’nın olmadığı yeni bir arkadaş grubuyla devam edecekti hayatına. Eninde sonunda da kalbini başka bir kıza verecekti. Shanna olmazsa bir başkasına. Bu sadece an meselesiydi.

Jordan’m azimle ilgili söylediklerini düşündü. Kimse yardıma gelmediğinde Cassia kendini kurtarmayı başarmıştı. Yalnızken daha güçlüydü.

“Parayı al,” dedi Kane’e, bunu söylerken ciddi olduğunu göstermek için gözlerinin içine baktı. “Elde edebileceğimiz tüm kaynaklara ihtiyacımız var.” Kolunu Kane’in elinden çekti ve etrafından dolanarak kapıya yöneldi. “Lütfen Gage’e söyle, çabuk olsun. Burayla bir işim kalmadı.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kane kahvaltıda yiyecekleri yulaf lapasının kapağını kaldırmıştı ki Renny onu omuz atarak yana itti ve elinden kepçeyi kaparak ilk kâseyi doldurdu. Kane'in itiraz homurdanmalarını duymazdan gelerek baharat dolabına uzandı ve bir tutam Hindistan cevizi aldı. “Şekeri nereye koyuyoruz?” diye sordu.

Kane incinen üst kolunu ovuşturdu. Renny'den en az beş kilo daha ağırdı, üstelik on santimlik bir boy avantajı da vardı ama kaptan şaşırtıcı derecede güçlüydü. “Tek boy-nuzlu at etini ve deniz kızı gözyaşlarını koyduğumuz yere. Hayal ürünleri rafına.”

“Şekerimiz yok mu?”

“Ne diyebilirim? Kaptan cimrinin teki.”

Kane neler olduğunu sormaya fırsat bulamadan Renny'nin bakışları ocağın metalik başlığına, karşıdaki

kapıdan içeri giren Arabelle'nin yansımasının vurduğu yere kaydı. Kadın onu fark edince durdu ama sonra kendini toparladı ve masaya yalnız başına oturdu, kollarını masanın üzerinde resmî bir biçimde kavuşturdu ve duvardaki bir pas lekesini inceler gibi yapmaya başladı.

Şimdi Kane, kaptanın neden şeker sorduğunu anlıyordu.

“Bal var mı peki?” diye fısıldadı Renny.

Kane kaptanın hâline acıdı ve Cassia'nın kahveleri için sakladığı gizli vanilya şurubu zulasım çıkardı. Şuruptan kâsenin içine birkaç kez, cömertçe sıktı ve Renny lapayı Arabelle'ye, kurban ritüeli hazırlayan bir papaz özeniyle götürürken keyifle izledi. Renny kâseyi onun önüne koyduktan sonra yanına bir yasemin tomurcuğu bıraktı. Bu canlı çiçek muhtemelen bir haftalık toplam mutfak bütçelerinden daha fazlasına mal olmuştu.

Kane kafasını salladı. İşe başlama primini cebe atması, iyi olmuştu.

“Sana özel yaptım,” dedi Renny, Arabelle'ye. Arabelle ise onu görmezden gelmek konusunda kararlıydı. “Ama eğer lapadan bıktıysan Kane'e başka bir şeyler hazırlatabilirim.”

Başka bir şeyler hazırlatmak mı? Ne mesela, fasulye mi?

Arabelle cevap olarak lapasını karıştırıp sessizlik içinde yemeye başladı. Renny şansını fazla zorlamaması gerektiğini biliyor olmalıydı çünkü masaya hafifçe vurdu ve kapıya doğru yavaşça ilerleyip gözden kayboldu.

Zavallı adamcağız.

Aynı anda diğer mürettebat üyeleri masaya yaklaştılar. Solara motor dairesinden çıkıp merdivenlerden koşarak indi, Doran az önce aldığı duştan ötürü nemli saçlarıyla yürüyerek geldi, Acorn dişlerinin arasında ince ve parlak bir nesneyle koşturarak mutfağa girdi, Cassia da peşinden onu kovalayarak geldi. Görünüşe göre Acorn, Cassia'nın şu dangalak generaliyle konuşmak için kullandığı iletişim bileziğini çalmıştı.

Gage'in kompleksinden ayrılmalarından bu yana iki gün geçmişti ve Kane, kulak misafiri olduğu konuşmayı her hatırladığında kusacak gibi oluyordu. Cassia generalinin sözlerini, hasat fuarındaki baharatlı kekler gibi büyük bir iştahla yalayıp yutmuştu. Ama sonrasında en iyi arkadaşını birkaç dakika dinleme zahmetine girmiş miydi?

Hayır. Ve o zamandan beri de Kane'le konuşmamıştı.

Kane dört kâseye lapa doldurdu ve Acorn'un pençelerini tutup açan Cassia'ya şöyle bir baktı. Cassia artık ona bakmıyordu bile. Shanna'yı öpmüş olması Kane için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama görünüşe göre Cassia için anlamı büyüktü. Aslında Kane bir açıdan buna seviniyordu çünkü bu, Cassia'mn onu bir arkadaştan fazlası olarak gördüğünü gösteriyordu. Ama Kane bunu yüksek sesle söyleyemezdi ve bir kez daha içtenlikle özür dilese bu kesinlikle geri tepdi.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Kavga çıkarmak.

Cassia'nın lapa kâsesini masaya koyduktan sonra ocağın başına geri döndü ve bir kupa kahve hazırlayıp içine üç

kez vanilya şurubundan sıktı ve biraz tarçın ekledi. Cassia geçen iki sabah yaptığı gibi kupaya dokunmadan gitmeşin diye de kupayı kâsesinin hemen yanma yerleştirdi ve burunları neredeyse birbirine değene kadar eğildi.

“Bunu istediğini ikimiz de biliyoruz,” dedi. “O yüzden kendini cezalandırmayı bırak. Aynı anda hem bana kızıp hem kahveni içebilirsin.”

Cassia dudaklarını birbirine bastırırken öfkeden kıpkırmızı oldu. Acorn fırtınanın yaklaştığını sezmiş olmalıydı çünkü Cassia’nın cebine kafa üstü daldı. “Kendimi cezalandırmak isteseydim suratına bakmaya devam ederdim.”

“Yatağının yanındaki fotoğrafların yarısında benim suratım yok mu?”

“Belki de kötü ruhları korkutup kaçırmak için resimleri orada tutuyorumdur.”

“Onlara ayaklarını göstersen yeter,” dedi Kane, Cassia’nın zayıf noktasını hedef alarak. Ayakları çok sevimliydi ama ikinci ayak parmağı başparmağından uzun olduğu için ayaklarını sevmezdi. “O zaman iblisler çatallı kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp çığlıklar atarak cehenneme geri kaçar.”

“Konuşmaya devam edersen seni de onların yanma göndereceğim.”

“Gitmişken iblis dölü annene de selam söylerim.”

“Saraydaki gibi altına işeme de.”

“Hey!” Kane birkaç santim geri çekildi. Cassia bel altı vuruyordu. “O olay olduğunda sadece dört yaşımıydım ve annen gerçekten korkunçtu.”

Doran gülüp kaşığını onlara doğru uzattı. “Sizi tekrar kavga ederken görmek çok güzel.” Arabelle ona şaşkın şaşkın bakınca da ona, “Bu onların aşk dilidir,” dedi.

“Ah,” dedi Arabelle utangaç bir gülümsemeyle. “Ben de bazen o dili konuşurum.”

“Bu kadar oyun yeter,” diye çıkıştı Cassia ama bedenindeki gerginlik gözle görülür ölçüde azalmıştı. Kane onun yanma oturunca yüzünü bile buruşturmamıştı. “Senin suratından daha önemli sorunlarımız var,” dedi Kane’e ve sonra Doran’a işaret etti. “Özellikle de sen, Kızıl Daro.”

“Ben mi?” dedi Doran kendi göğsüne dokunarak. “Ben ne yaptım?”

Cassia iletişim bileziğini bileğine taktı. Kahve kupasını kaldırdı ve bir an tereddüt ettikten sonra bir yudum aldı. “Az önce generalimle konuştum. İkinci bölgenin korsan lordu dün gece boğazında yaralarla ölü bulunmuş.”

“Boğaz teliyle mi öldürülmüş?” diye sordu Solara.

“Bu, Kravat Fleece,” diyen Doran sessizce bir küfür savurdu. “Her bölgenin liderini ortadan kaldırıyor. Ve bunu yapanın o olduğunu herkes bilsin istiyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Cassia. “Tahminimce Zhang faaliyetlerinin korsanların bölgesine taşınması için zemin hazırlıyor. Bu, savaş demek.”

“Ama korsan kanunları böyle işlemez,” diye karşı çıktı Solara. “Bir lorda meydan okumadan ona ait toprakları alamazsın. Doran’m korsan lordu olmasının tek sebebi, Demarkus’un rövanş maçı konusunda ısrar etmesiydi.”

“Fark etmez,” dedi Doran. “Bu kitabına uygun bir işgal değil. Mafya, Kardeşlik liderlerini öldürerek kaos ortamı yaratmaya çalışıyor. Sırada benim ismim var.”

Kane masanın karşısından arkadaşına cesaret vermek istercesine hafifçe vurdu. “Senin gerçekte kim olduğunu kimse bilmiyor. Saç boyası ve göz kalemi olmadan Kravat seni sokakta görse tanımaz.”

“Yine de sokaklardan uzak dur,” dedi Cassia, Doran’a. “New Haven büyük bir gezegen ama şansını zorlamanın âlemi yok.”

Büyük gezegen demişken, Kane Kravat Fleece’i nasıl bulacaklarını ve kendi boyunlarına kalıcı kravatlar geçirilmeden onu nasıl yakalayacaklarını merak ediyordu. Bir korsan lordunu bir kablo parçasıyla boğacak kadar güçlü ve becerikli birini hafife almamak gerekiyordu. “Onu nasıl ele geçireceğiz?”

“Askerlerim yoldalar,” dedi Cassia. “General Jordan, Fleece’in gemisini takip ediyor. İsmi *Origin* olan bir yolcu gemisi. Geminin tam olarak ne zaman ve nereye iniş yaptığını bileceğiz. Gemi yere iner inmez birliklerim iniş takımlarını ve pervaneleri devre dışı bırakacaklar. Sonra Fleece’i sorgu için güvenli bir yere götüreceğiz ve sezgilerimizde haklı mıymışız, göreceğiz. Şansımız yaver giderse Eturia’ya götürecek bir tedavi bulacağım ve korsan lordları rahat bir uyku çekebilecekler.”

“Bir taşla iki kuş,” dedi Doran. “Güzel plan.”

Kane ona katılıyordu. Bunu söyleyeceğine ölmeyi yeğlerdi ama Jordan ve teknik ekibi olmadan bu yolculuğun tam bir fiyaskoya döneceğinin farkındaydı.

“Hey, Kane,” diye seslendi Renny diyafondan. “Seni biri arıyor. Kendine Badger diyen biri.”

“Norton o, bir arkadaşım,” diye seslendi Kane. Masadan kalkarken ağzına bir lokma daha lapa attı, sonra dolu yanagıyla bağırdı. “Geldiğimi söyleyin.”

Merdivenlerden koşarak köprüye doğru çıktı ama iletişim merkezine vardığında bağlantı kesilmişti. Badger’ı geri aramaya karar verdi ama Renny pilot kabininden, “Bekle-yemedi,” diye seslendi. “Sana bir mesaj iletmemi söyledi.”

“Neymiş?”

“Gel, otur.”

Kane’in karnına bir kramp girdi. Herkes *otur* demenin, *kötü haber var* demek olduğunu bilirdi. Olasılıklar aklından bir bir, şimşek hızıyla geçti ve en muhtemel sonuca odaklandı. “Annem, değil mi? Ona bir şey oldu.”

“Gel...”

“Beni oturtma. Neyse söyle.”

Ama elbette Renny bunu yapmadı. Önce oto-pilotu devreye aldı, sonra kalkıp iletişim merkezine yürüdü ve elini Kane’in omzuna koydu. “Durumu kötüleşmiş. Bütün hafta hiçbir şey yiyememiş. Arkadaşın onun sabaha çıkmayacağını düşünüyor.” Renny’nin gözlerinde parlayan merhamet, Kane’in dizlerinin bağını çözüyordu. “Arkadaşın sana haber vermek istemiş ki anneni arayıp konuşabilesin...”

“Çok geç olmadan önce,” diyen Kane dengesini korumak için duvara doğru uzandı. Belki de Renny’yi dinleyip bir yere oturmalıydı çünkü bacakları bedeninden ayrılmış gibi geliyordu ona. “Ama önceki gün konuştuğumuzda gayet iyiydi.”

“Biliyorum. Çok üzıldüm.”

Kane başını, bulanık gördüğü tuşlara ve düğmelere doğru salladı. “Frekansı ayarlayabilir misin?”

“Elbette,” diyen Renny kodu girdi ve Kane’in omuzunu son bir kez daha sıvazladı. “Seni yalnız bırakayım. Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeter. Ben aşağıda olacağım.”

Renny köprüden ayrıldı ve Kane aniden bu görüşme için hazır olmadığını fark etti. Aramayı durdurmak istedi ama ekipmanı nasıl kullanması gerektiğini hatırlayamıyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Etrafındaki her şey dönüyor, midesini allak bullak ediyordu. Sanki dönme dolaba binmişti ve geri inemiyordu.

Bağlantı kuruldu ve bir adam yorgun sesle cevap verdi. Kane çiftçinin sesini tanıdı. Adamın bir süredir ağladığı sesinden belli oluyordu. Kane nefes alamıyordu.

“Rena’yla konuşmak istiyorum. Kane arıyor dersiniz...” derken karar değiştirdi. “Hayır, Minik Böceğinin aradığını söylersiniz.”

* * *

Bir süre sonra Renny ile paylaştığı odasındaki yatağında oturmuş, başını ellerinin arasına almış, boş bakışlarla yeri

izliyordu. Bir nefes aldı, bir nefes verdi. Elinden gelen tek şey buydu. Zihni, çatlak bir varil gibi bomboştu. Şu anda ağlıyor, acı çekiyor veya en azından annesini geride bıraktığı için suçluluk duyuyor olması gerekirdi ama o kendini uyuşmuş hissediyordu.

Annesi sabaha kalmadan ölmüş olacaktı.

Kane bunu sindiremiyordu.

Cassia kapıya üç kez, hafifçe vurdu. Kane gelenin o olduğunu biliyordu çünkü kapıya hep iki kere vurur, üçüncüyü vurmada biraz beklerdi. Kane ayrıca ona içeri gelmesini söylemek zorunda olmadığını da biliyordu. Onun kapıyı çalması bir ricadan ziyade, bir uyarıydı.

Cassia içeri girdiğinde veya kapıyı kapatıp yatakta yanına oturduğunda Kane başını kaldırmadı. Yatağın biraz çöktüğünü, sonra da Cassia'nın kolunu koluna koyduğunu hissetti. Bir süre o şekilde, sadece birbirlerine yaslanarak oturdular. Sonra Cassia cebinden bir şey çıkardı ve nesneyi onun gözlerinin önüne doğru uzattı. Bu, Cassia'ya aldığı muskaydı.

“Düşünüyordum da,” dedi Cassia, başparmağını mavi taşlı kolye ucunda gezdirerek. “Bu kolye aylardır bende ve hiç kullanmadım.” Kolunu Kane'in koluna doladı. “Benimle birlikte kırmak ister misin?”

Cassia mermer taşı ovuşturdu. Kane de daha önce hiç muska kullanmamıştı. Dindar biri değildi. Tapmağa sadece annesi onu götürdüğünde giderdi ve en son ne zaman bir ağıt yaktığını hatırlamıyordu. Ama yine de avucunu açtı

ve Cassia'nın taşı ikisinin elleri arasında sıkıştırmasına izin verdi. Bir şekilde, bunu yapmak ona doğru geliyordu. "

"Gözlerini kapat," dedi Cassia.

Kane onun dediğini yaptı ve annesini gözlerinin önüne getirdi. Şimdiki hâlini değil, yanaklarının dolu olduğu, gü-lümsediği zamanları. Onu böyle hatırlamak istiyordu. Son-ra enerjisini taşı aktarmaya odaklandı ve o enerjinin ço-ğaldığını, annesine ulaştığını hayal etti. Bu sırada Cassia ölüm döşğinde olanlar için okunan geleneksel bir duayı okuyordu.

"Dostlarımızın ruhları, kardeşiniz Rena'yı selamlayın ve dünyalarımız arasındaki perdeden geçerken ona yardım edin. Onu kollarınıza alın ve ona huzur verin. Onu cennete götürün ve acılarından arındırın. Biz tekrar buluşana kadar ona huzur verin."

"Tekrar buluşana kadar," diye tekrarladı Kane.

Dua bitti ve Kane, Cassia'nın elini bıraktı. Daha farklı hissettiğini söyleyemezdi. İçindeki boşluk daha da büyü-müştü sanki.

Cassia, kolunu okşadı. "Konuş benimle."

"Senin benimle konuştuğun gibi mi?"

"Haklısın," diye kabul etti Cassia. "Shanna yüzünden sana sırtımı dönmemeliydim. Yanlış bir şey yapmamıştın."

"Bana ondan daha önce sırtını dönmüştün."

"Pekâlâ, sana gördüğüm kâbuslardan da bahsetmeliy-dim. Hâlâ zaman zaman görüyorum ama eskisi kadar sık değil. Artık çok daha iyi uyuyorum."

“Biliyorum. Gözlerinin altındaki halkalar gitti.”

“Belki bana yardım etmene izin verseydim daha önce giderdi. Sana yardım etmeme izin ver. Bana ne düşündüğünü söyle.”

Kane söylemek istiyordu ama aklında sayısız bulanık düşünce dönüp duruyordu ve bunları kelimelere dökmek zordu. Her şey o kadar hızlı değişiyordu ki. Evi artık onun için ev olmaktan çıkmıştı. Hayatında âşık olduğu tek kız, parmaklarının arasından kayıp gidiyordu ve annesi de onu bırakınca kimsesi kalmayacaktı.

“Her şey yokuş aşağı gidiyor,” diyen Kane’in sesi kendi kulaklarına bomboş geliyordu. “Bunu durdurmak istiyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey eskisi gibi değil.”

Cassia anladığını belirten bir ses çıkardı ve onu teselli etmek için, geçmişte yüzlerce kez yaptığı gibi bir parmağını başına doğru götürdü. Ama Kane’in saçları artık, parmağını dolayamayacağı kadar kısaydı. Bu da değişmişti.

“Bana bak.”

Kane bakışlarını yavaşça ona doğru çevirdi.

Cassia ona, bal kahverengisi gözlerinde nazik bir ifadeyle baktı ama gözlerinde acıma yoktu. Kane nihayet, Cassia’nın kaçırıldıktan sonra neden normal bir muamele görmek istediğini anladı. Bu durumu daha da kötü hâle getirecek tek şey, Cassia’nın ona acıması olurdu. Cassia başını okşarken sessizliği *Her şeyde bir hayır vardır* veya *Her şey yoluna girecek* gibi içi boş laflarla doldurmadı. Sadece oradaydı. Bu, kelimelerden daha önemliydi ve Cassia bunu

biliyordu. O bir şekilde daima ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Belki de tam olarak bu yüzden Kane'in kucağına oturdu.

Üst yatağa çarpmamak için eğilerek bacaklarını açtı. Kane'in ağzı açık kalmıştı. Geçmiş tecrübelerinden, bu anın burada son bulabileceğini biliyordu. Veya çok daha ileri gidebilirlerdi. Damarlarına kan hücum etti. Kane artık kendini uyuşmuş gibi hissetmiyordu.

Cassia yüzünü elleri arasına alarak gözlerinin içine baktı. Parmaklarıyla Kane'in çenesini kaplayan sakallara dokundu. Kane de sessizce ona bakıyor, bu anı mahvedecek herhangi bir şey söylemekten veya yapmaktan korkuyordu. Cassia'nın bedeninden yayılan çiçek kokusu, ona kendi kalp atışlarından bile daha tanıdıktı. Cassia şimdi geri çekilirse buna dayanamazdı.

Cassia kollarını omuzlarına dolayıp birkaç santim yaklaşıncaya Kane şansını denemeye karar verdi ve ellerini onun beline götürdü. Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadan parmaklarını tişörtünden içeri kaydırды ve sırtını okşadı; sadece Cassia'nın ruh hâlini ölçmek, onun bu dokunuşu Kane kadar özleyip özlemediğini görmek için kondurulmuş, tüy gibi bir dokunuştı bu. Cassia'nın bedeni hafifçe titreyerek karşılık verirken göz kapakları ağırlaştı. Kane hareketsiz kalmak için kendisiyle mücadele etti ve bir sonraki hamleyi Cassia'dan beklerken sadece başparmakları hareket etti.

Cassia şakağından başlayıp kondurduğu öpücüklerle yanağına ve ağzının köşesine inerek Kane'in kontrolünün

sınırlarını zorladı. Kane'in ensesinde tüyler diken diken oldu ve Cassia'nın dudakları nihayet dudakları ile buluştuğunda içindeki tüm boşluklar sıcaklıkla doldu. Kontrolünü kaybetmemeye çalıştı ama sonra Cassia'nın dilinin ucu ağzının içinde kıvrılınca kendini kaybetti.

Kollarıyla onu iyice kendine doğru çekip bedenlerini birbirine o kadar bastırdı ki nefes alacak yer kalmamıştı. Kane için sorun değildi. Havanın önemi yoktu. Mühim olan, Cassia'ydı. Cassia'yı bu şekilde kollarına almalı o kadar uzun zaman olmuştu ki onu kollarında tutmak için havasızlıktan boğulması gerekse seve seve yapardı. Bir yandan Cassia'yı öperken onu kollarında, içine sokmak istercesine, büyük bir hırsla sıktı. Sonuna kadar gitseler bile yetmeyeceğini, Cassia'ya daha yakın olmak için yanıp tutuşacağım biliyordu. Ama yine de çaresizce denemek istiyordu.

Cassia'yı sertçe öptü. Belki biraz fazla sert öpmüştü çünkü Cassia nefes nefese geri çekildi. Kane bir an onun fikir değiştirmesinden endişelendi ama sonra kalçalarını kavradı ve durmak istemediğini gösteren bir ses çıkardı.

Dudaklarını yalayıp, "Son bir kez, tamam mı?" diye fısıldadı.

Kane hevesle başını salladı. Cassia ne dese, olurdu. Bunun gibi birçok akşamüstü Cassia'ya defalarca söylemiş olduğu, gelecek yıllarda da ona defalarca söylemeyi umduğu sözleri tekrarladı.

"Bir kez daha."

Ertesi sabah, mühim olan her açıdan, her zamanki gibiydi.

Cassia ona soğuk davranmıyordu. Ondan kaçmıyordu. Tersine bir saat erken uyanmış ve güzel bir jestle Kane'in kahvaltı görevini üstlenmişti. Ama masaya oturduklarında ve Kane nihayet onun bakışlarını yakaladığında, ifadesinde dün yaptıklarını yansıtacak hiçbir şey yoktu.

Sadece gülümsedi ve "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Kane ona gözlerini kırıştırarak baktı. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Tamam, belki sonuna kadar gitmemişlerdi –Cassia istememişti– ama... başka şeyler yapmışlardı. Daha önce denemedikleri şeyler. "Mışıl mışıl," dedi. Ama bazı şeyleri aklından çıkarmazsa bu gece o kadar kolay uyuyamayacaktı. "Lapayı yaptığın için teşekkürler."

"Rica ederim."

Sonra konuşmaları kesildi ve Kane kahvaltısını zorla yutmaya çalışırken endişe bedenini ele geçirdi. Evde neler olduğunu merak ediyordu. Dakikalar sonra Renny, diyafondan Kane'in adını seslendi.

"Bir video görüşmesi için köprüye rapor ver," dedi Renny. "Ve acele et. Bunu görmem lazım."

Kane'in Cassia'ya yanında gelmesini söylemesine gerek yoktu. İkisi birlikte masadan apar topar kalktılar ve merdivenlerden koşarak çıkıp pilot kabinine geldiler. Kane eşikte duraklayarak kendini en kötüsüne hazırladı. Ancak Cassia'nın elinin sıcaklığını hissettiğinde köprüye adım atabildi.

Olduğu yerde donakaldı.

Orada, iletişim merkezinde annesinin üç boyutlu, yüksek çözünürlüklü görüntüsü ona gülümsüyordu; capcanlıydı ve hiçbir şey olmamış gibi çiftçi arkadaşının yanında oturuyordu. Kane ona hayretle baktı. Annesinin, etrafını çevreleyen kara halkalardan kurtulan gözleri mutlulukla parlıyordu. Acı çekiyor gibi görünmüyordu. Hatta ne terliyor ne de titriyordu.

“Her şey yolunda, Minik Böceğim,” dedi Kane’e ve Kane on bir yaşından bu yana ilk kez annesinin ona taktığı isimden utanmadı. “Kendimi daha iyi hissediyorum.”

Kane’in dili damağına yapışmıştı. Dilini çözmek için birkaç kez çabalaması gerekti. “Ama nasıl?”

“Bir mucize,” dedi çiftçi. “Dün gece yıldızları görebilmek için benden onu dışarıya taşımamı istedi. Geceyi otlakta geçirdik ve bu sabah uyandığımda onun ölmüş olacağını sanıyordum...” Çiftçi duygu yoğunluğundan konuşamadı ve durup Rena’nın şakağına bir öpücük kondurdu. Kendini ona dokunmaktan alamıyordu. Omuzlarına sarılıyor, saçını okşuyor, ensesini seviyordu.

İşte Kane o zaman anladı. Adam, âşıktı.

Annesi bir elini kalbinin üzerine bastırdı. “Kutsal ruhlar dualarımı duydu, bana şifa verdi. Eskisi gibi yemek yiyebiliyorum. İstedğim her şeyi.”

“Doğru,” dedi çiftçi. “Bugün çok iştahlı. Şu ana kadar altı yumurta yedi.”

Kane göz ucuyla Cassia’ya baktı. O da tişörtünün altındaki, Eturia’dan gelen dua kolyesine dokunuyordu. Kane

annesinin iyileşmiş olmasına sevinse de mucizelere inanmazdı. Gece havası ile annesinin aniden iyileşmesi arasında bir ilişki olmalıydı.

“Peki ya diğer hastalar?” diye sordu. “Onlar da daha iyiler mi?”

Çiftçi bir süre düşündü. “Çiftlik çalışanlarımdan bazıları bugün daha sağlıklı görünüyorlardı. Eskisi kadar titremiyorlardı. Başkalarını bilemem tabii.”

“Hastalık belirtilerini gösteren herkesin geceyi dışarıda geçirmesi gerektiği haberini yayın,” dedi Kane. “Bakalım, bunun faydası olacak mı?”

Cassia, Kane’in arkasından söze girdi. “Ve bunun hangi bölgelerde fark yarattığını da takip etmelerini söyleyin. Şehirdeki mülteciler de aynı etkileri görüyorlar mı, bilmek istiyorum.”

Çiftçi yarın telsizle arayıp haber vereceğini söyledi. Görüşmeyi sonlandırmadan önce Kane adama, “Bir dakika. İsminizi sormadım,” dedi.

“Ben, Meichael,” dedi adam. “Meichael Stark.”

Kane üç boyutlu bir görüntüyle tokalaşamazdı, bu nedenle kendini elinden geldiğince saygı dolu bir bakışla ifade etti. Annesinin bu adamı sevip sevmediğini bilmiyordu ama emin ellerde olduğunu biliyordu. “Teşekkür ederim, Meichael.”

Bağlantı sona erdiğinde Kane, Cassia’ya döndü. “Generalinle konuşmak istiyorum.” İçgüdüleri onu, annesinin başına gelen “mucizenin” geçici olduğu, yakında temiz

havanın onu canlandırmaya yetmeyeceği konusunda uyarıyordu. “Planın üstünden geçmeli ve kusursuz olduğundan emin olmalıyız.”

“Zaten kusursuz.”

“Gözden kaçırdığımız bir nokta olabilir. Eğer Kravat elimizden kaçarsa onu yakalamak için başka şansımız olmayacak.”

“Ama Jordan ve sen iyi geçinemiyorsunuz.”

“Uslu duracağım.”

“İyi.” Parmağını uyarı niteliğinde salladı. “Ama tek bir kötü söz edersen bağlantıyı keserim.”

“Beni kışkırtmazsa hiçbir şey yapmayacağım,” diye söz verdi Kane. İkisi köprüden ayrılırlarken omzuyla muzip bir şekilde Cassia’yı dürttü. “O artık *bizim* generalimiz.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İstihbaratımız doğruymuş,” dedi Jordan. “Bugün öğleden sonra Fleece’in gemisi New Haven’daki bir büyükbaş hayvan çiftliğine iniş yapmak için izin istedi. O yere inmeden birliklerim yerlerini alacaklar. Yani sizin orada olmanıza gerek yok.”

O konuşurken Cassia onun botlarını inceliyordu. Geçen hafta Kane ile yaptıkları hatadan sonra ikisiyle bir araya gelince nasıl davranacağını bilemiyordu.

“Ben her şekilde orada olacağım,” dedi Kane.

“Sana söylemedim,” diyen generalin botları durduğu yerde genişledi. Cassia generali kollarını kavuşturmuş, başını yana eğmiş, gözlerinden ateşler saçarken hayal edebiliyordu. Strateji toplantılarının yeni katılımcısına güvenmediği sır değildi. Cassia bakışlarını kaldırıncı haklı olduğunu gördü. “Siz olduğunuz yerde kalırsanız ben daha rahat

hissedeceğim. Fleece'i gözaltına aldığımızda sizi telsizle ararım. Sorgulama için bize katılabilirsiniz.”

Cassia başını salladı. “Adam ondan silah satın alacağını zannediyor, unuttunuz mu? Ona hikâyemden şüphe etmesi için herhangi bir sebep vermek istemiyorum. Orada olmam lazım.” Ayrıca orada olmak istiyordu da. Renny’nin gemiyi sakladığı terk edilmiş taş ocağında kalmak gibi bir niyeti yoktu. Birlikleri Kravat Fleece’e diz çöktürdüğünde Cassia başında dikilecek, ona nasıl bir böcek olduğunu hatırlatacaktı. “Koordinatları gönderin, sizinle orada buluşacağım.”

Kane onu dirseğiyle dürttü.

“Buluşacağız.”

Jordan kaşlarını çatı ama karşı çıkmadı. “Madem ısrar ediyorsunuz.”

Generalin görüntüsü kaybolur kaybolmaz Kane derin bir nefes verdi ve iki dakika kibar konuşmak onu yormuş gibi kamburunu çıkardı. “Adamın direk yutmuş gibi hareket etmesinin sebebi askeriyenin emirleri mi, yoksa doğuştan mı böyle?”

Cassia topukları üzerinde döndü ve ortak odadan çıktı. Bunu sesli dile getirmezdii tabii ama aslında Kane’in Jordan’dan öğrenmesi gereken şeyler vardı. Kane hayattaki bütün zorlukları dilinden düşürmediği espriler ve flörtöz tavırları ile aşarken, Jordan görev bilinciyle yolundan şaşmadan, dimdik ilerliyordu. Bu, takdire şayandı.

Kane aceleyle peşinden geldi. “Renny de bizimle geliyor mu?”

“Hayır, Fleece serbestçe dolaşırken Arabelle’yi yalnız bırakmak istemiyor.”

Kane, konuya şüpheyile yaklaştığını belirten bir ses çıkardı. “O kadınla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu düşünen bir tek ben miyim?”

“Kadın çok şey yaşamış. Ayrıca üzerini iki kez taradık, ikisinde de temiz çıktı.”

“Ama zamanlama şüphe uyandırıyor, sence de öyle değil mi?”

“Ben de başta öyle düşündüm,” diye kabul etti Cassia. “Ama mafya onu iki sene dış diyarda tuttu, değil mi? O zaman zarfında biz sınır bölgesinde yüzlerce teslimat gerçekleştirdik. Renny er ya da geç onunla karşılaşacaktı. Ben asıl bu kadar uzun sürmesine şaşıyorum.”

“Sanırım haklısın. Arabelle ile kalmayı seçtiği için Renny’yi suçlayamam.”

Cassia da suçlayamazdı. Fleece’in Doran ile aynı zaman diliminde bulunmasını istememişti. Bu nedenle Doran ve Solara’yı gezegenin diğer ucuna, yerleşimciler arasında baş gösteren salgını araştırmaya göndermişti. Tek sorun şuydu ki uzay mekiğini almışlardı ve Cassia’ya kullanabileceği herhangi bir araç kalmamıştı. “Renny’den bizi çiftliğin güneyine bırakmasını rica edelim,” dedi. Böylece Renny, Kravat’m gemisi varmadan önce Banshee’yi saklandığı yere geri götürebilir, Cassia da sahadaki birlikleriyle buluşabilirdi. “Sen de güzel botlarını giy. Uzun bir yürüyüş yapacağız.”

Cassia bir saat sonra söylediklerinden pişman oldu.

“Keşke güzel botlarımı giymeseydim,” diye yüzünü buruşturdu. Bir başka inek pisliğine bastı ve ayağını kaldırırken bir emme sesi çıktı. Uzun çimenlerin içinden yürürken mayınları tespit emenin imkânı yoktu ve mayınlar, her yerdeydi. İnsanın tüylerini diken diken eden, leş kokuya gelen sinekler de öyle. Cassia bir eliyle burnunu kapattı ama bu da fayda etmedi. Koku, sinüslerine yapışmıştı.

Kane yanından geçerken dişlerini göstererek gülümsedi, nereye bastığını umursamıyordu. “Ne oldu? Paranın kokusunu sevmiyor musun?”

“Bu para birimini sevmiyorum.”

“Bu, gerçek gübre. Hortumla yıkadığımızda çıkar.”

“Gerçek gübre mi? Sahte olanları da mı var?”

“Seni sırtımda taşımayı teklif ederdim ama neredeyse vardık.”

“Hı-hı,” dedi Cassia. “Kesin taşırdın.”

Kane aniden olduğu yerde dondu ve başını, çimenlerle kaplı alan ile ötesindeki vahşi çalılıklarla kaplı alanı ayıran ağaç sırasına çevirdi. Bir elini kaldırarak Cassia’ya durmasını işaret etti. “Sanırım birliklerini buldum.”

Cassia başta hiçbir şey göremedi. Ama sonra uzakta bir hareket yakaladı ve yeşil kamufrajlar içindeki uzun bir bedeninin çalılarının arkasında çömeldiği yerden ayağa kalktığını gördü. Generalin sesi Cassia’nın iletişim bileziğinden

gelmeden Cassia onun geniş omuzlarını tanımişti. “Saklanın, Majesteleri. Şimdi Fleece’in erken geldiğine dair haber aldık. Sizin burada olmanızı beklemiyor.”

Cassia başını kaldırıp öğlen gökyüzünü incelerken ve görünürde birkaç ufak bulut dışında bir şey olmamasına sevinirken Kane onun elini tuttu ve onu ağaçların arkasındaki dikenli bir çalı yumağına doğru çekti. Çalılığa girdiklerinde birisi Cassia’ya doğru yeşil bir file fırlattı. Cassia ağı yakaladı ve Kane ile birlikte yerde diz çöküp ağı ikisinin başlarının üzerine örttü.

Cassia bulunduğu noktadan etrafındaki askerleri saydı. Birlik beklediğinden küçüktü; asker sayısı bir düzineyi geçmezdi ama hepsi silahlıydı, yere çömelmişlerdi ve tetiklerdi. Lazer odaklanma lensleri ile gökyüzünü inceliyorlardı. İki adam grubun önünde, otlağa en yakın konumda, Cassia’nın elektronik blokaj makinesi olduğunu bildiği, çanta boyutlarındaki bir kutuyla oturuyorlardı. Görevleri, gemi iniş yapar yapmaz aracı devre dışı bırakmaktı. Onların yan tarafında, yaklaşık iki metre kadar ötelelerinde bir başka adam, gemiye biniş kapağını dışarıdan açmaya yarayacak hidrolik bir kerpetenle bekliyordu. Ardından diğer askerler gemiye akın edecek ve Fleece ile adamlarını ele geçireceklerdi.

Cassia’nın iyimser olmaması için bir neden yoktu.

Ama beklemek, işkence gibiydi.

Terleyen avuçlarını pantolonuna silip duruyordu. Kane bu zamanı elindeki silahı inceleyerek geçiriyordu ve bu da

Cassia'yı daha da çok strese sokuyordu çünkü onu ateş hatında hayal etmek zorunda kalıyordu. Baskını planlamak kolay olmuştu; bu, sadece doğru stratejiyi uygulama meselesiydi. Cassia, emirlerini yerine getirecek askerleri pek düşünmemişti. Ama şimdi, etrafı bu adamlarla çevriliyken, onların kraliçesi olarak her birinin hayatından kendisinin sorumlu olduğunu fark ediyordu.

Bu, başını döndürüyordu.

Uzaklardan gelen bir kükreme sesi Cassia'nın dikkatini yukarı yöneltti. Bir yolcu gemisi otlağa doğru inişe geçmişti. Banshee'den en az iki kat büyük olan bu geminin pervane gücü ise Banshee'den üç kat fazla olmalıydı. Uzun ve gösterişli olan gemi alt yüzeyinde, büyük harflerle ORIGIN ismini taşıyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Kane tabancasını kılıfına yerleştirerek. Başlangıç çizgisinde pozisyonunu alan bir koşucu gibi yere çömeldi.

Cassia birinin ona baktığını hissetti. Sol tarafa bakınca Jordan'la göz göze geldi. General önce onu, sonra yeri işaret ederek oldukları yerde kalmaları mesajını verdi. Cassia başıyla onaylayıp Kane'in tişörtünü çekiştirdi. "Biz geride kalalım, askerler işini yapsın."

Kane ağzını açtı ama geminin pervanelerinden gelen sıcak bir hava akımı üzerlerine toz ve enkaz yağdırınca geri kapattı. *Origin* otlağa ulaşmıştı ve ağaç çizgisinden yaklaşık yirmi metre uzakta, yerin üzerinde süzülüyordu.

Cassia ellerini gözlerine siper etti ve geminin iniş takımlarının alçalmasını izledi. Kamuflaj üniformaları içindeki iki asker ellerinde elektronik blokaj makinesi ile alana koşarken birliğin geri kalanı ihtiyatla çalılardaki yerlerini korudu. *Origin*'in iniş takımları yere değmek üzereyken aniden atık boşaltma oluğundan küçük, yuvarlak bir nesne düştü ve gemi kalkış yaparak hızla havaya yükseldi.

Bir an şaşkınlık yaşandı ve ardından panik çılgınlıkları yükseldi. Askerler blokaj ekipmanlarını bırakarak tekrar ağaçlara doğru koşmaya başlarken Cassia'nın kükreyen gemi pervaneleri yüzünden duyamadığı bir şeyler bağırdılar. Kane dönüp onunla yüz yüze geldi. O neler olduğunu anlamış olmalıydı çünkü Cassia onun yüzünde hiç bu kadar büyük bir dehşet görmemişti. Kane'in dudaklarından *bomba* kelimesi okundu, sonra Cassia'nın üzerine atılıp onu yere devirdi. Bedeni Cassia'nın üzerine kapanırken ciğerlerindeki havayı boşalttı. Cassia'nın kafasının arkası sert toprağa çarptı. Cassia'nın acıyı hissetmesine vakit kalmadan üzerine kavurucu bir hava dalgası hücum etti. Ardından zemini sallayacak kadar şiddetli bir patlama geldi.

Isı her yere yayıldı. Cassia'nın tenini gerip, kıyafetlerini ütülüyordu. Dört bir yandan nesneler uçuşuyor, yere çarpıyordu. Botlarına çarpan çakıl taşlarının etkisini hissetti ve Kane'in bedenine inen kesik kesik, kuvvetli darbeleri fark etti. Kane'in kolunun altından etrafa baktı ve dumanın arasından yer yer parlayan alevleri gördü. Aklı, kendilerine siper bulmak için koşarken gördüğü askerlere kaydı ama

bu düşünce dizisini hemen durdurdu ve kurtarılabilecek hayatlara odaklandı.

Kane'in altından sıyrılarak çıktı ve işe onunla başladı. Saçında kan vardı ve her iki kolunda yer yer pembe yanıklar oluşmuştu ama bunun dışında iyi görünüyordu. Onun doğrularak oturmasına yardım etti ve aklının başında olduğundan emin olduktan sonra alandaki diğer yaralıları tespit etmeye koyuldu. Yanmış, kanla kaplı üniformaları içindeki askerleri birbirlerinden ayırt etmek zordu ama topallayan iki askeri güvenli bölgede topladığı gruba doğru yönlendiren General Jordan'ı tespit etti.

Bu durumun kontrol altına alınması mümkünse, Jordan bunu başarmıştı.

Bu kaosu ve kulaklarındaki çınlamanın ortasında Cassia, bir an durup neyin yanlış gittiğini düşündü. Fleece'in bu kadar büyük bir gemiden yerdeki herhangi birini görmüş olması imkânsızdı. Yerde onları beklediklerini önceden biliyor olmalıydı; bu da, birilerinin ona planı anlattığı anlamına geliyordu.

Kane onun omzuna dokundu ve ufukta küçülerek bir toplu iğne başı boyutuna gelen Origin'i gösterdi. Cassia onu duyamıyordu ama yüzündeki endişeyi okuyabiliyordu. Fleece kaçıyordu. Cassia başıyla onayladı ama sonra aniden idrak ettiği şey, kanını dondurdu. Birileri Fleece'e planı anlattıysa, adam mürettebatın geri kalanının nerede saklandığını da biliyor olmalıydı. Bomba, tuzağın sadece bir parçasıydı.

Fleece, Doran ve Arabelle'nin peşinden gidiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kanında adrenalin dolaşan Kane, ordu malı sırt roketiyle otlağın üç kilometre doğusuna jet hızıyla uçtu. Eturia birliği savaş gemilerini buraya bir gizleme örtüsünün altına park etmişti. Kane gaz butonunun üzerindeki elini gevşetti ve geminin saklanma yerinin mafyaya sızdırılmamış olması için dua ederek zemini taradı. O savaş gemisi, tıbbi malzemelere ulaşabilecekleri tek yerd. Üstelik Doran’a zamanında ulaşmak yönündeki tek umuduydu. Sırt roketi hızlıydı ama onu gezegenin diğer ucuna Origin’den önce götürecek kadar güçlü değildi.

Kulağındaki cihaz bipledi, ardından Renny’nin boğuk sesi geldi.

“Daha yüksek sesle!” diye haykırdı Kane, bir yandan yeri incelemeyi sürdürürken. “Bu pervanelerin sesinden seni duyamıyorum.”

“Diyorum ki!” diye haykırdı kaptan. “Doran, Fleece’in onun peşinde olduğunu biliyor. Solara ile birlikte taş ocağına gelip rapor vermesini söyledim. Ben de ortada buluşmak için uzay mekiğinin yerini izliyorum.”

“Peki ya Arabelle?” diye sordu Kane. Renny’nin birinci önceliğinin Arabelle’ye daha güvenli bir gizlenme yeri bulmak olacağını varsayıyordu. Onu ortalık yere çıkarmak istemeyecekti. “Fleece onu...”

“Arabelle yanımda. Fleece ona asla dokunamayacak,” dedi Renny, çeliği bile kesebilecek kadar keskin bir ses tonuyla. “Ne ona ne de ailemizden herhangi birine. Ne bugün ne de başka zaman. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Kaptan.” Kane geminin yerini tespit etti ve ona doğru dalışa geçti. “Savaş gemisini buldum. Tıbbi malzemeleri teslim eder etmez tekrar rapor vereceğim.”

Yere koşarak indi ve hiç vakit kaybetmeden biniş kapısını bulana kadar örtüyü çekti. Erişim kodunu girdikten sonra biniş rampasından yukarı koştu ve gemi boyunca pilot kabinine kadar depar attı. Sırt roketini çıkaracak vakti yoktu bu yüzden pilot koltuğunun kenarına tünedi, gemiyi kalkış için hazırladı ve direksiyonu kavradı.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir aracı uçurmamıştı.

Gemi sertçe havaya fırladı. Kane çok hızlı gitmek istediği için gemi irtifa kazanırken sarsılıyordu. Çok fazla düğme vardı ve bir sürü ışık yanıp sönüyordu. Kontrol panelini üç kez taradı ama iniş takımlarını nasıl çıkaracağını bir türlü bulamıyordu. O yüzden çıkarmadı ve çayıra doğru yola devam etti.

Uçuş sakın geçmedi iniş de öyle. Gemi büyük bir gü-rültüyle yere inerken bazı ekipman parçaları kopup sağa sola savruldu. Kane pervaneleri kapatırken kokpit alarmları bangır bangır ötüyordu. Yüzünü buruşturarak pilot kabininden çıktı. Gemiden yürüyerek çıkabildiğine göre iyi bir iniş yapmış sayılırdı.

Ama belli ki çıkış rampasının dibinde, ağzı bir karış açık vaziyette bekleyen Jordan hiç de öyle düşünmüyordu. General bir elini gemiye doğru kaldırdı, yeterince güçlü bir küfür bulamadığından bir dizi tutarsız kelimeyi peş peşe sıraladı.

“Gemim!” diye haykırdı sonunda. “Bana onu uçurabileceğini söylemiştin!”

“Gemin burada, değil mi?”

“Tamamı değil! İniş dediğin o serbest düşüş sırasında şanzımanı düşürdün!”

Kane, generalin abarttığını biliyordu ama yine de emin olmak için göz ucuyla geminin altına şöyle bir baktı.

Cassia ağaç kümesinden geriye kalan ağaç parçalarının arasından koşarak geldi. Ağaçlardan geriye yanmış kökler kalmıştı. Görünüşe göre Cassia yaralıları arasında bir öncelik saptaması yapmıştı. Askerler, yaralarının ciddiyetine bağlı olarak üç gruba ayrılmıştı. Bir grup silahlarını tamir etmek için uğraşırken bir başka grup onların yakınında oturmuş, yanmış veya çıkmış uzuvlarını tutuyordu. Üçüncü grup yerde hareketsiz yatıyordu.

“Doran’dan haber var mı?” diye sordu Cassia.

Kane öğrendiği her şeyi söyledi. O anlatmayı bitirir bitirmez ikisinin de iletişim bağlantısından Renny'nin sesi vızıldadı. “Yanlı ş giden bir şeyler var,” dedi Renny. “Doran’ın yerini izliyorum. Rotadan çıktı. Ne o ne Solara iletişim bağlantılarına cevap veriyor. Desteğe ihtiyacım var. Bana bahsettiğin şu Eturia gemisi ne kadar hızlı?”

Jordan işaret parmağını kaldırdı. “Aklından bile geçirme.”

Kane, savaş gemisini istemiyordu. Ancak geminin ke- narında boylu boyunca uzanan yepyeni uzay mekiğine göz dikmişti. Başparmağını araca doğru salladı. “Hipersonik Deluxe marka mı?”

“Evet.” Jordan’ın gözleri birer çizgi hâlini aldı. “Ona da dokunmuyorsun.”

“Yanılmıyorsam,” dedi Kane, başını Cassia’ya doğru sallayarak, “o gemi, geminin uzay mekiği ve içindeki her şeyin mülkiyeti, Rose hanedanına ait. İç çamaşırların bile kraliçeye ait.”

“Uzay mekiğini al,” dedi Cassia ona. “Ben burada kalıp yaralılarla ilgileneceğim. Bana haber ver...”

Kane gerisini duymadı. Uzay mekiğine biniş istasyonunu ulaşmak için geminin içinde koşmaya başlamıştı bile. “Beklemede kalın, Kaptan,” dedi bağlantı yoluyla. “Geliyorum.”

* * *

Cassia uzay mekiğinin bulutlara doğru yükselişini ve ileri doğru atılıp gözden kayboluşunu izlerken kaburgalarının

arasında bir gerilim hissetti. Sanki kalbi sakızdan yapılmıştı ve her iki ucundan birileri tutmuş çekiyordu. Doran ve Solara'ya gitmek, gözünü Kane'den ayırmamak istiyordu. Renny ile olmak istiyordu. Mürettebatının ona ihtiyacı vardı, başları dertteydi.

Ama askerlerinin de ona ihtiyacı vardı.

Jordan nazik bir dokunuşla onun dikkatini tekrar odakladı. “Haydi, adamları gemiye taşıyalım. Yük ambarını revir olarak kullanabiliriz. Geminin en temiz odası değil ama idare eder.”

“Pekâlâ.”

“Ve bir ara onu da konuşmamız gerekecek,” diyen Jordan, Cassia'ya bakmıyordu; gözlerini yerdeki bir metal parçasına dikmişti.

Cassia onun Kane'i kastettiğini anladı.

“Bilmeniz gereken bir şey var,” diye devam etti Jordan. Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Vereceği haberin, Cassia için sindirilmesi zor bir haber olacağını bilir gibiydi. “Bunu yeni öğrendim. Aksi takdirde size daha önce söyledim.”

“Nedir?”

“Sonra söyleyeceğim. Önce yaralılarla ilgilenelim.”

Cassia başıyla onayladı çünkü Jordan haklıydı. Yaralar tedavi edilmeden ne kadar çok beklerse enfeksiyon kapma riski o kadar yükselecekti. Jordan'ın söyleyeceği her neyse, bekleyebilirdi.

Durumu kritik olan yaralıları, battaniyelerden yaptıkları derme çatma sedyelerle gemiye taşıdılar. Gemide etkilileyici bir tıbbi malzeme stoku vardı, plazma ve sentetik deri bile mevcuttu. Cassia bunları kan kaybeden ve ileri derece yanıkları olan iki hastada kullandı. Birinci grubun durumu stabil hâle gelince kırık kemikleri yerlerine oturttu ve iyileşme sürecini hızlandırmak için kemik iliği bağıni enjekte etti. Son olarak daha küçük yaraları, sıyrıkları ve hafif yanıkları tedavi etti. Son dikiş jeli tüpünü geri bırakırken bir hastayla –generalle– hâlâ ilgilenmediğini fark etti.

Belini esnetirken yük ambarında onu aradı. Kaç saat geçtiğini bilmiyordu ama açık kapıdan içeri giren güneş ışığı demeti artık odanın diğer ucuna vuruyordu. Jordan'ı ambarın içinde göremedi ve düşününce, onu en son ne zaman gördüğünü hatırlayamadı. Sağlık çantasını kaptıktan sonra, yerde uyuyan askerlerin oluşturduğu labirentten geçti ve geminin ana bölümüne çıkan koridora doğru yoluna devam etti.

Nihayet onu pilot kabininde, iletim verilerini tetkik ederken buldu. Cassia'nın geldiğini duymamıştı, bu yüzden Cassia kapı eşiğinde durdu ve Jordan'm bir eliyle gözlerini ovuşturmasını, diğeriyle ise ekipmandan destek almasını izledi. Tavan ışıklarının altında yüzü, Cassia'dan gizlediği bir yarası olduğuna dair şüphe uyandıracak kadar solgun görünüyordu. Şimdi Cassia dikkatle bakınca, Jordan'ın pantolonunun aksine ceketinin temiz ve yanmamış olduğunu fark etti.

Ceketini değiştirmişti.

“Diğer ceketiniz nerede?” diye sorunca, general irkildi.
“Bugün giydiğiniz?”

Jordan bir elini kalbinin üzerine götürdü. Korktuğunda bile yüzüne gelmesi gereken renk gelmemişti. “Kirlenmişti, ben de  ıkarıdım.”

Yalan söylüyordu. Onun gibi adamlar kıyafetlerindeki lekeleri umursamazdı. Cassia pilot koltuğuna yürüdü ve koltuğu, köprünün açık kısmına bakacak şekilde d nd r . “Oturun.” Jordan’ın ayakları hareket etmeyince ekledi: “Bu, krali enizin emridir.”

Jordan’ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. O oturup koltukta geriye yaslanınca Cassia ceketinin önünü açtı. Parmakları hareket ederken yanaklarının kızardığını hissetti. Generali birkaç kez üstsüz hayal etmişliği vardı – zerine sımsıkı oturan asker kıyafetlerinin altında vücudunun nasıl göründüğünü merak etmemesi için bir kızın ölmüş olması gerekirdi– ama hayallerinde generale bu kadar yakın değildi. Jordan’ın kıyafetlerinden yayılan vücut ısısı ve derin, düzenli nefes alıp verişlerinin sesi, bunu Cassia’nın beklediğinden de daha yoğun bir tecrübe hâline getiriyordu. Generalin ceketini açıp omuzlarından geriye iterken ellerinin titremesini güçlükle engelledi.

Sonra Jordan’ın ceketini neden değiştirdiğini gördü.

“Bana gelmeliydiniz,” dedi Cassia, generalin tişörtünü kaplayan kurumuş kanlara yüzünü buruşturarak bakan. Muhtemelen bir şarapnel yarası vardı. Kumaşı derinin

üzerinden nazikçe çekti, sonra tişörtü yırtarak göbeğinin alt kısmındaki, yirmi santimlik kesiği gözler önüne serdi.

Jordan dişlerinin arasından acıyla nefes aldı.

“Dikiş atmak gerekecek,” dedi Cassia. “Ama önce yara-
yı temizlemem lazım. Ben bir sünger bulurken burada bek-
leyin. Ve pantolonunuzu çıkarın.” Cassia bakışlarını yere
dikti, yüzü tekrar kızarıyordu. “Kesik belinizin altına doğru
iniyor gibi.”

Pilot kabininden çıkan Cassia bir süre sonra temiz bir
bez ve bir tas sıcak su ile geri döndü. Jordan oturduğu yerde
pantolonunu kalçalarına kadar indirmiş, dar şortunun kenar-
rını aşağıya doğru kıvrımış, V şeklindeki alt karın kaslarını
ortaya çıkarmıştı. O kaslar muhtemelen gece Cassia’nın rü-
yasına girecekti. Cassia tası ona verdi ve kendisini, çıplak
bedenini bir süngerle silen Jordan’ı izlemek yerine sağlık
çantasının içindekileri incelemeye zorladı.

Jordan işini bitirince Cassia onun bacaklarının arasında
yere diz çöktü ama sonra hemen pozisyonunu değiştirerek
yere çömeldi. Marius’tan sonra hiçbir erkeğin önünde diz
çökmemeye yemin etmişti ve o yeminini tutmaya karar-
lıydı. Jordan’m göğsündeki çiziklere antiseptik spreyinden
sıkarken sessizliğini korudu. Sıra generalin daha derin olan
yarasını temizlemeye gelince başını kaldırıp ona baktı.

“Hazır mısınız?”

Jordan başıyla onaylayarak koltuğun kenarını kavradı.
Cassia spreyi kesik boyunca sıkarken koltuğu daha da sıkı
kavradı ama hiç ses çıkarmadı.

“Şimdi eğlenceli kısma geldik,” dedi Cassia dikiş jelini kaldırarak. “Bu, cehennem ateşi gibi yakacak.”

“Bir de neden size gelmediğimi soruyordunuz.”

Cassia kesiği parmaklarıyla, dikkatlice kapattı. Sonra her seferince yavaş yavaş, santim santim, jeli yaydı ve içindeki kimyasallar etin üzerinde köpürüp cızırdarken yüzünü şefkatle buruşturdu. Acı uzun sürmeyecekti ama acının çok yoğun olduğunu kendi tecrübelerinden biliyordu.

Acıyı hafifletmek için Jordan’ın karnına hafifçe üfledi. General nefesini tutunca Cassia hemen yukarı baktı. Yüzünde bir acı ifadesi görmeyi beklemişti. Ama Jordan’ın gözlerindeki ateşli ifadeye bakılırsa, Cassia aynı işlemi tekrar yapsa itiraz etmeyecekti.

Cassia bu bakışı tanıyordu.

Bu bakışı Kane’in yüzünde defalarca, en son olarak da Kane’in ranzasında geçirdikleri o akşamüzeri, görmüştü. Bu ayıltıcı düşünce, Cassia’nın aklını başına getirdi. Kalbine bir suçluluk duygusunun saplandığını hissetti ama kendisini kime karşı suçlu hissettiğini bilemiyordu.

Hafifçe öksürüp ayağa kalktı. “Benimle konuşmak mı istiyordunuz?”

Jordan kaşlarını kaldırdı.

“Önemli olduğunu söylemişsiniz,” diye devam etti Cassia.

“Ah,” diyen Jordan onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. Koltuğunda doğrulup güçlkle yutkundu. “Evet. Kane Arric ile ilgili.”

“Ne olmuş ona?”

“Artık söylenti değil. Onun isyancılara yardım ettiğine dair kanıtım var.” Jordan koltuğa yaslanarak kalçasını kaldırdı ve pantolonunu yukarı çekti. “Eturia’ya döndüğü gün eski kredi hesabını aktive etmiş. Hesaptaki bakiye yüksek değilmiş ama çok miktarda amonyum nitrat satın almaya yetmiş. Bu madde bomba imal etmek için kullanılıyor.”

“Ve de toprağı gübrelemek için,” diye karşılık verdi Cassia. “Kane’in annesi bir çiftlikte yaşıyor. Muhtemelen ona almıştır.”

“Belki. Ama isyancıların bizim yakıt istasyonumuza baskın yapmaya çalıştıklarını hatırlıyor musunuz?”

“Ne olmuş?”

“Dikkat dağıtmak için nitrat bombaları kullanmışlardı. İşte amonyum nitrat alımlarını da o zaman izlemeye başlamıştık. En son ve en büyük miktarda alım yapan ise Kane. Bu bir tesadüf olamaz.” Jordan, Cassia’nın ne söyleyeceğini tahmin etmiş gibi elini kaldırdı. “Onu savunmadan önce sözümü bitirmeme izin verin. Dün adamlarım bizim saflarımız arasında bir isyancı buldu. İkinci birlikten bir asker. Sorgusu sırasında itiraf etti. Kane’den sizden bilgi almasını ve işe yarar bir şey duyarsa onlara rapor etmesini istemiş.”

“O hâlde yalan söylüyor çünkü Kane asla böyle bir şey yapmaz. Kaynağınız kim?”

“Norton Shalvis. Takma adı, Badger.”

Bu isim Cassia’nın kalıp atışlarını sekteye uğrattı. Kane’e Badger’dan en az iki arama gelmişti ve bunlar,

sadece Cassia'nın bildikleriydi. Ama bu aramaların bir sebebi vardı. Badger, Kane'in annesiyle ilgileniyordu. "Peki, Kane ile görüşmüşler ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Dahası var," dedi Jordan. "Kraliyetin cephaneliği yağmalandı. Gönüllülerden topladığımız bütün tüfekler gitti."

Cassia sessiz bir küfür savurdu. İsyancıların ellerine daha fazla silah geçmişti. Bu, Cassia'nın en büyük kâbusuydu. "Cephaneliği eski tahıl ambarına taşıdığınızı zannediyordum."

"Taşımam zaten. Silahları oraya kamyonlarla bizzat götürdüm ve kamyonların yükünü de ben indirdim. Ve hiç kimseye söylemedim, komuta zincirinde bana en yakın olan askerlerime bile. Bunu sadece siz ve ben biliyorduk." Jordan bir kaşını kaldırdı. "Bundan Kane'e bahsetmiş miydiniz?"

"Hayır," dedi Cassia. Ama bu kelime dudaklarından çıkar çıkmaz, Jordan ile cephaneliği taşımayı görüştükleri o konuşmayı yaptıklarında Kane'in kapının hemen dışında beklediğini hatırladı. Pekâlâ konuşmaya kulak misafiri olmuş ve cephaneliğin yeni yerini birilerine söylemiş olabilirdi.

Cassia'nın bedeni ürperdi.

"Onunla paylaştıklarınıza dikkat edin," diyen Jordan, uzaktan acı inlemelerin duyulduğu yük ambarını işaret etti. "Bugün üç iyi adamımı toprağa verdim ve dokuz yaralı adamla eve döneceğim çünkü birileri Fleece'e öttü. Kane'in mafya ajanı olduğunu düşünmüyorum. O da bizim kadar

bir tedavi bulmak istiyor. Ama ona başka bir şey, evde devam eden savaşıla ilgili bir şey söylerseniz bu, birilerinin hayatına mal olabilir.”

Kalbi ağır bir yük ile kararan Cassia, başıyla onayladı. Daha fazla adam kaybetmek istemiyordu ama bir yandan da en yakın arkadaşından şüphe ettiği için kendisinden nefret ediyordu. Sağlık çantasını toplayarak ellerini meşgul etti ama yine de aklındaki düşüncelerden kurtulamadı.

“Merak etmeyin. Kimlere güvenebileceğimi biliyorum.”

* * *

Hipersonik Deluxe gerçekten de söylendiği kadar hızlıydı.

Kane, sırtını koltuğa çivileyecek kadar hızlı gidiyordu. Gösterge tablosu hızı yüzde yirmi oranında artırabileceğini gösteriyordu ama Kane sabit hızda devam etti. Daha hızlı giderse zamanda yolculuk edebilirdi.

Ayrıca neredeyse varmıştı.

Renny ile iletişim bağlantısı yaklaşık bir saat önce çevrim içi olan Doran arasında geçen konuşmaları dinliyordu. Birileri Banshee'nin uzay mekiğine bir izleme cihazı yerleştirmiş olmalıydı çünkü Doran ne yaparsa yapsın, Origin peşinden gidiyordu. Tek başına bu bir tehlike oluşturmuyordu ama gövdesine monte edilmiş yarım tonluk bombardıman topu, oluşturunuyordu. Fleece uzay mekiğine doğrudan bir atış yapsa bir başka korsan lordunu öbür tarafa göndermeyi başarabilirdi.

Kane'in sağlam bir planı yoktu ama Doran'ın hemen yanından uçup izleme cihazını bulup çıkarmaya çalışarak

başlayacaktı işe. İletişim bağlantısı yoluyla Banshee'nin mütemadiyen değişen konumuna kilitlendi ve olası bir top atışını savuşturmak için döne döne ilerleyen gemiyi tespit etti.

“Renny’yi görüyorum ama uzay mekiğini göremiyorum,” dedi Kane, iletişim bağlantısı yoluyla. “Nerede saklanıyorsun, Doran? İzleme cihazını sökmeyi deneyeceğim.”

Bağlantıdan Solara'nın sesi duyuldu. “Otuz dokuz derece kuzey, elli dört derece batıda terk edilmiş bir hangarın altındayız.”

Kane koordinatları ayarladı ve sola doğru döndü. Omzunun üzerinden geriye baktı ve onun uçuş rotasını kopyalayan Origin’i fark etti. Fleece az önceki konuşmayı duymuşa benziyordu. “Cihazı unutun. Bence Fleece görüşmelerimizi dinliyor.”

“Bu, birçok şeyi açıklar,” dedi Renny. “Herkes çevrim dışı olsun ve rotasını değiştirsin. Bakalım, bu işe yarayacak mı?”

İşe yaramadı.

Doran uzay mekiğini ne kadar iyi gizlerse gizlesin Origin onu takip etmeye devam etti. Artık gemiden saklanmanın mümkün olmadığı anlaşılmıştı. Veya kaçmanın. Geminin pervane gücü düşünülürse kaçmak da mümkün değildi.

“Bize bir plan lazım,” dedi Doran. “Yakıtım neredeyse bitti.”

Kane iletişim bağlantısından bir küfür savurdu. “Bize bir silah lazım.”

“Lazer toplarım tükendi,” dedi Renny onlara, “ama her mürettebat üyesine yetecek kadar tabancam var. Belki de bu savaşı yere taşımanın vakti gelmiştir.”

Kane, Origin’in atık oluğundan bıraktığı o bombayı düşündü. Bu geminin ateş gücüne karşı ne havada ne de karada şansları vardı. Sırt roketi kemerlerinin hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için göğsüne dokundu. “Renny, önce ben bir şey deneyeyim.”

“Ne gibi?”

Kane, Fleece’in dinliyor olma ihtimaline karşı aklından geçenleri sesli söylemek istemiyordu. “Banshee kaç darbe alabilir?”

“Darbelerin nereye geldiğine bağlı.”

“Doran’ın arkasına manevra yap ve silah atışlarını mümkün olduğu kadar engelle. Benim işaretimle hep birlikte batıya döneceğiz.” Kimseden itiraz gelmeyince, “Şimdi!” diye haykırdı.

Üç hava aracı eş zamanlı olarak batıya döndü: Banshee, Banshee’nin uzay mekiği ve Origin. Kane dışında hepsi. O ise doğuya dönüp en büyük gemiyle çarpışma rotasına girdi. Belki Kane’in elinde bombardıman topu yoktu ama füze niteliğinde son model bir Hipersonik Deluxe vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Renny. “Geri dön!”

Kane direksiyona bir yumruk attı ve o kör edici bir hızla yaklaşırken *Origin*’in gitgide büyümesini izledi. Geminin gövdesine, devasa cıvatalarını seçebilecek kadar yaklaşıp dek ateş hattının üzerinde kaldı, sonra geminin göbeğine monte edilmiş topa doğru atıldı.

“Geri çekil,” diye haykırdı Renny. “Kane, bu bir emirdir!”

Kane dinlemiyordu. Fleece yaklaşan çarpışmadan kaçınmaya çalışırken o, *Origin*’in son manevrasını taklit etmekle meşguldü. Tam bombardıman topunun namlusu Kane’e doğru dönüp kırmızı rengini alarak patlamaya hazırlanırken Kane de uzay mekiğini doğrudan topa doğru yöneltti.

Motoru tam güç modunda kilitleyip fırlat butonunu yumrukladı ve havada geriye doğru fırlarken gözlerini kapattı. Boynu kırbaç gibi geriye doğru savruldu ama Kane yine de sırt roketini açmakta tereddüt etmedi. Pervaneleri kükredi ve Kane gemiden uzağa doğru roket hızıyla yol alırken uzay mekiği kulakları sağır eden bir patlamayla topa çarptı.

Ensesi ısıdan kavruluyordu. Omzunun üzerinden bakınca geminin göbeğinin alevlerce yutulmuş olduğunu gördü. Bu kadar büyük bir yangını söndürmenin ise tek bir yolu vardı ve Fleece de belli ki o yolu biliyordu çünkü *Origin*’in burnunu gökyüzüne çevirdi ve son sürat yukarı atıldı. Son hız çalışan pervaneleriyle atmosfere doğru yol alıyordu. Atmosferde oksijen olmadığı için alevler sönecekti. Kane gemiyi yok edememişti ama bir süreliğine oyun dışı bırakmayı başarmıştı.

Mürettebat üyeleri yerde bir araya gelir gelmez Renny, Kane’in kafasına bir şaplak indirdi ve hemen ardından onu çekerek sarıldı. “İki hafta boyunca tuvaleti temizleme görevi kazandın. Beni bir daha sakın öyle korkutma.”

“Tamam, Kaptan.”

Doran, uzay mekiğinin kanadından kopup çimenlerin üzerine düşen bir parçaya baktı. Bir ısıklık koyuverdi. “Bu bir Hipersonik Deluxe’ muydu?”

Kane enkazı saygıyla selamladı. “Huzur içinde yatsın.”

“Paramparça olmuş,” dedi Doran gülerek. “Enkaza çevirdiğin uzay mekiği sayısı kaç oldu şimdi?”

“İki. Her ikisi de senin poponu kurtarmak içindi.”

“Popom sana teşekkür ediyor.”

“Ben de ediyorum,” diyen Solara, erkek arkadaşının etrafından dolaşarak geldi ve Kane’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu arada sana anlatacak çok şeyimiz var. Yerleşim yerinde neler bulduğumuza inanamayacaksınız.”

Bugünkü olaylardan sonra Kane neredeyse her şeye inanabilirdi. Ama detaylara girmeden önce Fleece’e bilgi verenin kim olduğunu bulmaları gerekiyordu. Arabelle’nin yanlarına gelmemiş olduğunu fark etti. “Arabelle nerede?”

Renny, Banshee’ye doğru baktı. “Başı ağrıdığı için uzanıyor. Sanırım Fleece’e bu kadar yakın olmak onu gerçekten sarstı.”

Tabii, diye düşündü Kane. Ya da belki Fleece’e haber uçuruyordur.

Doran’ın bakışı, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

“Şimdi işin zor kısmına geldik,” dedi Renny, gözlüklerinin arkasında gülen gözleriyle. “General Jordan’a oyuncaklarından birini mahvettiğini söyleme kısmına.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah yanmış toprak kokusu yeterince sönmüş ve Cassia'ya havadaki daha hoş kokuları alma imkânı tanımıştı: limon otu ve çam gibi. Ama hiçbir şey, patlamadan dolayı kulaklarında hasıl olan çınlamayı silemiyordu. Yüzünü doğan güneşe çevirdi ve kulakların değil, güneşin sıcaklığına odaklanmaya çalıştı. Banshee için gezegenden ayrılma vakti gelince ve seyahat hastalığını önlemek için tasarlanmış morötesi ampulleri, mevcut tek ısı kaynağı hâline gelince, Cassia bunu özleyecekti.

“Gitmek için hazır mısınız?” diye sordu Kane, Banshee’nin biniş rampasından. Ellerindeki, Renny’nin teslimat için anlaşma yaptığı yerel kargonun son parçası olan sandığın üzerinden Cassia’ya bakıyordu. “Bunu da yerleştirdikten sonra kalkış için hazırız.”

Cassia yüzüncü kez onun tavırlarını dikkatle inceledi ve bir suçluluk emaresi, ikili oynama izi veya Jordan'ın suçlularının doğru olabileceğine işaret eden herhangi bir şey aradı. Ama Kane, her zamanki tavırlarıyla yürüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu, Cassia'nın onu dikkatle süzdüğünü görünce.

“Hiç,” diyen Cassia, başparmağıyla arkasındaki, Eturia gemisini işaret etti. “Vedalaşmam için bana bir dakika verin.”

“Çabuk ol.”

Cassia güneşe sırtını döndü; dün gece mürettebat üyelerinin bir araya geldiği, Doran ile Solara'nın yerleşim bölgesinde bulduklarını tartıştıkları otlağa ise yüzünü. Hastalığa yakalanan yerleşimcilerde, Eturia'daki yerleşimciler ile aynı belirtiler görülüyordu ve tıpkı Kane'in annesi gibi birçokunun durumu kötüleşmiş, sonra birden iyileşmişti. Ama sonra tuhaf bir gelişme yaşanmış ve hepsi aynı gece ortadan kaybolmuştu. Elli erkek ve kadın, hiçbir boğuşma izi olmadan yok oluvermişlerdi. Sanki yataklarından, paralel bir boyuta ışınlanmış gibiydiler.

Grup, Banshee'nin New Atlantia'ya gidip orada patlak veren bir başka salgını incelemesine, Jordan ve askerlerinin ise Eturia'ya dönüp Marius'un mafyayla olan ortaklığıyla ilgili araştırmayı derinleştirmelerine karar vermişti. Veya en azından Cassia'nın öne sürdüğü bu olmuştu. Aslında Jordan isyancılara karşı gizli bir operasyon planlamak üzere eve dönüyordu. Cassia bu bilgiyi, üzerine fazla düşünmek istemediği sebeplerden ötürü Kane ile paylaşmamayı seçmişti.

“Buradaymışsınız,” diye ona seslendi Jordan, biniş rampasının başından. Rampayı indi ve yerde Cassia ile buluştu. “Ben de gelip sizi bulacaktım.”

“Şey nasıl oldu, ııı...” Cassia, onun alt karnına işaret etti. O bölgeyi bandajlarken aralarında yaşanan elektriklenmeyi düşünmemeye çalıştı.

Jordan tişörtünün kenarını kaldırdı. Yaradan geriye sadece ince, pembe bir iz kalmıştı. “Yeni gibi. On parmağında on marifet olan bir kraliçesiniz.”

“Hey, vedalaşın artık!” diye seslendi Kane, Banshee’nin açık yük ambarından. Cassia kötü kötü bakınca ellerini havaya kaldırdı. “Elçiye zeval olmaz. Renny kalkış zamanının geldiğini söyledi.” Jordan’ı yapmacık bir hareketle selamladı. “General, size veda etmek zorunda olduğumuz için ne kadar üzülüğümü anlatamam. Hypersonic Deluxe’unuza olanlar için üzgünüm. Kızgın değilsiniz, değil mi?”

Jordan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı Cassia. “Kane bazen sinir bozucu olabiliyor; biliyorum ama...”

“Ama aslında ruhunun derinliklerinde harika birisi, değil mi?”

“Şey, genellikle, evet.”

Jordan rampadan geri geri yukarı çıktı. Başka bir şey söylemedi ama bakışlarıyla Cassia’ya, uyarılarını unutması için sessiz bir mesaj verdi.

Cassia da başıyla onayladı.

Sanki unutulmuş gibi.

Birkaç saat sonra Cassia kahve yapmak üzere gemideki odasından çıktı. Koridorda kimseyle karşılaşmamak  na tuhaf geldi ama mutfa a ulaşıp duvardaki saat ekranına bakana kadar bunun üzerine fazla düşünmedi. Gemide bunun gibi birçok ekran vardı ve her bir ekranın üzerinde saat, tarih ve bulundukları koordinatlar yazıyordu. Bu ekrana göre gemi, New Atlantia'ya doğru yol almak yerine oradan uzaklaşıyordu.

Renny'yi bulmayı umarak merdivenlerden çıkıp pilot kabinine ulaştı ama bütün mürettebat  yelerinin, Arabelle de dâhil, içeride beklediğini görünce kalakaldı. Kaptanın dizinde oturan Arabelle görünüşe göre artık kaptana yakın davranıyordu. Kane yardımcı pilot koltuğunda otururken Doran ile Solara da yere oturmuŗ, sırtlarını duvara dayamıŗlardı.

“Bensiz bir toplantı mı yapıyorsunuz?”

Cassia gösterge ıŗıklarından Renny'nin oto-pilotu kurmuŗ olduğunu görebiliyordu ama yine de oto-pilotu tekrar kurar gibi yaptı. “Yok, sadece konuŗuyoruz.”

“Ne hakkında?”

“Küçük bir rota de iŗikli i hakkında.”

“Ben de o yüzden geldim,” dedi Cassia. “Yanlıŗ rotada gidiyoruz.”

“Hızlıca bir yere u ramam gerekiyor,” diyen Renny, gözlerini ona doğru çevirdi. “Vega'ya.”

Vega mı?

Korku, Cassia'yı nefessiz bıraktı. Soya fasulyesi yapraklarının hıŗırtısını ve kırılan bitki köklerinin  t rtısını duyar

gibiydi. Oraya bir daha asla geri dönmek istemiyordu. O yerleşim yerini bir daha görmeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Ön taraftan iki, arka taraftan tek katlı olan binalardaki dükkanları ve tozlu sokakları düşünmek bile onun için nefes almayı güçleştiriyordu.

“Neden?” diye sordu.

“Son teslimatımızın ödemesiyle ilgili bir sorun çıktı.”

“Ve bu sorunu şimdi mi halletmeniz gerekiyor?”

Kane koltuğundan kalkıp önünde uzanan bacak ve ayakların üzerinden atlayarak kapı aralığında duran Cassia’nın yanına geldi. Cassia’yı dirseğinden tuttu ve gruptan uzağa, köprüye doğru yönlendirdi. “Sen gemide kalabilirsin,” dedi kulağına. “İstemezsen pencereden dışarı bakmak zorunda bile değilsin. İşin bitmesi bir saat bile sürmez.”

Cassia sessizce nefes verdi.

“Renny onunla birlikte ambara gitmemi istiyor ama istersen burada kalırım.” Başparmağını hafifçe Cassia’nın kolundaki hassas deride gezdirdi. “Söylemen yeter.”

“Ben iyiyim,” dedi Cassia ona. Gemiden çıkması gerekmediği sürece, başka bir yerde olduğunu varsayabilirdi.

“Arabelle de gemide kalacak.” Kane sesini alçaltarak fısıldamaya başladı. “Gemide herhangi bir takip cihazı veya dinleme cihazı var mı diye tarama yapmayı teklif etti. Ona yardım edebilirsin. Tek bir kişinin yapabileceği bir iş değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Cassia, Kane’in neyi ima ettiğini anlamıştı ama onun şüphelerini paylaşmıyordu. Fleece bir şekilde onların hamlelerini izleyebilmişti ama Cassia, Arabelle’nin de işin

içinde olduğunu düşünmüyordu. Arabelle'nin Fleece'e yardım etmek için geçerli bir sebebi yoktu. Ayrıca mürettebat üyelerinin onu gemiye getirmelerini kendi istememişti. Onu resmen kaçırmışlardı. Ama yine de Kane'i rahatlatmak için ona, "Elbette, gidip tarayıcıyı şarj edeyim," dedi.

* * *

Kane, Cassia'nın merdivenlerden inişini izledikten sonra mürettebat üyelerinin yanma döndü ve pilot kabinin kapısını kapattı. "Gitti."

"Tamam," diye devam etti Renny alçak bir sesle. "De-diğim gibi, Cassia'nın kaçırıldığı gün neler olduğunu öğrenmek için biraz araştırma yaptım. Daevaların geldiğimizi bilmesine imkân yoktu çünkü teslimat için sahte bir isim kullanmıştım. Cassia, Kane'e bunun bir tuzak olduğunu söylerken haklıydı."

"Birileri Daevalara haber uçurdu," dedi Solara. "Cassia'yı bulan kişiye verilecek para ödülünü almak için."

"Aynen, ben de o parayı takip ettim." Renny, pilot kol-tuğunun kenarına hafifçe vurdu. "Görünüşe göre o hafta ambar çalışanlarından birinin eline durup dururken önemli bir miktarda para geçmiş. Kredilerin miktarı oldukça ilginç. Cassia'nın başına koyulan ödülün tam olarak yüzde onu. O aptal kendi ismini bile söylerken zorlanır ama parayı gezegen dışındaki bir hayatta kalma yarışından kazandığını iddia ediyor."

"Kimmiş o?" diye sordu Kane.

“Jess Ranger. Hava aracının pilotu.”

Kane o çocuğu hatırlıyordu. Uzun boylu ve gençti, bir sınır bölgesi magandası için tipi fena değildi. Cassia ona birkaç kez bakmış, o da hemen flört etmeye başlamıştı. Çocuk biraz fazla arkadaş canlısıydı ama Kane kendi şüphelerini, kıskançlık olarak nitelendirip bir kenara itmişti.

“Çocuk o parayla şehrin birkaç kilometre dışında bir çiftlik satın almış,” dedi Renny. “Duyduğuma göre ona çok para getirecek ekinleri, hasat edilmeyi bekliyormuş.”

Kane acı bir kahkaha attı. “Fazla beklemeyecek.”

“Aynen,” diye ona katıldı Doran. “Çiftliğini ateşe vereceğiz.”

“Bir dakika.” Tırnağının etrafındaki ölü derileri kemiren Solara, tek tek etrafındakilere bakarken tereddütlü görünüyordu. “Gerçekten onun yaptığına emin misiniz?” diye sordu Renny’ye. “Aklınızda hiçbir şüphe yok mu?”

“En ufak bir şüphe bile yok.”

“O zaman ben de katılmak istiyorum. Ama bence onu öldürmemeliyiz.”

“Ah, merak etme,” dedi Kane. “Jess Ranger o kadar kolay kurtulamayacak.”

* * *

Birileri Banshee’ye gözetleme cihazları yerleştirdiyse de Cassia bir şey bulamıyordu. Vega’ya iniş yapmalarından bu yana elinde voltaj tarayıcısıyla gemiyi santim santim aramıştı ve bundan önce de geminin güç kaynağı bağlantısını

tamamen kesip bütün elektrik akımını durdurmuş, bütün elektrikli sistemleri kapatmıştı. Az miktarda da olsa enerji kullanan her şeyin reklam panosu gibi parlaması gerekirdi.

Gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı üfleyerek geri itti ve elindeki tarayıcıyı mutfak masasının üzerine attı.

Fleece bunu nasıl yapıyordu?

“Burada da bir şey yok,” dedi Arabelle, alt kata inen merdivenlerden yaklaşarak. Mutfığa girdi ve elini açıp avucundaki kızıl tüy yumağını gözler önüne serdi. “Tek bulabildiğim, kurutulmuş elma sandığına girmeye çalışan bu yaramazdı.”

Acorn kanatlı kollarını açıp masaya doğru süzüldü ve masanın üzerinde koşturup Cassia’nın tişörtünün eteklerine ulaştı. Saniyeler içinde o yaramaz en sevdiği cebini bulmuş, burun üstü cebin içine dalmıştı.

Arabelle bir tutam kızıl saçlı bir kulağının arkasına itti ve soğutucuyu açıp gece boyunca demlenmeye bırakmış olduğu buzlu çayını aldı. “Sen de ister misin?”

“Olur.” Cassia dolaba doğru yürüdü ve parmak ucunda yükselerek kupalara uzandı. Keşke Kane kupaları bu kadar yükseğe koymayı bıraksaydı. Arabelle’nin onu izlediğini fark edince güldü. “Kısa boylu olmak zor.”

“Bilmez miyim,” dedi Arabelle, bir eliyle kendi küçük bedenini göstererek.

“Sen de insanlar seni fark etmiyormuş gibi hissediyor musun?” diye sordu Cassia. “Ne zaman bir teslimat yap-sam, ambar çalışanları yüzüme bile bakmaz. En uzun kimse

ona bakıyorlar ve sonra ben orada değilmişim gibi konuşmaya başlıyorlar.”

“Evet,” diye başıyla onayladı Arabelle. “Ama bu aslında iyi bir şey olabilir.”

“Nasıl?”

“Sadece insanların arasına kaynayıp etrafı dinleyerek birçok şey öğrenebilirsin.”

Bu Cassia’nın ilgisini çekmişti. Sıraya kayarak oturdu.

“Fleece için çalışan birçok karanlık adam var,” dedi Arabelle. Cassia’nın karşısındaki sıraya otururken bir kupa buzlu çayı masanın üzerinden uzattı. “Karanlık ama zeki adamlar. Bir süre önce, teknoloji işleriyle ilgilenen adamlarından ikisi iletimleri nasıl hackleyeceklerini konuşuyorlardı. Ve hacklenmekten nasıl korunacaklarını. İleri sistem kontrollerine ince bir ayar yapmanın yeterli olacağını söylemişlerdi.” Çayından büyük bir yudum alıp gülümsedi. “Ben de Fleece’in vericisini fabrika ayarlarına döndürdüm.”

Cassia nefesini tuttu. “Ekibim bu sayede onu hackleyebiliyor.”

Arabelle omuz silkti. “Küçük de olsa bir şekilde ondan intikam almak bana iyi gelmişti.”

“Peki ya Banshee’nin ayarları?”

“Renny ayarları kontrol etmemi istedi zaten. Ayarlar, güvenli. Dün Fleece’in bizi nasıl izlediğini bilemiyorum ama bunun vericimizle bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum.”

“Fleece neden sınır bölgesinde olduğunu söylemiş miydi?” diye sordu Cassia. “Yani, mafya kendi yetki bölgesinin

dışında kontrol sağlamaya çalışıyor sanırım ama Fleece'in rolü ne?"

Arabelle, çayını ellerinin arasına alırken kaşlarını çatı. "Onun korsan lordlarını öldürdüğünü söylediğinizden beri ben de bu konuyu düşünüyorum. Fleece her zaman ağzı sıkı biriydi ama bir-iki kez Kızıl Daro'dan bahsettiğini hatırlıyorum. Bu saldırıları aylardan beri planlıyordu. Bence Ari Zhang de onu buraya bu sebeple yolladı. Genişlemelerini kolaylaştırmak için Fleece yolu temizlesin diye."

"Ama bu çete Dünya'da yapamadıkları neyi sınır bölgesinde yapabilir ki?" diye yüksek sesle merakını dile getirdi Cassia. Dış diyarda hiçbir kanunun olmadığı doğrudu ama Ari Zhang yıllardır zaten kanun tanımadan faaliyetlerini başarıyla sürdürmüştü. Sebebi de büyük ölçüde, Güneş Ligi'nin yarısının cepte olmasıydı. Sınır bölgesine doğru genişlemek, iş açısından bakıldığında mantıklı değildi. Galaksideki servetin büyük bir kısmı Dünya'da toplanmıştı, bu yüzden Zhang'ın orada kalmak için savaşması gerekirdi; oradan çıkmak için değil. "Mafya, korsan bölgesinde ayak basacağı sağlam bir alan kazansa bile o alanı elinde tutmak için güvenliğe bir servet harcaması gerekir. Sınır yerleşimcilerinin çoğunlukla kumar oynayamayacak veya kiralık katil tutamayacak kadar yoksul olduğu düşünülürse, bunun ne anlamı var ki?"

"İnsanlar çaresiz kalınca parayı bir şekilde bulur."

"Ama işin içinde bundan fazlası olur. Belki de siyasilere rüşvet vermekten bıkmıştır ve işini hiçbir kuralın olmadığı yerlere taşımak istiyordur."

“Siyasiler...” diye tekrar etti Arabelle. “Aklıma bir şey geldi. Üzerinden o kadar çok zaman geçti ki neredeyse unutmuşum. Zhang’ın beni Fleece’e sattığı gece, onun kabul edilmemiş bir kanun teklifinden bahsettiğini hatırlıyorum. Sanırım bir kanun çıkmasını istiyordu ama bunun için yeterli sayıda siyasetçiye ödeme yapamamıştı. Bundan yaklaşık bir ay sonra Fleece ve ben sınır bölgesine gittik.”

Cassia, o kanun teklifinin kamuya duyurulup duyurulmadığını merak etti. Bundan şüpheliydi.

“O zamanlar bunun üzerine çok düşünmemiştim,” diye devam etti Arabelle ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Aklımda başka şeyler vardı.”

Cassia uzanıp elini Arabelle’nin elinin üzerine koydu. “Vardır tabii. Fleece’le yaşamak senin için korkunç olmalı.”

Arabelle gözlerini çayına dikerken bembeyaz oldu. “Öyleydi.”

“Seni anlayabiliyorum, en azından biraz,” diye kendi hislerini paylaştı Cassia. “Renny sana muhtemelen beni kacıran ödül avcılarını anlatmıştır. Tam burada, bu şehirde, birkaç kilometre ötede oldu her şey. Bu, hayatımda yaşadığım en kötü tecrübeydi ve sadece birkaç hafta sürdü. Senin akıl sağlığını nasıl koruduğunu hayal bile edemiyorum.” Arabelle’nin elini sıktı. “Onunla ne kadar kaldın?”

“Bilmiyorum. Sanırım bir yıl kadar.”

“Ondan önce kimin için çalışıyordun?”

“Neyden önce? Ben hep Fleece’e aittim.”

Cassia alnını buruşturdu. Belki de o yanlış anlamıştı. Ari Zhang’ın Arabelle’yi, Renny adamdan bir şeyler çalıp

Dünya'dan ayrıldıktan hemen sonra kaçırdığını sanıyordu. “Zhang’in Renny’yi bulamadığı için senin peşinde düştüğünü söylemiştin. İntikam almak istiyordu ve Renny’nin seni sevdiğini biliyordu. Bu nedenle sana zarar vermek, intikama en yakın şeydi.”

“Doğru.”

“Renny’yi ne kadar aradı?”

“Bir-iki gün. Başta Renny’yi saklandığı yerden dışarı çekmeye çalıştı. Renny’nin çoktan gittiğini duyunca da beni Fleece’e sattı.”

“Ama bu, iki yılı aşkın bir süre önceydi.”

“Hayır, sadece bir yıl oldu.”

“Belle...” Cassia onun takma adını çekinerek söyledi ve bunun karşılığında oda arkadaşından yumuşak bir gülümseme aldı. “Ben evimden kaçtığımdan beri bu gemide yaşıyorum. Ben evden kaçalı iki yıldan fazla oluyor ve Renny ben geldiğimde kaptan yardımcısı olarak gemide çalışıyordu.”

“Emin misin?”

“Bana inanmıyorsan diğerlerine sor. Veya geminin kayıt defterini kontrol et.”

“Hmm.” Arabelle şaşkınlıkla önüne bakarken bir parmağına saçlarını doladı. “Belki de ben zaman mevhumunu yitirmişimdir. Uzayda insanın başına böyle bir şey kolaylıkla gelebilir, değil mi?”

Cassia başıyla onayladı ama bir yıl gibi bir zamanı insan kolay kolay karıştırmazdı. Arabelle muhtemelen hatırladığı zaman ona büyük acı veren anılarını hafızasından silip

atmıştı. “Peki şimdi ne yapacaksın?” diye sorarak konuyu değiştirdi. “Dünya’da akrabaların var mı?”

“Birkaç kuzenim var ama eve gidip de Zhang’in beni tekrar bulması riskini göze alamam. Sanırım bir süre burada kalacağım.” Başını kaldırıncı yanakları kızardı. “Tekrar Renny’nin yanında olmak, güzel. Onunla ağır ağır ilerlemeye çalışıyorum ama bu, bizim için ikinci bir şans gibi.”

“Onunla ilgili fikrini değiştiren ne oldu?”

“Dün benim için savaşması,” dedi Arabelle gururla. “Fleece’in beni veya sizlerden birini almasına müsaade edeceğine canını verirdi. O hep böyleydi, kendini sevdiği insanlara adardı.”

“Onu hâlâ seviyorsun,” dedi Cassia. Bu bir soru değildi. Sahte kelimeler kullanmak kolaydı ama Cassia kendi isteğiyle kızarabilenini görmemişti.

Belle, bir sırrını paylaşmak istercesine dirseklerini masaya dayadı. “Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Renny gibisi bulunmaz. O, bir kızın unutabileceği türden bir adam değil.”

Cassia ona kesinlikle katılıyordu.

Alt kattan, biniş rampasının motorlu makarasının vınlaması ve ardından metal zemine çarpan botların sesi duyuldu. Doran ve Solara, hemen arkalarında Kane ile birlikte mutfığa geldiler. Kendileriyle birlikte kıyafetlerine sinmiş bir yangın kokusu da getirdiler.

“Neden duman kokuyorsunuz?” diye sordu Cassia ama Kane’in ellerini görür görmez sorduğu soruyu unutuverdi. Parmaklarının eklem yerlerindeki deri açılmış, şişmiş ve kan toplamıştı. “Ne oldu?”

Omuz silken Kane, Cassia'nın çayına imrenerek baktı. "Düştüm."

"Hı-hı," dedi Cassia, fincanını ona uzatırken. "Birinin suratına, yumruk üstü düştün herhâlde."

"Yok, gerçekten..."

"Zahmet etme," diyen Cassia, Kane'in biriyle kavga ettiğini anlamıştı. Fiziksel delillerinin dışında, gözlerinde az önce yüksek miktarda adrenalin pompalandığını gösteren o sersem ifade vardı. "Dikiş atmam gerekecek. Her kime vurduysan çenesi sağlammış."

"Buna değdi."

Kane'in sesindeki nefret, bunun yapılmayan ödemeyeyle ilgili ambarda çıkan sıradan bir kavga olmadığını gösteriyordu. Bu kavga, kişisel bir meseleydi.

"Olamaz," diyen Cassia bu rota değişikliğinin gerçek sebebini anlamaya başlıyordu. "Ne yaptınız?"

Kane bu soruyu çayına gömülerek geçiştirdi ve sonra Renny, sanki botları İnfinyum enerjisiyle çalışıyormuş gibi bir gövde gösterisiyle göğsünü kabartarak mutfağın önünden geçti. Sonra arkasına bakmadan merdivenlerden pilot kabinine doğru çıktı ve bir omzunun üzerinden geriye seslendi: "Bu şehirde birilerinin tekerine çomak soktuk, o yüzden herkes sıkı tutunsun ve kalkış için hazırlansın."

"Renny!" diye haykırdı Cassia onun peşinden. "Bunu yapmak zorunda değildiniz!"

"Öncelikler, Cassia," dedi Renny. "Şimdi tartışmayı bırak da emniyet kemerini bağla."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi akşam Kane, yemekten önce üstünü değiştirmek için odasına döndü. Aklı en sevdiği tişörtün önüne döktüğü domates sosunda olduğu için, kapı koluna bağlanmış çorabı fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Kapıyı hızla açınca Renny ile Arabelle'yi, bütün ihtişamlarıyla, bir an gördü.

Hızla arkasını dönüp koridora fırladı ama o görüntünün retinalarına kazınmasını engelleyecek kadar hızlı davranamamıştı. Babasının eve nadiren geldiği günlerden birinde annesiyle babasını iş üstünde yakaladığı zamanı hatırladı ve gözlerini sabunla yıkama dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Neden Renny normal insanlar gibi kapıyı kilitlemiyordu ki?

Bir dakika sonra Arabelle dışarı çıktığında yüzü neredeyse saçları kadar kırmızıydı. Eteğini düzeltti ve koridora uçarcasına uzaklaştı.

Bu akşam yemek tuhaf geçecekti.

Kane kapıyı iki kez tıklattı. “Müsait misin, Kaptan?”

“Pek sayılmam ama gelebilirsin.”

Kane her ne kadar Arabelle’nin gittiğini gözleriyle görmüş olsa da tamamen içeri girmeden önce odayı kontrol etti. Neyse ki Renny giyinmiş ve yüzünü duvara doğru dönmüştü. “Kusura bakma,” dedi Kane, bir ayağından çorabını çıkarıp üst yatağa fırlatırken. “Biraz dalgındım.”

“Yok, önemli değil,” dedi Renny ama titreyen sesi tersini söylüyordu. “Geldiğine sevindim. Ben de seninle konuşmak istiyordum.”

Kane, özellikle de zihninde kaptanın poposunun görüntüsü varken, pek de konuşmak istemiyordu. Ama Renny temiz kıyafetlere giden yolda durup geçişini engellediği için seçme şansı da yoktu.

“Belle ile epey ilerleme kaydettim,” dedi Renny.

“Evet,” dedi Kane ensesini kaşıyarak. “Fark ettim.”

“İşler iyi gidiyor.”

Kane bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

“Çok iyi,” diye vurguladı Renny.

“Ah, lütfen ama, Kaptan. Sadece temiz bir tişört almak istiyorum.”

“Demem o ki, Belle ve ben artık birlikteyiz. Yani...” Renny sözlerini yarıda kesti. Mesajının geri kalanı gayet açıkkmış gibi gözlüklerinin üzerinden ona bakıyordu. Sonunda baklayı ağzından çıkardı: “Senin başka bir yerde yatmanı istiyorum.”

“Ah,” diyen Kane içinden kendi kafasına bir şaplak indirdi. “Tabii, sorun değil.”

“Belki de Cassia’nın odasına geçebilirsiniz. Ne de olsa ikiniz yine iyi anlaşıyorsunuz.”

Bu doğrudu ama Cassia ile aynı odada kalma önerisi, bir alkoliği içki fabrikasına davet etmek gibi bir şeydi. Ama diğer tek alternatifi yük ambarında, yerde uyumak olduğundan bir kutuya kıyafetlerini doldurdu ve yastığını kapıp eski odasına doğru yola koyuldu.

Kutuyu bırakmak için gittiğinde oda boştu. Arabelle’nin haberi Cassia’ya vermeye gidip gitmediğini merak etti. Öyle olmasını umuyordu çünkü o işi kendisi yapmak istemiyordu. Üzerine temiz bir tişört giyip lekeli olanı banyoya bıraktıktan sonra mutfığa döndü ve altı kâse nohutlu domates çorbasını servis etti.

Mürettebat üyeleri, en son Cassia ve Arabelle olmak üzere masanın başında toplandılar. Kane, Cassia’ya bakar bakmaz onun yatma düzenlerindeki değişikliği öğrendiğini anladı. Yüzünde Kane’in içinde hissettiği o aynı endişe dolu ifade vardı.

Renny kupasını kaldırdı ve eliyle herkese aynı şeyi yapmalarını işaret etti. “Aramıza artık resmî olarak yeni bir mürettebat üyesi katıldı. Bence bunu kutlamamız gerekiyor. Belle’ye!”

“Belle’ye!” diye tekrarladı herkes, birbirine çarpan kuların çınlama seslerinin arasından.

Arabelle, Renny'nin elini tuttu. Renny'ye bakarken gözlerinde o kadar büyük bir şefkat vardı ki Kane başını çevirmek zorunda kaldı.

"Artık sen de bizden biri olduğuna göre, kaçış yok," dedi Solara. "Bir soru sorman gerekiyor."

Arabelle sanki bu anı bekliyormuş gibi gülümsedi. "İyi bir soru buldum bile. Bugün bir dileğinizin gerçek olmasını mı, yoksa üç yıl sonra beş dileğinizin gerçek olmasını mı tercih ederdiniz? Seçin bakalım."

"Hiçbirini," dedi Renny onun avuç içini öperek. "Benim dileğim gerçekleşti bile."

Bütün mürettebat üyeleri homurdanarak peçetelerini ona fırlattı.

Renny omuz silkti. "Gerçekleşti ama."

"Ben dileğimi bugün alırdım," dedi Cassia, peçetesini geri alırken.

"Ben de," diye ona katıldı Kane. "Bir çeteyle mücadele ediyoruz. Eğer o dileklerin keyfini sürece kadar yaşayamayacaksam beş dileğin ne anlamı var ki?"

Doran masaya bir yumruk attı. "Madem konuyu açtın. Duyduğuma göre bir korsan lordu daha ölü bulunmuş. İkinci bölgenin şefi öldükten sonra bölgeyi devralan adammış, ölen. Fleece onları bu kadar hızlı nasıl alt ediyor, bilemiyorum."

"Bunu ben de duydum," diyen Cassia, çorbasına kaşarını çatarak baktı. "Fleece dün gemiden yapılan iletimleri koruma altına almış. Sanki bizim konuştuklarımızı duymuş da sistem ayarlarını düzeltmiş gibi."

Arabelle bir şey söylemedi ama yüzündeki kocaman gülümseme soluverdi.

“Hepiniz dileklerinizi bugün istediğinize göre ben benimkileri saklayacağım,” dedi Solara. “Başımızı ne sıklıkla belaya soktuğumuz düşünülürse, eminim üç yıl sonra o dilekler işe yarayacaktır.”

Kane konunun tekrar mafyaya kaymasını istemiyordu, bu nedenle botuyla Cassia’nın ayak bileğini dürttü. “Sıra sende. Bir sonraki soru.”

Cassia bakışlarını birkaç kez çorbasıyla Kane’in yüzü arasında gezdirerek aklının başka bir şeyle meşgul olduğunu gösterdi. Sorusunu sorarken Kane’e bakamıyordu sanki. “Sadece gerçekleri söylemeyi mi yoksa sadece yalan mı söylemeyi tercih ederdiniz? Seçin bakalım.”

Kane bu kadar basit bir soru beklemiyordu. “Birincisi. Ben zaten ne düşünüyorsam söylerim.”

“Her zaman mı?” diye sordu Cassia. “Satış yaparken bile mi?”

“Özellikle satış yaparken. Gerçekleri kendime fayda sağlayacak şekilde sunabilirim ama düpedüz yalan söylemem. İş yapmak için güven son derece önemlidir.”

“Yani hiç yalan söylemediğini mi söylüyorsun?”

Kane duraksayıp bir süre Cassia’yı inceledi. Bunun kendisiyle ilgili olduğunu hissetmişti ama Cassia’yı kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu. “Senin dilinin ucunda bir şeyler mi var?”

Masadaki herkes sessizleşti.

“Eğer öyle olsaydı bana doğruyu söyler miydin?”

“Yeter ama. Bir şey söylemek istiyorsan, söyle gitsin.”*

“Pekâlâ,” diyen Cassia kaşığını masaya bırakıp kollarını masada birleştirdi. “Sence tahttan çekilmeli miyim?”

Bu soru Kane’i hazırlıksız yakaladı. Elbette Cassia’nın tahtı bırakmasını istiyordu. Hep istemişti. Birbirinin dengi iki insan olarak beraber olabilmelerinin başka yolu yoktu. Kane’in bunu her şeyden çok istediğini Cassia’nın bilmesi gerekirdi.

“Sen de isyancılarla aynı fikirde misin?” diye devam etti Cassia. “Sence de geri çekilmeli ve kendilerine yeni bir lider seçebilsinler diye kurucu sözleşmeyi değiştirmeli miyim?”

“Ah,” dedi Kane, meseleyi anlayarak. Bu iki soru, birbirinden çok farklıydı. “Bu, kibar bir yemek sohbetine benzemiyor ama.”

“Dürüst olacağına söz verdin.”

“Cevabı duymak istediğini sanmıyorum.”

Cassia’nın omuzları çöktü. Onun gözlerindeki derinden incinmiş ifadeyi görünce Kane, sözlerini geri alabilmeyi diledi. “Zaten cevabı vermiş oldun. İsyanı destekliyorsun.”

“Hayır, desteklemiyorum,” dedi Kane ve bu, doğruydı. “Belki onların istedikleri şeye katılıyorum ama istediklerini almak için yaptıklarını desteklemiyorum.”

“Eğer ben başa geçmeden önce koloninin ne hâlde olduğunu görseydin onlara katılmazdın. Sadece kaos vardı. Sen eve gelene kadar o kadar çok şey başardım ki. Benim iyi bir lider olmadığımı kim söyleyebilir?”

“Sen harika bir lidersin, Cassy. Bunu kimse tartışamaz. Ama halkını senin kadar önemseyen veya onlar için senin kadar çaba sarf eden başka bir hükümdar hatırlıyor musun?”

Cassia ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

“Ben de hatırlamıyorum,” dedi Kane. “Çünkü kraliyet aileleri güçlerini hiçbir zaman hak ederek kazanmadılar. Doğuştan gelen haklarıyla hükmettiler. Kimseye hesap vermediler ve bu durum onları yıllar boyunca tembelleştirip yozlaştırdı. Artık kimse onlara güvenmiyor. Hiçbirine. Sana bile.” Kane, Badger’m ona haftalar önce söylediklerini tekrarladı. “Etura tarihindeki en iyi hükümdar olabilirsin ama bu çocuklarının da öyle olacağı anlamına gelmez. Sence de liderlerimizi kan bağı yerine beceriler temelinde seçmemiz gerekmez mi?”

Cassia, “Öyle,” diyerek şaşırttı Kane’i.

“O hâlde sorun ne?”

“Sorun, kaos. Bu kadar büyük bir değişim için çok erken.”

“Belki şimdi erken,” diye ona katıldı Kane. “Peki ya ilkbahar veya sonbahar?”

“Hâlâ çok erken. Bunun aşamalı bir geçiş olması gerekiyor?”

“Ne kadar aşamalı?”

“Bilmiyorum ama kesinlikle benim yaşam süremi kapsayacak şekilde.”

“Senin yaşam süren mi?” diye tekrar etti Kane. “Daha on sekiz yaşındasın. Senin yaşam süren önümüzdeki yetmiş

yılı içerebilir. Ya sen kurucu sözleşmeyi değiştiremeden sana bir şey olursa? Diğer hanedanlar tahtlarını geri alacaklar. Halk seçme şansına sahip olabilmek için bir ömür daha beklemek zorunda olmamalı. Seçime git.”

“Dünya’daki seçimler gibi mi? Ari Zhang’den rüşvet alan, sonra da biz Marius’tan korunmaya ihtiyaç duyduğumuzda bize sırtını dönen adamlara yetki veren seçimler gibi mi?”

“Tüm siyasetçiler yoz değildir,” diye araya girdi Renny.

“Çoğunluğu öyle,” dedi Cassia. Gözlerini Kane’den ayırmamıştı. “Seçmenler artık yoz olanlarla olmayanları birbirlerinden ayırt edemiyorlar. Eturia’yı seviyorum. Ama eğer kolonicilerin seçim yapmasına izin verirsem, en iyi vatandaşlarda bulunanları ve en güzel yalan söyleyenleri seçerler. Nasıl olduklarını biliyorsun.”

Kane ona bakarken kafasını salladı. Cassia, Eturia’yı sevdiğini iddia etse de kolonicilerin fikirlerine pek de saygı duymuyordu.

“Sen benim en yakın arkadaşımın,” diye devam etti Cassia. “Kimse inanmasa da senin bana inanman gerekirdi.”

“Ama dürüst olmamı istemiştin,” diye ona hatırlattı Kane. “Sana istediğini verdiğim için bana kızma. Eğer karşındakinin gülümseyip kafa sallamasını ve “Tabii Majesteleri,” demesini istiyorsan git generalinle konuş. Ben sana yağ çekmeyecek kadar saygı duyuyorum. Gerçek arkadaşlar böyle yapar.”

Sonra ikisi de sessizliğe gömüldü ve tartışmanın başlangıcından beri ilk kez, varlığını unuttukları mürettebat üyelerine baktılar. Dört çift göz huzursuzca diğer yüzlere bakıyordu. Dokunulmamış domates çorbalarının üstünü ise ince bir zar tabakası kaplamıştı.

Kane mahcup bir şekilde gülümseyip kaşığını masadan aldı. “Ben oyumu vereyim: Yemek masasında siyasetten konuşmayalım.”

“Veya dinden,” diye ekledi Cassia, gergin bir gülümsemeyle.

“Hâlâ arkadaş mıyız?” diye sordu Kane.

“Elbette,” dedi Cassia.

Ve günün geri kalanında birbirleriyle konuşmadılar.

* * *

Ertesi gün birbirlerine birkaç kelime ettiler ama sadece gerektiğinde, örneğin yatak odalarının kapısı çaldığında cevap verirken. “Bir dakika, henüz giyinmedim,” gibi şeyler söylüyorlardı. Birbirlerinin her şeyini çoktan görmüş olsalar da.

Daha önceki kavgalarının aksine Kane bu kez barışmak için çaba göstermedi. Yanlış bir şey yapmamıştı ve bir fikri olduğu için ona kendini suçlu hissettirmeye çalışan Cassia’ya içerlemişti. Bir fikrinin olması onu kötü bir arkadaş yapmazdı, omurgalı biri yapardı. Ayrıca sadakat çift yönlü bir yoldu ve Cassia o yoldan geçmeye istekli değildi. Bu nedenle Cassia özür dileyene kadar ona söyleyecek bir şeyi yoktu.

Kane bu sessizliğe alışmıştı –sessizlik hoşuna bile gitmeye başlamıştı– ki üçüncü gece Kane uykuya dalmak üzereyken Cassia alt yataktan seslenerek bu çıkmaza bir son verdi.

“Sana bir şey sormak istiyorum.”

Kane homurdanıp gözlerini ovuşturdu. Cassia sessizliği bozmak için harika bir zaman seçmişti. “Neymiş?”

“Doğruyu söyleyeceğine söz verir misin?”

“Bu kez doğrularla başa çıkabileceğine söz verirsen.”

“Gage’in kompleksindeki o günle ilgili,” dedi Cassia, “ben Gage’in annesinin yatak odasında Jordan’la konuşurken sen kapının dışında bekliyordun. Konuşmanın ne kadarına kulak misafiri oldun?”

“Gözlerimi devirmekten başıma ağırlar girecek kadar çoğuna.”

“Cephaneliği taşımakla ilgili konuştuklarımızı duydu mu?”

“Evet,” diye kabul etti Kane.

“Kimseye söyledin mi?”

“Hayır.”

“Arkadaşın Badger’a bile mi?”

“Ona bile.”

“İsyancıların kumandanı senden muhbirlik yapmanı istedi mi?”

Kane’in kalp atışları sekti. Cassia bunu nereden biliyordu? Generali Badger’ı yakalamış ve ondan işkenceyle bilgi almış olmalıydı. Veya daha kötüsü, diğer isyancıların

isimlerini öğrenmek için onu doğruluk makinesine bağlamış olabilirdi. Mesela Kane'in annesinin ismini. Generalin o makineyi Rose Krallığı'nın vatandaşlarında kullanması yasaktı ama Cassia yokken hangi kuralları bozduğunu kim bilebilirdi ki?

"Kane?" diye üsteledi Cassia.

"Doğrudan değil ama evet. Ben de öyle bir şey yapmayacağımı söyledim."

Uzun bir sessizlik oldu ve ardından, "Sana neden inanamıyorum?" sorusu geldi.

Kane göğüs kemiğinin arkasında, sanki içeriden bir ok saplanmış gibi keskin bir acı duydu. Onca yıldan sonra artık kendini bunlara hazırlamış olması gerekirdi ama Cassia'nın sözleri bir şekilde onu her seferinde canevinden vuruyordu.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Doğruyu söylediğini nereden bileyim?"

Şaşırp kalan Kane, "Bilmiyorum, Cassia. Karşılığında hiçbir şey istemeden sana hayatımdan iki yıl verdiğim için olabilir mi?" diye karşılık verdi. "Veya beni istediğini bilsem yirmi yılımı daha vereceğim için?" Sesindeki acıyı gizlemeye çalışmadı. Bu sefer onun acıyı duymasını istiyordu. "Ama eğer arkadaşlığımıza güvenmiyorsan sana şunu söyleyeyim: Monarşinin sona ermesini gerçekten de istiyorum ama bunun için insanların ölmesine razı olacak kadar değil. Silahlarla savaşı daha da tırmandırmak istemem. İster inan ister inanma. Benim için artık fark etmiyor."

Cassia cevap vermeyince ekledi: “Biraz daha dürüstlük ister misin? Gage’in iş teklifini kabul etmemin sebeplerinden biri *sensin*. Dengemi bozuyorsun. Bir bakıyorum yatağında benimle sarmaş dolaşsın, bir bakıyorum beni kalbimden bıçaklıyorsun. Bana acı vermekten zevk mi alıyorsun yoksa kendine engel mi olamıyorsun, bilmiyorum. Her şekilde, ben bu işte artık yokum.”

Kane arkasını döndü ve yastığını şişirmek için birkaç kez yumrukladı. Sonra kimse konuşmadı ama ikisi de kolay kolay uykuya dalamadı. Kane, Cassia’nın alt yataktan gelen sessiz burun çekişlerini dinlerken gözlerini duvara dikti ve Cassia’nın ondan neden şüphe ettiğini, kendisinin bunu neden bu kadar önemseydiğini, bundan sonra ne olacağını düşünmemeye çalıştı.

Onsuz bir geleceği de.

* * *

Ertesi sabah alarm fazla erken çaldı.

Kane gözlerini açtığı anda göz kapaklarının üzerine beton dökülmüş gibiydi. Sadece bacaklarını şilteden aşağı sarkıtmak bile bütün enerjisini tüketmeye yetti. Alt yatağa bakınca yatağın boş olduğunu gördü ve hemen kendini toparlayıp Cassia duştan dönmeden aceleyle üstünü giydi.

Onu görmek istemiyordu.

Yolları banyoda keşişmedi ve Kane bu durumu bozmamak için sabah rutinini hızlandırdı. Ama Cassia’nın pembe jiletine uzanınca parmakları jiletten beş santim ötede

asılı kaldı. Artık kendine bir jilet alabilirdi, belki de New Atlantia'daki ticari işletmeden alırdı. O zamana kadar tıraş olmayacaktı.

Kahve kokusu ona mutfığa girmeden ulaştı. Kahvaltı hazırlanmış, masa kurulmuştu. Kane'in yıkanmış ve özenle katlanmış çamaşırları, dün lekelenen tişörtü de dâhil, sıradaki yerinde duruyordu. Bir hafta önce olsa bu ikram onda buzları eritirdi ama şimdi bunu boş bir jest, bıçak yarasının üstüne örtülen bir gazlı bez olarak görüyordu. Ama güzel yemekleri geri çevirecek kadar aptal değildi, bu nedenle kendisine bir kâse lapa ve bir fincan kahve aldı, sonra yalnız başına oturup yemeye koyuldu.

Yarısını yemişti ki Renny ve Arabelle el ele, arkalarında kol kola girmiş Doran ve Solara ile içeri girdiler.

Kane'in iştahı uçtu gitti. Bu gemide gereğinden fazla aşk vardı.

"Hey," diye seslendi Renny, Kane çamaşırlarını alıp gitmek için arkasını dönerken. "Yaklaşık bir saate iniş yapacağız. New Atlantia'ya kuş bakışı bakmak istiyorsan köprüye rapor ver."

"Olur." Kane bu gezegeni gökyüzünden görmeyi hep istemişti. Duyduklarına göre turkuaz sularla kaplıydı ve yüzeyde sadece küçük bir ana kara göze çarpıyordu. Mevcut olan her santim toprak ekin yetiştirmek ve hayvancılık için kullanılıyordu, bu nedenle yerleşimciler denizin üzerine inşa edilmiş, ufka 360 derecelik bir manzara sunan, şeffaf fiberglas duvarlarla çevrili, kubbeli yapılarda yaşıyordu.

Bir sınır gezegeni için bu tasvir cennetten farksızdı.

Bir saat içinde gezegenin gerçekten cennet gibi göründüğünü gördü. Banshee, New Atlantia'mın bulutlarının altına inerken dizini yardımcı pilot koltuğuna dayadı ve öne eğilip daha iyi görebilmek için alnını cama yasladı.

Dört bir yanda sadece mavi rengi uzanıyordu. İki güneşin ışıkları altında ışıldayan çarpıcı, parlak mavi bir örtü... Ana karaya yaklaşan daha sığ suların olduğu yerlerde denizin rengi solgunlaşarak açık maviye dönüyor ve karanın başladığı yerden itibaren binlerce kilometre boyunca yeşil kaplı tarla ve otlaklar uzanıyor; rüzgâr ekinleri ileri geri dalgalandırıyor. Kıyı boyunca uzanan düzinelerce yapı, suyun üzerine konmuş devasa baloncuklara benziyordu. Gemi yaklaştıkça Kane her bir kubbeyi destekleyen çelik kolonları ve binaları birbirine bağlayan yatay tramvay oluklarını daha iyi seçebildi. Diğerlerinden ayrılan tek bir kubbe vardı. Karadan en uzak konumda yer alan bu yapının etrafı, her yöne doğru yüzlerce kilometre boyunca, suya yerleştirilmiş tel örgü ile çevrelenmişti.

“Orası balık üretme çiftliği,” diyen Renny suyun altından görülen gümüş renkli bir balık sürüsünün üzerinden geçerken yavaşladı. “Orada Dünya’dan getirdikleri ton balıklarını yetiştiriyorlar. Kapıların ardındaki deniz, ölü. Bir karides bile yaşamıyor.”

“Ölü deniz,” diye tekrar etti Kane. Bu düşünce tüylerini ürpertti.

Ticari kubbeye doğru yola devam ettiler. Renny ziyaretlerini, sipariş ettikleri kuru balıkları teslim alma bahanesiyle ayarlamıştı, bu nedenle Banshee'yi yapının bitişiğindeki yanaşma pistine indirdi ve telsizle ambardaki ustabaşıya haber verdi. Planları Renny ve Arabelle'nin kargonun yüklenmesine nezaret etmesi, bu sırada Kane ve mürettebat üyelerinin hastalığı kapalı yerleşimcilerin karantinaya alındığı yerleşim kubbesini bulmalarıydı. Ayrıl ve fethet yöntemiyle buradaki işlerini çabucak halletmeyi umuyorlardı. Fleece'in nerede olduğunu bilmedikleri için burada uzun süre kalmak riskli olurdu.

“Tüm mürettebat üyeleri yük ambarına rapor versin,” dedi Renny geminin diyafonundan. “Halkın arasına karışacak şekilde giyinin ve karaya çıkmak için hazır olun. Bu insanları neyin hasta ettiğini bulmak için iki saatiniz var.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kane'in aklındaki tatil gezegeni New Atlantia imajı, alışveriş kubbesine adımını atar atmaz yıkıldı. Bu fiberglas baloncuk, panoramik bir manzara sunmanın ötesinde ısıyı ve her türlü kötü kokuyu içeri hapsediyordu. Satıcılar, işçiler, ekşimiş pastaların içinde pişirilmiş, işlenmiş ton balığı... Tavanın içine yerleştirilmiş devasa fanlar, iki güneş işlevi görmekten çok uzaktı ve bu kadar yakında bir deniz ürünü ambalaj tesisi varken, aldıkları her nefeste balık soluyormuş gibi hissediyorlardı.

Ki gerçekten balık soluyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Cassia. Yüzünde beliren gülümseme, ağlamaktan kan çanağına dönmüş ve şişmiş gözlerine ulaşamıyordu. “Paranın kokusu hoşuna gitmedi mi?”

Kane suçluluk duygusunu bastırdı ve onları yerleşim kubbelerine taşıyacak tramvay oluşunu bulmak için

başlarının üzerindeki ve dükkânların önündeki tabelaları inceledi. Alanın diğer ucunda bir istasyon işareti tespit edince diğerlerini o tarafa yönlendirdi. Platforma ulaştığında tişörtünün ön kısmı göğsüne yapışmıştı. Kumaşı derisinden ayırdı ama bu havalandırma da yeterli olmadı. Burada terlemek, bir yaşam biçimi gibiydi.

Doran tişörtünün koluyla alnını kuruladı. “Belki tramvay klimalıdır.”

“Tabii,” dedi Solara zoraki bir gülüşle. “Belki de balıklar altın yumurtluyordur.”

Cassia yanlarına geldiğinde çiçek bahçesi kokusu da onunla birlikte geldi. Kane kokuyu içine çekti. Cassia’nın ter bezlerindeki parfüm mikropları terlemesine engel değildi ama onu haziran ayında bir gül gibi taze tutuyordu. İşlemin kendisi ise çok acı vericiydi. Cassia on bir yaşına bastığında annesiyle babasının onu nasıl buna mecbur ettiğini hatırlıyordu Kane. Sonrasında onu tekrar gülümsetebilmek için üç gün boyunca en iyi esprilerini yapması gerekmişti.

Kane kafasını sallayarak bu anıyı uzaklaştırdı. Cassia’nın dişlerini göstererek gülümsediği o günü, bu gülümseme karşısında içinin nasıl kıpır kıpır olduğunu düşünmek istemiyordu. Bir dizi baloncuğun mavi ve kırmızı hatlarla birbirine bağlandığı istasyon haritasına baktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Üçüncüsüne,” dedi Cassia, parmağıyla göstererek. “Orası eskiden idare binasıymış ama geçen sene mühürleri çatlamış ve bir fırtına sırasında içeriyi su basmış. Hâlâ tadı-latta, bu yüzden orayı karantina için kullanıyorlar.”

“Bizi içeri alacaklar mı?” diye sordu Solara.

“Her şeyi hallettim. Başhemşireyi telsizle aradım ve ona neden burada olduğumuzu anlattım. Koruyucu donanım giydiğimiz sürece hastaları inceleyebilirmişiz.” Cassia bir eliyle saçlarını toplayıp ensesini havalandırdı ve bu hareketiyle parfüm kokusunu havaya yaydı. “Hemşireye bunun bulaşıcı bir hastalık değil, biyolojik savaş başlığı olduğunu söyledim ama bana inanmadı. Hastalanan yerleşimcilerin hepsinin aynı binadan geldiğini söyledi.”

Kane bu son kısmı ilginç bulmuştu. “Belki de buradaki hastalık aynı hastalık değildir.”

“Veya belki de belli bir grup kurban özellikle hedef alınıyordur,” dedi Cassia. “Bütün kompleks balık çiftliği işçilerine aitmiş. Çoğunlukla genç ve bekâr, aynı daireyi paylaşan adamlara.”

“Hmm.” Solara duraksayıp tişörtünün içine doğru üfledi. “Kim bir grup bekâr erkeği hedef alır?”

“Bir grup sinirli bekâr kadın olabilir mi?” diye sordu Doran.

“Peki, New Haven’da ortadan kaybolan yerleşimciler?” diye sordu Kane. “Onlarla herhangi bir ortak noktaları var mı?”

Doran ve Solara uzun uzun bakiştılar. “Aslında, evet,” dedi Solara. “Şimdi siz söyleyince düşündüm de onların da hepsi gençti. Yirmili yaşlarındaydılar sanırım. Ama sadece erkeklerden oluşmuyorlardı. Neredeyse yarısı kadındı.”

Kane bunun ne anlama geldiğini merak etti. Eturia’da ise hastalar arasındaki tek ortak nokta, dışarıda çok zaman geçirmeleriydi. “Belki de işçiler hastalığı yaşadıkları bina-
dan değil de balık çiftliğinden kapmışlardır.”

“Belki de,” dedi Cassia.

Islık gibi bir ses, tramvayın geldiğini ilan etti ve tren, platformun önünde durdu. Kapılar açılarak sadece salınlımlı bir vantilatörle soğutulan boş vagonları gözler önüne serdi. Kane vagona binince ayakta kalmayı tercih etti. Eğer New Atlantia’da toplu taşıma kullananlar onun yarısı kadar bile terliyorlarsa onlarla aynı koltuğa oturmak istemiyordu.

İki istasyon geçip idare kubbesinde durdular. Hoparlör-
den daha önce kaydedilmiş bir ses yükseldi: “İnşaat bölge-
si, halka açık değildir. Tüm personel, istasyondan çıktıktan
sonra kimlik belgelerini ibraz etmelidir.”

Dördü platforma çıktı ama kimlik belgelerini kontrol edecek herhangi bir muhafız ile karşılaşmadılar. Kane ise hiç kimseyi göremiyordu. Parlak güneş ışığından korunmak için elini gözlerine siper ederek uzakta görülen ofis parkı-
na giden koridoru taradı. Birkaç yıkım malzemesi, etrafa saçılmış araç gereçler ve ağır küf kokusundan başka hiçbir şey yoktu.

Etkisi ise ürkütücüydü. Ölü bir denizin üzerindeki terk edilmiş bir kubbeydi burası.

“Bu taraftan,” dedi Cassia. Kane’in omzuna sürterek önüne geçerken botları alçı panelin çakıl taşları üzerinde çtırdıyordu. “Valinin malikânesini revir olarak kullanıyor-
larmış. Adalet sarayının hemen arkasında olması lazım.”

Kane dalgın bir şekilde üst kolunu ovuşturdu ve önüne bakmak yerine kubbe duvarlarını izleyerek onu takip etmeye koyuldu. Deniz seviyesinde yürümek ve belli aralıklarla duvarlara çarpan suyun sesini dinlemek, ona gerçek dışı geliyordu. Özellikle de Kane artık içeri su sızdığını biliyorken. Kendini cam bir kâse içinde kapalı kalmış gibi hissediyor; bu hissi üzerinden atamıyordu. Tişörtünün yakasını çekiştirdi ve klostrofobisi olan Doran'a, o da aynı şeyi hissediyor mu diye baktı. Ama Doran endişeliyse de bunu iyi saklıyordu. Solara'nın yanında yürüyor ve ara sıra eğilip onun kızarmış ensesine üflüyordu. Kane kendisine hayal gücünün biraz fazla çalıştığını söyleyerek korkularını bastırmıştı ki bir şey gördü ve olduğu yerde donakaldı.

Yaklaşık on metre ileride, yerde, bir palet yığınının içerisinde bir çift bot dışarı uzanıyordu. Gevşek bir şekilde dışarı sarkan hareketsiz ayaklar, ayakların sahibinin kendinde olmadığını gösteriyordu. Veya daha kötüsü. Gruba ısıklık çalarak durmaları komutunu verdi ve onlar arkalarını dönerken botları işaret edip fısıldadı: "Sanırım şuradaki, istasyon muhafızı."

Dördü yalnız olduklarından emin olmak için etrafları kolaçan ettikten sonra paletlere doğru sessizce ilerlediler, botlara ulaşana kadar inşaat döküntüleri arasından dikkatle geçtiler. Kane haklıydı; botlar, boynuna dolanmış bir boğma teli ve morarmış yüzüyle orta yaşlı bir muhafıza aitti.

Cassia nefesini tutup adamın yanında eğildi. O, adamın nabzını kontrol ederken Kane yere diz çöküp adamın

boynundaki boğma telini çözdü. Teli kenara atarken omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. İşin uzmanı değildi ama saldırı yeni olmuş olmalıydı çünkü telin üstündeki kan henüz kurumamıştı.

Cassia, “Öldü ölecek,” diye fısıldadı ve adamın ciğerlerini şişirmek için derin bir nefes aldı.

Kane ayağa kalktı ve gözleri fal taşı gibi açılmış olan Doran’a ve Solara’ya, o da aynı şekilde baktı. Hepsinin aklında aynı şeyin olduğunu biliyordu: Kravat Fleece bu kubbenin içinde bir yerlerdeydi ve hiçbirinin yanında bir silah yoktu.

“Tramvay,” diye fısıldadı Solara.

Doran kafasını salladı. “Tramvay en az on beş dakika gelmeyecek.”

“O zamana kadar saklanabiliriz,” dedi Kane, uçsuz bucaksız moloz yığınlarını işaret ederek. “Saklanacak çok yer var.”

“O ne olacak?” diye sordu Doran, başını muhafıza doğru sallayarak.

Kane, adamı da yanlarına almayı önermek üzereydi ki bir motorun kükremesi dikkatlerini kubbenin batı ucuna yöneltti. Peşinden bir sıcak hava akımı gelerek beraberinde tuz ve deniz kokusu getirdi. Görünüşe göre birileri gemiyle dışarı yanaşmış ve iniş pisti kapısını açmıştı.

“Ölüyor,” dedi Cassia nefes nefese. Muhafızın kalbine masaj yaparken şakaklarından ter damlıyordu. “Yardım edin.”

Solara dizlerinin üzerine çöküp göğüs masajını devralırken Cassia adamın nabzını kontrol etmek için boynunu yokladı.

Kane, Doran'a, "Sen burada kalıp etrafı gözetle. Ben iniş pistini kontrol edeceğim," dedi.

"Yalnız gitme," dedi Cassia. "Doran'ı da yanına al. Ben etrafı gözetlerim."

Kane başıyla onaylayıp koşarak uzaklaştı ve Doran'ın ayak sesleri de peşinden yankılandı. Gizlilik yerine hızı seçen Kane, iyice hızlandı. Artık geminin motoru botlarının sesini boğduğu için sessiz hareket etmelerine gerek yoktu. Batı çıkışma ulaşmalarına az kalmıştı ki Kane, kubbe duvarının dışında bir hareket fark etti ve devasa bir atık deposunun arkasına gizlenip Doran'a da yanma gelmesini işaret etti.

Birlikte iniş pistine baktılar.

Küçük bir yolcu gemisi, girişe yakın bir yere iniş yapmıştı; o kadar yakındı ki geminin yükleme rampası neredeyse kubbe kapılarına değecekti. Çeşitli boylardaki ve vücut yapılarındaki adamlar sıraya girmiş, rampadan gemiye çıkıyorlardı. Üzerlerindeki üniformaya bakılırsa bunlar, karantina altındaki balık çiftliği işçileriydi. Her ne kadar ayaklarını sürüyor olsalar da baskı altında gibi görünmüyorlardı. Griler içindeki bir adam, diğerlerinden ayrılıyordu. Belki de geminin kaptanıydı. Rampanın girişinde durmuş, geçen her işçiye bir şey veriyordu.

"Ne dağıtıyor?" diye sordu Kane.

“Bilmiyorum,” dedi Doran. “Ama dağıttığı her neyse adamlar da bunu istiyor gibi görünüyorlar. Para olabilir mi?” Doran boynunu eğdi. “Yok, değil. Dağıttığı şeyi yiyorlar.”

Kane bu mesafeden göremiyordu. “Yaklaşalım,” dedi.

Bir saklanma yerinden diğerine sekiz çizerek ilerlediler. Doran ile birlikte bir masanın arkasına eğilip sırayla kafalarını çıkararak gözetlediler. Buradan olan biteni gayet güzel görebiliyorlardı. Kane gemiyi tanımiyordu ama pilotun yara izini gördükten sonra adamın kim olduğuna dair hiçbir şüpheye yer kalmamıştı. Adamın boğazı boyunca kalm ve pürüzlü bir çizgi uzanıyordu.

“Bu, Kravat Fleece,” diye mırıldandı Kane.

Doran işaret parmağıyla, kalan son iki adamın gemiye binmekte olduğu rampayı gösterdi. Kravat onlara ince, avuç içi büyüklüğünde bir silindir veriyor ve adamlar silindirleri onun elinden kapıyor, hevesle dudaklarına götürüyor ve derin nefesler çekiyorlardı. “Yemiyorlar. Nefes çekiyorlar.”

“Solunum cihazı mı?” diye sordu Kane. “Ama neden...” Tüm parçalar yerine oturmaya başlayınca Kane’in sesi kesildi. “Tedavi, havada saklı. Annem bu nedenle geceyi dışarıda geçirince kendini daha iyi hissetti. O gece havada bir şeyler vardı.” Aklına New Haven’da ortadan kaybolan yerleşimciler geldi. Ortada bir mücadele izi de yoktu çünkü kendi istekleriyle gitmişlerdi. “Fleece insanları hasta ediyor ve onunla gitmeleri şartıyla tedavisini kendi veriyor.”

“Onunla nereye gitmeleri şartıyla?”

Kane'in anlamadığı nokta da buydu. Belki de Fleece köle tacirleriyle bir ortaklık yapmıştı. Bu, balık çiftliğinde çalışan genç erkekleri hedef almasını da açıklardı. Güçlü kuvvetli işçiler, en yüksek fiyatı getirirlerdi. Onları randevu evleri için genç kadınlar takip ederdi. Kane, son adamın da gemiye binmesini izledi. Biniş rampası geri çekilirken Kane'in aklına, olanları Renny'ye söylemesi gerektiği geldi. Tişörtüne ilişik iletişim bağlantısına bastı. "Renny, yalnız değiliz. Kravat Fleece burada."

"Anlaşıldı," dedi kaptan. "Neredesiniz?"

"Karantina kubbesindeyiz. Az önce elli adam, onun gemisine bindi. Bu bir çeşit yolcu gemisi ama ismini seçmiyorum."

Tam o anda, pilot kapısına doğru giden Kravat Fleece olduğu yerde durdu ve bütün konuşmayı duymuş gibi bakışlarını hızla Kane'e çevirdi. Kane masanın altına doğru eğildi ama artık çok geçti. Tıslayarak bir küfür savurdu ve masanın üzerinden tekrar baktı. Fleece gemisine biniyordu ama Kane güvende olmadığını farkındaydı. Diken diken olan tüyleri, ona kaçmasını haykırıyordu.

Doran'm tişörtünü çekiştirdi ve doğruya doğru koşmaya başladılar, yollarına çıkan her engelde etraflarını kolaçan ediyorlardı. Kane gidecek yerlerinin olmadığını biliyordu ama yine de Cassia ve Solara'yı bulmak umuduyla tramvay istasyonuna doğru koşarken bacaklarını hızlandırdı. Onları uyarmak için iletişim bağlantısına bastı ama sonra yanlış bir şey yaptığını fark edip bağlantıyı hemen bıraktı.

Bağlantı güvenli değildi. Arabelle sistemi düzeltmek için her ne yaptıysa işe yaramamıştı.

“İletişim bağlantısını kapat,” diye haykırdı Doran’a. “Fleece dinliyor...”

Onun sözlerini bir titreme, ayaklarının altından gelen hafif bir sarsıntı kesti. Kubbenin sallanmasıyla içindeki her şey tangırdarken koşmaya devam etti. Fiberglas duvardan dışarıya bakıp bir tsunami çıkıp çıkmadığını merak etti. Korku nefesini keserken okyanus yükselip kubbeyi yuttu ve sızıntı yapan mühürlerden içeri hızla sular dolmaya başladı. Baskıya dayanamayıp çatırdayan metal kolonların çığlık-larını duydu. Zemin yamularak onu ileri doğru sendeletti ve Kane doğrulmaya uğraşırken nihayet neler olduğunu anladı. Fleece destek kolonlarını patlatmıştı.

Okyanus yükselmiyordu, kubbe batıyordu.

“Cassy!” diye bağırdı. Yerlere devrilen eşyaların gürültüsünden kendi sesini bile güçlkle duyabilmişti. Fazla derine batmadan buradan çıkmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. “Cassy! Solara!” diye haykırdı ve onların kendisine doğru, eğimli zemin yüzünden yarı kayarak, yarı sendeleyerek ve şuurunu kaybetmiş muhafızı aralarında sürükleyerek geldiklerini görünce hissettiği rahatlamayla bir çığlık atacaktı neredeyse.

Kane muhafızın gevşek bedenine şöyle bir bakınca adamın gidici olduğunu anladı. Yanakları artık mor değildi ve kendi başına nefes alabiliyor gibi görünüyordu ama hayatta kalmak için uyanması ve yüzmesi gerekiyordu.

“Onu götüremeyiz!” diye bağırdı Doran. “Yanımızda suyun içinde taşıyacağımız yüz kiloluk bir yük olmadan bile buradan çıkmamız bir mucize olacak.”

Solara, Cassia’ya özür dilercesine baktı. “Haklı.”

Kane her ne kadar onlara katılsa da bunu ondan önce başka biri söylediği için memnundu. Masum bir adamı ölüme terk etme fikrinden nefret ediyordu ama arkadaşlarının hayatlarını tehlikeye atacak kadar değil. “Ya o, ya biz. Benim de hoşuma gitmiyor.”

“Denememiz lazım,” diye karşı çıktı Cassia. Botlarının etrafında biriken su, hızla ayak bileklerine doğru yükseliyordu. Cassia adamı kaldırarak kafasını suyun üzerinde tuttu. “Onu burada boğulmaya terk edemeyiz.”

“Cassy, bak,” dedi Kane, artık yarı yarıya sular altında kalmış olan kubbe duvarını işaret ederek. Artık bir çıkış noktası bulmalarına imkân yoktu. Çok hızlı batıyorlardı. Her türlü açıklıktan saniyede binlerce litre su doluyordu içeri, bu da kubbenin onlar kaçamadan dolacağı anlamına geliyordu. “Adamın ne kadar ağır olduğuna baksana. Bizi yavaşlatır. Eğer onu kurtarmaya çalışırsak bir kişi yerine beş kişi ölecek.”

Artık su kalçalarına kadar gelmişti ve dört bir yanlarında ahşap sandalyeler ve tahtalar yüzmeye başlamıştı. Cassia yanlarından geçen, ters dönmüş bir konferans masasının bir ayağını tuttu. Masayı çekip aralarına getirdi ve adamı masanın üzerine doğru kaldırmaya çalıştı. “Şöyle söyleyeyim,” derken kelimeleri gösterdiği efor nedeniyle boğuk

çıkıyordu. “O da bizimle gelecek. O yüzden ya bana yardım edin ya da çenenizi kapatın.”

Kane diğerleriyle bakıştı. Belli ki Cassia’yla tartışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden muhafızı masanın üzerine çekti. “Peki, elimizden geleni yapacağız. Ama eğer iş, ya o ya bizden biri noktasına gelirse, adam kalacak. Anlaşıldı mı?”

Cassia başını eğdi.

“Dışarı nasıl çıkacağımızı planlamamız gerekiyor,” dedi Kane. Kendi etrafında dönerek suyun içeri en hızlı dolduğu noktayı anlamaya çalıştı. O çatlaklar bir çıkış yolu sağlayabilirdi. İçinden geçebilecekleri kadar geniş olmayan birkaç çatlak tespit etti ve sonra istasyon platformundan içeri akan yeni bir su akıntısı fark etti. Burada içeri öyle büyük bir güçle su doluyordu ki su düzeyi göz açıp kapayana dek be-line yükselmişti. “Görünüşe göre tramvay tüneli ikiye ayrılmış. Basınç eşitlenince en iyi şansımız bu olacak.”

Cassia konuşmaya çalıştı ama su çoktan çenesine kadar yükselmişti. Kane onun elini masanın kenarına götürüp, “Herkes tutunsun!” diye bağırdı. Botlarının zeminle teması kesildiği anda masanın kenarını kavradı. Masa, bir girdap içinde dönmeye başlarken dördü sıkı sıkıya tutundu. Yüzdürme cihazları bir sorunlarını çözerken bir başka sorun yaratmıştı. Kubbe tamamen suyla dolduğunda tramvay istasyonuna ulaşmak için aşağı doğru geri yüzmeleri gerekecekti.

Onlar yukarı doğru yükseldikçe küçülen hava cepleri içinde tüm sesler daha da yükseliyordu. Metaller çılgınlık

atıyor, tahtalar düzenli aralıklarla çarpan suların karşısında gıcırdıyordu. Kristal mavisi deniz şimdi, her hareketinde Kane'e çarpan molozlarla dolu kara bir çorba hâline gelmişti. Tuz gözlerini yakıyor, görüşünü bulandırıyordu. Biraz sonra ışık solup onları hayalete benzer bir parlaklık içinde bıraktı. Kane boynunu uzatıp fiberglas tavana baktı ve gördükleri karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Ufuk, hava sızıntısının yarattığı baloncuklar arasından zar zor görünen mavi bir çizgi hâlini almıştı.

Sonra gökyüzü kayıp gitti.

Kane birinin elini sıkıldığını hissetti ve dönüp bakınca Cassia'nın soru soran gözlerle ona baktığını gördü. Ne istediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu onu: Bugün ölürlerse arkadaş olarak gitmeleri için barışmak istiyordu. Ama Kane kafasını sallayarak onun pes etmesine izin vermeyi reddetti. Eğer Cassia affedilmek istiyorsa hayatta kalmak zorundaydı.

Kubbe suyun altına girip endişe verici bir hızla okyanusun dibine doğru batarken onlar yükselerek kubbenin tavanına yaklaştılar. Kane hava cebinin gittikçe küçülmesini izledi. "Tramvay oluşuna doğru dalm. Ortam hızla karacak, o yüzden el ele tutuşup birbirinizden ayrılmayın!" diye bağırdı.

"Fikrimi değiştirdim," diye haykırdı Solara, Doran'm elini sıkarak. "Dileğimi şimdi istiyorum."

Gülecek vakit yoktu. Kane yüzünü tavana doğru kaldırıp ciğerlerini oksijenle doldurdu ve sonra şuursuz muhafızı yanında sürükleyerek suya daldı.

Sesler hemen boğuklaşarak, kubbe basınç altında gıcırdamaya devam ederken meşum bir tona büründü. Kane bacaklarıyla tekmeler savururken gözlerini tuza alıştırmak için kırıştırdı. Az sonra gözlerini, tramvay istasyonuna doğru giden loş bir yolu görebilecek kadar açabildi. Boşta olan koluyla yüzdü ama ileri doğru kazandığı ivme, muhafızın onu geriye doğru çeken bedeniyle kaybolup gidiyordu. Cassia yanına gelip ağırlığı çekmesine yardım edince onları daha da yavaşlatan sarsak bir itiş kakış başladı. Kane'in göğsünde bir panik dalgası yükseldi ve Cassia da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü ona doğru parmağını salladı. Önce Kane'in elini, sonra kendi elini göstererek birlikte çalışmalarını gerektiğini anlattı. Bu kez senkronize hareket ederek bir kez daha denediler ve çok geçmeden ilerleme kaydetmeye başladılar.

Doran ile Solara aralarındaki mesafeyi o kadar açmışlardı ki Kane, bacaklarını güçlkle seçebiliyordu. Cassia'nın ona ayak uydurmasını umarak daha da hızlı yüzdü. Ciğerleri onu yukarı itiyordu, bu nedenle daha da derine batmak için yarım nefes verdi. Tramvay istasyonunda bir hava cebi olmasını umuyordu ama daha istasyona yaklaşamamışlardı ve göğsü yanmaya başlamıştı.

İstasyona ulaştıklarında her şey karardı. Güneş ışığı olmadan Cassia'yı göremiyordu. Doğru yöne yüzdüklerinden bile emin olamıyordu. Yaşadığı duyu kaybı, nefes alma isteğini dayanılmaz hâle getirdi. Basınçla dolan yüzünü her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Umudu tükenmişti ki

gıcırdamaların ve çatırdamaların dışında, yeni bir ses duydu. Bunlar, bağırma sesleriydi ve eğer bağırıyorlarsa nefes alabiliyorlar demekti.

İstasyonda hava vardı.

Bütün gücüyle yukarı doğru tekmeler savururken ağır vücudu da beraberinde çekti. Kendini öylesine çaresiz hissediyordu ki bu vücut onu Cassia'ya bağlayan tek bağ olmasa onu bırakabilirdi. Daha fazla yüzemeyeceğini düşünmeye başlarken yüzü suyun yüzeyine çıktı ve Kane hayatının en tatlı nefesini ciğerlerine doldurdu. Bedeni etrafındaki detayları algılayabilecek kadar doyana dek peş peşe nefesler aldı. Cassia'mn da nefes nefese yüzeye çıktığını, ardından Doran ve Solara'nın biraz daha uzakta konuştuklarını duydu. Hâlâ hiçbir şey göremez vaziyette suyun altında muhafızın boynunu buldu ve adamın kafasını yukarı çekti. Suyun yüzeyinde kalması için adamın bacaklarını bacakları arasına aldı ama çok yorgundu ve tutunacak sabit bir şeyi olmadan adamın kafasını suyun üstünde tutmak, zordu.

“Cas...” dedi ama ağzı suyla dolunca sözü yarım kaldı. Ağzındaki suyu tükürdü ve aceleyle, “Tutamıyorum,” dedi.

“Yardım edeyim,” diyen Cassia, yükün bir kısmını üstlenmek üzere yaklaştı ama ağırlık onu aşağı çekerken öksürdü.

“Yetmeyecek. Adam çok ağır.”

“Olduğunuz yerde kalın!” diye seslendi Doran. “Size doğru geleceğiz.”

Karanlığın içinden gelen su sesleri gittikçe yaklaştı ve sonunda bir kol, Kane'in başının üzerine çarptı.

“Affedersin,” dedi Solara. Nefesi Kane’in kulağına çarp-
tı. “Burnumun ucunu bile göremiyorum.”

Tuhaf bir şekilde elleriyle birbirlerini yokladıktan sonra dördü birlikte adamın başını suyun üzerinde tutmayı başardılar. Aşağıdan gelen çatırtı Kane’e, kubbenin battığı her metre için bir metre daha fazla yüzmeleri gerekeceğini hatırlattı.

“Acele etmeliyiz,” dedi. “Batıyoruz.”

“Ne taraftan?” diye sordu Cassia. “Benim tersim döndü.”

Doran bir küfür savurdu. “Benim de. Bizim bir...” Sözlerini yarıda kesti ve sessizliğe büründü. Derken Doran’ın elinde bir parıltı belirdi. Veri tabletini açmıştı. “Ne kadar şarjı kaldı bilmiyorum,” dedikten sonra ekranı çevirdi ve ekran ışığı, yarısı suyun altında kalmış bir tramvay işaretini aydınlattı, “o yüzden bir an önce harekete geçsek iyi olur.”

Senkronize olmadan, beceriksizce yüzmeye başladıktan bir süre sonra Cassia, iki saniyelik aralıklarla, “Yüz!” diye seslenerek hareketlerine yön verdi. Bir ritim yakaladıkları zaman tramvay istasyonuna varmaları çok sürmedi. Burada koridor bir T şeklini alarak son buluyordu. Doran tabletiyle tünellerin hepsini tek tek aydınlattı ama suyla dolu karanlıktan başka hiçbir şey görünmüyordu. Birbirine bağlı tramvay tünelleri her iki yönde de çatlamıştı ama tünellerden hangisi daha kısaydı? Soldaki mi, sağdaki mi?

“Birazdan dönerim,” diyen Doran tableti dişlerinin arasına alıp suyun altında gözden kayboldu.

Karanlık onları bir kez daha yutarak, çatırdayıp sallanan kubbenin seslerini yoğunlaştırdı. Oldukları yerde kalmak işkence gibiydi; iletişim bağlantısından yardım isteme dürtüsüne karşı koymak ise daha da zordu. Kane kendisine, eğer Kravat Fleece hayatta olduklarını bilse geri gelip başladığı işi bitirir diye hatırlattı.

Suyun altından görünen titrek bir ışık Doran'm gelişini haber verdi. Nefes verince tableti ağzından kayan Doran, cihazı yakalamak için çırpındı. Ekranı soldaki tünele doğru tutarak, "En iyi şansımız, orası. Kırık çok uzakta değil ama buradan sonra hava alamayacağız."

Harekete geçmeyi dört gözle bekleyen Kane, muhafızı soldaki tünele doğru çekti ve alm tavana çarpana kadar son hava cebinin tadını çıkardı. Adamın yakasını güzelce kavradı. "Herkes adamın bir yerini tutsun."

Grup aynı anda nefes alıp suya daldı. Kane botlarıyla tavanı tekmeleyerek onları senkronize yüzdürmeye çalıştı. Doran'ın tabletinin ışığı her göğüs hamlesiyle dans ediyordu ama bu, tramvay yolunu takip ettikleri sürece doğru yolda kalmaları için yeterliydi.

Doran haklıydı: Tünelde bir kırık belirdi. Kane açık suya çıkarken başını kaldırıp bulanıklığın çivit mavisinden camgöbeğine, en sonunda da açık maviye döndüğü noktaya baktı. Rahatlama hissiyle panik birbirine karıştı. Hedefleri artık görünüyordu ama yine de çok uzaktaydı. Kollarını güneş ışınlarına doğru savururken zihninde bir görüntü yarattı: Gün ışığına dokunabilirse her şey yoluna girecekti.

Arkasındaki ekif kuvveti birden çoğaldı ve aşağıya baktığında Cassia'nın elinin muhafızın kolundan kaydığını gördü. Cassia bedene tekrar tutundu ama sonra tekrar kaydı. Kane onunla göz göze gelip adamı bırakmasını söylemeye çalıştı ama Cassia onun bakışlarından kaçtı. Görüşü bulanıklaşmaya başlayınca başının dertte olduğunu anladı. Birinin omzundan çektiğini hissetti ve başını çevirdiğinde, yüzeyi gösteren Doran'ı gördü. Kane yüzünü kaldırıncı elinde metal bir halatla onlara doğru yüzmekte olan kaptanı gördü.

Baş dönmesiyle mücadele eden Kane halatın, uzay mekiğinin çekme halatı olduğunu anladı. Eğer gruptan biri halata ulaşırsa halat hepsini yüzeye çıkarabilirdi. Ama Kane saniyeler içinde bilincini kaybedecekti. Uzun bir zincir oluşturup içlerinden birini en yukarı göndermeleri lazımdı.

Kendini yukarı doğru itmeye devam eden Kane, Doran'm parmaklarını muhafızın tişörtünden ayırdı ve çekme halatından Solara'nın koluna doğru işaret etti. Doran ne demek istediğini hemen anladı ve muhafız en aşağıda olmak üzere bir insan zinciri oluşturdular. Kane, Doran ile Renny'nin birbirlerine uzanmalarını izledi ve gözlerinde siyah noktalar dans ederken ellerini birbirlerine bağıladıklarını gördü.

Onları aşağı çeken kuvvet hemen ortadan kalktı, sonra büyük bir hızla suyun içinde yükselmeye başladılar. Öyle hızlı gidiyorlardı ki Kane, o yaşam hattından az daha

kopacaktı. Ama tutundu ve bir an sonra yüzü, iki güneşin muhteşem ışıklarıyla buluştu.

Kane ciğerlerini oksijenle doldurduktan sonra Solara'yı bıraktı ve tekrar suya gömüldükten sonra yüzeye çıktı. Yanında beliren Cassia nefes almaya çalışırken muhafızın kafasını ışığa doğru çıkardı. Gözleri kapalı olan adam, yuttuğu sular yüzünden nefes alamayarak sarsıldı. Kane muhafızı yan döndürüp sırtına üst üste sert yumruklar indirdi.

Grup yardım etmek üzere yaklaşp, adam öksürüp tükürükler saçarak kendine gelirken bedenini suyun yüzünde tuttu. Adam gözlerini açar açmaz yalpalayıp hepsinin üzerine kustu. Bir an hayret dolu bir sessizlik oldu. Sonra kahkahalar havada çınladı; sesleri bitkinlikten zayıf çıkıyordu ama dünyadaki en saf neşeyle doluydu, hayatta olmanın neşesiyle.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cassia, basınç odasında oturduğu koltukta oksijen maskesinin altından karşı koltukta oturan Kane'e bakıyordu. Kane başını geriye atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayak ayak üzerine atmış vaziyette, uyur gibi yapıyordu ama kısa kısa alıp verdiği nefesler onu ele veriyordu.

Cassia, konuşabilmelerini dilerdi. Hiçbir şey canını Kane'in geçen geceki sözlerinden çok yakamaz sanmıştı ama onun neredeyse öldüğünü görmek Cassia'yı derinden sarsmıştı. Kalbi, ona söylemek istediği onca şeyle, patlayacak gibi çarpıyordu. Ancak bu konuşmayı diğer mürettebat üyelerinin önünde yapamazlardı ve şu anda Solara yanlarına oturmuş, gözlerini sımsıkı kapatıp panikatak kriziyle mücadele eden, dar alanlardan hiç hoşlanmayan Doran'ı rahatlatmaya çalışıyordu.

“Sadece nefes al,” diye mırıldandı Solara. Sesi maske nedeniyle boğuk çıkmıştı.

Doran tişörtünü kavrayarak elini yumruk yaptı ve yerdeki su birikintisinin daha da büyümesine sebep oldu. Islak kıyafetlerini değiştirmeye vakit bulamamışlardı. Vurgunun eski moda tedavisi, eğer hemen uygulanırsa işe yarıyordu, bu nedenle botlarını tekmeleyerek çıkarmışlar ve kendilerine fırlatılan havluları kapıp bir denizaltıya benzeyen küçük, metal bir kapsülün içine dolmuşlardı. Kurtardıkları muhafız ise revirdeydi; ciğerlerine dolan su buharlaştırılıyordu.

Cassia kulak zarlarında bir doluluk hissetti, bu da yeniden basınca maruz bırakma işleminin başladığını gösteriyordu. Kulaklarını açmak için çenesini oynattı. Kulakları açılınca uzanıp Doran’ın dizini sıvazladı. “Bitmek üzere.”

Tedavi sona erdi ve odanın kapısının altından geçtiklerinde diğer tarafta onları gülümseyerek yedek gemi kıyafetleriyle bekleyen Renny’yle karşılaştılar. Cassia sıkıcı keten pantolonunu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Utanma duygusunu bir kenara bırakarak üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkardı ve oracıkta, revirde üstünü değiştiriverdi. Grubun geri kalanı da aynı şeyi yaptı.

“Belle nerede?” diye sordu Cassia, fermuarını çekerken. Uzay mekiğine pilotluk edip onları okyanustan çeken Arabelle’ydi, bu nedenle bir kucaklamayı hak ediyordu.

Renny’nin yüzünden bir endişe ifadesi geçti. “Yatağında uzanıyor.”

“Yine mi başı ağrıyor?”

Renny başıyla onaylarken dalgın bir şekilde parmaklarını esnetti. Bazen, gergin olduğunda ve çalma dürtüsüyle mücadele ettiğinde böyle yapardı. “Bu seferki daha kötü. Gözleri bile zor görüyor.”

“Muhtemelen sıcaklık kaynaklı migrendir,” dedi Cassia. İnsan iki güneşin altında kalınca, özellikle de Arabelle gibi açık tenli ve kızıl saçlıysa, bu olabiliyordu. “Eminim susuz da kalmıştır.”

“Evet, muhtemelen öyledir,” diyen Renny ikna olmuşa benzemiyordu ama mürettebata eliyle yanına gelmelerini işaret etti. “Haydi. Sizi biriyle tanıştıracam.”

Onları, kurtardıkları muhafızın yatmakta olduğu ıslak akciğer istasyonuna doğru yönlendirdi. Adamın yüzüne bir maske takılmış, boğazı sargı beziyle sarılmıştı. Yanında uzun, ince, yaşlıca bir adam vardı. Yıpranmış cildi onun bir işçi olduğunu söylüyordu ama üzerinde resmî bir kumaş pantolon ve bir frak vardı. Eğilip muhafızın elini sıktı ve aralarında saygı dolu bir bakışma oldu. Belki de muhafızın patronuydu.

Renny muhafızın yatağının yanındaki masada durur durmaz bir sargı bezini aşırıp seri hareketlerle cebine tıktırdı. “Bu, Başbakan Ahmad,” dedi, yaşlı adamı göstererek. “Size yaptıklarınız için şahsen teşekkür etmek istedi.”

Başbakan hepsiyle tek tek tokalaştı. Sıra Cassia’ya gelince, Cassia adamın avucunun nasır dolu olduğunu fark etti; bu, bir siyasetçiden beklenen bir şey değildi.

“Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam,” dedi Ahmad, ellerinden bile daha sert bir sesle. Muhafıza bakınca gözleri doldu. “Bu adam benim oğlum gibidir. Buraya göçmeden önce Hephaestus’taki altın madenlerinde çalıştık. Ulaşım masrafını karşılayabileyim diye bana borç vermişti.”

Muhafızın yüzü kızardı. İlginin üzerinde toplanmasından rahatsız olmuşa benziyordu ve belli ki Ahmad da bunun farkındaydı çünkü omuz silkti ve mürettebata gülümseyerek baktı. “Neyse, bir de şimdiki hâlime bakın. Sınırdaki en hızlı büyüyen yerleşim yerinin başbakanıyım. Birkaç yıl önce Dünya’dan yüz kasa yumurta ithal ederek başladık. Şimdi ise onlardan daha fazla ton balığı yetiştiriyoruz. Kim tahmin edebilirdi?”

“Ton balığı sizin fikriniz miydi?” diye sordu Kane.

Ahmad başıyla onayladı. “Önceden burada leziz yiyecekler yetiştiriyorlardı. Çoğunlukla istakoz ve yengeç. Dondurup turist halkasına gönderiyorlardı ama buna yönelik yeterli bir pazar yoktu. Yatırımcılar çekildikten ve eski başbakanımız Dünya’ya geri taşındıktan sonra burada kalmak isteyen yerleşimcileri bir araya topladım. Kurucu sözleşmeyi değiştirmek üzere bir anlaşma yaptık ve sonra ilk ton balığı yumurtası siparişini verdik. Gerisi, tarihten ibaret.”

Cassia onu dinlerken pencereden dışarı, uzaktaki ticari kubbeye baktı. İlk geldiğinde oranın pis kokulu, iğrenç bir yer olduğunu düşünmüştü ama tüm hikâyeyi öğrenince

orayla ilgili anıları daha tatlı bir hâl aldı. Bir grup yerleşimcinin bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey başarmış olmasına inanamıyordu.

“Harika bir iş çıkarmışsınız,” dedi Kane.

“Eh işte,” diyen Ahmad utangaç bir şekilde ellerini ceplerine soktu. “Elimden geleni yapıyorum.” Kısık bir bip sesi duyuldu ve Ahmad bir mesaj alır gibi kulağındaki cihaza dokundu. “Görev beni çağırıyor,” dedi ve kapıya doğru yürümeden önce hepsinin elini bir kez daha sıktı. Duraklayıp Renny’ye baktı. “Lütfen beni haberdar edin. Adamlarımı geri kazanmak için ne gerekirse yaparım.”

“Haber vereceğim,” dedi Renny.

Cassia, başbakanın gidişini izledi. “Onu haberdar mı edeceksin? Bu bir şeyler öğrendiğin anlamına mı geliyor?”

“İyi ki sordun,” dedi Renny ve muhafızın omzunu sıvazladı. “Bu, Kaptan Forrester.” Muhafız onları selamlamak üzere güçsüz ellerinden birini kaldırdı. “Ses telleri devre dışı ama siz tankın içindeyken biz bunun aracılığıyla biraz sohbet ettik.” Renny masadaki elektronik not defterini kaldırdı. “Ve bana Fleece’le ilgili bazı ilginç detaylardan bahsetti.”

Muhafız, Renny’nin kaburgalarını dürttü ve eliyle bir dönme hareketi yaptı.

“Ah,” dedi Renny, başıyla onaylayarak. “Ama önce sizlere teşekkür ettiğini söylememi istiyor. Onu yukarı getirmenizin sizin için bir risk olduğunu biliyormuş. Onu neden geride bırakmadığınızı pek anlayamamış ama yine de

minnettarmış.” Renny bir kez daha dürtüldükten sonra ekledi, “Karısı da size teşekkür ediyor. Yine çocuk bekliyormuş; beşinciye, sanırım.”

Muhafız parmaklarıyla yedi işareti yaptı.

“Vay canına,” diye mırıldandı Renny. “Artık burada halkın hobisinin ne olduğunu biliyoruz.”

Kane yatağa yaklaştı ve bir elini kısa bir süre için Cassia’nın omzuna koydu. “Bunun için Cassy’ye teşekkür etmelisiniz. Hepimiz destek olduk ama yanınızdan ayrılmayan oydu. Sizi kalp masajıyla hayata döndüren de oydu.”

Muhafız bakışlarını Cassia’ya çevirdi. Nefessiz kalınca yüzündeki kılcık damarlar çatlamıştı ama o kızıl perdenin arkasında, gülümsemesinden yansıyan bir minnettarlık okunuyordu. Not defterini Renny’den alıp bir mesaj yazarak Cassia’nın ve mürettebatın görebilmesi için ekranı havaya kaldırdı.

Bebek geldiğinde adını Cass koyacağız.

Cassia’nın boğazına bir yumru oturdu. Eturia’daki hiçbir ebeveyn bebeğine onun ismini koymazdı. Birileri onu takdir etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu hissi neredeyse unutmuştu ama en büyük ödülü Kane ile göz göze geldiğinde ve onun gözlerinde parlayan hayranlığı fark ettiğinde aldı. Bu bakış, Kane’in saygısını yeniden kazandığını anlatmaya yetmişti.

Hafifçe öksürüp, “Onur duydum,” dedi.

Renny, ustalıktan uzak bir şekilde konuyu değiştirivererek onu gözyaşlarından kurtardı. “Evet, evet. Çok güzel. Şimdi ilginç kısma gelelim.”

Muhafız, Renny'ye kötü kötü baktı ama o aldırmadı.

“Kaptan Forrester saldırıya uğramadan hemen önce revirin dışında bir konuşmaya kulak misafiri olmuş. Fleece’in işçileri nereye götürmeyi vadettiğine inanamayacaksınız.”

“Eminim Narnia’ya değildir,” diye şaka yaptı Solara.

“Sandığından da çok yaklaştın,” dedi Renny. “Orası da kimsenin görmediği, efsanelere konu olan bir yer.”

“Orta Dünya mı?”

“Daha iyisi,” diyen Renny dramatik bir etki yaratmak için bir an sustu. “Adel Vice.”

Cassia’nın bu ismi nerede duyduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Sonra jeton düştü. *Adel Vice*, karaborsa uydu-sunda dedektifin arkasında bıraktığı kâğıt parçasında yazan kelimeydi. “Yani bu bir yer ismiymiş, çiçek değil”

“Öyle görünüyor.”

“İşçiler başka bir şey söylemiş mi?” diye sordu Kane. “Mesela bu yerin hangi gezegende olduğunu? Veya orada ne yapacaklarını?”

Renny başını salladı. “Forrester şeyden önce en son bunu duymuş...” Sözlerini yarıda bırakıp muhafızın sargılı boynuna baktı.

“Bu yine de büyük bir haber,” dedi Doran. “Artık Adel Vice’nin bir yer ismi olduğunu bildiğimize göre alıcılarımızı açabiliriz.”

Cassia ona katılıyordu. Bu bilgi, her şeyi değiştiriyordu. “Jordan’ı arayıp teknik ekibi harekete geçirmesini söyleyeceğim. Bu yerin neresi olduğunu birileri biliyor olmalı.”

“Ve mafyanın bunca insandan ne istediğini,” diye ekledi Renny. “Mafya demişken, çok geçmeden buradan ayrılmalıyız. Fleece’in başladığı işi bitirmek için geri gelmesini istemiyorum.”

Mürettebatın buna bir itirazı yoktu. Kaptan Forrester’a veda ettiler. Muhafız Cassia’nın elini ekstra kuvvetli sıkı-mıştı. Cassia işaret parmağını öpüp nazikçe adamın bandajlarına değdirdi ve en az bir aydır hissetmediği bir neşeyle revirden çıktı.

Banshee’yi ticaret kubbesinin dışında, biniş rampasını indirmiş, kalkmaya hazır vaziyette buldu. Öğrendiklerini Jordan’a anlatmak için sabırsızlandığından rampayı koşarak çıktı ama yük ambarına ulaşır ulaşmaz kayarak durdu ve görünmez bir balık duvarına çarptı.

Elini sallayıp kokuyu savuşturmaya çalışırken Acorn’u fark etti. Bir kasadan diğerine koşturuyor, keskin kokulu yeni yüklerini incelerken pembe burnu çılgınca seğiriyordu. “Bütün gemi böyle mi kokuyor?”

Diğer mürettebat üyeleri de aynı tepkiyi veriyor, rampanın başına ulaşınca hepsi oldukları yerde kalakalıyordu.

“Hiçbir şey Doran’ın yanık lapasından daha kötü kokamaz sanıyordum,” dedi Solara. “Yanılmışım.”

“Ciddi misin?” diye sordu Doran. “Hâlâ orada mıyız?”

Yüzünü buruşturmayan tek kişi olan Renny, yük ambarına geldi. Ya burnu çalışmıyordu ya da ton balığına gerçekten bayılıyordu. “Merak etmeyin. Bir alıcı buldum bile.”

“Yakınlarda mı bari bu alıcı?” diye sordu Cassia.

“Hem de çok. Sadece iki gün uzakta.” Mavi gözleri gözlüklerinin ardında parladı. “Orayı duymuşsunuzdur: Pesirus adında, küçük bir koloni.”

Cassia nefesini tuttu. “Duygularımla oynama, Kaptan.” Pesirus, Cassia için bir cazibe merkeziydi. Acı dut şarabı, gezegendeki biyo-ışık bataklıklarında yetişen dutlardan yapılıyordu.

“Şaka yapmıyorum. Orada bir-iki saat kalabiliriz, dikkat çekmemeniz kaydıyla...” derken kıkırdayarak Cassia’ya baktı “ve tarihin tekrerrür etmemesi kaydıyla.”

Doran ve Solara kahkahaya boğulurken Cassia yüzünün kızardığını hissetti. Mürettebat, tıpkı Doran’ın yanık lapası gibi, Cassia’nın acı dut festivaline yaptığı o meşhur ziyareti ve Kane ile birlikte şarabı fazla kaçırıp üzerlerinde çimenler dışında çırılçıplak vaziyette, ilk Pesirus kilisesinin bahçesinde uyanmalarına dair hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaya bayılıyordu. O gece her şeyi değiştirmişti. O ilk öpücükle arkadaşlıklarını tehlikeye atmışlardı. Belki birkaç dokunuş da olmuş olabilirdi. Cassia pek hatırlamıyordu.

Ama Kane gülümsemedi, hatta yüzü bile kızarmadı. Tek kelime etmeden yanlarından geçip gitti ve merdivenlerden yukarı devam etti. Bu, Cassia’ya, generalle yapacağı görüşmeden önce konuşulması gereken daha önemli bir konu olduğunu hatırlattı.

Kane’i odaların bulunduğu kata kadar takip etti ama odasına girmeden önce banyoya uğrayıp oradan özel bir şey aldı. Cassia kapıyı arkasından kapatınca Kane ona alt

yatakta oturduğu yerden, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle baktı.

“Neden geldiğimi biliyorsun,” dedi Cassia kapıda oylanarak. Çünkü özür sözcükleri insana kolay gelmiyordu. Özellikle de böyle bir durumda. “Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim.”

“Emin misin? Gerçekten öyle demek istiyor gibiydin.”

“Eminim. Beynim hata yapmış olabilir ama kalbim bana karşı casusluk yapmayacağını biliyordu.” Cassia kapının oradaki güvenli alandan ayrıldı ve yatakta onun yanına oturup yüzünü Kane’e döndü. “Seni incitmek istememiştim.”

“Biliyorum,” diyen Kane’in sesinde dile getirilmeyen bir *ama* vardı...

“Ama incittim.”

“Evet.”

“Söylediklerimi geri alamam ama sana içtenliğimi gösterecek bir şey verebilirim.” Pembe jiletini ikisinin arasına, yatağın üzerine koydu. “Ne kadar üzgün olduğumu kanıtlayacak bir şey varsa, o da budur.”

Kane’nin dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. “Benim mi oldu?”

“Tamamen senindir. Ama duş gününde ödünç almama izin verir misin?”

Kane jileti kaldırdı ve öne geriye sallayıp sanki bunu daha önce bin kez kullanmamış gibi kıvrımlı tutacağını dikkatle inceledi. “Bir şeyler ayarlarız.”

“Affedildim mi?”

Kane ona bir koluyla, hafifçe sarıldı. “Sanırım öyle oldu. En azından bir sonraki sefere kadar.”

Cassia da ona sarıldı, sonra terleyen avuçlarını pantolouna sildi. “Şimdi ise işin zor kısmı başlıyor. Sana bir şey daha söylemek istiyorum.”

“Dikkatli ol,” diye onu uyardı Kane, alaycı bir sesle. “Bana bir daha hakaret edersen rüşvet olarak bir jiletten fazlasını vermen gerekir.”

“Marius’un sarayında olanlarla ilgili.”

Bütün alaylar bıçak gibi kesildi.

“Düğün günümde olanlarla,” diye devam etti Cassia. “Sana bundan hiç bahsetmemiş olmamın bir sebebi var ve o sebep senin sandığın şey değil.”

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi Kane.

Cassia bunu biliyordu ama anlatmak istiyordu. Kendini toplamak için durdu, sonra Kane’e, dairesinde uyanıp düğün elbisesini bulduğu o sabahı anlatmaya başladı. “Dehşete düşmüştüm. Düğün bana biraz zaman kazandırmıştı ama Marius’un çok geçmeden beni cezalandırmaktan sıkılacağını ve idamıma karar vereceğini biliyordum.”

Kane onun elini elleri arasına aldı. “Cassy çok üzgünüm...”

“Hayır, bitirmeme izin ver. Bu, hiç kolay değil.”

Kane onun elini başparmağıyla okşarken başıyla onayladı.

“Bir planım yoktu,” dedi Cassia, “ve bir süre hiçbir umudum da yoktu. En dibe vurduğumda istediğim tek kişi,

sendin.” Nabzı küt küt atıyordu ama kendini devam etmeye zorladı. “Sana öyle davrandığım için pişman oldum. Aramıza mesafe koyup durmuştum çünkü annemle babamın beni başkasına vadedeceklerini biliyordum. Sanırım sana fazla bağlanmamak bana daha güvenli geliyordu.” Cassia ona şöyle bir baktı. “Ama işe yaramadı. Tek yaptığım, ikimizin de canını yakmak oldu.”

Kane nefes almak için bile olsa kıpırdamıyordu.

“Eğer ikinci bir şansım olursa sana tüm bunları söyleyeceğime yemin ettim. Ama sonra tahtı ele geçirdim ve yapacak bir sürü şey çıktı. Koloniyle meşgul olduğumu ve başka bir şeye dikkatimi veremeyeceğimi söyledim kendime ama aslında korkuyordum, tıpkı eskisi gibi.” Cassia yumuşak bir sesle ekledi: “Bu yüzden sana sürekli farklı davranıyordum.”

Kane’in elleri onunkileri sımsıkı tuttu, sonra birden gevşedi. Umuda kapıldığını fark edip duygularını kontrol etmeyi hatırlamıştı sanki. Cassia onun parmaklarını sıkı sıkıya tuttu. Onu bu kez hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Bugün o kubbede son nefesimi alırken aynı pişmanlığımı hissettim ama bu seferki pişmanlığım çok daha güçlüydü çünkü seninle ikinci bir şansım olmuştu ve bunu boşa harcamıştım. Kurtulamayacağımızı sandım ama kurtulduk. Ben de korkaklığı bırakıyorum.” Cassia söylediklerini kanıtlamak için Kane’in gözlerinin içine baktı. “Eğer istersem bana ömrünün yirmi yılını daha vereceğini söylemiştin. Bunu içinden gelerek mi söyledin?”

Kane'in ağız hareket ederken bir süre ses çıkmadı. Sonunda, "Evet," dedi.

"O hâlde istiyorum."

Kane'in ağzının kenarları umutla kıvrıldı. "Yani kurucu sözleşmeyi değiştirmeye hazır mısın?"

"Önce koloni istikrara kavuşmalı," diye onu hatırlattı Cassia. "Bu yıllar, belki on yıllar alabilir."

"O hâlde başladığımız noktaya geri dönüyoruz."

"Hayır, dönmüyoruz. Artık başta ben varım, annemle babam değil."

"O zaman nasıl olacak?" diye sordu Kane. "Sarayda birlikte mi yaşayacağız?"

"Neden olmasın? Zaten Etureia'nın yarısı birlikte olduğumuzu düşünüyor."

"Birlikte yaşamayı tartışırken bu konuyu açmaktan hiç hoşlanmıyorum ama sen evlisin."

"Sadece kâğıt üstünde. Bu geçici bir şey."

"Ama sonra başka biriyle eş olman gerekecek. Krallıkları bir araya getirip bir cumhuriyet kurmak için paraya ve ittifaklara ihtiyacın olacak, değil mi?"

"Evet." Cassia buna karşı çıkamazdı. "Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Siyasi evlilikler, farklıdır. Her zamanki kurallar geçerli değildir. Babamın bir sevgilisi vardı, annemin de. İkisi de bunu umursamıyorlardı."

"Seni paylaşmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, mühim olan her yönden sadece senin olacağım. Tek yapmam gereken kocama bir çocuk vermek olur ve bu

da laboratuvarda yapılabilir. Karşımdakine de böyle bir ayarlamayı kabul ettiririm. Kimsenin canı yanmaz.”

“Yani ben de biriyle evlensem sorun etmez misin?” dedi Kane sarı kaşını kaldırarak. “Shanna’yla mesela? Epey iyi anlaşıyoruz. Onunla laboratuvarda çocuk yapabilirim. Gözlerini benden, çenesini ondan alan şirin, minik bebeklerimiz olur.”

Kane ve Shanna’nın herhangi bir şekilde birbirlerine bağlandıklarını düşünmek, Cassia’da duvara yumruk atma isteği uyandırıyordu. Kane de bunu biliyor olmalıydı ki, bu soruyu soruyordu.

“Bunu hiç sorun etmez misin?” diye üsteledi Kane.

Cassia gürültüyle nefes verdikten ve bir süre sessizce terledikten sonra, “Elbette ederim,” diye itiraf etti.

“O hâlde benden böyle bir şey istemen adil mi?”

Cassia onun yüzünü elleri arasına alıp konu daha fazla dağılmadan dikkatini yeniden toplamaya çalıştı. “Beni dinle. Bunların hiçbirinin bir önemi yok. Detayları daha sonra halledebiliriz. Önemli olan tek şey, ikimizin de nihayet aynı şeyi istiyor olmamız. Sadece bunun tadını çıkarıp beş dakikalığına mutlu olamaz mıyız? *Beş dakika* mutlu olmayı hak etmiyor muyuz?”

Kane’in yüzü yüzüne sadece birkaç santim uzaktayken Cassia onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Birbirlerine bu kadar yaklaştıklarında hep hissettiği o tanıdık, heyecan verici kıpırtının damarlarında bal gibi yayıldığını hissetti. Bu yakınlığın Kane’i de etkilediğini biliyordu

çünkü onun kararlılığının çözüldüğünü görüyordu. Dile getirilmemiş tüm argümanları buharlaşmıştı. Sonunda Kane bakışlarını Cassia'nın dudaklarına dikip, "Şunu on dakika yapalım. Vakti geldi de geçiyor," diye mırıldandı.

"Yirmi olsun mu?"

Kane başını hevesle sallayarak Cassia'nın başını geriye itip onu hafifçe öptü. Kane'den gelen tuz ve kum kokusu muhteşemdi.

"Tekrar düşündüm de," dedi nefes nefese, "otuz olsun."

"Otuz mu? Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Kane güldü. Bakışları Cassia'nın karnından ayak parmaklarına kadar bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. "Sen programını boşaltsan da öyle konuşsak."

Cassia için sorun yoktu. Artık bütün günleri, Kane'e aitti. En iyi arkadaşının gözlerine baktığında gördüğü büyük neşe, kalbine dokunuyordu. Bu duyguyu bir daha hiç kaybetmeyecek, Kane'i bir daha hiç bırakmayacaktı. Cassia yastığına doğru yaslanırken işaret parmağını Kane'in göğsünden aşağı indirip, "Kapıyı kilitle," dedi.

* * *

Örtülerin altında birbirlerine sarılarak yattılar. Gözlerini kapatıp gemi motorlarının onları bir ninni gibi uyutmasına izin verdiler. Yatak iki kişilik değildi. Cassia'nın omzu duvara yapışmış, Kane'inse dirseği yatağın diğer ucundan sarkmıştı ama ikisi de bunu umursamıyordu. Bu kadar yakın olmak Cassia'nın hoşuna gidiyordu ve Kane'in de

hoşuna gittiğini biliyordu. Eğer bu yatak iki kişilik olsaydı yarısı boşa giderdi.

Cassia rüyalara dalarken zihninin gerisinde, yapmayı unuttuğu bir şeylerin onu rahatsız ettiğini hissediyordu ama bileğinden gelen *bip* sesi onu sıçratana kadar buna bir anlam vermedi. Yanında aniden irkilen Kane, yataktan yuvarlanıp yere düştü.

“Jordan!” dedi Cassia, yorganı çıplak göğsünün üzerine çekerek. “Onu aramayı unuttum!”

Cassia’nın iletişim bileziği biplemeye devam ederken Kane kıyafetlerini yerden toplayıp ona vermeye başladı. Cassia kıyafetlerini ters çevirdi ve tişörtü ile pantolonunu panikle giydikten sonra Kane kendi kıyafetlerini toplarken saçlarını parmaklarıyla taradı.

“Çabuk ol,” dedi Cassia.

Kane ayağa kalktı, kalça kemiklerinin arasında bir kumaş topu tutarken başparmağıyla kapıya işaret etti. “Koridorda bu hâlde bekleyemem herhâlde.”

“Şuraya geç,” dedi Cassia elini köşeye doğru sallayarak. “Seni orada göremez.” Kane görüş alanından çıkar çıkmaz aramaya cevap verdi.

Gerçek boyutlarıyla beliriveren Jordan, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, Cassia’nın görüntüsünü inceliyordu. “Siz iyi misiniz? Dağılmış görünüyorsunuz.”

“Uzun bir gün oldu,” dedi Cassia ki yalan da değildi. “Sizi aramak istedim ama oturur oturmaz içim geçmiş.” Konuyu değiştirmek için hemen geçen iki gün içinde olan

bitenleri anlatmaya başladı. Jordan panikle mesin ve ondan eve dönmesini istemesin diye ölümden dönmelerini biraz hafifleterek anlattı. Tedaviyi bulup getiren kişi olmak istiyordu. Ve kendisine karşı dürüst olması gerekirse eve dönmeye hazır değildi. “Kaptanım bağlantılarını kullanarak başka bir salgın var mı diye araştırma yapıyor. Artık Fleece’in insanları hasta ettiğini ve tedaviyi de şantaj yapmak için kullandığını bildiğimize göre belki bir şekilde onun bir adım önüne geçebiliriz.”

Jordan başıyla onayladı. “Hackerlara Adel Vice’a odaklanmalarını söyleyeceğim.”

“Kabul edilmeyen yasa teklifiyle ilgili bir bilgi var mı?” diye sordu Cassia. “Eğer Zhang’in Dünya’da neyi yasalaştırmaya çalıştığını öğrenirsek Adel Vice’ta neyin peşinde olduğunu anlayabiliriz.”

“Ekip araştırmalarına devam ediyor ama henüz bir şey bulamadık.”

“Sizin tarafınızda işler nasıl gidiyor?”

“Beklendiği gibi,” dedi Jordan. “Hastalarımızdan kaybolan yok ve çadır kampındaki mültecilerin durumu da sabit. Mültecilerden bazılarının hastalığa hiç yakalanmadıklarını öğrendim, bu nedenle onların bağışıklıklarının sebebini bulabilmek umuduyla onları laboratuvara gönderdim.”

“Harika düşünmüşsünüz.”

“Ayrıca Konsey Üyesi Markham ile konuştum. İstedığınız gibi asil hanedanları oyalıyor. Şu ana kadar salgından haberleri yok gibi görünüyor.” Jordan omuzlarının

üzerinden arkasını kontrol etti ve sesini alçalttı. “Ve isyancı operasyonu bu gece olacak.”

Cassia refleks olarak nefesini tutup Kane’e baktı; odanın köşesinde bekleyen Kane üstünü giymiş, gölgeler yüzünü saklamıştı. Cassia baskını o kadar uzun zamandır Kane’den saklamıştı ki şimdi bunu ulu orta konuşmak ona tuhaf geliyordu. Kendisine Kane’e güvendiğini hatırlattı ve dikkatini tekrar Jordan’a yöneltti. “Yem nedir?”

“Konuştuğumuz gibi, cephanelik ve ithal yakıt. Konumu birçok kaynağa sızdırdım, isyancıların da öğreneceği kesin. Sabaha onları gözaltına almış oluruz. Sorguya hemen başlayacağız. İçlerinden biri kumandanı ele verecektir. Yılanın başını ezip ikinci derece liderleri devre dışı bırakırsak gerisi dağılacaktır.”

“Güzel. Beni haberdar edin.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mutfakta, ocağın başında duran Kane, biber dolu tencereyi dalgınlıkla karıştırırken arkasındaki duvarda asılı saati kontrol etti. İsyancı operasyonu yakında gerçekleşecekti ve o, annesine bir uyarı gönderememişti çünkü Renny pilot kabininden bir kez olsun, tuvalete gitmek için bile, çıkmamıştı.

Adamda balina mesanesi olmalıydı.

Kane'in kulaklarında sürekli *ikinci derece liderleri devre dışı bırakmak* sözleri yankılanıyordu. Annesinin isyan içindeki rolünün ne olduğunu bilmiyordu ama *devre dışı bırakmanın, infaz etmek* anlamına geldiğini biliyordu ve bu tehlikeyi göze alamazdı. Eğer o aramayı yapmak için kapitanı fiziksel olarak köprüden sürükleyerek çıkarması gerekirse yapardı.

Akşam yemeğini erken yemenin işe yaramasını umut ediyordu.

İletişim bağlantısına uzandı, sonra bunu yapmaması gerektiğini hatırladı ve duvara monte edilmiş hoparlöre doğru gitti. Güvenli olduğundan emin olana kadar bağlantıyı kullanmak istemiyordu. Kâseleri bir koluna dizerken diğeriyle diyafon butonuna bastı.

“Akşam yemeği hazır,” diye seslendi.

İlk gelen, Renny oldu. Kane nefesini tuttu ve masayı kurarken Cassia’yı gözetledi. Herkesten çok onun mutfakta kalması gerekti. Doran ve Solara alt kattan çıkıp geldiler, ardından Arabelle ve en son da Cassia göründü.

Kane onu kapı eşiğinde karşıladı ve eline bir kepçe tutuşturdu. “Biberi sen servis et, olur mu? Benim tuvalete gitmem gerekiyor.”

Cassia ona merakla baktı.

“Ben tokum!” diye seslendi, basamakları çıkmaya başlamış olan Kane. “Beni beklemeyin.”

Numarasını tamamlamak için tuvalete girdi ve çatal bıçak sesleri duyana kadar kapıda bekledi. Mürettebatın yemeğe başladığından emin olduktan sonra parmak uçlarına basarak bir kat daha, köprüdeki iletişim merkezine çıktı. Aceleyle kodu girdi ve aramayı çiftçi yanıtlayınca bir parmağını dudaklarına götürdü.

“Annemle konuşmam lazım,” diye fısıldadı. “Çabuk olun.”

“Burada değil,” dedi Meichael, yine fısıltıyla.

Kane'in kalp atışları sekti. Geç kalmıştı. "Onu bulup eve getirmeniz lazım. Ordu tuzak kuruyor. Nerede olduğunu bilmiyorum ama sizi çekmek için cephaneliği yem olarak kullanıyorlar. Operasyon bu akşam olacak."

Çiftçinin gülümsemesini beklemiyordu. "Biliyoruz."

"Ne?"

"Tek muhbirimiz Badger değil. Annen için endişelenme. Bu akşamki operasyona yakın bir yerde olmayacak."

Kane derin bir nefes verdi.

"Bir kooperatif okulu kurmak için toplantıda. Savaş başladıığında bir sürü genç okuldan ayrıldı, birçoğu da okula dönmedi."

"Güzel," dedi Kane, artık dikkatle dinlemiyordu. Annesi güvendeydi. Tek bilmesi gereken de buydu. "Biri beni burada bulmadan gitmem gerekiyor."

"Anlıyorum ve teşekkür ederim. Uyarın için minnettarız."

Kane aramayı sonlandırdı ve sessizce köprüden çıkarak merdivenlere indi. Tam omuzlarındaki gerilimi üzerinden atmıştı ki köşeyi döndü ve merdiven sahanlığında onu bekleyen Cassia ile yüz yüze geldi.

Ve donakaldı.

Teni önce alev aldı, sonra buz kesti. Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Kane, her ne kadar imkânsız da olsa onun bir şey duymamış olmasını umarak ifadesini inceledi ama Cassia'nın gözleri dolmaya ve çenesi titremeye başlayınca durumun öyle olmadığını anladı.

“Cassy, hayır.” Elini çekine çekine ona doğru uzattı. “Düşündüğün gibi değil.”

Ama Cassia merdivenlerden koşarak inmeye başlamıştı. Kane odalarına kadar onun peşinden gitti çünkü ona ne yaptığını, daha da önemlisi ne yapmadığını anlatması gerekiyordu. Ona karşı casusluk yapmamıştı. Yalan söylememişti.

Cassia hızla odaya girdi ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Kane kapıyı açık tutmak için botunu kapının pervazına sıkıştırdı. Sonuç olarak suratına bir yastık yedi.

“Al!” diye bağırdı Cassia. Sonra üst ranzadan çekip aldığı battaniyesini de ona fırlattı. “Hepsini al çünkü artık burada yatmıyorsun.”

“Cassy, beni dinlemen lazım. Sana doğruyu söylemiştim...” –Bir kucak dolusu kıyafetten kaçmak için eğildi– “... casus olmadığım doğruydu. Tek seferlik bir şeydi, yemin ederim. İnsanlar hayatını kaybedebilirdi. Değer verdiğim insanlar.”

Bu, Cassia’yı daha da öfkelenlendirmişe benziyordu. Ellerini Kane’in göğsüne koyup onu koridora itmeye çalışırken yanakları ıslanmıştı ve gözleri alev alev yanıyordu. Kane kıpırdamadı. Kendini dinletmek zorundaydı. “Seçme şansım yoktu.”

“Çık dışarı!” diye çığlık attı Cassia.

“Sadece açıklamama izin ver.”

Cassia avuçlarıyla kulaklarını örttü. “Çık dışarı.”

“Cassy, sadece konuşmak istiyorum...”

“Sana yemin ederim, Kane,” diye bağırdı Cassia. Onu görmek istemediği için gözlerini de sımsıkı kapatmıştı. “Solara’nın şok cihazını nerede sakladığını biliyorum ve beni yalnız bırakmazsan üstünde kullanırım!”

Kane onun sözlerinde ciddi olduğunu görebiliyordu, bu yüzden bir adım gerileyerek Cassia’ya, kapıyı yüzüne çarpmasına yetecek alanı tanıdı. Hemen ardından kapının kildi yuvasından kaydı. Kıyafetlerini yavaşça yerden topladı. Biraz sonra ortaya çıkan Renny, koridorun ilerisinde bulunduğu bir çorabı uzattı. Kaptan ne olduğunu sormadı, Kane de herhangi bir ayrıntı anlatmaya gönüllü olmadı. İki birlikte Kane’in bütün eşyalarını toplayıp ortak odada koltuk minderleri ve ekstra battaniyelerle ona idareten bir yatak yaptılar.

Kaptan yemeğe döndükten sonra Kane kıyafetlerini katlayıp bilardo masasının üzerine dizdi. Yapacak başka bir şey kalmayınca yere bağdaş kurup oturdu ve Cassia’nın sakınlaşip odadan çıkmasını bekledi.

· Cassia çıkmadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Banshee, Pesirus’a iniş yaptığında Cassia öfkeli değil de daha çok uyuşmuş gibiydi ama bunu kendisi seçmemişti. Öfkeyi –içindeki yangından güç almayı– tercih ederdi ama buna karar veren kendisi olmamıştı. Değişim; kalbinin yama yapıp kapatmaya derman bulamadığı bir duygu sızıntısı gibi aşamalı olarak gelmişti. Bir kadeh acı dut şarabı içmek için bile gemiden çıkmak istemiyordu ve bu, çok yazıktı.

“Cassia, köprüye rapor ver!” diye seslendi Renny gemi hoparlöründen. “Sana gelen bir arama var.”

Arama mı? Cassia yatağında doğrulup oturdu, sonra çıplak bileğine baktı ve o sabah duş almadan önce iletişim bileziğini çıkarmış olduğunu fark etti. Bileziği banyoda bırakmış olmalıydı. Jordan da ona ulaşamayınca gemiyi aramıştı.

“Kane ve mürettebat üyeleri yüklerle birlikte gittiler,” dedi Renny.

Başka bir deyişle, Cassia odasından çıkabilirdi.

Ortak odadan geçerken Kane’in acınası yatağına veya ona verdiği jilete bakmamaya çalıştı. Kane’i hatırlatan her nesneyle karnına bir tekme yemiş gibi oluyordu ve kendini uyuşmuş hissetmediği yegâne anlar bunlardı.

Köprüye doğru giderken neredeyse Belle ile çarpışıyordu. Kadın, ışığı engellemek için gözlerine bağladığı eşarp yüzünden önünü görmeden, el yordamıyla ilerliyordu. Cassia geçen iki gün içinde odasından pek çıkmamıştı ama Belle’nin baş ağrıları anormal şekilde artmış gibi görünüyordu.

“Bir doktora görünmen lazım,” dedi Cassia. “Şehirde muhtemelen bir doktor vardır.”

“Varmış,” diyen Belle’nin çilek dudakları kıvrılarak bir gülümseme şeklini aldı. “Renny gemiye bir uzman doktor çağırdı. Tuna balığı ile ödeme yapmak için pazarlık yaptı. Hep böyle zeki biriydi.”

“On parmağında on marifet.”

“Odamda bekleyeceğim. Orası daha karanlık.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“İdare ederim. Sen git aramaya cevap ver.”

Cassia, Belle’nin odasının yolunu bulduğundan emin olduktan sonra merdivenlerden çıkıp köprüye geldi. Orada tahmin ettiği gibi Jordan’ın üç boyutlu görüntüsünü, masasında oturmuş, aya ayak üstüne atmış vaziyette buldu. Küçük alanda oturabileceği herhangi bir yer olmadığından Cassia önünde ayakta durdu.

“Kusura bakma,” dedi çıplak bileğini havaya kaldırarak. “Bandımı duşta unuttuğumu sanmıştım ama Acorn yine onu alıp kaçmış herhâlde. Bandı sonra önlüğümün cebinde bulacağımdan eminim. Bütün hazinesini orada saklıyor.”

Jordan başını düşünceli bir şekilde yana eğdi ve Cassia’nın zaman içinde güç almaya başladığı o aynı sıcak, nazik ifadeyle baktı. Gülümsemesinde neşeden çok anlayış vardı. “Yine üzölmüşsün. Gözlerinden anlayabiliyorum. Ne oldu, Cassia?”

Jordan ona daha önce sadece bir kez ismiyle hitap etmişti. İsmi duymak Cassia’yı beklemediğı, saklamak istediğı bir şekilde heyecanlandırdı. “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.”

Jordan’ın yüzündeki bakış bu sözlere ikisinin de inanmadığını gösteriyordu. “Operasyondan bahsedelim mi? Ne yanlış gitti?”

“Ben neyin yanlış gittiğini biliyorum. Saflarınızda bir köstebek var.”

“Mümkün değil.”

“Ah, gayet mümkün.” Kanıtı bir isyancı olan Meichael Stark’ın ağzından duymuştu. Adam, Kane’in isyancı annesinin erkek arkadaşıydı. Cassia’nın hâlâ aklı almıyordu.

“Peki ya sizin saflarınızdaki köstebek?” diye karşılık verdi Jordan. “Kane’e baskınla ilgili bir şey anlattınız mı?”

“Hayır,” dedi Cassia ve kendisine bunun tam olarak yalan olmadığını söyledi. Neden Kane’i hâlâ koruduğunu bilmiyordu. Veya belki de biliyordu ama gerçekler canını itiraf edemeyeceğı kadar çok acıtiyordu.

Jordan onun verdiği iç mücadeleyi hissetmiş gibiydi. Sandalyesinden kalkıp Cassia'ya yaklaştı. Cassia itiraz etmeyince bir adım daha attı ve yüzüne dokunmak ister gibi elini uzattı. Sadece bir illüzyon da olsa bu hayalî dokunuş karşısında Cassia'mın yanakları kızardı. O bir adım gerilemeye hazırlanırken pilot kabininden gelen Renny, Jordan'm üç boyutlu görüntüsünün tam ortasından geçti.

"Ay," dedi Renny, sonra geri çekildi ve aynı şeyi tekrar yapmış oldu. "Konuşmalar kesilince görüşmeniz bitti sandım."

Jordan hafifçe öksürdü, Renny'nin kafasının üzerinden Cassia'ya bakarken yanakları kızardı. "Bandınızı bulduğunuzda beni ararsınız."

"Arayacağım," diye karşılık verdi Cassia.

Sonra Jordan gözden kayboldu.

Cassia hızla Renny'ye döndü. "Senin derdin nedir?"

Kaptan özür dilemedi. Yeltenmedi bile. Yüzünü buruşturdu ve generalden geriye kalanları temizlemek istercesine elini havada salladı. "O adamdan hoşlanmıyorum."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum." Sabotajını tamamlayan Renny arkasını dönüp pilot kabinine geri döndü. "Adamın sınırlarını aştığını biliyorum ve eğer bunun onun yanma kalmasına izin verirsen, inşa etmek için uğraştığın her şeyi kaybedersin."

"Ne?" diyen Cassia, hızla Renny'nin peşinden gitti. "Hiçbir şey kaybettiğim yok. Biz arkadaşız. Bunda yanlış bir şey yok."

“Eğer adam seni yatağa atarak koca bir gezegeni ele geçirmek istiyorsa, var.”

Beni yatağa atarak mı? Renny’nin yürüttüğü mantık onu o öyle büyük bir hayrete düşürmüştü ki konuşamıyordu. Yardımcı pilot koltuğuna çöküp bir elini tavana doğru salladı. Neyse ki Renny sessiz öfkesini anlamış gibi görünüyordu.

“Benim anladığım kadarıyla,” dedi Renny, “Eturia dört hanedan tarafından kurulmuş. İki savaşı sırasında Marius’a teslim olmuş, böylece topraklarının kontrolü Marius’a geçmiş. Sonra sen onunla evlenip bütün krallıkları birleştirmişsin.” Cassia’ya baktı. “Buraya kadar doğru muyum?”

Cassia başıyla onayladı.

“Tamam. Yani eğer bu durumda Marius’a bir şey olursa, ki muhtemelen olacaktır, koca gezegenin kontrolü sana geçecek... ta ki sen o kontrolü başka biriyle evlenerek paylaşana dek.”

“Jordan’m bu işe talip olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bence ilk tercihi bu. Ama eğer bu işe yaramazsa konumu itibarıyla bir askerî darbe yapabilecek güce sahip. Bu her zaman olan bir şey.”

“Ama çok önemli bir noktayı gözden kaçırıyorsun. Annemle babam tahtı uzun zaman önce terk ettiler. Eğer Jordan tahtı devralmak isteseydi bunu çoktan yapmış olurdu. Ama yapmadı. Beni başa getirmek için kendi nüfuzunu kullandı.”

“Ve emin ol, gizli bir amacı vardı. İnsan elindeki gücü sebepsiz yere başkasına teslim etmez.”

Cassia, kaptanın iyi niyetle konuştuğunu biliyordu ama Jordan hakkındaki komplo teorisi ona artık kişisel bir saldırı gibi gelmeye başlamıştı. Cassia birçok hata yapmıştı ama Jordan’a güvenmek o hatalardan biri değildi. Renny istediği kadar eleştirebilirdi. Marius onu bir zindana kapattığında yanında olan, Renny değildi. Jordan’dı. Marius’un daire-sinden onu Renny kaçırmamış, bir düzine düşman füzesini çalıp etkisiz hâle getirmesine Renny yardımcı olmamıştı. Bunu da Jordan yapmıştı. Eturia’ya dönüşünden beri kimse onu Jordan gibi kuvvetle desteklememişti. En iyi arkadaşı bile.

Konsoldaki bir parça kurumuş yiyeceklerle oynadı. “Beni ben olduğum için seviyor olmasına inanmak bu kadar zor mu?” Sesinin incinmiş gibi çıkmasını istememişti. “Herkesin gizli bir amacı olacak diye bir şey yok.”

Yumuşayan Renny, nazik bir gülümsemeyle ona doğru döndü. “Elbette değil. Sen harika bir kızsın, Cassia. Güçlüsün, akıllısın ve inanılmaz cesursun. Ben sadece gözlerini açmaya çalışıyorum. Bu general yeni ve ışıltılı. Söylenmesi gereken şeyleri söylüyor ve muhtemelen kalbini pır pır ettiriyor. Bunun sebebi, onun kusurlarını bilmiyor olman. Bir gün o ışıltısı gidecek ve sen geriye dönüp baktığında gerçekten sevdiğin kişiyi bıraktığın için pişman olacaksın. Renny uzanıp elini Cassia’nınkinin üzerine koydu. “En başından beri yanında olduğu için ışıltısını artık göremediğin kişiyi.”

Cassia elini çekip aldı ve bacaklarının arasını sıkıştırdı. Belki eskiden Kane’i hafife aldığı doğrudu ama kaçırılması onun için her şeyi değiştirmişti. Eğer Kane ihanet etmiş olmasaydı şu anda onun yanında olurdu.

“Sorun o değil,” diye itiraf etti çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve Renny’yle konuşurken kelimeler hep daha kolay akıyordu. Ona, sadece Kane ile paylaştığı bilgilerin isyancılar tarafından öğrenildiği günleri, sonra da iki gece önce Kane’in yaptığı aramayı anlattı. “Onu suçüstü yakaladım. Bunu nasıl görmezden gelebilirim?”

Renny önce cevap vermedi. Yavaşça gözlüğünü temizleyip tekrar yerine yerleştirdikten sonra, “Belki de görmezden gelmen gerekmiyordur. Belki de anlamın gerekiyordur.”

“Bana ihanet etmesini mi anlayacağım?”

“Evrenin merkezinde olmadığını anlayacaksın, Cassia,” diye düzeltti Renny. “Kane’in hayatında başka insanlar da var. Senin duygularını annesinin hayatının üzerine koyacağını mı sanıyordun?”

“Rena’ya bir şey olmasına izin vermezdim.”

Renny ona hayretle baktı.

“Vermezdim!”

“Sen başka bir bölgedeyken bunu nasıl garanti edebilirsin ki?”

Cassia cevap vermek için ağzını açtı ama Renny onu zırlıksız yakalamıştı. Her ne kadar askerlerine isyancıları tutuklamaları ve öldürmemeleri emrini vermiş olsa da bazı şeylerin yanlış gitmesine engel olamazdı. Rena’nın isyanın

bir parçası olduğu bilmek canını acıtsa da Cassia, Kane'in annesinin sokakta vurulması düşüncesine dayanamıyordu.

"Peki, tamam," diye kabul etti. "Annesini tehlikeye atmak istemediği için onu suçlayamam. Ama isyancılara bilgi sızdırdığı diğer günlere ne demeli?"

"Öyle bir şey yaptığından emin misin?"

"Hayır ama kanıtlar ona işaret ediyor."

Renny omuz silkti. "O noktada sana yardımcı olamam çünkü neler olduğunu bilmiyorum. Ama Kane'in sana nasıl baktığını gördüm. Bence o çocuk, seni mutlu etmek için sağ kolunu keser atar." Renny, Cassia'yı dürttü. "Ve bence sen de onun için aynısını yaparsın."

Cassia gözlerini ellerine dikti. Her şey o kadar basit değildi.

"Sahip olduklarının kıymetini bilmeni isterim," dedi Renny. "İyi bir eş seni daha güçlü kılar, daha zayıf değil."

"Bana hep öyle gelmiyor ama."

"Çünkü sen kırılganlığı zayıflıkla karıştırıyorsun. Kalbini saklaman seni daha güçlü yapmaz. Bana güven; aşk, hayattaki her güzel şeyi daha da anlamlı kılar. Çoğu insan aşkı hayatında bir kez bile bulamaz. Senin sahip olduğu şey ise daha da özel çünkü en iyi arkadaşına âşık olman, evrenin piyangosunu kazanmak gibi bir şey. O yüzden bunu mücadele etmeden kaybetme. Senden sadece bunu istiyorum."

"Sadece bunu mu istiyorsun?"

"En azından bunu düşüneceğine söz ver."

Cassia tereddüt etti. Sanki Renny, kucağına bir kaya parçası bırakmıştı.

“Seni sevdiğim için kafa ütülüyorum,” diye ekledi. Sonra birkaç saniyeliğine sessizliğe büründü ve tekrar konuşmaya başladığında gözleri buğuluydu.

“Belle ile benim bir gün çocuğumuz olacak mı, yoksa o gemiyi kaçırdık mı, bilemiyorum. Ama eğer bir kızım olursa senin gibi olmasını isterim.”

Sözleri Cassia’nın gözyaşı pınarlarını harekete geçirdi çünkü ruhunun derinliklerinde bir yerde, acı ve istismarın izlerinin altında, annesiyle babasını gururlandırmak isteyen küçük bir kızın hayaleti gömülüydü. O kız ihmal edilmekten neredeyse ölecekti ama şimdi Renny gibi harika birinin onu çocuğu olarak istediğini bilmek onu hayata döndürmüştü.

Cassia gözlerini kuruladı. “Bir kızın kalbini nasıl çalacağımı biliyorsun.”

“Çok iyi bir hırsız olduğumu söylerler,” diyen Renny cebine uzanıp Cassia’nın iletişim bileziğini çıkardı. “Bu arada, bunu banyodan aldım.”

“Sen kazandın,” dedi Cassia ve Renny’nin bileziği bileğine geçirmesine izin verdi. “Bunu düşüneceğime söz veriyorum.” Gözyaşları perdesinin arasından kaptanına baktı. Onun uzun, ince bedenine, kesim zamanını altı ay geçmiş çocuksu saçlarına, bir bant yardımıyla tutturulmuş gözlüklerine... Onu gerçekten çok özleyecekti. “Ayrıca umarım gemiyi kaçırmamışımızdır. Senin gibi bir babaya sahip olacak çocuk çok şanslı. Evrenin piyangosunu kazanmak gibi bir şey.”

* * *

Doran homurdanarak boş bir palete yaslandı. “Bir daha asla balık kokusu almak istemiyorum.”

“Bir daha mı?” diye sordu Solara. “Ben kokuyu hâlâ alıyorum.”

Doran bir eliyle burnunu ovdu. “Evet, ben de. Ton balıklarının intikamı gibi bir şey bu.” Dirseğiyle Kane’i dürttü. “Öyle değil mi?”

“Hı-hı,” dedi onu yarım yamalak dinleyen Kane. “Ton balığı.” Çimenlik alanın diğer tarafında duran Banshee’nin biniş rampasına baktı; rampa, nöroloğun bir saat önce içeri girmesinden bu yana tek bir bot görmemişti.

“Hey,” diye seslendi Doran.

Kane ona baktı.

“Onun geleceğini zannetmiyorum, dostum.”

Kane de zannetmiyordu ve onu korkutan da buydu. Cassia acı dut şarabını sevmekle kalmıyor, onun için yaşıyordu. Fıçısından taze taze servis edilen bir kadeh şarabın keyfini çıkarmak yerine odasında saklanıyorsa Kane’den gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

“Ona bir şişe alacağım,” dedi ama sonra Cassia şarabın ondan hediye olduğunu bilirse içmez diye düşündü. Bütün şişeyi klozete boşaltırdı. “Senin hediyen olduğunu söyleriz.”

Solara bir kolunu onunkine doladı ve onu ambarın ilerisindeki küçük pazar yerine doğru yönlendirdi. “Şu fikir

nasıl? Ona bir şişe alırsın ve ikiniz barışana kadar saklarsın. Sonra tıpasını açarsın ve birlikte kutlarsınız.”

“Ve kendinizi birilerinin bahçesinde çıplak bulursunuz,” diye ekledi Doran arkalarından.

Kane kıkırdadı. Gülmek iyi gelmişti. “Önce onu bana bakmaya ikna etmem lazım.”

“Bu biraz zaman alabilir,” diye omuz silkti Solara. “Ama şarap yıllandıkça güzelleşir, değil mi?”

“Doğru,” diye ona katıldı Doran ve Kane’e cesaret vermek istercesine omzunu yumrukladı. “Fikrini değiştirecektir. Şu yapış yapış cazibenden bir parça kullansan yeter. İkiniz göz açıp kapayana kadar tekrar didişmeye başlarsınız.”

Şarap standına giden yolu yarılamışlardı ki iletişim bağlantılarından statik sesi duyuldu ve ardından Cassia’nın panik dolu sesi, “Kane!” diye seslendi.

Kane başını Banshee’ye doğru çevirince nöroloğun biniş rampasından koşarak indiğini gördü. Adam daha yere dokunamadan geminin motorları kükreyerek canlandı.

“Hemen gitmemiz gerek,” dedi Cassia ona.

Kane, arkasında Doran ve Solara ile Cassia’ya doğru koşmaya başlamıştı. “Anlaşıldı,” dedi nefes nefese, iletişim bağlantısından. Doktorun yanından geçti ve arkasına bakmadan yola devam etti. Hepsı yük ambarına biner binmez biniş rampasını geri çekti ve “Renny’ye kalkış için hazır olduğumuzu söyle,” dedi ve der demez yukarı doğru keskin bir ivmeyle dizlerinin bağı çözüldü. Düştüğü yerden merdivenleri yarı yürüyerek yarı emekleyerek çıktı. Cassia

mutfakta onu bekliyordu. Ona bir kez bakınca bu acil durumun kişisel sorunlarını gölgede bırakacağını anladı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Fleece. Bizi nasıl bulduğunu ve konuşmalarımızı nasıl dinlediğini öğrendik.”

Cassia eliyle onu merdivenlerden yukarı, odaların olduğu kata çağırdı. Burada Doran ile Solara’nın da yanlarına gelmelerini beklediler. Bir araya toplandıkları zaman Cassia mürettebat üyelerini Arabelle’nin dairesine götürdü ve kapının önünde durdu. “Arabelle’nin beynine nöro-oküler bir cihaz yerleştirilmiş,” diye fısıldadı Cassia. “Doktor bunun, beyne zarar verdiğinden ötürü piyasaya sürülmeyen eski bir prototip olduğunu söyledi. Cihaz Belle’nin duyduğu ve gördüğü her şeyi topluyor ve bu verileri dışarıdaki bir kaynağa iletiyor.”

“Tanrım,” dedi Solara. “Fleece’in gemide gözü, kulağı varmış.”

Kane, Arabelle’nin kapısına baktı. “O biliyor muymuş?”

Cassia başını iki yana salladı. “Cihaz boşaltılmadan önce sadece belli miktarda veri tutabiliyormuş. Fleece cihazı her yeniden başlattığında, o anıları siliyormuş. Arabelle bu nedenle ne zamandır onun yanında olduğunu bilemiyormuş. Hafızasında bir yılı aşkın bir zamanı kaybetmiş.”

“Pislik herif,” diye mırıldandı Doran. “Demek ki Arabelle’yi bu nedenle dışarı, yemek arabasının başına koymuş. O merkezden gelip geçen herkesin ismini ve yüzünü kaydetsin diye.”

“Sonra da Arabelle kimseye bir şey söyleyemeden detayları siliyormuş,” diye ekledi Kane. “Şimdi de cihazın silinme vakti gelmiş, değil mi? Migrenlerin sebebi bu.”

“Aynen,” dedi Cassia. “Uzman doktor yardımcı olamadı ama Renny’ye cihazı çıkarabilecek bir adamın adını verdi.” Cassia kapının kolunu kavrarken uyardı, “Fleece dinliyor olabilir; bize karşı kullanabileceği herhangi bir şey söylemeyin.”

Arabelle’nin odasında ışıklar kapatılmıştı ama koridorun parlaklığı onun yatağında kıvrılmış minik bedenini gözler önüne serdi. Alnına nemli bir bez koyulmuştu. Ağlıyordu. Belli belirsiz bir iç çekiş değil, büyük bir acıyı bastırmaya çalışan birinin ağzı kapalı hıçkırıklarıydı. Kane’in içinde bir merhamet dalgası yükseldi. Onun da başına bir sürü şey gelmişti ama kimse optik sinirlerine bir mikroçip yerleştirip onu ayaklı bir keşif robotu olarak kullanmaya kalkmamıştı.

Solara yatağın kenarına oturdu ve parmak uçlarıyla Belle’nin şakaklarına masaj yaptı. Bu, Belle’ye anlık bir rahatlama getirmiş gibi görünüyordu çünkü sıkıldığı omuzlarını gevşetti. Önünü görmeden eliyle etrafını yoklayıp Solara’nın dizini buldu.

“Teşekkür ederim, Lara.”

“Ben olduğumu nereden bildin?”

“Motor yağı kokuyorsun.”

“Balık kokmaktan iyidir,” dedi Doran gülümseyerek.

“Bana şarapları anlatın,” dedi Belle. Yorgunluktan heceleri birbirine karıştırmıştı ama sesi samimiydi; sanki

detaylar yoluyla dolaylı olarak gezegeni yaşamak ister gibiydi. “Şarap anlattıkları kadar leziz miydi?”

“Daha da lezizdi,” diye yalan söyledi Solara. Bir damla bile şarap içememişti hâlbuki.

“Birkaç şişe getirmek istiyorduk ama vakit olmadı,” dedi Kane. “Artık bir gün buraya geri dönmek için bir nedenimiz var.”

Cassia ona göz ucuyla baktı. Kane onun ne düşündüğüne dair bir işaret aradı ama gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu, zaten sonra hemen bakışlarını Belle’ye çevirdi.

Kane yapabileceği bir şey olmadığı için gitmeye karar verdi.

Geri geri koridora çıktı ve ortak odaya doğru ilerledi. Arkasından biri boğazını temizledi ve Kane arkasını dönünce Cassia’nın peşinden gelmiş olduğunu gördü. Cassia, eskiden paylaştıkları odanın kapısında durdu ve ona eliyle içeri gelmesini işaret etti.

Kane bu isteği ikiletmedi.

Birkaç saniye sonra Kane odaya girmiş ve kapıyı kapatmıştı. Cassia ona bakmıyor, Kane onun düşüncelerini yüzünden okuyamıyordu, bu nedenle ona alan tanımak için kapıda sabırla bekledi. Üzerine fazla giderek onu uzaklaştırmak istemiyordu.

Sonunda, “Düşünüyordum da,” diye söze başladı Cassia ve sonra o kör olasıca iletişim bileziği yine biplemeye başladı. Kane dişlerini sıktı. O şeyden nefret ediyordu. Bileziği atık kapısından dışarı göndermek, Jordan’a

da bir kez olsun kendi sorunlarını kendisinin halletmesini söylemek istiyordu.

“Seni yalnız bırakayım,” dedi.

“Hayır, kalabilirsin.”

Ama Kane kalmak istemiyordu. Jordan’a tahammül edemiyordu, ayrıca Cassia’nın ona, generaliyle rahatça konuşabilecek kadar güvendiğinden şüpheliydi. Cassia aramayı yanıtlarken Kane kapı koluna uzandı. Ama bir adamın genizden gelen sesiyle “Merhaba, sevgili Cassy,” dediğini duyunca kam dondu.

Odanın merkezinden onlara kötü kötü bakan üç boyutlu görüntü, Marius Durango’nun ta kendisine aitti. Kane görüntünün arkasına bakındı ama Jordan görünürde yoktu. Arka plandaki mobilyaları tanıımıyordu ama zengin, ahşap masalar ve pelüş sandalyeler Marius’un bir şekilde sarayına dönmüş olduğunu gösteriyordu.

Donakalan Cassia’nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Yüzünden *nasıl?* sorusu okunuyordu ama bu soruyu dudaklarından çıkaramıyordu.

“Evet, canım, sana zindanından çıkmanın bir yolunu bulacağımı söylemiştim ve ben sözümü tutarım.” Marius son heceyi havada bırakarak Cassia’ya verdiği diğer sözleri hatırlatıyordu: *Gözlerini söküp derinin her bir santimetresini kemiklerinden ayıracağım.* “Generalin sağ olsun beni bileziğine bağlama nezaketini gösterdi; ben onu şehrin su şebekesine zehir kapsülleri atmakla tehdit ettikten sonra.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Cassia.

“Kraliçemi evde, ait olduğu yerde istiyorum.”

“Neresiymiş orası? Aile mezarlığınız mı?”

Marius soğuk bir şekilde güldü. “Sanki sonsuza kadar senin yanında çürümeye razı olurmuşum gibi. Hayır, seni öldürdüğüm zaman cesedini çok daha uygun bir yere gömeceğim. Mesela çöp depolama sahasına.”

“Gerçekten de söylendiği kadar çekiciymişsin,” diye dalga geçti Kane. “Bir kız böyle bir teklife nasıl direnebilir ki?”

Marius konuşurken gözlerini Cassia’ya dikti. “Diremeyecek. Çünkü halkınızı hasta eden şeyin ne olduğunu biliyorum.” Gülümsediğinde dudakları jilet gibi ince bir çizgi hâlini alarak yüzüne korkunç bir ifade verdi. Ağzının olması gereken yerde sadece bir çizik bulunan bal mumu bir heykele benzemişti. “Babam nörolojik icatlarıyla nam salmıştı. Adı Dünya’daki Ari Zhang’e kadar gitti. Görünüşe göre mafya, ölmeden önce babamı harika bir proje için görevlendirmiş: Kitleleri boyunduruk altına almak üzere kullanılacak bir zehir bulmak.”

“Dur, tahmin edeyim,” diye araya girdi Cassia. “Mafya bu zehir karşılığında babana silah temin etmeyi kabul etmiş.”

“Kazan-kazan anlaşması,” diyen Marius’un gülümsemesi genişledi. “Babam en büyük icadını tamamladıktan sonra teslim etmiş ama kendisine de bundan bol miktarda saklamış. Babamın günlüğüyle birlikte bu zehri de laboratuvarı buldum. Görünüşe göre ürünü halkımızın üzerinde

kullanmadan önce uzun süreli etkilerini araştırmak istiyormuş, bu yüzden ekipmanını, zehri küçük dozlarda başka bir krallıkta uygulamak üzere kurmuş. Babamın denek olarak kimi kullandığını asla tahmin edemezsin.”

Kane yumruklarını bir sıkıyor, bir gevşetiyordu. Eğer o farazi dileklerinden birini şu anda kullanabilseydi, üç boyutlu bir görüntüyü boğabilmeyi dilerdi.

“Doğru bildiniz,” dedi Marius, güçlkle zapt edebildiği neşesiyle. “Güneydeki komşularımızı. Ve kraliçemin eve dönüp benimle yüzleşmeyi reddettiği her gün, bu ürünün ne kadar ölümcül olabileceğini test etmek için bilim adamlarıma tam yetki vereceğim.”

“Ama Eturia’dan çok uzaktayım,” diye karşı çıktı Cassia. “Oraya varmam haftalar sürer.”

“O hâlde hiç mola vermemeni tavsiye ederim, yoksa seni sadece cesetler karşılayacak. Geldiğin zaman, birliklerin için hiçbir saklanma yeri olmayan açık bir gemiyle bütün füzelerimi –etkisiz hâle getirilmiş olarak elbette– iade et. Aracı kendin sür ve yalnız gel. Peşinden gelen herkes ölecek.”

Bunu söyledikten sonra görüntüsü kayboldu.

Cassia bir küfür savurdu. “Nasıl kaçmış bu?”

“Bunu daha sonra düşünürüz,” diyen Kane, bağlantının kapandığından emin olduktan sonra Cassia’nın bandına işaret etti. “Generalini ara. Rüzgârın kuzeyden estiği günlerde gün içinde kimsenin evden çıkmaması gerektiği haberini yaysın. Bu hastalık her ne ise hava yoluyla bulaşıyor. Bu şekilde biraz zaman kazanırız.”

Cassia hızla harekete geçerken o, alt yatağın kenarına oturdu ve bu zor durumdan nasıl çıkacaklarına kafa patlattı. Marius'un blöf yapmadığını varsayarlarsa, elinde üç silahı vardı: suyu zehirleyebileceği maddeler, hastalıktan etkilenmeyen birlikler ve babasının sapkın bilimsel deneyi. Jordan'm adamları el konulan füze parçalarını bir araya getirebilir, bunları Marius'a karşı kullanmakla tehdit edebilirlerdi ama bu zaman alırdı ve nüfusun yarısı o zaman kadar ölmüş olurdu. Hastalığın tedavisini bir şekilde bulmaları gerekiyordu, yoksa Marius bu kozu nesiller boyu onlara karşı kullanırdı.

Kane, Fleece'in balık çiftliği işçilerine dağıttığı solunum cihazlarını hatırladı. Eğer o cihazlarından birini ele geçirirlerse Rose laboratuvarı aynısından üretebilir ve bunu bütün koloniye dağıtabilirdi.

Aklına bir fikir geldi.

Kane birden ayağa sıçrayınca kafasını üst yatağa çarptı. Kafatasını ovuşturduktan sonra tişörtüne ilişik iletişim bağlantısına dokundu. "Kaptan, senden bir şey isteyeceğim. Bağlantılarını kullan ve salgının görüldüğü en yakın gezegeni bul. Siz Belle'nin cihazını çıkarttırırken ben uzay mekiğiyle oraya gitmek istiyorum."

Bunca zamandır cevap tam gözlerinin önündeydi. Tedaviyi bulmak için tek yapması gereken, hastalığı kucaklamaktı.

* * *

Cassia birkaç saat sonra, Kane'in yanında, banyo aynasındaki görüntüsüne öfkeyle bakarken, "Bu şimdiye kadarki en geri zekâlıca fikrin," diye çıkıştı "Ve buna, şarjı var mı diye test etmek için nötron bataryasını yaladığın gün de dâhil."

Kane bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. Bataryanın şarjı *vardı*, alet bedenine bir elektrik dalgası gönderip kalbini durdurduğunda bunu anlamıştı. Neyse ki Cassia'nın eğitmenlerinden biri ona kalp masajı yapmayı öğretmişti.

"Hiç komik değil, seni aptal karın ağrısı!"

"Gülen kim?" diye soran Kane, aynaya bakarken başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. Depo olarak kullandıkları dolabın derinliklerinden çıkardığı eski siyah saç boyası şişesi beklediğinden daha çok işe yaramıştı. Şimdi bir de renkli lenslerini takarsa onu Fleece bir yana, kendi annesi bile tanıyamazdı. "Belki lenslere ihtiyacım yoktur," diye dalga geçti.

Cassia homurdanarak kolunu yumrukladı. Kane kolunu ovarken aynadaki görüntüsünü bir kez daha inceledi ve böyle iyi göründüğüne karar verdi.

"Beni dinle," diye üsteledi Cassia. "Bunu yapamazsın. Fazla tehlikeli."

Kane ona göz ucuyla baktı. "Kendini Marius'a teslim etmekten daha mı tehlikeli? Bu neyi çözecek? Seni öldürür ve babasının zehriyle bütün gezegenin kontrolünü ele geçirir. Bizim bir antikor bulmamız lazım. Başka çözüm yok."

Cassia ona kötü kötü bakıp iç geçirdi. Kane'in haklı olduğunu biliyor olmalıydı. "İyi, o zaman ben de seninle geliyorum."

Kane gülümsemesini sakladı. Her ne kadar bu talep keskin bir tonda yapılmış olsa da ilerleme kaydettiklerini gösteriyordu. "Bu artık bana güvendiğin anlamına mı geliyor?"

"Bunun altından tek başına kalkacağına mı? Hayatta güvenmiyorum."

"Onu kastetmedim."

"Konuyu değiştirme. Ben de geliyorum. İşte o kadar."

Kane onu ikna etmeye çalışmadı. Çünkü hem Cassia'nın fikrini değiştirmek yaz ortasında kar yağdırmaktan daha zordu hem de onun yardımına ihtiyacı vardı. Birinin uzay mekiğine pilotluk etmesi ve o, solunum cihazını Fleece'ten kapıp kaçtıktan sonra onu alması gerekecekti. Ama bunları Cassia'ya söyleyemezdi. Eğer bu "geri zekâlıca fikrin" tamamen kendisinin katılmasına bağlı olduğunu bilse onunla gelemeyebilirdi.

"Bir şartla gelmene izin veririm," dedi Kane, işaret parmağını Cassia'nın burnunun önünde sallayarak. "Söz vereceksin..."

Cassia o parmağı yakalayıp geriye doğru bükerek Kane'e diz çöktürüp sözünü kesti. Bu, Cassia'nın çocukken, Kane parmağını onun yüzüne sallamaması gerektiğini öğrenmeden önce defalarca uyguladığı bir numaraydı.

"Sen bana hiçbir şey için *izin vermezsin*," diyen Cassia onu bırakıp çıkışa doğru yürüdü. "Seni uzay mekiğinde bekleyeceğim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cassia işlerin bu noktaya geldiğine inanamıyordu. “Aptallık var, aptallık var,” dedi Kane’e. Kane uzay mekiğini, Cassia’nın ismini bile aklında tutamadığı kadar yeni olan bir yerleşim yerinin eteklerine indiriyordu. “Biz ise aptallığın bile üç kademe altındayız. Buranın adı neydi?”

“Batavion. Burada yakıt cevheri madenleri var,” diyen Kane motoru durdurup koltuğunun altından bir branda çıkardı. “Ve daha iyi bir fikrin varsa, dinliyorum.”

B planı yoktu. Bunu ikisi de biliyordu. Batavion bulabildikleri, salgının devam ettiği tek yerdi. Yani bir solunum cihazı ele geçirmenin tek yolu bu yerleşim yerine girmekti. Uzay mekiğini brandayla örten Kane’e yardım ederken onun akılsız planının detaylarını aklından geçirdi ve planda

bariz olanların dışında bir boşluk bırakmadıklarından emin olmaya çalıştı.

Hastalık belirtileri Batavion'daki maden işçilerinde yeni görülmeye başlamıştı. Olayların her zamanki seyrinden pay biçilecek olursa işçiler gittikçe kötüleşecek ve yaklaşık bir hafta sonra ortadan kaybolacaklardı. Yani Kane'in onların arasına girmesi ve kalıcı bir tedavisinin olup olmadığı meçhul, laboratuvar ortamında üretilmiş ve potansiyel olarak ölümcül bir hastalığa yakalanması için bol bol zaman vardı. Cassia'nın ise bu arada muhtemelen randevu evlerinin dışında hayatında hiç kadın görmemiş, toplumdan dışlanmış kişiler ve mahkûmlarla dolu bir kasabada gizlenmesi gerekecekti. Sonra, Kravat Fleece'in gerçekten de yanında tedaviyle birlikte geldiği varsayılırsa Kane bir solunum cihazını ele geçirecek ve hastalıktan güçsüzleşen hâliyle galaksideki en meşhur katilden koşarak kaçacaktı. Cassia onu uzay mekiğiyle alacak ve birlikte ağır silahlarla donatılmış bir gemiden kaçıp uzay boşluğunda bir yerlerde Renny ile buluşacaklardı.

Nerede sorun çıkabilirdi ki?

“İzleme cihazını getirdin mi?” diye sordu Kane. “Ve yapıştıracıyı?”

Cassia bunları cebinden çıkardı ve bezelye boyutundaki aleti yerinden oynamaması için sıkıştırabileceği doğru yeri bulmak üzere Kane'in vücudunu inceledi. *Göbek deliği*, diye karar verdi. “Tişörtünü kaldır.”

Kane kıkırdadı ama gemiden ayrıldıklarından beri ilk defa kendine olan güveninin bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyordu. Bakışlarına ördüğü duvardan belli oluyordu. “Sen güzel bir görsel ziyafet çekedur, ettiğimiz kavgayla ilgili konuşmayacak mıyız? Yoksa konudan kaçmaya devam mı edeceğiz?”

Cassia bu konuyu açmasını beklemiyordu. İzleme cihazını parmakları arasında yuvarlarken Kane’in botlarına baktı. “Bence bunu saklamak için en iyi yer, karnın. Biri görse de *piercing* olduğunu düşünür.”

“Kaçmaya devam ediyoruz.”

Kane tişörtünü göğsünün ortasına kadar kaldırıncı Cassia küçük dilini yuttu. Kane’in göbeğini çevreleyen, bir zamanlar altın rengi olan kıvrıkcık tüyler şimdi kapkaraydı ve onu nedense olduğundan büyük gösteriyordu. Cassia vücut tüylerini de boyadığını fark etmemişti ve bunu sevip sevmediğinden emin olamadı. Nabız atışlarına bakılırsa sevmişti çünkü onun önünde eğilip göbek deliğine bir parça yapıştırıcı sıkarken nabızı artık yeni bir ritimle atıyordu.

Cassia izleme cihazını yerleştirip sabit tutarken dizlerinin altında hissettiği sert toprak ona diz çökmekte olduğunu hatırlattı, hiçbir erkeğin önünde diz çökmeyeceğine yemin etmişti oysaki. Ağırlığını ayaklarının üzerine vermeye yeltendi ama sonra kendini rahat bırakarak ilk pozisyonuna döndü. Kane, sayılmazdı. O asla Cassia’yı küçültmeye veya aşağılamaya çalışmazdı.

O anda, isyancı baskının olduğu geceden beri aklını kurcalayan sorunun cevabım da gördü. Kanıtlar hangi yöne işaret ederse etsin, Kane ona mühim olan hiçbir açıdan ihanet etmemişti. Bunu ona yapmazdı. Bu yüzden yapıştırıcı kuruyana kadar dizlerinin üzerinde kaldı ve cihaza birkaç kez hafifçe vurduktan sonra ayağa kalktı.

“İletişim bağlantın nerede?” diye sordu.

Kane cebine hafifçe vurdu. “Ama sessizde, yani...”

“Seni arayamayacağım,” diye bitirdi Cassia. “Senden haber almayı bekleyeceğim.”

“Dikkatli ol da...”

“Kimseye görünmeyeceğim.”

“Ve sakın...”

“Uzay mekiğinden uzaklaşmayacağım. Biliyorum.”

Kane ellerini kalçalarına götürdü ve onu baştan aşağı süzdü. Kızsa mı sevinse mi bilemiyormuş gibi kaşlarını indirip gülümsedi. “Madem aklımı okuyabiliyorsun, şimdi ne diyeceğimi söyle bakalım.”

“Bakayım,” dedi Cassia ve parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Dikkatli olmamı, tabancamı hep yanımda taşımamı, yabancılarla konuşmamamı, bol bol sebze yememi ve yatmadan önce dua etmemi istiyorsun.” Kane’in duruşunu taklit etti. “Hepsini saydım mı?”

“Ve Renny’ye...”

“Burada gerçekten ne yaptığımızı söylemeyeceğim. Yoksa ikimizin de derisini yüzer.”

Kane abartılı bir yavaşlıkla başını sallayıp ona baktı. Sonra bakışlarındaki duvar yeniden belirdi. “Bir de şunu bilmeni istiyorum ki...”

“Bana karşı casusluk yapmadın,” dedi Cassia, başını eğerek. “Sadece anneni korumaya çalıştığını biliyorum. Keşke arkamdan iş çevireceğine bana söyleseydin ama bunu tartışmanın zamanı değil, o yüzden bu konudan kaçmaya devam edelim.”

“İyi miyiz yani?”

“Fleece bizi öldürene kadar iyiyiz, sanırım.”

“Peki, dikkatli ol,” dedi Kane.

“Sen de.”

Sonra Cassia onun uzaklaşmasını izledi ve ayakları onun peşinden koşmak için seğirirken kendisine B planı diye bir şey olmadığını hatırlattı.

* * *

Şaşırtıcı bir şekilde, cevher mağaralarının dışındaki madden kampına yerleşmesi Kane’in (ya da kendini tanıttığı şekliyle *Jude*’un) bir gününü bile almadı. Yatakhaneye girip ona bu işi kuzeninin karısının en yakın arkadaşının erkek kardeşinin bulduğunu –herhangi bir isim hatırlamak zorunda kalmamak için kasıtlı olarak karışık bir tamlama kullanmıştı– söylediğinde hikâyesini kimse sorgulamadı. İşçiler, ustabaşı bile, tek kelime söylemedi. Sadece isli parmaklarıyla odanın ortasındaki boş yataklara işaret edip sohbetlerine ve zar oyunlarına geri döndüler.

Kane ranzanın üst katında bir elini başının altına koyup uzanırken madencilerin sağlık durumunu gözlemlemek için dikkat çekmeden etrafa bakındı. Çoğu yorgun görünüyordu ama on saatlik bir vardiyanın ardından herkes öyle görünürdü. Asıl ipucu, titreyen ellerinde ve alımlarında parlayan terlerde gizliydi. Kane'in tahminine göre ortam sıcaklığı yirmi bir-yirmi iki derece dolaylarında, gayet normal düzeydeydi. Hastalığın hava yoluyla bulaştığını bildiği için alışılmadık bir koku varsa tespit etmek amacıyla burnundan nefes aldı. Kokusunu alabildiği tek şey, duş almaya ihtiyacı olan işçilerdi.

Bir süre sonra gözlerini kapattı ve uykuya dalarken, uyandığında hasta olmayı dilemesinin ne kadar acayip olduğunu düşündü.

* * *

Ertesi sabah odanın alarmıyla uyandı. Esnerken, pencereden sızan günün ilk ışıkları karşısında gözlerini kırıştırdı. Havanın dün geceye kıyasla daha tatlı koktuğunu hemen fark etti; hasat fuarındaki şekerli bademlerin güzel kokusuna benzer bir kokuydu bu. Kendisini hastalık belirtileri için kontrol etti ama olsa olsa kendisini düne göre daha iyi hissediyordu. Zihni zinde ve berrak; yataktan aşağı atlarken kasları enerji doluydu. Ortak banyoya canlı adımlarla, sıçrayarak gitti; yeterince isterse aym üzerinden atlayabilirmiş gibi hissediyordu.

Ve böyle hisseden tek kişi o değildi.

Etrafındaki herkes neşeyle sohbet ediyor, gülüyor, titremeyen güçlü elleriyle birbirine çak yapıyordu. Alınları kuru, gözleri parlaktı. Ortamda, bir iş gününün başlangıcından ziyade bir parti havası vardı ve daha önce Kane’i görmezden gelen madenciler şimdi saçlarını karıştırıyor, hoş geldin dercesine sırtına şaplak indiriyorlardı.

Hastalık buysa, pek güzeldi.

Protein bisküvileriyle kahvaltı ettikten sonra bütün günü cevher parçalarını mağaradan dışarıdaki paletlere taşıyarak geçirdi; paletler burada bir hava taşıtı tarafından kaldırılıyor ve yaklaşık bir kilometre uzaktaki rafineriye götürülüyordu. Vardiyasının sonuna geldiğinde ayaklarını sürümeye başlamıştı ama yatakhaneye dönüp elini yüzünü yıkadıktan sonra bedenine yeniden enerji doldu ve bu enerjiyle bütün gece diğer adamlarla kart oyunları oynayıp bilek güreşi yaptı.

Ertesi sabah kendisini daha da güçlü hissediyordu. Öyle dinçti ki alarm çalmadan uyandı ve gizlice dışarı çıkıp Cassia’ya haber vermeye karar verdi. Yataktan güvenli bir mesafe uzaklaşınca iletişim butonunu cebinden çıkarıp dudaklarına götürdü.

“Cassy? Uyanık mısın?”

Cassia homurdanarak cevap verdi: “Daha lanet olası gün bile doğmadı.”

“Biliyorum! Harika değil mi?” Yüzünü doğuya dönüp gökyüzünün altın ve kırmızı renklerle uyanışını izledi. “En son ne zaman güneşin doğuşunu izledin?”

“Bilmiyorum ama yeterince uzun zaman olmadı.”

“Dışarı çık. Muhteşem bir şey!”

“Sabahları genelde huysuz olan biri için fazla enerjiksın.”

Kane gülümsedi çünkü bu doğrudu. “Gece sadece iki saat uyudum ve kendimi harika hissediyorum. Bu adamlar neden şikâyet ediyorlardı, bilemiyorum. Burada salgın falan yok.”

“Emin misin? Raporlara göre...”

“İlk başta yorgun görünüyorlardı belki ama artık öyle değiller.”

“Kane, bu da hastalığın bir parçası,” diyen Cassia’nın sesi endişeli bir ton aldı. “İnsanlar kendilerini önce iyi hissedip sonra kötüleşiyorlar, unuttun mu?”

Kane onu ikna etmek, Cassia’nın da kendisi gibi mutlu olmasını sağlamak istiyordu. “Ben gayet iyiyim, yemin ederim. Sadece birkaç gün daha dikkat çekme, sonra istediğimizi alacağız.” Kane’i ele geçiren umursamazlık hissi bütün uzuvlarını hafifletti. Gülmeye başladı çünkü her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Halklarını iyileştireceklerdi, Cassia onu affedecekti ve beraber mutlu olacaklardı. Kane’in zihninde gelecekleri belliydi. “Seni seviyorum, Cassy.” Gözlerinin önüne Cassia’nın yüzündeki şaşkın ifade geldi ve yine, bu sefer iki kat şiddetle güldü. “Seni çok seviyorum.”

Cassia cevap vermedi ama sorun değildi. Cassia da onu seviyordu.

“Yakında konuşuruz,” deyip bağlantıyı sonlandırdı.

* * *

Ertesi gün doğumunda Kane, sözlerini yutmakla meşguldü.

Söz gelimi, elbette. Çünkü herhangi bir şeyi yutma fikri –sözleri bile olsa– sendeleyerek tuvalete gitmesine, içi dışına çıkana kadar kusmasına neden oluyordu. Sonra tekrar kusuyordu. Artık içinde hiçbir şey kalmayınca, yüzündeki bütün gözenekler açılıp ter sızdırırken başını klozetin kenarına dayadı. Teninin sıcak mı soğuk mu olduğunu anlayamıyordu ama ateşi varmış gibi titriyor ve her yeri ağrıyordu.

Bunu kendisine gerçekten bile isteye mi yapmıştı?

Ağzını çalkalamak üzere lavaboya doğru süründükten sonra yatağına dönecek gücü kendinde zar zor bulabildi. Alt yatak boştu, bu nedenle kendi yatağına çıkmaktansa oraya çöktü. Bir gecede bütün kasları erimiş gibiydi. Vücudundan kaybettiği sıvıyı telafi etmesi gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey içmek istemiyordu. Ayrıca yeniden kusması gerekirse tuvalete kadar gidebileceğinden emin değildi.

Alarm çaldı ve ses beyinde ateşten bir bıçak gibi kesik atarken yüzünü buruşturup kafasını elleri arasına aldı. Midelerini boşaltmak için tuvalete koşanlar dışında kimsenin ayağı yere değmedi.

Yakınlardaki bir ustabaşı, hareketsiz yattığı yatağından, “Yataktan çıkın, işçiler,” diye geveledi.

Kane neden olduğunu bilmiyordu ama bu komut onda bir öfke patlamasına neden oldu. Cevap vermek için nefes

aldığında, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Sen çık yataktan, pislik!”

“Kapa çeneni!” diye geldi cevap. “Yoksa yumruğumu yersin, küçük asalak!”

Ama ikisi de kıpırdamadı. Dövüşemeyecek kadar güçsüzlerdi.

Bu, günlerce devam etti.

Öfke nöbetleri devam etti. Kimse uyuyamıyordu. Kane’in boğazından geçirdiği her şey, geri çıkıyordu. Artık çiş de yapmıyordu çünkü vücudunda hiç su kalmamıştı. Yardım için Cassia’yı aramak istiyordu ama konuşmak için kimsenin olmadığı bir yer bulmak şöyle dursun, cebine uzanacak dermanı yoktu. Hissettiği ağrılar ve yorgunluk korkunçtu ama onu boğmak için üst yataktan inen bir yastık gibi yavaş yavaş üzerine yerleşen çaresizliğin yarısı kadar bile ezici değildi.

Ve gerçekten boğuluyordu.

Ruhunun derinliklerinde hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordu. Asla girmeyecekti.

Cassia onu asla affetmeyecekti. Onunla bir hayat kurmak istemiyordu ve onu kesinlikle sevmiyordu. Onu her öptüğünde muhtemelen başka birini, belki de General Jordan’ı düşünmüştü. Asıl istediği kişi, oydu.

Kane’in gözleri yandı ama gözyaşları gelmedi. Göğsü ve midesi kuru kuru öğürmekten ağrıyordu. Her yeri, başındaki saçlar bile acıyordu. Öyle bir an gelecekti ki sadece ölmeyi dileyecekti. Yeter ki acısı son bulsundu.

Sonra bir gece yatakhane, düz siyah bir üniforma ve bütün yüzünü kaplayan bir maske giyen bir adam beliriverdi. Uzun boylu, iri bir adamdı. Boğazında pembe bir yara izi vardı.

Kane'in morali yerine geldi. Kravat Fleece tedaviyle gelmişti.

"Beyler," dedi Fleece, maskesi yüzünden boğuk çıkan, monoton bir sesle. "Çok acı çektiğinizi biliyorum. Ben sizi iyileştirmek için buradayım. Ve size, kuralların olmadığı bir gezegende, en çılgın fantezilerinizin bile ötesinde bir hayat sunmak için. Bu gezegenin adı, Adel Vice. Benimle oraya gelerseniz, bir günlük çalışmayla istediğiniz her şeyi satın alabileceksiniz." Adam bir papaz gibi ellerini, tavandaki havalandırmalara doğru kaldırdı. "Bu da dâhil."

Kane yukarı baktı.

Hiçbir şey görmedi ama hafif bir tıslama duydu ve tanıdık bir şekerli badem kokusu aldı. Koku şimdi daha güçlüydü, o kadar güçlüydü ki dilinin üzerinde bir tabaka oluştuyordu. Ciğerlerine hava doldurdu ve bedenine ani bir mutluluk dalgası hücum etti. Acı gitmiş, yerine tanımlanamayacak kadar yoğun bir zevk hissi gelmişti. Hiçbir şey –hiçbir kız veya içki– ona kendini bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu coşku onu neredeyse felç edecekti. Elinden bir tek başını geri atıp kendisini bu dalgaya teslim etmek geliyordu.

Ama sonra çarpma hissi geldi; bir ağacın tepesinden yere düşmüş gibi hızlı ve şiddetliydi. Panikle çığlık attı. İçi boşalmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Çaresizlik içinde

hasta falan olmadığını anladı, en azından bulaşıcı bir hastalık değildi bu. Kane hasta değildi, annesi de değildi. Sadece bağımlılardı.

Ve bu, Kane'in umurunda bile değildi.

Bir nefes daha çekmek için bedenindeki tüm hücreleri verirdi.

"Bu sadece tadımlıktı," dedi Fleece. "Gemimde daha fazlası var –bu tatlı havadan tanklarca var– bir daha kendinizi hiç hasta hissetmeyeceksiniz." Kane'in kurtuluş olarak gördüğü bir solunum cihazını havaya kaldırdı. "Benimle gelen herkes bunu bedavaya alabilir. Tek yapmanız gereken, kapıda sıraya girmek."

* * *

Cassia uzay mekiğinin içinde öne eğildi ve ön camın teleskobik panelinden Fleece'in gemisine baktı. Gemi, Kane'in çalıştığı mağaranın ağzına park edilmişti. Veya eskiden çalıştığı. Çünkü Kane günlerdir yatakhanesinden çıkmamıştı. Kimse çıkmamıştı.

Görüşmeleri sırasında Kane'in ne söylediği umurunda değildi. Ters giden bir şeyler vardı. Neredeyse manik düzeyde mutlu gibi davranmıştı ve bu doğal değildi. İlamaşkı da doğal değildi. Ettikleri kavgadan sonra gardını almıştı ve böyle bir şeyi ilk o söylemezdi. Bu nedenle Fleece'in gelişini Kane'den haber almayı beklemek yerine uzay mekiğini Kane'in kampının üzerindeki tepeye götürmüştü ve o zamandan beri de gözetliyordu.

Artık hazırды.

Yataktan çıkıp arka kapısının hızla açıldığını, ardından insanların tek sıra hâlinde karanlığa çıkmaya başladıklarını gördü. Fleece'in enerji dolu adımlarından, başı çekenin o olduğunu anlamıştı. Diğerleri peşinden sendeleyerek geliyor, yürürken ellerini ağızlarına götürüyorlardı. Bu, iyiye işaretti. Adamlar onları tedavi edecek solunum cihazlarını almış demektir.

Görüntüyü yaklaştırmak için panele dokunan Cassia, uzay mekiğinin motorunu çalıştırırken gözleriyle Kane'i aradı. Onu, solunum cihazını ağzına götürmüş vaziyette görünce kalp atışları hızlandı. Sıranın en sonundaki Kane, arkasına bakma zahmetine bile girmeden adamları rahatça Origin'in binış rampasına doğru yönlendiren Fleece'ten güvenli bir uzaklıktaydı.

Cassia direksiyonu kavrayıp yerden kalktı. Gemiye doğru inişe geçerken Kane'i gözlerinin önünden ayırmıyordu. Fleece'in yük ambarı içinde gözden kaybolduğunu fark ettiğinde içine umut doldu. Fleece rampanın girişinde nöbette olmadığı için Kane'in gittiğini fark etmeyebilirdi. Cassia'nın parmakları gergin bir enerjiyle titredi.

Artık çok yakınız.

Üç aydan gelen ışık altında gerekli manevraları yaparak uzay mekiğini konumlandırdı. Geminin yakınındaki bir cevher toplama bidonunun arkasına iniş yaptı. Birkaç madenci ona doğru baktı ama bir şey söylemeden ağır ağır yürümeye devam etti. Kane rampaya ulaşmadan hemen önce

kafasını çevirdi ve Cassia ile göz göze geldi. Cassia ona eliyle yanına gelmesini işaret ederken yolcu kapısını açtı. Kane hızlı davranırsa bu işin altından kalkabilirlerdi.

Ama Kane hareket etmedi. Öylece ona bakarak olduğu yerde kaldı.

“Haydi!” diye bağırdı Cassia, çılgın gibi kapıyı gösterek. “Acele et!”

Kane solunum cihazından bir nefes alıp uzay mekiğine doğru eğildi. Ama tam Cassia’ya doğru gelecekken başını çevirdi ve ayaklarını yanlış yöne doğru harekete geçirip metal rampadan inmek yerine rampayı çıktı. Kane gemiye girerken Cassia onu hayretle izledi.

Ne yapıyordu böyle?

Cassia’nın nabızı hızlı atmaya başladı. Kane’in dışarı çıkmasını bekledi ama o çıkmadı. Rampa geminin içine doğru çekildi ve Cassia eğilerek yüz ambarının içine baktı. Kane’in son anda kapıdan atlamayı planlamış olabileceğini düşünüyordu. Ama bu da olmadı. Kapı tamamen kapandı ve Origin pervanelerini çalıştırdı.

Uçuşan toz ve çakıl taşları uzay mekiğinin gövdesine yağarken Cassia yolcu kapasını kapattı. *Origin* kalkış yaptı. Cassia da geminin kör noktasında kalmaya özen göstererek aynısını yaptı. Kane’in içeri girmesinin bir sebebi olmalıydı. Belki de solunum cihazı boştu ve bir başka cihaza ihtiyacı vardı. Veya belki Fleece, gemiye binmesini sağlamak için onu tehdit etmişti. Kane iletişim bağlantısını sessize almış olmasaydı bunu ona sorabilirdi ama her şekilde Kane

en kısa zamanda atık kapısından kaçacaktı ve Cassia onu yakalamak üzere dışarıda bekliyor olacaktı.

Yörüngelerindeki ilk aya ulaşana dek Cassia onları takip etti. Sonra gemi pervanelerini açtı ve atmosferin ötesine uçtu. Cassia gaz butonunu yumrukladı ama tam hız gidiyor olsa bile uzay mekiği, bu boyutlardaki bir gemiye rakip olamazdı. Geçen her dakikayla birlikte aralarındaki mesafe iki katına çıkıyordu.

Teleskobik panel yoluyla Origin'in atık kapısını izlerken tetikteydi; Kane'in belirmesini bekliyordu. Kafasının içinde bir ses, ona bunun bir işe yaramayacağını fısıldıyordu ama o, bu sesi susturdu. Kane ne yaptığını biliyordu.

"Haydi," diye fısıldadı. "Neredesin?"

Origin arayı gittikçe açıyordu. Teleskobik panelde bir hata mesajı belirlediğinde Cassia'nın göğsünde bir panik dalgası yükseldi: HEDEF MENZİL İÇİNDE DEĞİL. Artık gemi çok uzakta olduğundan Kane kendini dışarı atsa da Cassia ona ulaşmadan ölecekti. Tabii Kane'in böyle bir planı olduğu varsayılırsa. Cassia artık bundan emin değildi.

Boğazına bir yumru oturdu ve gözleri dolmaya başladı ama pes etmeyi reddetti. Gemi uzakta bir toplu iğne başı kadar küçülene ve sonunda yakıt izi bile görünmez olana kadar takibi sürdürdü. O zaman geldiğinde bile gazı kesip karanlık uzay boşluğunda süzölmeye devam etti. Gemi yeniden görünürse diye beş dakika boyunca ön camdan dışarıyı izledi.

Artık başka çaresi kalmayınca kendisine yalan söylemeyi bıraktı.

Kane gitmişti.

Omuzları çökerken gösterge tablosundaki ışıklar bulanıklaşıp birbirine karıştı. Uyuşmuş vaziyette, elini kontrol panelinde gezdirip telsiz düğmesini buldu.

“Kaptan,” deyip boğazındaki yumruyu temizledi. “Uzay mekiğindeyim ve nerede olduğumu bilmiyorum. Yerimi tespit edip beni alır mısın? Başım dertte. Onu...” Kaybettim. Sözünü bitiremeden gözyaşlarına boğuldu. “Renny, çok kötüyüm,” dedi kısık bir sesle. “Lütfen gel, beni al.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yolculukları sırasında Kane, Kravat Fleece'i başka bir gözle görmeye başladı.

Cellat kurtarıcıya, işkenceci huzur bekçisine dönüşmüştü. Kane onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu çünkü Fleece parmaklarını çıtlatarak ona acı verebiliyor, ardından tatlı bir mutluluk nefesiyle acıyı alıp götürebiliyordu.

Kane ve diğerleri yük ambarındaki pahalı, kafesli odalarında günlerini battaniye yığınları üzerinde uyuyarak ve Fleece'in yukarıdan gelen ayak seslerini dinleyerek geçiriyorlardı. Adımları ağırlaşarak düzensizleştiğinde merdivenlerden inmeye hazırlandığını anlıyorlardı. Sonra, zil sesini duyunca salyalar akıtmaya başlayan köpekler gibi korku ve umut dolu bir ifadeyle gözlerini tavana çeviriyorlardı.

Fleece onların kurtarıcısı, koruyucu melekleriydi. Ulaşmadıkları bir yerde duvara monte edilmiş hava tankları işe tapmaklarıydı.

Fleece, onların pagan tanrıları olarak oynadığı rolden hoşnut görünüyordu. Onları her gün, canının istediği gibi cezalandırıp yüceltiyor; sürüye tek bir hareketiyle, odaya tatlı hava dolduracak şaltire elini bir uzatmasıyla diz çöktürüyordu.

Ama her zaman bu kadar merhametli olmuyordu.

Bazen sadece canı istediği için onlarla alay ediyor; elini şaltire uzatıp geri çekiyor, sonra da onlar ısırap içinde parmaklıkları sarsarken arkasını dönüp gidiyordu. Bu güç oyunları nadiren yapılsa da Fleece ve mürettebatı yarattıkları bu cehennem çukurunu ziyaret ettiklerinde adamların başlarını yere eğmelerine yetiyordu.

Kane titredi ve dizlerini göğsüne çekti. Son rahatlama nefesini ne zaman aldığını hatırlamıyordu ama elleri titriyor, midesi bulanıyordu. Yerde ileri geri sallanırken zihni, geride bıraktığı insanlara ait görüntüleri canlandırarak acısını daha da güçlendiriyordu. Çoğunlukla bulanık da olsa Cassia'nın yüzünü görüyordu. Görüntüsü yıldırım gibi belirlip kayboluyor; Kane gözlerinin tam rengini hatırlamakta zorlanıyordu. Onu –ve diğerlerini– özlemesi gerektiğini biliyordu ama duyguları uzak ve bulanıktı. Onları artık umursamadığından değildi. Sadece artık onlar için endişelenecek kapasiteye sahip değildi.

Tık-tık-tık-tık.

Kane nefesini tutup tavana doğru kulak kabarttı. Dizleri üzerinde doğruldu ve Fleece onları bugün beslemeye karar verirse ciğerlerini dolduran ilk kişi olabilmek için dört ayak üzerinde kafesin ön kısmına doğru süründü. Diğer adamlar da aynı şeyi yaptı ve birkaçı onları omuzlarıyla kenara itmeye çalıştı. Ama Kane diğerlerinden daha genç ve güçlüydü ve bunu onlara yumruklarıyla hatırlattı.

Yerini koruyarak diz çöktü ve gövdesini demirlere yaslayıp merdivenlerden inen Fleece'in çizmelerini görebilmek için boynunu uzattı. Bu çizmeleri nerede olsa tanırdı. Bunları rüyalarında bile görüyordu. Dize kadar uzun, cilasız, yıpranmış, siyah deri çizmelerinin sol eşinin arka kısmında boylu boyunca uzanan derin bir sıyrık vardı. Kane, eskimiş çizme uçları gelip kafesin önünde durana dek gözlerini ayırmadı, sonra bakışlarını Fleece'in yüzüne çevirdi.

Fleece, "Beyler," diyerek onları her zamanki gibi selamladı. Yüzünün tamamını örten gaz maskesi yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. "Size iyi haberlerim var."

Kane'in umurunda değildi. Fleece'in susmasını ve şalteri indirmesini istiyordu. Ama kirpiklerinin arasından baktı ve onun söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Çok az kaldı," diye devam etti Fleece. "Yarın Adel Vice'ta, yeni evinizde olacaksınız." Kollarını iki yana açtı. "Kimler çok heyecanlı?"

Odadaki herkes, aynı şeyi istiyordu ve istediklerini almanın en iyi yolunu da hepsi biliyorlardı. Hep birlikte teza-hürat yapıp ıslıklar çaldılar.

“Harika,” dedi Fleece, ellerini çırparak. “Ama oraya varmadan önce Adel Vice’ta işlerin nasıl yürüdüğünü anlamamız lazım. Orası bir oyun gezegeni –özel bir tatil yeri– ve sizin işiniz, misafirlerimizin kendilerini özel hissetmelerini sağlamak. Bazılarınız bunu mutfaklarda veya arıtma tesislerinde yapacaksınız. Bazılarınız kumarhanelerde çalışacaksınız veya turlara rehberlik edeceksiniz. Ama rolünüz ne olursa olsun, hepiniz tek bir kurala uyacaksınız: Misafirlerin sizden istediği her şeye *evet* diyeceksiniz. Cevabınız her zaman evet olacak. Asla hayır olmayacak. Anlıyorsunuzunuz?”

Kane kafasını deli gibi salladı. Şalteri indir. Lütfen şalteri indir.

“Bakalım, iyi dinlemiş misiniz,” diyen Fleece kulağına dokundu. “Bir misafir havuza kokteyl getirmenizi isterse, ne diyeceksiniz?”

“Evet!” dedi adamlar hep bir ağızdan.

“Bir misafir omuzlarına güneş kremi sürmenizi isterse ne diyeceksiniz?”

“Evet!”

“Bir misafir dans etmenizi isterse ne diyeceksiniz?”

“Evet!”

“Bir misafir geceyi onunla geçirmenizi isterse ne diyeceksiniz?”

“Evet!”

“İşte böyle,” diye mırıldandı Fleece ama tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Ellerini arkasında birleştirdi ve kafesin

önünde volta atmaya başladı. Durduğunda, tam Kane'in önündeydi. Göz göze geldiler. Fleece, Kane'i diğerlerinden ayrı olarak test etmek istercesine bakışlarını ona odakladı. "Bir misafir yanındaki adamlardan biriyle dövüşmeni isterse ve sana adam ölene kadar dövüşü bırakmamanı söylerse, ne diyeceksin?"

Kane tereddüt etmedi. "Evet!"

Bin kere, evet. Şu lanet şalteri indir, yeter!

Fleece gülümsedi. Bu kez memnun olmuştu. Kane bunu, duvara monte edilmiş hava tankına doğru ilerleyen Fleece'in uzun adımlarından anlamıştı. Kafesteki herkes rahat bir nefes aldı. Elli adam sessizce havanın salıverilmesi için dua ediyordu.

Ve Fleece şalteri indirdi.

Kane o kadar mutluydu ki ağlayabilirdi. Zincirdeki bir açıklıktan burnunu çıkardı ve o tanıdık, ona her şeyin yoluna gireceğini vadeden aromayı koklayana kadar hevesle nefes üstüne nefes çekti. Her şey yoluna girmişti. Sanki bedeninden binlerce güneş ışını çıkmaya çalışıyordu. Bir zevk örtüsü her yerini sarıp sarmaladı ve parmaklarından başlayıp bedeninin her santimine elektrik verdi. Saçlarının bile havaya kalktığını hissediyordu. Dudakları birbirinden ayrıldı ve başını geriye atıp kendini üst üste gelen zevk dalgalarına teslim etti. Sonra dalgalar gelgit gibi yavaşça çekilmeye başladı. Gittikçe uzaklaştılar ve sonunda hiçbir şey kalmadı.

Bittiğinde Kane kendini bir kez daha yerde buldu.

Bir sonraki sefere kadar saatleri saymaya devam etti.

Adel Vice, yapım aşamasındaki bir cennetti.

Gezegenin büyük bir bölümü hâlâ sıradan gezegen gibi boş topraklar ve denizden ibaretti. Ama üzerinde yapıların geliştirildiği bölümler, capcanlı tropikal yeşilliklerle ve galaksideki en ipeksi ithal kumlardan meydana gelen kristal sahillerle süslenmişti. Deniz kıyısını bir tatil tesisi kucaklıyor; her odanın çarpıcı bir manzaraya sahip olabilmesi için tesis, ince bir kıvrım hâlinde kıyı boyunca uzanıyordu. Sütlerin arkasında çeşitli restoranların, gece kulüplerinin, kumarhanelerin ve VICE DENS olarak belirlenmiş birkaç binanın yapımı devam ediyordu. İşçiler gelecek hafta gerçekleşecek çok gizli büyük açılışa yönelik hazırlıkları zamanında bitirmek için koştururken havayı çivi tabanalarının sesi dolduruyor, bu sese sıva ve ıslak boya kokularını karışıyordu. Söylenene göre, anlamsız derecede zengin olup ahlaksızlıklarıyla ün salmış olan ilk misafir grubuna özel davetiyeler verilmişti.

Neyse ne.

Kane günlük solunum cihazı payını aldığı sürece her şey yolundaydı.

Buraya geleli sadece üç gün olmuştu ama rutini öğrenmişti. Zaten zor da değildi. Buranın kontrolü Zhang mafyasındaydı. Büyük patron, Ari Zhang idi ama onu hiç gören olmamıştı. İşlerle ilgilenmeleri için Dünya'dan yönetici getirmişti. Bu adamlar kendilerini beyaz giyen işçilerden

ayırmak için kırmızı gömlekler giyiyorlardı. Kane kendisine söylenenleri yaptığı sürece her sabah kahvaltıda solunum cihazını doldurma hakkı kazanıyordu. Sabah takviyeleri ona arzu ettiği o zevki yaşatmıyordu ama onu günü atlatacak kadar güçlü tutuyordu. Bunu hak etmek için tüm hafta çalışması gerekiyordu.

Kırmızı gömlekliilere itaat et. Nefes al. Tekrar et. Basitti.

İlk birkaç günü temel oryantasyon eğitimiyle geçti. Şu anda Kane ve yeni gelen diğerleri idari binanın dışında toplanmış, iş dağılımlarını bekliyorlardı. İdari binanın arkasında düzgün sıralar hâlinde dizilmiş yaklaşık bir düzine, kare yatakhane binasına baktı ve hangisinin kendisine ait olacağını merak etti. Söylentilere göre işçiler işlerine göre gruplara ayrılıyor, Batavion'daki madenci kampına benzer kışlalarda birlikte uyuyorlardı.

Grubun ön tarafındaki bir kırmızı gömlekli, “Pekâlâ, dinleyin!” diye bağırdı. “İsminizi söylediğimde, ilgili konut numarasına gidip rapor verin. Gözetmeniniz sizinle orada buluşacak ve size işinizin ne olduğunu gösterecek. İş değişikliği isteme zahmetine girmeyin çünkü burada işler öyle yürümüyor. Size verilen işi yapacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Herkes başıyla onayladı.

Kırmızı gömlekli, bir numaralı binaya işaret etti ve bakım işçilerinin isimlerini saydı. O adamlar uzaklaştıktan sonra aynı işlemi iki numaralı kışladaki hizmet personeli için tekrarladı ve peşinden üç numaralı binadaki temizlik personeli geldi. Yaklaşık altıncı gruba gelindiğinde, işlerin

ne olduğunu söylememeye başladı. Yedinci grup tamamıyla kadınlardan oluşuyordu. Onların yatakhanesi alanın kenarında, elektrikli tel örgüyle çevrili bir alandaydı. Kadınlar sessizce çim alan boyunca yürürken Kane bakışlarını yere indirdi. Onların işinin ne olduğunu düşünmek istemiyordu. İçindeki mide bulandırıcı hissi kovmak için solunum cihazından bir nefes aldı. O tatlı aroma dilinin üzerinden geçer geçmez omuzları hafifledi ve rahatlayarak nefes verdi.

Bir süre sonra Kane kendi ismini ve on birinci binaya rapor vermesine yönelik talimatı duydu. Başka kimlerin o kışlaya gönderildiğini duymak için bekledi ama kırmızı gömlekli bir sonraki gruba geçti. Kane omuz silkerek solunum cihazından bir başka nefes çekti ve bu yaşam alanının en ucundaki son yatakhaneye doğru ilerledi. Kapı aralıktı, bu nedenle içeri doğru eğilip baktı. Oda boştu.

Oda, tam beklediği gibi dekore edilmişti: İki sıra ranza, odanın diğer ucundaki bir banyoya doğru uzanıyordu. Şiltelerin yarısı boştu, böylece hangi yatakların müsait olduğunu görebiliyordu. Çoğu üst kattaki yataklardı. Bunda şaşılabilecek bir şey yoktu. İlgisini çeken spor aletleriydi. Burası bir antrenman alanı gibi görünüyordu.

Kane ağırlıklara daha yakından bakmak için içeri girdi. Eğer kırmızı gömlekli ondan kaslarını şişirmesini bekliyorlarsa günlük solunum payını artırmaları gerekecekti. Kane bunu çok isterdi.

Banyodan bir sifon sesi geldi ve kaslı, orta yaşlı bir kırmızı gömlekli belirdi. Adamın kalın bacakları onu tuhaf bir

şekilde paytak yürümeye zorluyor ve bu görüntü Kane'e Eturia'daki kazları hatırlatıyordu. Bunlar karada yaşayan kuşlardı ve göründüklerinden daha kızgın olurlardı, özellikle de yumurtalarının yakınından geçerseniz. Cassia ile olan arkadaşlığı da bu şekilde, elindeki kurabiyeyle Cassia'yı öfkeli bir kazdan kurtardığında başlamıştı. Cassia'nın yüzündeki bakışı unutamıyordu. Sanki onu sersem bir kuştan değil de yanan bir binadan kurtarmıştı.

Kane içinde bir sızı hissetti. Anıyı aklından uzaklaştırdı ve solunum cihazından bir nefes çekti. Bir *firt* sonra, o sızı gitmişti.

Sesi duyan kırmızı gömlekli, ona baktı.

"Ben Jude," dedi Kane. "Buraya gelip gözetmenimle tanışmamı söylediler."

"O, benim. Bana patron diyebilirsiniz." Adamın sesi deprem gibi alçak ve titrekti. Metal bir dolabı gösterdi. "Çarşaf buraya. Bir yatak seç."

Kane söyleneni yapıp banyoya en uzak olan yerden bir üst yatak seçti. Yatağını yaparken aklına bir soru geldi. "Patron, sana bir soru sorabilir miyim?"

Kırmızı gömlekli homurdandı. "Sor."

"Her şeye evet demem gerektiğini biliyorum ama ya iki misafir benden birbiriyle çelişen iki şey isterse? Ya biri benden sahile yemek getirmemi ister de ben yemeği getirmeye giderken başka biri beni durdurup bavullarını taşımamı isterse?" Sorusu kulağa saçma gelebilirdi ama hata yapıp solunum cihazı hakkını kaybetmek gibi bir lüksü olamazdı. "Hangi misafiri dinleyeceğim?"

Patronu ilk defa gülümsedi. “Merak etme, evlat. Sen çukurda çalışacaksın. Ayak işleri senin işin değil.”

Çukur mu? “O nedir?”

“Canlı aksiyon oyunları ve dövüş. Kumarhanenin bir bölümü. Misafirler favori dövüşçüleri üzerine bahis oynuyorlar ve kazanmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. O kadar basit.”

Kane ağırlık aletlerine baktı. Dairesel antrenman alanının nedenini şimdi anlıyordu. Bu yatakhanedeki adamlar, dövüşçülerdi. Kane bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Güçlü yumrukları vardı ama yumruklarını meslek olarak kullanacak kadar becerikli değildi. Sonra Kravat Fleece’in ona gemide söylediği bir şeyi hatırladı. Rakibi ölene kadar dövüşmekle ilgili bir şey.

Tüyleri diken diken oldu.

“Gladyatör oyunları gibi mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi patronu, başıyla onaylayarak. “Aynen öyle.”

Arka kapı hızla açıldı ve beyazlar içindeki bir adam içeri girdi. Öyle uzundu ki kapıdan içeri girerken başını eğmek zorunda kaldı. Belli ki o da bir dövüşçüydü. Sola dönüp banyoda gözden kayboldu ama Kane onun savaş gemisi büyüklüğündeki kollarına bakacak vakti bulmuştu.

Bu adama karşı beş dakika bile dayanamazdı.

“Buraya bak, evlat,” dedi patronu. Kane’in yüzündeki korkuyu görmüş olmalıydı çünkü cebine uzandı ve altın bir solunum cihazı çıkardı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Haftanın sonunda kazandığımız takviye mi?”

Kırmızı gömlekli güldü. “Kesinlikle değil. Ondan daha iyisi. Çok daha iyisi. Gemide çektiğin o pisliği unut. Bunu çekince kendini o kadar iyi hissedeceksin ki kendi adını unutacaksın.”

Kane’in kalbi arzuyla çarptı.

“Bu, özel bir ödül. Bunu sadece iki grup işçi alabiliyor. Seviciler ve dövüşçüler.” Tüpü hafifçe salladı. “İşin güzel kısmı ise bunu ele geçirmek için bir hafta beklemen gerek-meyecek.”

Kane dudaklarını yaladı. Konuşamayacak kadar hipno-tize olmuştu.

“Çukur dövüşçüleri buranın gerçek yıldızlarıdır,” dedi patronu. “Diğer ayak takımı, haftalık seyreltilmiş pislikle-rini almak için bavulları taşır ve içkileri getirirken sen, her dövüştüğünde bu altın havayı soluyacaksın.”

Ani bir ihtiyaç spazmı Kane’in iç organlarını dağladı. Bu arzuyu bastırmak için solunum cihazına sarılıp nefes üstüne nefes çekti ama bu yeterli gelmiyordu. O altın tüpün içindekini almalıydı.

“İyi dövüşürsen bu senin olur,” dedi adam. “Hem de öm-rünün her günü.”

Bunu duymak Kane’e yetmişti.

Başıyla ağırlık aletlerini işaret etti. “Ne zaman başlaya-bilirim?”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cassia'nın evine ikinci dönüşü, birincisinden daha iyi olmamıştı. Çok daha lüks bir ortamda –yanında Gage Spaulding ile özel bir gemide– seyahat ettiğini inkâr edemese de konfor her şey demek değildi. Daevalar onu zincirlerle bağlayıp sürükleyerek götürürken en azından Kane'in güvende olduğunu biliyordu. O açıdan içinin rahat olması, ona kendi ihtiyaçlarına odaklanma özgürlüğünü vermişti.

Şu anda ise durum öyle değildi.

Pilot kabininde oturmuş, koltuğunda kıpırdanarak Eturia'nın belirmesini bekliyordu. Jordan ile yaptığı son konuşmada, Marius'un kaçtığı gece birilerinin cezaevi yerleşkesinin elektriğini tamamen kestiğini öğrenmişti. Yani katil kocasının dışında, yakalanmış bütün isyancılar da artık onu devirme planları yapmakta özgürdü. Bir de halkını

güvende tutma meselesi vardı ki bunu yalnızca onlara evlerinden çıkmamalarını söyleyerek yapabiliyordu. ⁸

Ama gittikçe yükselen krizlere rağmen gözleri iletim butonuna kayıp duruyordu. Renny bugün aramamıştı. Renny ile mürettebatın Kane'i bulmak konusunda herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmek için belki de onun Banshee'yi araması lazımdı.

"Kara göründü!" dedi Gage. Sesiyle denizci taklidi yaparken pilot kontrol düğmelerinin üzerinden uzakta parlayan gezegeni gösteriyordu. "Evine geldik."

Hissettiği korkuyla Cassia'nın içi buz kesti. Buna hazır değildi.

"Şimdi bir etkisiz matris elemanı numarası çekip gözden kaybolalım."

Cassia ona şöyle bir baktı. "Etkisiz matris nesi?"

"Kusura bakma," diye geveledi Gage. Yanakları hafifçe kızardı. "Bilimci esprileri. Kimse sinyalizimizi fark edemessin diye gemiyi perdeleyeceğim."

Bir buton ile gemi, hiçbir uydu veya radar tarafından tespit edilemez hâle geldi. Gage'in gemisinde son teknoloji cihazların hepsi mevcuttu. Cassia'nın yardım istemesinin nedenlerinden biri de buydu. Diğer neden, Gage'in sürekli yaptığı bilim şakalarıydı. Çok parlak bir zekâsı vardı. Kane'in değişken davranışlarıyla ilgili anlatılanları dinleyip bu salgın hastalığın aslında bir bağımlılık olduğu teorisini ortaya atan da o olmuştu. Gage bunu ileri sürer sürmez Cassia onun haklı olduğunu anlamıştı. Halkının yarısı, Kane

de dâhil, yoksunluk çekiyordu ve hepsi, Marius'a veya mafyaya karşı özgür iradelerini kaybetme tehlikesi altındaydılar. Ama eğer bu bağımlılığı ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacak birisi varsa o kişi, Cassia'nın yanındaki bu dâhiydi.

"Her şey için bir kez daha teşekkür ederim," dedi Cassia, eliyle gemiyi ve ötesini gösterirken. Gage'in yeni kurduğu işiyle ne kadar meşgul olduğunu biliyordu. "Sana şu anda ödeme yapamıyorum ama kredileri sana en kısa zamanda göndereceğim."

"Senin parana ihtiyacım var da sanki," diye geçiştirdi Gage, gülümseyerek. "Ben adına İnfinium denen bir süper yakıt icat ettim. Duymuşsundur belki?"

Cassia onun kolunu şakayla itti. "Bence Solara sana şeytani ikiz dediği zaman ikizleri karıştırmış. Doran beni hiç özel bir gemide bu kadar uzağa götürmedi."

"Ana daireyi de sana verdim üstelik."

"O da var."

"Beni de hafife alma. Ben de istersem şeytani olabilirim."

"Artık çok geç. Seni sevdim bile."

Gage'in sıcak gülümsemesi genişledi ama aynı zamanda omuzları yenilgiyle çöktü. "Bu sevgi, karşılıklı. Her ne kadar seninle en ufak bir şansımın olmadığını bilsem de."

Çünkü Kane var.

Cassia sadece bir saniyeliğine onu unutmayı başarmıştı. Hatırlayınca midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Gage uzanıp Cassia'nın eline dokundu. "Onu bulacaklar."

“Biliyorum,” dedi Cassia. Sorun bu değildi. Geceleri uyuyamamasının sebebi, mürettebat onu bulduğunda eski Kane’den –*onun* Kane’inden– geriye ne kalmış olacağını düşünmesiydi. Adel Vice’ta neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama işin içinde mafya varsa, iyi bir şey olamazdı. “Başka bir şeyden bahsedelim.”

Gage başıyla onayladıktan sonra ileriye, Eturia’nın koruyucu bir statik balonunun altında parladığı yeri gösterdi. “Şu kalkanı tartışmaya ne dersin? İstersen bir dalga bombasıyla etkisiz hâle getirebilirim.”

“Hayır!”

Gage irkildi. “Sen kazandın. Dalga bombası yok.”

“Senin oyuncaklarının neler yapabildiğini gördüm. Buna gerek yok.” Cassia ana karanın güney ucunu gösterdi. “Kalkan kontrollerinin menziline girdiğimizde kalkanı on saniyeliğine devre dışı bırakacağım. Bu bize geçmek için yeterli zamanı tanıyacaktır. Sonra kimse bizi görmeden doğrudan güvenlik istasyonuma gideceğiz.”

“Telsizle ekibini aramak ister misin?”

“Marius’un kulak misafiri olma şansı varken, istemem.” Cassia, onunla nasıl başa çıkacağını bulmadan eve döndüğünü öğrenmesini istemiyordu. “Sürpriz bir ziyaret olacak.”

“Nasıl istersen, patron.”

Cassia gülümsedi. En azından harika arkadaşları vardı.

İlerlemeye devam ettiler ve hiçbir pürüzle karşılaşmadan kalkanı geçtiler. Gage gemiyi yere o kadar hızlı indirdi ki muhafızlar gemiyi, iniş pistinin üzerinde süzülene kadar

fark etmedi. Sonra, saldırı altındaki karıncalar gibi istasyondan dışarı koşuştular. Gage iniş yapıp motorları kapatır kapatmaz Cassia dış hoparlör yoluyla etraflarını çevreleyen birliklere rampadan uzaklaşmalarını söyledi.

“Silahlarınızı indirin!” diye seslendi. “Kraliçeniz geri döndü.”

Rampadan inerken muhafızların arasında General Jordan’ı görmeyi bekledi ama Jordan orada değildi. Onu Jordan yerine, komuta zincirinde ondan sonra gelen asker karşıladı. Jordan’m nereye gittiğini bilmiyordu ama titreyen elleri ve alnında parlayan terler Cassia’ya, Gage’in ilk hastasını bulduklarını söylüyordu. Askere Gage’i laboratuvara götürmesini emretti ve sonra, güvenlik istasyonuna girip Jordan’ın masasına gelince durdu.

Sandalyesi, üstünde oturan Jordan olmadan tuhaf görünüyordu. Yaptıkları görüşmeler sırasında Jordan sürekli bu sandalyede oturduğu için sandalye neredeyse onun bir parçası gibi görünmeye başlamıştı. Cassia onun veri tabletini alıp açtı. Marius’a karşı bir ittifak kurmak üzere diğer asil hanedanlarla bir toplantı düzenlemeyi konuşmuşlardı ve Jordan’ın herhangi bir not alıp almadığını merak ediyordu. Ekranı son girdilere doğru kaydırırken bir şey dikkatini çekti. Jordan hanedan liderleriyle çoktan görüşmüştü. Bir hafta önce. Tüm aileler, Cassia’nın kocası idam edildikten sonra topraklarının ve unvanlarının iade edilmesi koşuluyla Marius’a karşı savaşmayı kabul etmişti.

Jordan, Cassia adına onları reddetmişti. Ona sormadan.

Cassia'nın kafasında hemen Renny'nin uyarısı yankılandı. *Konumu itibarıyla bir askerî darbe yapabilecek güce sahip. Bu, her zaman olan bir şey.*

“Olamaz,” diye fısıldadı. Bu mümkün değildi. Jordan’a güvenmesinin yanı sıra, onu başa getiren de Jordan’dı zaten. Aynı taraftaydılar. Cassia bunu kanıtlamak üzere onu aramak için bileğine uzandı.

Parmakları çıplak tenine değince bileziğini gemide bıraktığını hatırladı. Koşup gemiye gitti. Yatağının kenarına oturup bileziğine dokundu.

Jordan ilk çalışta değil, üçüncü çalıştan sonra aramayı kabul etti ama Cassia bu nedenle endişelenmeyi reddetti. Muhtemelen kalabalık bir yerdeydi ve konuşmak için sessiz bir yer bulması gerekmişti. Jordan’m üç boyutlu görüntüsü belirip gözleri Cassia’nın kilere kilitlendiğinde, yüzü neşeye aydınlandı. Cassia, tuttuğu nefesini dışarı verdi. Jordan’dan asla şüphe etmemeliydi.

“Ne güzel bir sürpriz,” dedi Jordan. Duvar boyasındaki çiziklere bakılırsa eski bir evde, soluk, krem rengi bir duvarın önünde duruyordu. “İyi misiniz? Bugün için bir görüşme planlamamıştık.”

“Planlamadık. Rapor edecek yeni bir şeyler var mı diye kontrol etmek istedim.”

Jordan, geminin içinde Cassia’mn etrafını çevreleyen nesnelere göz gezdirdi. Cassia’nın hâlâ yolda olduğunu varsaymış olmalıydı. “Ne zaman burada olursunuz?”

“Ah, biz...” Cassia sözünü yarıda kesti. “Neredeyse vardık. Beş dakikaya kadar ineceğiz.” Neden yalan söylediğini bilemiyordu. Belki de sebebi, Jordan’ın ittifak toplantısından bahsetmemesiydi. Veya Jordan’ın arkasındaki duvarın rahatsız edici bir şekilde Cassia’ya tanıdık gelmesi. Cassia bu duvarı daha önce gördüğüne yemin edebilirdi. “Neredesiniz?”

Jordan çenesini kaşıyıp gözlerini bir o yana, bir bu yana çevirdi. “New Haven’da kaybettiğimiz adamların ailelerini ziyaret ediyordum. Yakında bitirir, istasyona dönerim.”

Cassia göğsünde bir sızı hissetti. Jordan yalan söylüyordu. “Güzel. Benimle hücre blokunda buluşun. Marius’un nasıl kaçtığını kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

“Birkaç dakikaya orada olurum,” diyen Jordan bağlantıyı sonlandırdı.

Onun görüntüsü kaybolunca Cassia öne eğilip alnını ovdu. Kalbinden damarlarına bir panik dalgası yayılıyordu. Jordan’ın niyetinin ne olduğunu bilmiyordu ama her şekilde Renny haklıydı. Jordan isterse onu öğle yemeğine kadar tahtından edebilirdi.

Yanağının içini ısırıp ne yapacağını düşündü. Bu koloni için çok fazla şey feda etmişti –ailesini, kalbini, hatta en iyi arkadaşını– ve mücadele etmeden koloniden vazgeçemeyecekti. Bir strateji bulup kendisine ait olanı geri almak için birkaç dakikası vardı.

* * *

Generali güvenlik istasyonuna girdiğinde Cassia onu bekliyordu.

Jordan daha önce onu gördüğüne sevinmiş gibi görünseyse de bu, şimdi Cassia ile göz göze geldiğinde parlayan gözleriyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Cassia'nın yanına gelirken attığı uzun adımlar neredeyse pantolonunu yırtacaktı. Cassia hapis hücrelerine giden kapı aralığında durmuş, bir omuzunu duvara dayamış, ona gülümsüyordu. Jordan onun yanına gelince Cassia'yı birkaç adım geriye, lobiden ve ofislerden görülmeyen bir noktaya doğru geri letti. Sonra onu kollarına aldı ve ayakları yerden kesilene dek yukarı kaldırdı.

Cassia güldü ve bir an Jordan'm boynuna tutunduktan sonra bu kucaklamaya aynı şekilde karşılık verdi. "Ah, sana da merhaba."

"Özür dilerim," derken bile Cassia'yı sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. "Haddimi aştığımın farkındayım ama seni çok özledim." Jordan burnunu Cassia'nın boynuna gömdü. "Eve döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Jordan, Cassia'yı yere bırakınca Cassia bir kolunu onun kine doladı. "Konuşmamız gereken çok şey var." Cassia göz kırptı ve Jordan'ı cezaevi blokuna doğru yönlendirdi. "Buradan başlayalım. Burada yalnız kalabiliriz."

"Kraliçem nasıl isterse," dedi Jordan gülümseyerek.

Hapishane bölümü karanlıktı. Ayak sesleri bu karanlıkta daha da güçlü yankılanıyordu. Bütün hücreler boştu, muhafız istasyonu da öyle. Rahat bir tempoyla merkez hücreye,

eskiden Marius’a ait olan hücreye doğru ilerlediler. Sonra Cassia kollarını çözüp tekli bir ışığı açtı.

“Kilitler nasıl açılmış?” diye sordu. Hücre kapısı aralıktı, bu nedenle sürgüyü incelemek üzere iyice açtı.

“Birileri sisteme girmiş ve genel kilit açma fonksiyonunu aktive etmiş. Kapıları açık tutmak için ana güç kaynağını ve yedek güç kaynağını kesmişler.”

Cassia hücreye girip kapının menteşesine baktı. “Ama bu hücrenin ilave koruması vardı.” Cassia başparmağıyla arkasındaki yatağı gösterdi. Marius’un geçirdiği son geceden ötürü yatak hâlâ dağınıktı. “Peki ya şarjlı yer panelleri?”

“Tamamı elektrikli,” diyen Jordan, eşiği geçerek onun yanına geldi. “Olay gece yarısı, vardiya değişimi sırasında olmuş. Muhafızlar ne olup bittiğini anlayamamışlar bile.”

“Şüpheli birileri var mı?”

“Olayın arkasında isyancıların olduğunu düşünüyoruz.”

“Güç kaynağı tekrar tesis edildi mi?”

“Evet.”

“Güzel.” Cassia hızlı bir hareketle dönüp kapının diğer tarafına geçti ve kapıyı kapattı. Kilit titreşimli bir *tık* sesiyle yerine oturdu ve Jordan içeride mahsur kaldı. Cassia bir elini uzatıp başını Jordan’ın kalçasından sarkan tabancaya doğru salladı. “Belindeki tabancayı ver.”

Jordan’ın dudakları tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sanki bariz bir şakayı anlayamamış gibiydi. “Neler oluyor?”

“Seninle konuşacağız,” dedi Cassia, avucunu uzatarak. “Sen tabancanı verdikten sonra.” Jordan kıpırdamayınca ekledi: “Kraliçen sana bir emir verdi. Hâlâ kraliçenim, değil mi?”

Jordan cevap olarak emniyet kemerini çözdü ve tabancasını çıkarıp parmaklıkların arasından uzattı.

“İletişim cihazlarını da ver.”

Jordan bunları da verdi.

Cassia topladıklarını Jordan’ın ulaşamayacağı bir yere koyduktan sonra hücre kapısının önünde durup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki, söyle bakalım. Kane’in annesi bugünlerde kendisini nasıl hissediyor?”

“Ben nereden bileyim?”

“Çünkü az önce onun yaşadığı çiftlik evindeydin. Duvarları annesinin Kane ile yaptığı görüşmelerden tanıdım.”

Yakalandığını anlayan Jordan’ın ağzı bir karış açık kaldı.

“Böylece düşünmeye başladım,” diye devam etti Cassia. “İsyancılar cephaneliğimizi yağmaladığında hemen Kane’i suçlamıştım ama o, cephaneliğin yerini kimseye söylemediğini söylemişti. Ve Kane bana yalan söylemez. Kavgalarımızın yarısının sebebi onun patavatsızlığıdır. Yani ona inanıyorum. O silahların nerede depolandığını bilen iki kişi daha vardı.” Cassia bir onu, bir kendisini gösterdi. “Ben kimseye söylemedim. Geriye bir tek sen kalıyorsun.”

Jordan sessizliğini korudu. Rengi atmıştı.

“Böylece yine düşünmeye başladım,” dedi. “İsyancıların eline silah vermek için ne gibi bir motivasyonun olabilir ki? Tabii sen de bir isyancı değilsen.”

“Cassia,” dedi Jordan. “İzin ver...”

“Bekle, daha bitirmedim,” diyen Cassia, ellerini arkasında birleştirdi. “Senin onlardan biri olduğunu fark ettiğim zaman bütün parçalar yerine oturdu. Mesela beni Marius’un zindanında ziyaret ettiğin gün. Beni kurtarabildirdin ama bunu yapmak yerine onunla evlenmemi önerdin. Sonra da düğünün olmasını bekledin...” –zoraki güldü– “hatta düğünün üzerinden epey geçmesini bekledin ki Marius’la birliğimizi tamamına erdirelim ve onun bütün malları benim olsun. Sonra da Eturia’nın tek hükümdarı olmamı garantilemek için düşen krallıklarla bir ittifak yapma teklifini reddettin.”

Cassia’nın boğazına bir yumru oturdu. Jordan’ın ihane-tini kelimelere dökmek ona acı veriyordu ama sertçe yutkunun konuşmaya devam etti.

“Çözemediğim tek şey, oyununun sonu.” Cassia çarpık burnu, ona şefkatle bakan gözleriyle arkadaşı olarak gördüğü adamı inceledi. “Kurucu sözleşmeyi değiştirebilmem için benim dul kalmamı planladığını biliyorum ama ya reddetseydim? Beni öldürecek miydin? Ya da ev hapsine mi mahkum edecektin? Sürgüne mi gönderecektin?”

Jordan kafasını belli belirsiz salladı. “Hayır, yemin ederim seni incitmezdim.”

Ama bu doğru değildi. Onu çoktan incitmişti. “Sözlerine inanmazsam kusura bakmazsın artık.”

“Doğruyu söylüyorum,” diyen Jordan, parmaklıkları kavrayıp yüzünü Cassia’nın yüzüne yaklaştırdı. “Senin

annenle babandan farklı olduğunu biliyordum. Seni ziyarette geldiğim gün anlamıştım bunu. Tek çözüm, bir yetki devriydi. Seni, Eturia'yı halka vermek konusunda ikna edecektim.”

“Beni kullanarak mı?”

“Bu bir görev olarak başlamış olabilir ama ben sana gerçekten değer verdim. Duygularım sahte değildi. Gerçektir.” –lafını düzeltti– “*Gerçek*.. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsan da lütfen buna inan.”

Cassia sessiz kaldı. Bunun bir önemi yoktu. “İsyancıların kumandanı sen misin?”

Jordan uzun bir saniye boyunca tereddüt etti. “Evet.”

“Yalan söylüyorsun.” Ama Cassia bunu değiştirmenin bir yöntemini biliyordu. Odanın diğer ucundaki, asla kendi halkı üzerinde kullanmamaya yemin ettiği doğru söyletme makinesine baktı. Belki de bu durum için bir istisna yapabiliirdi.

“Hiç durma,” diye gönüllü oldu Jordan. “Makineyi getir, ben kendimi bağlarım. Ama kumandanımın adını öğrenmen bir şey değiştirmeyecek. Sayımız çok fazla. Sokaklarda güvenliği sağlıyoruz, okullar için fon buluyoruz, evlerimizi yeniden inşa edip birbirimize arka çıkıyoruz. Bu koloniyi yönetebilecek nitelikteyiz ve asillere koloniyi bir kez daha mahvetme şansı vermeyeceğiz.”

O konuşurken Cassia gerekli malzemeleri getirdi. “Bağla bakalım.”

Jordan gözlerini kıstı.

“Kendini bağlamayı teklif etmiştin,” diye ona hatırlattı Cassia.

Jordan derin bir iç çekişten sonra serumu enjekte etti ve kafasına yarım düzine elektrot iliştirdi. On dakika sonra Cassia onu sorgulamaya başladı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Colter Alexander Jordan.”

Cassia onun tam adını duyunca bocaladı. Adını şu ana kadar bilmiyordu ve neden hiç sormadığını merak etti. “Peki, pozisyonun nedir?”

“Resmî unvanım, Rose Koloni Ordusu genel direktörü. Ama on beş ay önce isyana katıldım. Annenin, babanın ve diğer hükümdarların kolonimizi yerle bir etmesinden nefret ediyordum. Halk bunu hak etmiyor...”

“Hapishaneden kaçışı sen mi organize ettin?”

Jordan bir nefes verdi. “Evet.”

“Marius’un gitmesine bilerek mi izin verdin?”

“Hayır. Onu öldürmek istedim ama kargaşa içinde onu kaybettim.”

“Beni kullanmak da aldığın emirler arasında mıydı?”

“Hayır. Asgari can kaybıyla yetkiyi devralmak için gerekli hazırlıkları yapmak üzere emir aldım. Seni etkilemeye çalışmak benim fikrimdi. Bu konuda kendi başıma hareket ettim.”

“Peki ya Kane? Onun bana karşı casusluk yapmasını sağlamaya çalıştın mı?”

Jordan dişlerini sıktıktan sonra itiraf etti, “Evet. O bunu yapmayı reddedince de seni onun casus olduğuna inandırmaya çalıştım.”

“Neden?”

“Çünkü ona güvendiğinden çok bana güvenmen gerekiyordu.” Jordan’ın kulaklarının ucu kızardı. “Ayrıca kıskanıyordum.”

Onun utancını paylaşan Cassia’nın da teni yanmaya başladı. Jordan’a kumandanının adını sormadı çünkü kumandanın kim olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Ayrıca Jordan haklıydı. Bu yılanın başını ezmek söz konusu değildi. İsyan artık çok başlı bir yılanı dönüşmüştü ve kestiği her başın yerine iki yeni baş gelecekti. Bunun yerine aslında önemli olmaması gereken ama yine de önemli olan bir soru sordu.

“Gerçeği hiç öğrenmeseydim ne olacaktı? Ne yapacaktın?”

Jordan hücrenin parmaklıklarını kavradı ve gözlerinde, Cassia’yı gözlerini kaçırmaya sevk eden yoğun bir ifadeyle ona baktı. “Senin yanında köpek gibi mücadele edecektim. Ve Marius öldükten sonra sana gerçek hislerimi söyleyecektim. Aşk şarkılarındaki gibi öpecektim seni. Öyle bir öpecektim ki...”

“Anladım, teşekkürler,” diye araya girdi Cassia. “Ne demek istediğini anladım.”

Jordan’ın kulakları artık eflatun olmuştu. “Seni bir cumhuriyet kurmaya ikna edecektim. Bu fikir başarısız olursa da yetki devri sırasında seni koruyacaktım.” Parmaklarını

saçları arasında gezdirirken eli elektrotlara çarptı. “Hep-sinden önemlisi, sana sevgi ile muamele edecektim. Çünkü kaderinde büyük işler yazılı derken ciddiydim. Güçlü ve beceriklisin ve ben sana körkütük âşığım.”

Cassia bakışlarını kaçırdı. Gerçekler canını yalanlardan daha çok yakıyordu.

“Umarım bunların bir değeri vardır,” dedi Jordan.

Cassia başıyla onayladı çünkü Jordan’ın doğruları söylediğini biliyordu. “Komik olan ne, biliyor musun? Sen ve Kane en başından beri hep aynı şeyi istediniz. Bir farkla: O, bu isteği aramızı bozduğunda bile dürüst davrandı. Sen ise beni pohpohlamak için yalan söyledin.”

“Ben yapmam gerekeni yaptım. O gün Marius’un zindasında sana gerçeği anlatsaydım kurucu sözleşmeyi değiştirir miydin?”

“Bilmiyorum,” dedi Cassia. Değiştirebilirdi. O zamanlar korkunç derecede çaresizdi. “Ama her şekilde seçim bana ait olmalıydı. Sen o seçim şansını benden aldın ve ben bunu asla unutamayacağım.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

Bu güzel bir soruydu. Cassia bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyordu ama işe Jordan’ın tabancasını eline alıp kemerinin altına sıkıştırarak başladı. Biraz aradıktan sonra birkaç şişe su buldu ve bunları Jordan’ın ulaşabileceği bir yere koydu, sonra oradan uzaklaşıp Jordan’ı geride bıraktı.

Jordan artık onun generali değildi.

Ana güvenlik istasyonuna açılan kapılara ulaştığında kapıları arkasından kapattı ve bir muhafızı eliyle yanına çağırdı. “Kapıları sürgüleyin,” dedi adama. “Hücre bloklarının birinde böcekler var. Hücreleri mutasyona uğramış bitler sarmış.” İğreniyormuş gibi yaptı. “Jordan ilaç makinesini çalıştırıp arka kapıdan çıktı. En az kırk sekiz saat kimsenin içeri girmemesi gerektiğini söyledi. Anlaşıldı mı?”

Adam bir parmağını gergin bir şekilde kafatasına götürdü. “Tabii, Majesteleri.”

“Güzel,” dedi Cassia. “Şimdi, hasta olmayan herkesi bir araya toplayın. Elimde kaç kişi olduğunu görmek istiyorum.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kane ağırlıklarla son setini de bitirdikten sonra tişörtünü kaldırıp terli yüzünü sildi. Yaptığı antrenmandan dolayı kasları ağrıyordu ama bu iyi bir yanma, daha görkemli şeylere yol açan türden bir acıydı. Bunu kanıtlamak istercesine yüzünü aynaya döndü ve sağ kolunu kastı.

Vay canına.

Sonra sol kolunu kastı.

Bir daha vay canına.

Ön kol kasları devasaydı. Patronuna hakkını vermesi gerekirdi. Adam tam bir baş ağrısıydı ama vücut geliştirmeyi kesinlikle iyi biliyordu. Eğer Kane böyle görüneceğini bilse, yıllar önce vücut çalışırdı. Neredeyse yüz otuz beş kilo kaldırabiliyordu. Bundan daha fazlasını kaldırabilenler de vardı ama yine de bu ona bu akşamki ilk dövüşünü kazanma şansını vermişti.

Suyundan bir yudum aldı ve odada dolanan düzinelerce dövüşçünün ilerisinde, bacak makinesinde çalışmak için doğru tekniği göstermekte olan patronunu gördü. “Baksana, patron!” diye bağırdı. “Sahilde koşmaya gidebilir miyim?”

Adam kaşlarını çatı. İlk misafirler birkaç gün önce gelmişlerdi ve nedense çukur dövüşçülerinin onların arasına girmemesi gerekiyordu.

“Güneş yeni doğuyor,” diye ekledi Kane. “Dışarıda kimse yok.”

“Peki, tamam,” diyen patron, o an banyodan çıkarken esnemekte ve uyuklu gözlerini ovuşturmakta olan dağ gibi bir adamı gösterdi. Kane adamı yatakhaneye geldiği ilk günden hatırladı. “Cutter’ı da yanma al.”

Cutter, Kane’e kötü kötü baktı; belli ki şafak sökmeden koşmaya gitmek istemiyordu ve kendisine böyle bir görev verildiği için sinir olmuştu. Kane ona bakarak omuzlarını silkti. Bundan o da hoşnut değildi. Bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu ama karşı çıkmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Patronun ruh hâli iyiyken altın konusunda çok daha fazla cömert davranıyordu.

“Koşmaya gitmeden önce bir firt alabilir miyim?” diye sordu Kane.

Cutter elini kaldırdı. “Ben de.”

Kırmızı gömlekli altın solunum cihazını boynundaki zincirden çıkardı. Cihazı Cutter’a verdi ve Cutter bir nefes alıp tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Boynu gevşedi ve kafasını geriye yatırıp tavana bakarak anlamsız bir şarkı

söylemeye başladı. Farklı dillerde konuşmak, sık görülen bir yan etkiydi. Altın, o kadar güzeldi. Artık hiçbiri eski solunum cihazlarına tenezzül etmiyorlardı. Ağzı sulanmaya başlayan Kane tüpe uzandı ama patronu araya girip Kane'in çıplak karnını işaret etti.

“O nedir?”

Kane aşağı baktı ve göbek deliğine yerleştirilmiş izleme cihazını fark etti. Cihazın orada olduğunu unutup duruyordu. “Piercing.”

“Çıkar onu yoksa rakibin çıkarır.”

Durup dururken Kane'in göğsünde ani bir öfke patlaması oldu. Altını şimdi istiyordu, beş dakika sonra değil. Solunum cihazına bakarken cihazı patronunun elinden kاپıp alma dürtüsüyle mücadele etti. Ama daha sonra pişman olacağı bir hata yapmamak için hızla arkasını döndü.

Banyoya koştu ve tuvalet kabinine girdikten sonra minik küreyi karnından çıkarıp klozetin üzerinde tuttu.

Duraksadı.

Birden, bundan geri dönüş olmadığını fark etti. İzleme cihazı olmadan mürettebat onu asla bulamazdı. Cassia'yı bir daha göremezdi. Öfkesi kaybolup yerini bir suçluluk ve özlem duygusuna bıraktı. Cassia için güçlü olmak, mücadele etmek istiyordu.

Ama daha çok istediği bir şey vardı.

Parmakları ondan bağımsız hareket eder gibi birbirinden ayrıldı. Cihaz, hafif bir *blöp* sesiyle klozete düştü. Kane büyülenmiş gibi aletin suda dönüp durmasını ve sonunda

gözden kaybolmasını izledi. Sonra geri geri kabinden çıkıp antrenman alanına döndü.

“Hazırım,” dedi, daha çok solunum cihazıyla konuşarak. O minik tüp, bütün dünyasını yörüngede tutan yer çekimi merkeziydi. Altını sevdiğini söylemek hislerini anlatmaya yetmezdi. Annesini seviyordu. Cassia’yı seviyordu. Ama altın için hissettikleri, duyguların ölçebileceğinin ötesindeydi.

Patronu solunum cihazını uzattı ve Kane cihazı onun elinden bir hayvan gibi vahşice kapmayıp yavaşça almak için özel bir gayret gösterdi. Cihazın ağızlığını da aynı çabayla, santim santim dudaklarına götürdü. Kendince bir oyun yaratmıştı: Beyni kendini kapatmadan ve ihtiyacı kontrolü ele geçirmeden ne kadar uzun süre bekleyebileceğini görmeye çalışıyordu.

Bir. İki. Ü...

Tüpün pompasına bastı ve her bir molekülü yakalamak için dudaklarını ağızlığın etrafında mühürledi. Sonra derin bir nefes alıp nefesini tuttu.

Yatakhane buharlaşıp uçtu ve giderken ağırlıkların yere çarpma sesini ve ter kokusunu da beraberinde götürdü. Ta ki Kane, tamamen ona ait olan bir boyutta var olana dek. Bu yer, onun cennetiydi. Vücudunda akan enerji öylesine saf ve şiddetliydi ki ikinci bir kalp çıkarmadığından emin olmak için Kane elini göğsüne götürdü. Bu haz, eski uyuşturucudan farklıydı. Bu haz bir süre devam ediyordu. Ölümlü dünyaya döndüğünde bile kasları kuvvetle titreşmeyi

sürdürüyordu. Gözlerini kırpıştırarak diğer dövüşçülerin görüntülerini netleştirdi ve hepsini harcayabileceğini içgüdüsel olarak anladı. Bugün onunla dövüşmeye kalkmasalar iyi ederlerdi.

O, yenilmezdi.

Olduğu yerde koşmaya başlayarak bir yumruğunu diğer elinin avuç içine vurdu ve Cutter’a baktı. “Bana yetişebilecek misin, ihtiyar?”

Dev adam, gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Arkamdan nal toplarsın, evlat,” diyerek arka kapıdan çıktı. Kane onu yakalamak için peşinden koşturdu.

Sahile çıkan yola doğru sıra sıra uzanan yatakhanelerin arasından koşarlarken avantaj Cutter’daydı. Kum tepelerine ulaştıklarında güverte basamaklarını uçarak çıktılar ve tahtaları geçtiler. Ayak sesleri, yeni ithal edilen bir martı sürüsünü korkutup dağıttı. Deniz kıyısında hava tuz ve nemden dolayı ağırdı ama bu Kane’in ayaklarını yavaşlatmaya yetmedi. O gücünü doğaüstü bir kaynaktan alıyordu. Cutter’ın önüne geçerken gülüp ona ayaklarıyla kum fırlattı.

Kane köpüklü dalgalar boyunca hızla koştu, sahile temiz şezlonglar çıkarmakta olan bakım işçilerinin yanından hızla geçti ve bir tuzlu su havuzunu arkasında bırakıp en son süit blokuna ulaştı. Burada, kum tepelerinin yakınında bir şey gözüne çarptı.

Bunlar ceset miydi?

Yavaşlayıp hafif tempoda koşmaya başladı ve doğan güneşe karşı gözlerini kısarak yerde, tuhaf pozisyonlarda

kıvrılıp kalmış, beyazlar içindeki üç kadına baktı. Yaklaştıkça kıyafetlerinin yırtık pırtık ve kanlar içinde olduğunu fark etti. Yan tarafta mavi şortlu bir adam dirseklerini dizlerine dayayarak oturmuştu. Ayaklarının dibinde diz çökmüş olan bir kadınla konuşuyordu. Kadının sol elinde küçük ve metalik bir şey vardı ama Kane ne olduğunu tam göremiyordu.

Nefes nefese kalmış olan Cutter, Kane'in yanına gelip ellerini bacaklarına dayadı ve Kane'in bakışlarını takip etti.

"Şu kızlar yaralı," dedi Kane. Bu arada hâlâ dördüncü kızın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Elindeki metal nesneyi kolunun iç tarafında kaydırınca kolunda kızıl bir çizgi belirdi. "Sanırım kendini kesiyor." Ve mavi şortlu adam bunu umursamıyor gibi görünüyordu. "Bu da ne böyle?"

"Boş ver," dedi Cutter. "Misafirler her istediklerini yapabilirler."

Ama bu misafir ne yapıyordu?

Kane daha yakma yürüyerek çifti inceledi. Mavi şortlu adam beyazlı kadına bir şeyler mırıldandı ve kadın etine ikinci bir çizik attı. Sonra her şeyi anladı. Adam kadına kendisini kesmesini söylüyor, kadın da kesiyordu.

Çünkü cevap her zaman için evet olmalı, asla hayır diyemezsin.

Kane bir öfke kurşunu yemiş gibi kendini kaybetti. Kendine geldiğinde yumruk yaptığı elleriyle kum tepelerine doğru koşuyor, ciğerlerinden vahşi bir kükreme yükseliyordu. Adam bakışlarını ona çevirdi ve irkildi. Bu, Kane'i

daha da öfkелendirdi. Artık havadan çok, şiddeti arzuluyordu. Tek istediğı o adamı eline geçirmek ve bütün uzuvlarını tek tek yuvalarından çıkarmaktı. Adamın etinin direncinin kırıldığını hayal edince ağzı sulandı. Hedefine doğru uçarken kasları kuvvetle gerildi ama tam adamın boğazına uzanırken görünmez bir güç onu yere devirdi.

Kane ağzına dolan kumları tükürdü ve kumda sürünerek adama doğru ilerlemeye başladı. Adam ise dört ayak üstünde kum tepesinin diğer tarafına doğru kaçıyordu. Kane onu geride tutan o gücü yenmek için daha da şiddetle mücadele etti. Kendisinden çıkan hayvani sesleri, gırtlaktan gelen hırlamaları ve öfkeyle ulumaları o da tanıyamıyordu. Dişleri, ilkel bir ihtiyaç içinde ete gömülmek arzusuyla sızlıyordu. Birisi bağıırıyordu ama Kane, kulaklarında patlayan katliam sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu.

Sonra çenesine ayıltıcı bir yumruk indi.

“Delirdin mi?” diye bağırdı üzerine çıkan Cutter. “Adamın kafasını koparabilirdin! Patron öğrendiğı zaman seni mahvedecek!”

Kane’in duyuları aniden yerine geldi.

Aman tanrım. Ne yapmıştı böyle?

Bir misafire saldırmıştı! Kırmızı gömlekliler onu cezalandıracak, hatta belki işini değiştireceklerdi. Bu, artık altın yok demek oluyordu. Kane eski solunum cihazına dönmeyi kaldırabileceğini zannetmiyordu. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapmalıydı.

“Patrona ne olduğunu söylemeyeceğiz,” dedi Kane ama sonra mavi şortlu misafiri hatırladı. Adam uzun süre sessiz kalmayacaktı. Başını kaldırıp kum tepesinin üzerinden adama baktı. “Ama önce o adamı öldürüp cesedini saklamalıyız.”

Hayır, bir dakika. Bu, kötü bir fikirdi... yoksa değil miydi? Bilemiyordu.

“Sakin ol,” dedi Cutter. “Kimseyi öldürmeyeceğiz.”

“Ama ya beni çukurdan alırlarsa?”

Neredeyse rüzgârda dağılıp uçacak kadar yumuşak, yeni bir ses, “Altınını senden almayacaklar,” dedi.

Kane boynunu çevirdi ve beyazlı kadının, insan dokusundan çok oniks mermere benzeyen genişlemiş göz bebekleriyle ona bakmakta olduğunu gördü. Misafirininki gittiğini fark etmemiş gibiydi çünkü elindeki bıçağı kolunun üzerine tutmaya devam ediyordu.

“İki darbe hakkın var,” dedi Kane’e.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü buna ilk seferinde hayır dedim.” Gözlerinde, sanki uykusunda konuşuyormuş gibi, uzak bir bakış vardı. “Gözetmenlerimin benden Altınımı alacaklarını zannettim ama bana daha fazlasını verdiler, daha azını değil. Eğer misafirimden özür dilersem bir şansımın daha olacağını söylediler.”

Kane derin, umut dolu bir nefes verdi. Bunu yapabiliirdi. Mavi şortlu adamdan özür dileyebilirdi. Ve eğer adam onu

affederse bir dahakine daha iyi hareket ederdi. Bir daha hiç sahilde koşmak istemezdi. Hiçbir yerde koşmak istemezdi.

Özgürlük buna değmezdi.

* * *

Zhangler saldırıyı duyduklarında bütün kapı ve pencerelere dışarıdan kapatılan kilitler taktırmak üzere Kane'in yatakhanesine bir bakım işçisi gönderdiler. Beyaz elbiseli kıza, gözetmeni gelip onu götördükten sonra ne olduğunu bilmiyordu ama kız haklı çıkmıştı. Patronu Kane'e ikinci bir şans vermişti.

“Artık çukur dövüşçülerinin ve misafirlerin neden bir arada dolaşmadığını anlamışsmdır. Ben seni bir savaşçı olarak eğitiyorum, sosyetenin renkli siması olman için değil.” Patron, Kane'in omzuna bir şaplak indirdi. “Merak etme, evlat. Sana kızgın değilim.”

“Değil misin?”

“Büyük bir kalbe sahipsin,” dedi adam omuz silkerek. “Bu bir suç değil. Ama hanımlar için üzülmemeye çalış. Onların da kendilerine özel bir tür altınları var. Seninki seni canlandırıyor, onlarınki onları uyuşturuyor. O kızların hiç acı hissetmediklerinden emin olabilirsin. Ayrıca, ölmemişler. Sadece kan kaybından bayılmışlar. Kan takviyesinden sonra turp gibi olurlar.”

Kane başıyla onayladı ama patronunun gözlerine bakamıyordu.

“Bütün tatil köyü Nicky Malone’ye saldırıp altına işmesine sebep olan vahşi çocuk haberiyle çalkalanıyor. Sanâ bir isim bile takmışlar. Kurt.” Patronu kahkaha atarken yüzü gururla parlıyordu. “Gerçekten Nicky’ye hırladın mı? Tüh be, keşke bunu görebilseydim.”

“Nicky Malone,” diye tekrar etti Kane. Mavi şortlu adam, o olmalıydı. Kane özür dilemeyi teklif etmişti ama patronu özür dilemesini yasaklamıştı. Bunun Kane’i zayıf göstereceğini ve kumarhanedeki ününe zarar vereceğini söylemişti.

“O adam gerçek bir canavardır,” dedi sır verircesine, elini ağzına kapatarak. “İnfazcılar onu Dünya’da birçok cinayetten ötürü kodese atmaya çalıştı ama adam kanıtları yok edecek kadar zengin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Kane ona inanıyordu.

“Her neyse, bu akşam kapalı gişe olacak. Misafirlerin çoğu paralarını sana yatırıyorlar. Hem de oyuncu profillerini okumadan.”

Kane dövüşü neredeyse unutmuştu. Yatakhanedeki diğer dövüşçülere baktı. Bu akşam sadece on tanesi dövüşecekti, bunlardan biri de Cutter’dı. Birkaç adam antrenman yapıyor, çoğu ise yerde oturmuş veya yataklarına uzanmış strateji konuşuyor ve oyunlar için dinleniyordu. Belki Kane’in de öyle yapması gerekirdi.

“Bahis oranlarım ne?”

“On üçe bir. İnsanlar kazanma şansı az olanı desteklemeye bayılır.”

Kane kafasında bazı rakamları çarpıp böldü. Eğer on üçe bir gibi bir oranda çok sayıda misafir onun kazanmasına oynarsa ve o gerçekten kazanırsa kumarhanenin bir servet ödemesi gerekecekti. Yani Zhang mafyası para kaybedecekti. Kane aptal değildi. Mafyanın kâr etmesine engel olan insanların başına ne geldiğini biliyordu.

“Eğer kazanırsam Ari Zhang ona zarar ettirdiğimi düşünecek mi?”

Patronu güldü. “Kesinlikle hayır, evlat. Zhang bir iş adamıdır. Sana çok yatırım yaptı. Sence bir galibiyetten sonra iyi bir dövüşçüyü temizler mi?” Patron, Kane’in saçlarını karıştırdı. “Zhang senin sıkı dövüşmeni istiyor. Dövüşünü izlemeye gelecek.”

Bu, Kane’i şaşırttı. Ari Zhang burada yüzünü hâlâ göstermemişti, bu nedenle dövüşü izlemeye gelmesi büyük olaydı.

“Gergin görünüyorsun,” diyen patronu, altın solunum cihazını uzattı. “Bu seni rahatlatır.”

Adam haklıydı. Bir nefes sonra Kane kendini yine yenilmez hissediyordu.

“Sen rakamlara kafayı takma.” Patronun sesi, uzaklardan gelen bir gök gürültüsünü andırıyordu. Ses son bir mesaj fısıldadıktan sonra bulutların arasında kayboldu. “Sonuçta hep kasa kazanır.”

* * *

Tam da söylendiği gibi, o gece kumarhanede tek bir boş yer yoktu.

Kane, çukurun bahçesinden –ironik bir şekilde çukur, bodrum katta bulunuyordu– yukarı baktı ve stadyumun tavanına kadar uzanan koltuk sıralarında göz gezdirdi. Bu kadar fazla izleyici olacağını düşünmemişti. Her milliyetten en az beş yüz misafir dirsek dirseğe oturmuştu. Çoğu gülüyor ve heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Akşam yemeğinde kristalini fazla kaçırmışlardı belli ki. Onların konuşmaları Kane’in sinirlerini bozan statik bir uğultu oluşturunuyordu ama Kane soyunma odasına dönmek yerine stadyumu inceledi ve en ortadaki sırada, özel locasında oturan Ari Zhang’i gördü.

Zhang’in sabıka fotoğrafındaki hâline çok benzediği söylenemezdi ama Kane yine de onu kalabalığın içinde hemen tanıdı. Siyah saçları ve yüzünü süsleyen, titizlikle şekil verilmiş sakallarıyla koltuğunda rahatça geriye yaslanmış, gücün getirdiği kayıtsız bir kibirle arenayı inceliyordu. Kane bu ifadeyi Eturia’nın eski hükümdarlarında görmüştü. Bu gece Zhang sıkılmış gibi, sanki bu oyunun ayırdığı vakte değip değmeyeceğinden emin olamıyormuş gibi görünüyordu. Kravat Fleece ve Nicky Malone her iki yanında oturuyorlardı ama Zhang onlarla ilgilenmiyordu. Birinin onu izlediğini hissetmiş olmalıydı çünkü Kane’le göz göze geldi ve gözlerini ondan ayırmadan soğuk, gülümsemeyen bir ifadeyle baktı.

Kane hayatında hiç, bir köpek balığıyla kötü kötü bakişma yarışına girmemişti ama girse herhâlde aynen böyle

hissederdi. Renny'nin bu adamın cebinden bir şeyler çalmış olduğuna inanamıyordu. Başıyla saygılı bir şekilde selam verdi ve bahçeden ayrılıp soyunma odasının mahremiyetine sığındı.

Kapalı alanın içinde dokuz sesin gürültüsü duvarlardan yankılanıyor, her ses bir öncekinden daha hararetli konuşuyordu. Adamlar uzun sıralara oturmuş, daha önce hiç görmedikleri ana arenada neler göreceklarine dair teorilerini ve söylentileri paylaşıyorlardı. Çukura, küçük bir bahçeye ve soyunma odasına açılan ikili bir kapıdan girmişlerdi ve dövüşme vakitleri gelene kadar da burada beklemeleri gerekiyordu. Bu duvarların arkasında onları nelerin beklediği, bir sırdı.

“Ben inşaat ekibinden birini tanıyorum,” dedi bir adam. “Buranın inşaatında çalışmış. Çukurun tamamen bir ölüm tuzağı labirentinden oluştuğunu söyledi.”

“O zaman kiminle dövüşeceğiz?” diye sordu bir başka adam.

“Hayatta kalanlarla, sanırım.”

Kane yüzünü tavandaki cam panellere çevirdi. Uzun pencereler, oyunlar sırasında izleyicilerin tepkilerini görmelerini sağlıyordu. Misafirlere bakınca parmaklarıyla arenayı gösteren bir grup adam gördü. Adamların dudaklarını okuyamıyordu ama kaşlarını, alınlarını buruşturacak kadar havaya kaldırmışlardı.

Kane'in avuçları terlemeye başladı. Ellerini patronunun verdiği dar pantolona silerken, altınını oyundan hemen

önce değil de şimdi alabilmeyi diledi. Onun en son dövüşmesi planlanmıştı. O vakte kadar aklını kaybedebilirdi.

Artık paylaşacak herhangi bir söylenti kalmadığında odaya sessizlik çöktü. Adamlardan bazıları sıralarından kalkıp odada volta atmaya başladı. Diğerleri gözlerini kapatıp sessizce dualar okudu. Cutter bile sarsılmış görünüyor, gözlerini kırpmadan devasa ellerine bakıyordu. Grubun korkusu Kane’i beklenmedik bir şekilde etkiledi. Şu ana kadar bu adamları rakipleri olarak görmüştü, gerçek insanlar olarak değil. Ama işte buradaldı. Birilerinin kardeşi, oğluydular. Tıpkı Kane gibi sevgililerini geride bırakmışlardı.

Hepsi sıradan insanlardı.

Ve Kane onlarla dövüşmek zorundaydı, öyle mi? Belki de ölümüne?

“Dinleyin, beyler,” diye seslendi patronları, arenaya açılan kapıların birinden içeri girerken. Kane de dâhil birkaç adam eğilip onun arkasını görmeye çalıştı ama yine duvar dışında bir şey göremedi. “Oyun vakti neredeyse geldi. Üzerinizde baskı hissettiğinizi biliyorum. Stresinizi almak için size bir şey vereceğim” –solunum cihazını salladı– “ama öncelikle hedefinizi tekrar hatırlamamız gerekiyor. Çukur her gün değişir, yani iki oyun asla birbirinin aynı olmaz.” Daha önce kullandıklarından farklı bir dizi kapıyı gösterdi. “Bu akşam eşli dövüşeceksiniz. İki farklı labirent olacak. Her biriniz için bir labirent. Göreviniz, diğer taraftaki dövüş platformuna ulaşmak. Orada rakibinize karşı, sunucu size durmanızı söyleyene kadar dövüşeceksiniz.”

Söylenenler doğrudur. Çukur, bir labirentti.

İnşaat ekibinde bir arkadaşı olan adam elini kaldırdı. “Labirentin içinde ne var, patron?”

“Bunu söyleme iznim yok. Size söyleyebileceğim tek şey: Tetikte olun. Çukur, etkileşimlidir. Her izleyici koltuğunda bir kontrol paneli var ve misafirler kime karşı bahis oynadırlarsa o oyuncularını sabote etmeye çalışacaklar.” Patron, Kane’e baktı. “İzleyenlerin favorisi, en kolay labirentten geçecek ama bunu aldanmayın. Bu insanlar buraya sıradan bir spor müsabakası izlemeye gelmediler. Sırada müsabakaları evde de izleyebilirler. Buraya kan görmeye geldiler.”

Kane’in karnına bir ağrı girdi.

“Şimdi herkes canlansın.”

Kaptan, solunum cihazını sıranın başındaki adama uzattı; adam da bir nefes aldıktan sonra aleti elden ele uzattı ve cihaz sonunda Kane’e geldi. Kane iki nefes çektikten sonra cihazı sıradaki adama uzattı. Altın bütün korkularını anında silip süpürdü ve yerini enerjiyle doldurdu. Oturduğu sıradan mermi gibi doğruldu ve olduğu yerde koşmaya başlarken son oyuncu yerine ilk oyuncu olmayı diledi. Bu labirenti dizlerinin üstüne yaptırıp poposuna şaplak atacaktı.

Hoparlörden yankılanan bir ses misafirlere, “Tarihteki ilk Adel Vice Kan Spor Turnuvası’na hoş geldiniz!” dedi. Sunucu ilk iki dövüşçüyü anons etti ve iki adam, kendi kapılarından alkışlarla inleyen arenaya çıktılar. Alkışlar sustuğunda bir elektrik zili çaldı ve kalabalık hemen tezahüratlara başladı.

Kane zıplayarak pencereden dışarı bakıyordu. Labirenti göremiyordu, bu nedenle neler kaçırdığını anlayabilmek için izleyicilerin yüzlerini inceledi. Bazı misafirler koltuklarında öne doğru eğilmiş haykırıyor, havayı yumrukluyorlardı. Diğerleri koltuk kollarındaki butonları yumrukluyorlardı. Arada sırada çukurdan tuhaf sesler yükselince –pat, küt, çat gibi– misafirler yüzlerini buruşturuyorlardı. Bir kişi başını sallayıp gitmek üzere ayağa kalktı ama gerisi yerlerine çivilenmiş gibi görünüyordu, elleriyle gözlerini kapatıp parmaklarının arasından bakanlar bile.

Kane, sunucunun oyunculara dövüşü bırakmalarını söylemesini bekledi ama böyle bir anons gelmedi. Elektrikli zil sesi bir kez daha duyuldu ve bunu, izleyicilerin hayal kırıklığı dolu homurdanması takip etti. Sonra patronu, bir sonraki oyuncu ikilisine kapıda hazır beklemelerini söyledi.

Bir sonraki tur ise ilkinden de kısa sürdü. Ondan sonraki de öyle. Oyunların hepsi, izleyicilerden yükselen aynı tatminsiz homurtu ile son buluyordu. Kane, oyuncuların dövüş platformuna bile ulaşamadığını düşünmeye başlıyordu. Sonra patronu, dördüncü tur oyuncularını çağırdı ve Cutter kapıya doğru yürüdü.

“Bol şans,” dedi Kane ama Cutter arkasına bakmadı.

Elektrikli zil sesi duyuldu ve Kane dikkatini, toleransları tükenmiş gibi görünen izleyicilere yöneltti. Artık oyunu izlerken yüzlerini buruşturuyor, sıktıkları dişlerinin arasından nefes alıyorlardı. Elleriyle gözlerini kapatan daha fazla seyirci vardı. Bir an geldi ve çukurdan bir çığlık yükseldi.

Tribündeki bir adam elini ağzına götürdü ve öğürür gibi öne doğru hamle yaptı.

Seyircilerin tepkileri, Kane'in güvenini yerle bir etmişti. Labirente açılan kapılara bakarken vücudu terle sıırılsıklam oldu. Vücudunda dolaşan Altın, kalp atışlarıyla birlikte damarlarında pompalanan ve onu *git-me git-me* diye uyaran adrenaline yenik düşüyordu.

Sunucunun sesi yükseldi: “Ve işte karşınızda ilk şampiyonumuz... Brock Cutter!”

Kalabalık tezahürata boğuldu. Kane, Cutter'm diğer tarafta çıkmayı başardığına sevinmişti ama sunucunun oyunculara dövüşmeyi bırakmalarını söylemediği de dikkatin-den kaçmamıştı. Ya labirenti sadece Cutter geçebilmişti ya da rakibini öldürmüştü.

Kane diğer oyuncuyla dehşet içinde bakıştı. Rakibi, Kane'in yataktaneden belli belirsiz hatırladığı uzun boylu bir adamdı. Kapılara doğru ilerlerken ikisinin de göğüsleri çabuk çabuk inip kalkıyordu. Patronları, onları motive etmek istercesine etli ellerini çıırttı ama Kane'in tulumundaki ter izlerini görünce kaşlarını çatı.

“Dinleyin bakalım,” dedi patron. “Bu gece dışarıda bir korku filmi yaşanıyor bu yüzden kuralları bozup size bazı ipuçları vereceğim. En iyi savunmanız, kulaklarınız. Labirentin içindeki seslere kulak verin. Eğer bir patlama sesi duyarsanız, eğilin. Aynı şey cızırtı sesleri için de geçerli. Eğer bir öğütme sesi duyarsanız, hızla yukarı sıçrayın. Anlaşıldı mı?”

Kane evet demeye çalıştı ama ağzı, konuşamayacağı kadar kurumuştı.

O daha hazırlanamadan kapı hızla açıldı ve kısa, duvarlarla çevrili bir geçidi gözler önüne serdi. Geçidin sonunda doksan derecelik açıyla sola dönüş vardı. Zemin ve duvarlar parlak siyah renge boyanmıştı ve bu bölümde güvenderdi. Kane bunun uzun süreceğini zannetmiyordu.

Sunucu önce uzun boylu adamın ismini, sonra da Kane'in kullandığı sahte isim Jude Warren'ı anons etti. "Ama Jude'u başka bir isimle tanıyor olabilirsiniz," dedi sunucu, kalabalığı heyecanlandıracak bir ses tonuyla. "Kuvvetli alkışlar, biricik *Kurt*'umuza!"

Arenadan çılgın bir alkış tufanı yükseldi ve Kane her ne kadar bundan nefret ettiyse de kalabalığın ona sempati duymasına şükretti. Bu sayede çukurda onu daha az sabot edeceklerdi. Biri onu arkasından itti ve kapı arkasından çarpılarak kapandı. Kane geçidin sonuna doğru ilerlerken bakışlarını önüne kilitledi. Köşeden diğer tarafa baktı ve orada da benzer bir geçit olduğunu gördü, bu yüzden orayı da geçti ve labirentin bir sonraki ayağına baktı.

Yerdeki kan lekesi, koridorda ilerlerken ihtiyatla yaklaşmasına neden oldu. Kızıl lekeye ulaştığında yerin altından gelen bir öğütme sesi duydu ve zeminden çıkan, çember şeklinde dönen testere üçlüsünden tam zamanında kaçtı. Testereler zeminden çıktıkları gibi hızla geri çekildiler. Kalbi küt küt atarken iki adım attı ve yanmış saç kokusu aldı. Soldaki duvardan bir cızırtı yükseldi ve Kane hızla

yere eğildi; başının üzerinde çıtırdayan alevlerin ısınısını hissedebiliyordu. Acı ensesini yaktı ve Kane, yakasında kalmış olabilecek kolları söndürmek için arkasına doğru uzandı.

Sonra yere eğilip bir sonraki tehdidin yukarıdan gelmesi için dua ederek göbeğinin üzerinde süründü. Labirentin bir sonraki bölümünde bir baloncuk patladı ve ardından havaya, temasla patlayarak aside dönüşen ufak toplar yayıldı. Toplar Kane'e doğrudan çarpmadı ama duvarlardan aşağı akan asit gözlerini yaktı ve Kane ayakları üzerinde doğrulup sendeleyerek köşeyi döndükten sonra elektrikli bir ızgarayla karşılaşırken onu geçici olarak kör etti.

Çok geçmeden koridorlardaki düzeni çözmüştü: aşağıdan gelen bir, sonra yukarıdan gelen iki ölüm tuzağı. Aynı zıpla-eğil-eğil kombinasyonunu kullanarak üç koridoru daha geçti, sonra oturdukları tribünlerden onu öldürmeye çalışan seyircileri hızıyla alt etmeyi umarak bir sonraki koridoru geçerken hızını artırdı.

Seyircilerin kontrol butonları, onun ayaklarından daha hızlıydı. Her köşeyi döndüğünde karşısına yeni tuzaklar çıkıyordu ve her biri, en çok kanı dökecek şekilde tasarlanmıştı. Seyirciler Kane için tezahürat ediyorlardı ve Kane bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Onun acısından zevk alıyorlardı. Onları zorla labirente sokmak, sonra da asla kaçamamışlar diye sonunu kapatmakla ilgili fanteziler kuruyordu. Kendisi de beyaz giyen o kadınlarla birlikte tribünlerde oturur, kadınlar istedikleri gibi işkence butonlarına basarken keyifle izlerdi.

Bu, tatlı bir hayaldi ama dikkatinin dağılmasına ve bir sonraki patlama sesini geç fark etmesine sebep olmuştu. Yere eğilmekte geç kalmıştı; sağ kolunun üst kısmında bıçak gibi bir acı hissetti. Yere çarptığında etinden dışarı, on beş santimlik bir usturanın çıktığını gördü. İleri doğru bakınca, koridorun sonunda dövüş platformunun uzandığını fark etti, bu nedenle bıçağı olduğu yerde bıraktı ve bitiş çizgisine doğru yarı süründü, yarı koştu.

Bitiş çizgisini, rahatlayıp derin bir nefes vererek geçti ve coşkulu tezahüratları duymayı bekledi. Ama beklediği alkışlar gelmedi. Nefes nefese basamakları tırmanıp platforma çıktı ve seyircilerin neden coşkuyla kutlamadığını merak ederek yüzünü tribünlere doğru kaldırdı. Rakibi labirentten çıkmamıştı ve Kane'in içindeki mide bulandırıcı bir his, hiç çıkmayacağını söylüyordu. Kane böylece bu sadistlere epey para kazandırmıştı.

Neden alkışlamıyorlardı?

“Kurt’umuz şampiyonluk raunduna ulaşmayı başardı!” diye seslendi sunucu. “Şimdi son bir dövüş bu gecenin kazananını belirleyecek!”

Son bir dövüş mü?

Kane etrafına baktı. Dövüşecek kimse yoktu.

İki kırmızı gömlekli merdivenlerin aşağısında belirdi; aralarında, başını bile doğrultamayacak kadar bitkin bir adam taşıyorlardı. Tulumunun bir tarafı yanmış, bir tarafı ise kan içinde kalmıştı. Kırmızı gömlekliler platforma ulaşıncı adamı sahnenin merkezine taşıdılar ve orada

biraktılar. Adam sırtının üzerine doğru yuvarlanınca Kane onun yüzünü gördü.

Bu, Cutter'dı. Veya Cutter'dan geriye kalan.

"Sıra son göreve geldi," dedi sunucu meşum bir ses tonuyla. Kane, bunun kendisine söylendiğini biliyordu. "Rakibini öldürmeye."

Kane hareket edemedi. Cutter'a baktı ve adamın sağ elindeki iki parmağının kopmuş olduğunu fark etti. Bacaklarının altında taze kan birikmişti ama vücudundan ağır tempoda akan kan, Cutter'ın zaten çok kan kaybetmiş olduğunu gösteriyordu. Adam, bitik vaziyetteydi. Tribünlerdeki sapkın seyirciler bile böylesine adaletsiz bir dövüşten nasıl zevk alabilirlerdi?

"Haydi, şampiyonumuzu biraz cesaretlendirelim," dedi sunucu. Kalabalığın tezahüratları önce alçak sesle başladı ama sonra hızla ivme kazandı ve sonunda: "Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!" haykırırları Kane'in kulaklarında çınladı.

Ayaklarını tahta döşemelerin üzerinde ilerlemeye zorladı ve Cutter'ın yanına geldi. Yanında diz çöktüğünde, Cutter şişmiş göz kapaklarının altından onu izliyordu. "Haydi, evlat," diyen Cutter'ın sesi güçlkle, hırıltılı çıkıyordu. "Çabuk bitir, olur mu?"

Kane dudaklarını yaladı. Sabah sahilde hissettiği kana susamışlığı şu anda hissetmiyordu. Cutter yanlış bir şey yapmamıştı. Ölmeyi hak etmiyordu.

"Sorun değil," diye ekledi Cutter. "Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

Ama bunu Kane de istemiyordu.

O platformda diz çökmüş vaziyette, etrafını saran yüzlerce insan ismini haykırırken, arenadan çıkıp bir daha asla geri dönmemenin sadece bir yolunun olduğunu fark etti. O an, ne yapması gerektiğini anladı. Omzuna gömülü bıçağı çekip çıkardı.

Tribünler çılgına döndü çünkü Kane'in niyetini yanlış anlamışlardı. Kane onlara bakarak gülümsedi. Kazandıkları parayı ellerinden almayı dört gözle bekliyordu. Başını yavaşça geriye atıp şah damarını ortaya çıkardı. Tezahüratlar birden kesildi ama artık çok geçti. Kane çeliği boğazında kaydırды ve Kurt, oyunu kaybetti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

O gün rüzgâr kuzeyden esiyordu, bu yüzden Cassia uzay mekiğinden çıkmadan gaz maskesini yüzüne bağladı. İniş yaptığı pist ile araştırma merkezi arasındaki mesafe nefesini tutup yürüyebileceği kadar kısaydı ama Gage, Sis adını taktığı uyuşturucunun ciğer yoluyla bulaşmanın yanı sıra gözler yoluyla da vücuda girebileceğine inanıyordu. Bu teorisi, neden sadece yirmi askerin, dışarıda yaptıkları tatbikatlarda ağızlarını ve burunlarını kapatan küçük maskeler giymelerine rağmen yoksunluk yaşadıklarını açıklıyordu.

Cassia, yapı içindeki ikinci kapı sırasının arkasından kapanmasını bekledikten sonra maskesini çıkardı ve Gage'i bulmak için kimya laboratuvarına doğru gitti. Gage'in dün gece bir şeyler bulmuş olmasını umut ediyordu, aksi

takdirde uzay mekiğiyle son sürat Marius'un sarayına çarp-
sa da aynı şeydi. Sadece Marius'u onu öldürme zahmetin-
den kurtarmış olurdu.

Gage'i, tezgâhın üzerindeki küçük, kutu şeklindeki bir
makinenin üzerine eğilmiş, bir gözünü teleskoba dayamış
vaziyette buldu. Gage her ne kadar yüzünü çevreleyen dağı-
nık saçlarından onu göremese de "Günaydın, Majesteleri,"
diye mırıldandı.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Ayak seslerin ortalama bir kimyagerinkinden daha na-
rin. Bu arada, buradaki ekibin, harika. Ama bir atom parça-
layıcısına ihtiyaçları var. Çalışmalarını hayli kolaylaştırır."

"Herhangi bir ilerleme var mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," dedi Gage, gözlerini teles-
koptan ayırmadan. "Bağımlılık, tedavi edilmesi zor bir has-
talıktır. Beyin fonksiyonlarını değiştirir –beynin kimyasal
yapısına varana kadar değiştirir– ve geri çevrilmesi, imkân-
sıza yakındır. İyi haber şu ki Sis, sentetik bir uyuşturucu.
Bu uyuşturucunun beyindeki ödül merkezine giderken ta-
kip ettiği yolu bulup etkisiz hâle getirecek bir nanoparti-
kül yaratmayı başarabildim." El yordamıyla süte benzer bir
sıvıyla dolu bir tüp buldu ve tüpü havaya kaldırdı. "Bunu
senin şu bağımlılara enjekte ettiğim zaman Sis'in izlediği
yolu öldürüp uyuşturucunun etkilerini yok edecek."

"Yani onları beyinde hasar oluşturarak tedavi edeceğiz?"

Gage kafasını kaldırdığında gülümsüyordu. "Öyle söy-
leyince kulağa yeterince etkileyici gelmiyor."

“Ama bir dakika,” dedi Cassia, aklına bir şey gelince. “Neden bazı insanların uyuşturucuya karşı bağışıklığı var? Mesela Kane’in annesiyle birlikte yaşayan çiftçi ve çadır kentte yaşayan mültecilerin bir kısmı. Onlar da dışarıda epey vakit geçirdiler ama hiçbir belirti göstermediler.”

“Ben buna bağışıklık demezdim,” diye açıkladı Gage. “Kimyasal bağımlılık edinmek konusunda bazı insanlar diğerlerine göre daha dirençli.”

“Tamam, yani iyi haber: Bunu tedavi edebiliyoruz. Kötü haber nedir?”

“Sis yollarını etkisiz hâle getirmek zaman alıyor.”

“Ne kadar zaman?”

“Test edene kadar tam olarak bilemeyeceğim ama iki hafta diye tahmin ediyorum.”

Cassia o kadar bekleyemezdi. “Enjeksiyon aktifken adamlarım savaşılabirler mi?”

Gage omuz silkti. “Sis yolları çözülürken askerlerin yoksunluk yaşayacaklardır. Belirtileri şimdi olduğu kadar şiddetli olmayacak ama ben olsam o kadar dengesiz birinin eline silah vermezdim.”

Cassia yanağını ısırđı. Marius’u oyalamak konusunda sınırları yeterince zorlamış durumdaydı. Bu noktada tek umudu, sivil bir milis kuvvet oluşturmaktı. Kimseye ödeme yapacak parası yoktu ama savaşmak için gönüllü olanlara mülk vermeyi önerebilirdi. Ancak bu durumda sivillere savaş eğitimi verilmesi gerekecekti ama bunun için Cassia’nın zamana ve ordu liderlerine ihtiyacı vardı.

Bu da onu başladığı noktaya geri getiriyordu.

Cassia'mn iletişim bileziği titredi ve savaş planlarına dair tüm düşünceleri, Renny'den beklediği haberleri duyma umuduyla kalbi çarparken yok oldu. Bandına dokundu ve Renny'nin üç boyutlu görüntüsüne odaklanıp yüzünde ke-der ya da mutluluk izleri bulmaya çalıştı. Alnının iki çizgiyle buruştuğunu fark edince hemen, "Ne oldu?" diye sordu.

Renny havadan sudan bahsederek Cassia'yı yatıştırmaya çalışmadı. "Adel Vice'ı bulduk ve Kane'in izleme cihazına kilitlendik," dedi. "Cihaz okyanusta, kıyıdan yirmi kilometre açıkta."

Cassia, nefes alamadı.

"Okyanusta olan, *izleme cihazı*," diye altını çizdi Gage, odanın diğer tarafından bakışlarını onunkilere kilitlemeye çalışarak. "Kane'in de cihazla birlikte olduğu anlamına gelmiyor bu."

"Aynen öyle," dedi Renny. "Akıntının yukarı tarafında bir kanalizasyon gideri var gibi görünüyor. Kane'in cihazı duşta kaybettiğini veya cihazın bir şekilde atık oluğuna atıldığını ve denize boşaltıldığını umuyoruz."

Cassia başıyla onayladı ve gözlerini kırparak gözünün önünde dans etmeye başlayan siyah noktaları kovmaya çalıştı. "Bir kanalizasyon gideri var *gibi görünüyor* ne demek? Görebiliyor musunuz?"

Renny, "Sorun da o," deyince Cassia ilk kez Banshee'nin içinde doğal ışık olmadığını fark etti. Renny uzaydaydı. "Gezegen tamamen kalkanla çevrili. Şu anda menzilin

dışında kalıp yaptıkları iletimleri hackliyoruz ve Kane'in nerede olabileceğini anlamaya çalışıyoruz. Kalkanı dalga bombasıyla delmeye çalışabilirim ama bunu yaptığım an mafya..."

"Seni havada vurur," diye bitirdi Cassia, Origin'in ateş gücünü hatırlayarak. Ve Origin, onca gemiden sadece biriydi. "Şu ana kadar neler öğrendiniz?"

Renny'nin genelde nazik olan bakışları, Cassia'nın tüylerini ürpertecek kadar yoğun bir öfkeyle doldu. "Burası vahşiler ve sapkınlar için yapılmış bir tatil merkezi. Yeterince parası olan buraya gelip en sapkın fantezilerini gerçekleştirebiliyor. Sapkın derken gerçekten sapkın şeylerden bahsediyorum. Aşağıda olan biten bazı şeyleri dinlemesi bile zor. Mesela insanları birbirleriyle ölümüne dövüştürüyorlar."

İnatçı siyah noktalar tekrar Cassia'nın görüş alanında yoğunlaşmaya başladı. Şimdi Ari Zhang'in Dünya'da neyi yasallaştırmaya çalıştığını anlıyordu: kendi tatil merkezinin sınırları içinde hiçbir kısıtlamanın olmadığı bir kan dökme ve ahlaksızlık karnavalı. "Kane'i o gezegenden çıkarmamız lazım."

"Diğer işçileri de," dedi Renny. "Duyduğum onca şeyden sonra o yerleşimcilerin hiçbirini geride bırakamam."

Cassia onunla hemfikirdi ama asıl soru, bunu nasıl yapacaklarıydı. Güneş Ligi ile irtibata geçmek hiçbir işe yaramazdı. Yönetim yardım etmek istese bile Adel Vice dış diyarda, Lig'in yetki alanının ötesinde bulunuyordu. Özel bir

savaş timi kullanmak da bir seçenektir ama paralı askerler onlara en çok parayı veren için savaşırdı ve bu da, Zhang'ın onları kendi safına çekebileceği anlamına geliyordu.

Bu sorunun kolay bir çözümü yoktu.

“İletimlerini dinlemeye devam et,” dedi Cassia. Jordan'm isyancılara yardım etmek için yaptığı numaraları hatırladı. “Güvenliklerinin ne zaman vardiya değişimi yaptıklarını ve silahlarını nerede depoladıklarını öğren. Uzay mekiği çizelgesini izle ve faaliyetlerin büyük bölümünün nerede gerçekleştiğini takip et. Ben size nasıl destek verebileceğime bakacağım ve tekrar iletişime geçeceğim.”

Cassia bağlantıyı sonlandırdı.

Kalbi küt küt çarpıyordu ama zihni berraktı. Evdeki sorunu etkisiz hâle getirene kadar Kane'e yardım edemeyeceğini biliyordu; bu yüzden zihni, Marius'u devirmek konusunda en hızlı çözüme kilitlendi. Bir dakika sonra ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Enjeksiyonlara başla,” dedi Gage'e, laboratuvarından çıkarken. “Ben generalimi ziyaret etmek üzere cezaevine gidiyorum.”

Şansı yaver giderse, Jordan hâlâ Cassia'nın yanında mücadele etmeye gönüllü olacaktı.

* * *

Öğleden sonra güneşi ahırın tavanındaki bir boşluktan içeri sızıyor, Cassia'nın isyancılarla yaptığı toplantı için tek ışık kaynağını sağlıyordu. Bu kadar aydınlık yeter de artardı.

Tavan arasında durduğu yerden, aşağıdaki herkesin yüzünde toplanan kızgın ifadeyi görebiliyordu. Toplantıya katılan erkek ve kadınlar, en üst rütbeli liderlerden oluşuyordu ve sayıları Cassia'nın düşündüğünden fazlaydı. Keskin bakışları ve kapalı beden dilleri, Cassia'ya Kane'in haftalar önce söylediklerini hatırlattı: Cassia ne kadar çabalarsa çabalasın veya hükümdarlığı boyunca neler başarırsa başarsın, ondan önceki hükümdar nesilleri halkın güvenini tamir edilemeyecek şekilde yıkmıştı.

Cassia buna artık inanıyordu.

General Jordan bir dayanışma göstergesi olarak Cassia'nın yanında duruyordu ama onun da yüzünden yoğun bir öfke yayılıyordu. Kollarını göğsünde birleştirip birbirine kenetlemiş, böylece göğsüne kaslardan oluşan bir zırh oturtmuştu. Karnı guruldayınca Cassia'ya kötü kötü baktı. Cassia şimdi düşününce, Jordan'ı yirmi dört saat kilit altında tuttuktan sonra ona birden fazla sandviç getirmesinin daha iyi olacağını anladı.

Jordan grubu sessizleştirmek için bir elini kaldırdı. “Fazla vaktimiz yok, o yüzden işe koyulalım. Kumandan ve ben sizi buraya topladık çünkü Bayan Rose bize bir teklifte bulundu ve söyleyeceklerini sizin de dinlemenizi istiyoruz.”

Jordan yarım adım geri çekilerek sahneyi ona bıraktı.

Cassia, ahırı dolduran erkek ve kadınlara bakarken gülümsemedi. Buraya onların gönlünü kazanmaya gelmemişti. “Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ve ben de sizin yaptıklarınızdan hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Ama

Marius Durango hepimiz için bir tehdit ve atalarımızın dediği gibi, ‘Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur.’”

Mırıldanmalar başlayınca Cassia sesini yükseltti. “General Jordan’dan sizleri burada toplamasını istedim çünkü benim için savaşmayacağınızı, benim kolonimi savunmak için hayatınızı tehlikeye atmaktan bıktığınızı biliyordum.” Jordan’ın masasından aldığı veri tabletini yukarı kaldırdı. “Bu nedenle koloniyi *sizin* koloniniz yapmayı teklif ediyorum. Daha önce de niyetim Eturia’yı halka vermekti. Yavaş yavaş, zaman içinde. Hâlâ aşamalı bir geçişin daha iyi olacağı kanaatindeyim ama bizi kurtarmak için gereken buysa, değişikliği şimdi yapacağım.”

General tekrar yanma geldi. “Bayan Rose kurucu sözleşmeye eklemek üzere, monarşiyi kaldıracak ve dört eski krallığı tek bir cumhuriyet olarak yönetmek üzere yeni liderleri belirlemek için seçimleri düzenleyecek bir değişiklik hazırladı.”

“Ve ismim oy pusulalarında olacak,” diye ekledi Cassia, Jordan’a ters ters bakarak.

“Benimki de öyle,” diye karşılık verdi Jordan, aynı bakışı iade ederek.

Aşağıda zayıf bir ses, “Benimki de,” diye seslendi ve kalabalık açılarak, sırtını ahırın duvarına yaslamış oturmakta olan Kane’in annesini gözler önüne serdi. Beyaz yüzü terle parlıyordu. “Eğer vaktinde iyileşebilirim.”

“İsminiz pusulada olacak,” diye söz verdi Cassia ve ekledi: “*Kumandan.*”

Yanındaki Jordan'm bedeni gerilince Cassia tahmininin doğru olduğunu anladı. Çiftliğin etrafında dönen faaliyetlerden anlamıştı bunu: toplantılar, iletimler, Kane'in hesabı ile satın alınan amonyum nitrat. Kısa bir süre için çiftçinin lider olduğunu düşünmüştü ama sarayda işlerin nasıl yürüdüğünü içeriden gözlemleme şansını bulmuş olan kişi, Rena'ydı. Üstelik siyasete de kolayca uygulayabileceği doğal bir karizması vardı. Ve hayatı boyunca monarşiye hizmet ettikten sonra kraliyet ailesinin onu nasıl işsizliğe ve evsizliğe terk ettiği düşünülürse, eski sistemi devirmek için epey motive olmuş olmalıydı.

Cassia dikkatini tekrar isyancılara yöneltti. "Diğerlerinizi gelince, eğer bu gece Marius'a karşı gerçekleştireceğimiz saldırıda kalan askerlerime katılmayı kabul ederseniz, hükmeden kraliçe olarak son eylemim, bu değişikliği imzalayıp kanun hâline getirmek olacak."

Gruptan bir adam: "Kurucu sözleşmeyi değiştirecek yetkiye sahip değilsin," diye bağırdı.

"Doğru," diye kabul etti Cassia. "Eturia'yı özgür bir cumhuriyete dönüştürmek için bu değişikliği Marius'un da imzalaması lazım. Ya da ölmesi lazım." Cassia kararlıydı. "Eğer birlikte çalışırsak bu ikisinden birini şafak vaktine kadar gerçekleştirebiliriz. General Jordan ve ben bir strateji oluşturduk. Bu planı harekete geçirmek için ihtiyacım olan tek şey, sizin desteğiniz."

"Ne diyorsunuz?" diye sordu Jordan isyancılara.

“Sözünden dönmeyeceğini nereden bileceğiz?” diye bağırdı aynı adam.

Cassia parmağım kaldırdı. Parmağına bir iğne batırıp tablete dokunması, yasal olarak bağlayıcı bir DNA imzası için yeterli olacaktı. “Evet deyin, hemen imzalayayım.”

Ama kimse evet demedi.

Erkek ve kadınlar durdukları yerde kıpırdanıyor, ihtiyatla birbirlerine bakıyorlardı. Cassia bazılarının onunla hemfikir olduğunu hissediyordu ama kimse bunu söyleyen ilk kişi olmak istemiyor gibi görünüyordu. Sessizlik, Kane’in annesi elini kaldırıp “Kabul,” diyene kadar devam etti. Kalabalığın içinde güven dolu tek yüz, ona aitti. Yanındaki çiftçi başıyla onayladı ve o da aynı oyu tekrar etti. Sonra Jordan da aynısını yaptı. Diğer gruplar da tek tek, bariz bir saygı ifadesiyle Rena’ya döndü. Çoğunluğun oyu belli olana dek *kabul* oyları ahırda duyulmaya devam etti.

Savaşacaklardı. Taht için değil, kendileri için.

Bu, Cassia için yeterliydi.

* * *

O gece Cassia kocasına, tam olarak istediği şeyi verdi: el koyduğu yirmi füzenin tamamını. Her biri parçalarına ayrılmış ve Cassia’nın birliklerinin saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak şekilde uzun, açık bir mavnaya bağlanmış olarak. Cassia, Marius’un taleplerini yerine getirmek amacıyla mavnayı kendisi kullandı ve kıyafetlerinin altına silah gizleme zahmetine girmedi. Marius aptal değildi. Cassia’nın

düğün gecelerinde yaptığından sonra onun yanına yaklaşmadan bütün vücudunu aratacaktı.

Durango sınırına ulaştığında itaatkâr bir şekilde, aramak için durdu. Muhafızlar aracı etraflıca aradılar –Cassia’nın üzerini de– ve herhangi bir silah izine rastlamadılar, böylece Marius’u arayıp Cassia’ya mavnayı cephaneliğe indirmesi talimatlarıyla geri döndüler. Buradan onu özel bir uzay mekiği alıp saraya götürecekti. Cassia oyalanmadı. Bir saat sonra mavnası ve bütün füzeleri cephanelikte duruyordu.

Cassia pilot koltuğundan inerken, belirmeye başlayan ayın ışığında etrafını inceledi. Durango cephaneliği, yer altındaki barınaklara açılan altı metal kulübeden meydana geliyordu. Silahlar burada, düşman top atışlarının güvenli bir şekilde ötesinde depolanıyordu. Alanı birçok tel örgü ve kalkan katmanı çevreliyordu, bunun ötesinde asker kışlaları uzanıyordu ve onun da bir kilometre kadar ötesinde Marius’un sarayı vardı. Bu yerleşim planını hafızasına kaydetti ve iki silahlı eskortun yanında, yakınlarda bekleyen bir uzay mekiğine doğru ilerledi.

“Varış noktamız değişti,” dedi muhafızlardan biri, pilota. “Onu laboratuvara götürüyoruz.”

Cassia’nın kalp atışları hızlandı. Bu, planlarına dâhil değildi. “Kocamı görmek istiyorum,” dedi. “Beni önce saraya götürün. Sonra gidebiliriz...”

Muhafız onu içeri itti ve kapıyı çarparak kapattı.

“Beni duydun mu?” dedi pilota. Pilot ise onu duymazdan gelip uzay mekiğini havalandırdı. Birkaç saniye sonra

sarayın üstünde uçuyorlardı, en az bir kilometre daha devam ettikten sonra inişe geçtiler.

Cassia bileğinin, eskiden bilezik taktığı yerini ovdu. Sınır muhafızları yaptıkları arama sırasında bileziğe el koymuşlardı ve Jordan'a nerede olduğunu söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Yarım saat sonra Jordan görevini tamamlayacak ve Cassia'yı almak için gizlice saraya girecekti. Onun orada olmadığını anlaması ne kadar sürecekti?

Uzay mekiği üzerinde hiçbir tabela bulunmayan, dört bir taraftan ağaçlarla gizlenmiş, ne idiği belirsiz kutu şeklindeki bir binanın arkasına indi. Cassia araçtan çıkıp iki yeni silahlı eskortla karşılaşınca elleri buz kesti. Jordan onu burada asla bulamazdı.

Kimse bulamazdı.

Başına silah doğrultulmuş vaziyette birçok kapıdan geçerek laboratuvarın holüne ulaştı, sonra muhafızların talimatlarını takip ederek birçok koridordan geçip içinde iki uzun koltuk bulunan küçük bir odaya geldi. Koltuklardan sadece birinin kollarına zincirler bağlıydı.

Cassia, hangi koltuğun ona ait olduğunu sormaya gerek duymadı.

Arkasından itildikten sonra koltuğa oturup kollarını bağların üzerine koydu. Muhafızlardan biri lazer silahını onun yüzüne doğrulturken diğeri bağları bileklerinin ve göğsünün üzerinden bağladı. Bacaklarını bağlamamışlardı ama kısa boylu olduğu için botlarının ucu yere zar zor değiyordu. Tam odada kendine avantaj yaratmak için kullanabileceği

bir şeyler aramaya başlamıştı ki kapı açıldı ve Marius ahes-
te aheste içeri girdi.

Onu görünce Cassia'nın karnına bir ağrı saplandı. Sade-
ce ondan korktuğu ve nefret ettiği için değil; aynı zamanda
Marius'un yüzündeki gülümseme, onu alt ettiğini doğru-
ladığı için. Sonra bakışları Marius'un elindeki, şırınga ve
elektrot dolu kutuya kaydı ve onu ne kadar hafife almış ol-
duğunu anladı.

"Evet," dedi Marius, Cassia'nın gözlerindeki kavrayış
ifadesini fark ederek. "Senin o küçük, kurnaz beyninin na-
sıl çalıştığını iyi biliyorum. Evlendiğim kız, o füzeleri iade
etmektense ölmeyi yeğler, o yüzden bana ne işler karıştır-
dığını söyleyeceksin." Kutuyu muhafızlara uzattı, onlar da
kutunun içindekileri çıkarıp Cassia'ya yaklaştılar.

Cassia'nın kalbi, göğüs kafesinin içinde küt küt atıyor-
du. Jordan ve timinin en azından yirmi dakikaya ihtiyacı
vardı. Doğru söyletme sürecini geciktirmenin bir yolunu
bulması gerekiyordu. İlk muhafız yaklaşınca bir tekme sa-
vurdu ve botunu adamın bacaklarının arasına gömdü. Diğer
muhafızlar hemen silahlarını çekerek tepki verdiler.

"Devam edin, vurun beni," diye meydan okudu Cassia.
Bunu yapmayacaklarını çok iyi biliyordu. Düşüncelerini
çalmak için ona canlı olarak ihtiyaçları vardı.

Marius, Cassia'nın omzuna işaret etti. "Kraliçeye istedi-
ğini verin."

Cassia kendisine neyin çarptığını bile anlayamadan bir
ışık parlaması oldu ve köprücük kemiğinin altındaki alan

ııındı. Burnuna yanık et kokusu geldi ve ardından gelen yanma hissi her geçen saniye katlandı. Sonunda omzunun alev almadığından emin olmak için aşığı bakmak zorunda kaldı. Yarası aldatıcı derecede küçüktü ama kömür gibi yanıyordu. Çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı ama çıkardığı boğuk acı sesleri, çığlıklardan daha onurlu değildi. Bu nedenle sonuç olarak çığlıkları koyuverdi.

“Lazer yaraları kanamaz,” dedi Marius. “Ama içten içten yakar. Seni yüz farklı yerinden vurabilir, yine de bana sırlarını anlatman için hayatta tutabilirim. Bir daha içinden dövüşmek geldiğinde bunu aklımdan çıkarma.”

Cassia bilincini kaybetmiş olmalıydı çünkü gözlerini kırptırdığında göz ucuyla yeni bir şey gördü. Şakaklarının her iki yanına elektrotlar ilıstirilmişti ve dirseğinin iç kısmına baktığı zaman enjeksiyonun yapıldığı yerde kan olduğunu gördü. Acı ve panik karışımı bir duyguyla inledi. Serumun etkisini göstermesine ne kadar vardı?

Marius arkasından yaklaştı. “Birazdan tam burada sıcak bir gıdıklanma hissi hissedeceksin.” Bir parmağını Cassia’nın kafatasından aşığı indirdi, sonra kulağına eğilip fısıldadı: “Ben bilmeyeceğim de kim bilecek, öyle değil mi? Sen bunu bana birçok kez yaşattın.”

Her ne kadar Cassia kafasını onun yüzüne gömmeyi dılicesine arzulasa da omzundaki zonklama ona, buna değmeyeceğini hatırlattı.

“Birazdan bana bir şeyler anlatmaya başlayacaksın,” diye fısıldadı Marius. “En yakın arkadaşlarınla bile

paylaşmayacağın küçük, kirli sırlarını anlatacaksın. Anlattığın için kendinden nefret edeceksin ama kendine engel olmayacaksın.” Cassia’nın kulağının dibindeki dudakları kıvrıldı. “Bu, kişisel haklara tecavüzün en üst seviyesi, Cassy. Sana göstermek için sabırsızlanıyorum.”

“Cassy,” diye tekrar etti Cassia, kafasının arkası karınca-
lanırken. “Bana bir daha böyle hitap edersen neler olacağını söylemiştim sana.”

Marius ayağa kalktı ve etrafından dolanıp karşısına geldi. Gözleri zevkle parlıyordu. “Bana ne yapmak isterdin?”

“Göğsünden vurmak,” diye tersledi Cassia. “Hak ettiğin ölüm bu değil ama benim vaktim sadece buna yeter.” Cassia burada susmak istiyordu ama ağzı izinsiz konuşmaya devam etti. “Kane’in bana ihtiyacı var. Senin şu mafya ortakların onu kaçırdı ve ben ona neler yaptıklarını ya da hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ona gidebilmek için elimi çabuk tutup seni öldürmem gerekiyor.”

Marius, muhafızlarıyla birlikte kahkaha attı. “Makine etkisini göstermeye başladı. Bana bir silah bırakın ve gidip koridorda bekleyin. Size ihtiyacım olursa çağırırım.” Adamlar onun dediğini yaptı ve Marius karşısındaki koltuğa, Cassia’nın ayaklarının ulaşamayacağı bir yere oturdu. “Maalesef kelleni kaybetmek üzeresin. Belki de erkek arkadaşını cehennemde görürsün.”

Cassia kendisine Marius’un doğrudan bir soru sormadığını hatırlatmaya çalıştı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Bütün düşünceleri kelimelere dökülüyordu. “Beni

öldürmen bir şeyi değiştirmez. Bugün senin ölüm fermanını imzaladım.” Sonra Marius’a kurucu sözleşmeyi nasıl değiştirdiğini ve yerleşimcilerin bunu yasallaştırmak için ne yapmaları gerektiğini anlattı. “Eturia’daki herkes, sen ölürsen monarşının de seninle birlikte öleceğini biliyor. Ve inan bana, motivasyonları çok yüksek.”

Marius’un gülümsemesi dondu. “Benim varlıklarım ölümle bile sana geçmez. Evliliğimiz geçersiz. Seninle hiç yatmadım.”

“Kanıtlı.”

Marius’un yüzündeki neşeli ifade tamamen silindi. “Oyun zamanı sona erdi. Bu gece buraya bir planla geldin. Bana planın ne olduğunu anlat ve hiçbir detayı atlama.”

Cassia sırları içeri hapsetmek için nefesini tuttu. Jordan’a birkaç saniye daha kazandırmak için elinden geleni yapıyordu. Ama cevap vermek, hapşırmak gibiydi. Bastıramıyordu. Ciğerlerinin üzerinde bir sızı belirdi, sonra göğsü şişti ve her şey ağızından, hızla döküldü.

“şu anda isyancılar cephaneliğinde bütün silahlarını yok edecek bir bombayı patlatmak üzereler. Aynı zamanda adamlarım asker kışlılarına sızacaklar ve askerlerini bir hafta uyutmaya yetecek kadar gaz bombası atacaklar. General Jordan zırhlı bir uzay mekiği çalacak ve saraya uçacak çünkü benim orada olduğumu düşünüyor. Beni orada bulamayınca ne yapacağını bilemiyorum. Muhtemelen birliğine dağılıp bizi şehirde aramalarını söyler. Seni gördükleri yerde vurma emri aldılar.”

Marius'un gözleri Cassia'nın yüzünde gezerken başı sağa sola sallandı. "Olamaz. Mümkün değil. Cephaneliği-me hiçbir yönden ulaşamaz. Üzerinden kuş bile uçamaz."

"Biliyorum. Bu yüzden yirmi füzenin hepsinin içini boşalttım ve yerlerini savaşçılarım ile doldurdum. Füze gövdeleri o kadar büyük ki herkesi içeri sığdırmayı başardım. İsyancıları kendi ellerinle kapıdan içeri soktun ve şimdi peşine düştüler."

Zemin sarsıldı ve uzaktan bir patırtı yükseldi.

"İşte cephaneliğin gitti," dedi Cassia ve çenesiyle kapıyı işaret etmekten kendisini alamadı. "Muhafızlarına neler olduğunu söylemelisin. Kışlalarda uykuda olmayan bütün askerleri harekete geçirebilirler. Muhtemelen fark etmez çünkü isyancılar zırhlı gemilerini çalmak üzere ama yine de denemeye değer."

Marius koşarak koridora çıktı ve kapı arkasından kapandı.

O gidince Cassia bilek bağlarını gevşetmek için bileklerini oynattı ama sadece sol omzunu daha derinden zonklatmayı becerebildi. Dişlerini sıktı ve kendisini koltuğunda öne doğru itti. Koltuk yerinden birkaç santim oynayınca Cassia bu hareketi tekrarladı. Tam olarak ne yaptığını bilemiyordu ama düşmanına taktik ve tavsiye vermek dışında bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Belki yeterince uzağa sıçrarsa Marius'un koltuğunda bıraktığı lazer silaha ulaşabilirdi.

Marius tekrar odaya girdi ve Cassia'nın yaralı omzunu koltuğu geriye doğru eğmeye yetecek kadar kuvvetle

çekerek ilerlemesine son verdi. Kolu boyunca keskin bir acı yayılırken Cassia çığlık attı. Yine bayılmış olmalıydı çünkü yere çarptığını hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde yüzü tavana dönük yatıyor, elinde bir silah tutan Marius yukarıdan ona bakıyordu.

Var gücüyle bir tekme savurup Marius'un bileğine vurdu. Silah Marius'un elinden uçtu ama tekrar alması uzun sürmedi. Yüzü öfkeyle çarpılmış vaziyette Cassia'ya döndü ve Cassia o an, her şeyin bittiğini anladı.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Marius tükürükler saçarak. Silahın namlusunu Cassia'nın dizine doğrulttu. "Burası, bir yanığın seni öldürmeyeceği o yüz yerden birisi." Neşesiz bir kahkaha attı. "Ama ölmüş olmayı dileyeceksin."

Cassia bacaklarını ileri geri hareket ettirerek Marius'u yeniden nişan almaya zorladı. Tam Marius bundan bıkip namluyu omzuna çevirdiğinde koridordan bir dizi patlama sesi yükseldi ve Marius dönüp sese doğru baktı. Hızla açılan kapı duvara çarptı. Cassia koltuğunun arkasını göremiyordu ama üst üste üç hızlı ateş sesi duydu. Sonra Marius göğsünü tutarak geriye doğru sendeledi. Silahını hâlâ elinde tutuyordu ama kullanamayacak kadar şaşkın görünüyordu. Boş bir ifadeyle bir Cassia'ya, bir de göğüs kafesinden yükselen dumana bakıyordu. Cassia'dan bir açıklama bekler gibiydi. Bir el daha ateş edildi ve bu kez alnında minik bir delik açıldı, sonra gözleri geriye devrildi ve Marius yere düştü.

Cassia sola doğru kayıp koltuğunun bacağıının arkasından baktı ve tanıdık bir çift botun yaklaştığını gördü. Sonra iki kez kırılmış bir burnun üzerinden bir çift gri, zeki göz kendisine baktı.

“Jordan,” dedi nefes nefese. “Beni nasıl buldun?” Bakışlarını koridora doğru çevirdi. “Binayı emniyete aldığından emin ol. Marius kışlalarda olmayan tüm askerleri harekete geçirmeye çalışıyor.”

“Çalışıyordu,” diye düzeltti Jordan, başını cesede doğru sallayarak. “Adamlarının çoğu teslim oldu bile.” Kaşlarını çattı ve Cassia’nın lazer yarasını inceledi. “İyi misin?”

Cassia başıyla onaylayarak sorusunu tekrar etti: “Beni nasıl buldun?”

Jordan onun koltuğunu kaldırdı ve bileklerini çözmeye başladı. “Marius’u bularak. O hapisteyken adamlarım derisinin altına bir izleme cihazı yerleştirmişlerdi.”

“O bunu bilmiyor muydu?”

“Hiçbir fikri yoktu,” diyen Jordan, Cassia’nın elektrotlarını ilk kez fark etti. Kaşlarını çattı ve elektrotlardan birini Cassia’nın şakağından aldı. “Seni doğru söyletme makinesine bağlamış. Bunu beklememiştim.”

“Ben de. Berbat bir şey.”

Jordan neşesiz bir kahkaha attı. “Eh, sen en azından seni hapse atan kişiye ölümsüz aşkını ilan etmemişsindir. Bunu kimse geçemez.”

Jordan’ın duygularını düşünmek, onu konuşmaya zorladı. “Ben seni aynı şekilde sevmiyordum ama seni çekici

buluyordum.” Cassia’nın yüzü alev aldı. Kendini Jordan’ın karnına doğru işaret etmekten alıkoyamadı. “Karnının altında harika, V şeklinde kasların var. Eskiden o kaslarla ilgili hayaller kurardım.”

Jordan’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eğer istersen kaslarım senindir.”

“Ben sadece Kane’i istiyorum,” dedi Cassia. Kane’in bunu asla öğrenemeyebileceğini düşünmek, onu mahvediyordu. “Benim için o, bir arkadaştan öte. Onu seviyorum. Yıllarca benim için türlü fedakârlıklar yaptı, şimdi de onun yardıma ihtiyacı var. Ona sırtımı dönmeyeceğim; ne senin için ne bu gezegen için ne de başka bir şey için.”

“Buna saygı duyabilirim,” diyen Jordan, elini uzattı. “Arkadaş mıyız o zaman? Düşmanımın düşmanı tarzı bir arkadaşlıktan bahsetmiyorum ama.”

Cassia elini uzatıp onunla tokalaşırken Jordan’ın sözleri aklına bir fikir getirdi. “Benim için Banshee’yi arar mısın? İletişim bandım gitti ve Renny ile konuşmam gerekiyor.”

“Elbette.”

“Ve artık arkadaş olduğumuza göre, umarım bana bir iyilik yaparsın.”

“Eski kraliçem için ne olursa.”

“Bu kolonideki en hızlı gemi hangisi?”

Jordan bir süre düşündü. “Durango generallerinden birinin Hipersonik bir gemisinin olduğunu fark etmiştim.” Gözleri ani bir kavrayış ile parlayan general, “Ki o gemi

teknik olarak sana ait çünkü henüz kurucu sözleşme değişikliğini Güneş Ligi'ne bildirmediğimiz," diye ekledi.

"Mükemmel," diyen Cassia, omzunu tutarak yavaşça ayağa kalktı. "Ben bir sağlık çantası ararken o gemiyi bana getirmeni istiyorum. On dakika sonra dışarıda buluşuruz."

YİRMİ YEDİNCİ DÖLÜM

Kane, aşama aşama uyandı. Duyuları tek tek, yavaşça yerine geliyordu.

Başta, rüyalarından sıyrılıp çıkarken yaşadığı kafa karışıklığı içinde belli belirsiz bir farkındalık vardı. Sonra ışık geldi. Dört bir yandan geliyor gibi görünen parlaklık, kapalı göz kapaklarını deliyordu. Başını ne tarafa çevirirse çevirsin, bu ışıktan kaçamıyordu. Hareketle birlikte acı da geldi. Boğazı içten içten yanıyordu ve yatakta kıpırdanınca tüm kaslarının sertleştiğini ve tepki vermekte geciktiğini fark etti. Sonunda kendine gelmeye başlarken uzaktan hafif boğuk gelen, öfkeli erkek sesleri duydu.

“... risk almaya değmez,” dedi bir adam. “İki kez kendinden geçti zaten.”

“Bu benim suçum,” diye karşı çıktı Kane’in patronu olarak tanıdığı bir başka ses. “Ona gereğinden fazla Altın verdim. Direnç geliştirdi, hepsi bu.”

“*Hepsi bu mu?*” diye tekrar etti birinci adam. “Ona verecek daha güçlü bir şeyimiz yok! Eğer Altına karşı bağışıklık kazandıysa yapacak bir şey...”

Daha yakından gelen bir ses, “Selam evlat,” dedi ve Kane gözlerini açtığında Cutter’ın yatağının kenarında oturduğunu gördü.

Kane yatakhane de olmadıklarını hemen fark etti. Bu yatağın üstünde bir başka yatak yoktu ve parlak, beyaz duvarlı bir odadaydılar. Cutter’ın devasa kollarından biri, bir askıyla göğsüne sabitlenmişti ve aynı elindeki parmaklarından ikisinin rengi, diğerlerinden daha soluktu. Parmaklarının eklem yerlerinin hemen altındaki kızıl çizgilere bakılacak olursa parmaklar kısa süre önce geri dikilmiş olmalıydı.

Evet, geri dikilmişlerdi.

Kane’in bütün hatıraları hızla üzerine hücum etti. “Yaşıyorsun,” dedi kuruyan boğazından çıkan hırıltılı bir sesle. *Ve ben de yaşıyorum.*

“Sayende,” dedi Cutter. Bu, kulağa bir suçlama gibi gelmişti.

“Yapamadım. Kusura bakma.”

“Özür dileme. Beni öldürmek istememen, özür dilenen bir şey değil.” Kane’in boğazına işaret etti. “Bu arada kırmızı gömlekliler sahneden çıkana kadar beklemeliydin. Bekleseydin onlar seni tedavi edemeden kan kaybından ölmüş olurdun.”

Kane boğazına dokunmaya çalıştı ama bilekleri iki yanında bağlanmıştı. “Ne kadar zaman oldu?”

“Birkaç gün belki. Ben de baygındım, bu yüzden söylemek zor.” Cutter, dış taraftan demir parmaklıklarla örtülü açık pencereden dışarı baktı. “Beni bugün yatakhaneye geri götürüyorlar. Ama bu gece dövüştüreceklerini zannetmiyorum.”

Kane çukurdan bahsetmek istemiyordu, bu nedenle konuyu değiştirdi. “Bakıyorum parmakların geri gelmiş.”

“Evet,” dedi Cutter, başını eğip parmaklarına hayran hayran bakarak. “Neredeyse düzgün bir yama diyebiliriz. Onları bir sonraki oyunda muhtemelen tekrar kaybedeceğim, o yüzden fazla bağlanmıyorum.” Kaşlarını oynattı. “Espriyi anladın mı? *Bağlanmıyorum?*”

Bu kötü espri, Kane’i Cutter’ın gözbebeklerini incelemeye yöneltti. Göz bebekleri, sağlık görevlilerinin ona ne kadar Altın verdiğini ortaya koyacak kadar genişlemişti. Az önce duyduğu, uyuşturucuya karşı direnç geliştirmekle ilgili konuşmayı hatırladı. Eğer solunum cihazları artık onda işe yaramazsa ne olacaktı? Altının etkisi olmadan yarışabilecek miydi?

Kapı açıldı ve patronu içeri girdi. Kafasını koridora doğru salladı ve Cutter’a, “Yatakhaneye,” dedi.

Cutter, Kane’in bacaklarından birini battaniyenin üzerinden sıvazladı. “Görüşürüz, evlat.”

O çıktıktan ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra patron elini beline dayadı ve Kane konusunda ne yapacağını bilemezmiş gibi onu izledi.

“Başım ne kadar belada?” diye sordu Kane.

Patronu neşesizce güldü. “Neredeyse benim kadar.” Kâ-
lm ensesini ovuşturdu. “Kumarhanenin açılış gecesinin içi-
ne ettik.”

“Ama ben pes etmiştim.”

“İşler öyle yürümüyor. Hayatta kalan son kişi şampiyon olur. Sen Cutter’ı öldürmeyince sistemin çarkına çomak sokmuş oldun. Sonra ben araya girip” –Kane’in boynunu gösterdi– “adamlarıma yarayı kapatmalarını söyleyince her şeyi daha da kötüleştirdim. Şimdi kimin kazandığı belli değil, bu nedenle kumarhane ödemeleri dondurmak zorunda kaldı. Beraberliği nasıl bozacaklarına karar vermeye çalışıyorlar.”

“Kazanan Cutter olmalı.”

“Bazıları öyle düşünüyor. Ama çoğu kişi, Cutter’ın zaten yarı yarıya ölmüş olduğunu ve senin kazanman gerektiğini söylüyor. Her şekilde Zhang, kendi işini halledemiyor gibi görünüyor. Ve bu ikimiz için de kötü. Kendisi çok affedici bir adam değildir.”

Kane’in içi ürperdi. Sadece cebinden parasını çaldığı için Renny’nin kız arkadaşını köle olarak satan Ari Zhang, onu izleyicilerle dolu bir arenanın önünde küçük düşüren birine ne yapardı? Mafya Kane’in yaptıklarını ödetmek için Cassia’nın ya da Kane’in annesinin peşine düşer miydi?

Patronu güldü. “Yaşıyor olmanın tek sebebi, saçma sapan bir sebepten ötürü, misafirlerin hâlâ senin için deliriyor olması. Yaptığın o gösteri seni, Nicky Malone’ye saldırdığın

zaman olduğundan bile daha çılgın gösterdi. Herkes bunu konuşuyor.”

Buna dayanarak Kane, kumarhanenin beraberliği nasıl bozacağını anladı. “Bir rövanş maçı yaptırmak istiyorlar.”

Patronu evet demedi ama karşı da çıkmadı. “Bak, sana bunu yapmaktan nefret ediyorum ama seni yoksun bırakmak zorundayım. Direncini düşürene kadar Altın işe yaramayacak, yani bugünden itibaren sana Altın yok.” Bakışları yere doğru indi. “Yalan söylemeyeceğim, evlat. Canın yanacak. Kalbini izlemek ve eğer kalbin durursa yeniden çalıştırmak için sağlık görevlisi seni burada tutmak istiyor.”

Kane’in ağzı açık kaldı. Bağımlılık düzeyi o kadar kötü müydü?

“Dayan,” dedi patronu, sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. “Vakti geldiğinde görüşürüz.”

* * *

Sonraki haftada Kane cehennemin, günahkârları korkutarak iyi davranmaya yöneltmek üzere uydurulmuş bir yer olmadığını anladı. Cehennem, acının hiç bitmediği bir hayatta kalma hâliydi. Gerçek ceza buydu: sürekli acı. Sinir uçları bir gün doğumundan diğerine çılgınlıklar atıyordu. Sadece öldüğünde rahatlayabiliyordu ama bu da uzun sürmüyordu. Sağlık görevlisi kalbini yeniden çalıştırıp özür diliyordu. Yoksunluk süresince Kane’i uyutabileceğini ama Ari Zhang’in ona bunu yapmamasını emrettiğini söylüyordu.

Bu bir dersti ve Kane dersini iyi öğreniyordu.

Sonraki hafta durumu iyileşti ve semptomları azalarak Batavion'da hissettiği semptomlara döndü. Bu ona komik geldi çünkü maden kampındayken acısından kurtulmak için ölmeyi dilemişti. O zamanlar acının ne olduğunu bilmiyordu.

Birkaç gün sonra bir işçi ekibi gelip gevşek bedenini yataktan çıkardı ve duşun altına sürükledi. Adamlar yüzlerini buruşturup vücudunu ovarken Kane onların sağlık görevlisi değil beyaz tişörtlü olduklarını fark etti. Yani tek ders alan o değildi. Solunum cihazı olmadan geçirdiği iki hafta sonunda neye dönüştüğüne ilişkin söylentiler yayılacaktı –teni griye dönmüştü, titriyordu, bir zamanlar görkemli olan pazıları kurumuştı– ve işçiler artık itaatsizlik etmeden evvel iki kez düşüneceklerdi.

Kane olsa kesinlikle iki kez düşünürdü.

Patronu onu görmeye geldiğinde Kane, kollarında güç olsa adama sarılırdı. Patronunun tanıdık sesi ve ördek gibi yürüyüşü Kane'e yatakhane de kendisini nasıl yenilmez hissettiğini hatırlatmıştı. Yeniden öyle hissetmek için her şeyi ni verirdi.

“Nasıl gidiyor, evlat?”

Kane gözlerini, patronunun boynundan sarkan altın tüpe kilitledi. Uzaklardan gelen sağduyulu bir ses ona bütün acılarının sebebinin uyuşturucu olduğunu söylüyordu. Altını bir daha kullanırsa ondan asla kurtulamayacaktı. Ama o ses, bedenindeki tüm hücrelerin çığlıkları tarafından hemen bastırıldı. Bir nefes tatlı havaya ihtiyacı vardı. Ona ulaşmak için ne olsa yapardı.

“Hazırım,” dedi. “Bu sefer daha sıkı dövüşeceğim.”

“Doğru cevap bu, evlat.” Patronu cebinden krom renginde bir solunum cihazı çıkardı. “Seni küçük küçük başlatacağız ve güzel maddeye sonra geleceğiz.” Cihazı sallarken Kane’in göğsüne baktı. “Ve seni yeniden kuvvetlendireceğiz. Bütün emeklerimi boşa harcadın.”

Kane gümüş tüpe kaslarını çatarak baktı. Gerçekten arzuladığı şey Altındı ama başını yastıktan kaldırdı ve cihazın ağızlığını dudaklarına alma hevesiyle öne doğru uzandı. Birkaç nefes sonra damarlarına akan enerji kaslarını güçlendirdi ve Kane’i yataktan kalkıp bedenini uzun uzun esnetmeye zorladı.

Bedenini hareket ettirmek ona çok iyi gelmişti.

Uyuşturucu onu zevke boğmamıştı ama sadece acının yokluğu bile onu öylesine mutlu etmişti ki gözleri yaşlarla doldu. “Teşekkür ederim,” dedi ve bunu söylerken içtendi. Patronu onu cehennemden çıkarmıştı ve Kane onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Bir şey değil evlat,” diye mırıldandı patronu. “Haydi bakalım. On beş dakika içinde antrenman alanında olmanı istiyorum.”

* * *

Rövanş gecesi, Kane hazırdı.

Hemen hemen.

Kaybettiği kasları tamamen geri kazanmak için üç gün yeterli değildi ama protein enjeksiyonları ve antrenmanlar

kaslarını güçlendirip sağlamlaştırmıştı. Daha da önemlisi, patronu ona Altın vermeye başlamıştı –yarı dozda başlamış ve birkaç saat öncesine kadar dozu aşama aşama artırmıştı. Sonunda diğer adamlarla aynı cihazı kullanma seviyesine gelmişti.

Yoksun kalmak Kane’e dövüş için bir avantaj sağlamıştı. Son vuruşunun etkisiyle hâlâ uçuyor, enerjisini dışa vurmak için yatakhanedeki kum torbasını yumrukluyordu. Cutter ise köşedeki ağırlık sehpasında oturmuş, dizlerini kavramış, yere bakıyordu.

Kane bakışlarını rakibinden ayırdı ve yumruğunu torbaya gömdü. Bu ekipmana odaklanmak, onun uzun, silindirik şeklini ve çatlak kırmızı yüzeyini hafızasına kazımak zorundaydı çünkü dövüş platformunda gözlerinin önünde bunu canlandıracaktı. Bir insanı değil. Bir kum torbasını.

“Giyinme vakti!” diye haykırdı patron, tulumları onlara doğru fırlatarak. Kane kendi tulumunu kolaylıkla yakaladı ama Cutter’ın yerine dikilmiş parmakları henüz tamamen iyileşmediği için o, kumaşı beceriksizce düşürdü ve diğer eliyle tuttu.

İnsan değil, diye kendisine hatırlattı Kane. *Sadece kum torbası.*

Tulumunu giyerken Cutter’dan kasıtlı olarak uzak durdu ve üçünün yatakhanedan ayrılma vakti geldiğinde Kane, Cutter’ın yüzüne bakmak zorunda kalmamak için onun önünden, patronunun yanında yürüdü. Vice Dens’e yürüyüşleri sırasında Kane uzaklarda kıyıları çarpan dalgaları

sayarak ve ay ışığının kum tepeleri üzerindeki oyununu gözlemleyerek zihnini meşgul etti. Ama bu, Cutter'ın onu bir misafiri öldürmekten kurtardığı o sabahı hatırlattı ve Kane bu düşüncelere bir son vermek için sessizliği bozmak zorunda kaldı.

“Bu gece yeni bir labirent mi olacak?” diye sordu patronuna. Öyle olmasını umut ediyordu. Onun refleksleri rakibininkinden daha hızlıydı. Eğer Cutter labirentten çıkamazsa Kane onu öldürmek zorunda kalmazdı.

Suçluluk duygusu kalbine bıçak gibi saplandı. Gerçekten Cutter'ın ölmesini mi dilemişti?

“Bana bir nefes lazım,” deyiverdi Kane, patronu soruyu cevaplama fırsatını bulamadan.

“Oyun zamanı gelince bir nefes alabilirsin. Ve labirent yok, sadece son dövüş olacak.”

Kane'in üst dudağının üzerinde ter damlacıkları birikti. “Lütfen şimdi bir nefes ver. Sadece...”

Suratına yediği sert bir tokat Kane'in sözünü kesti. “Kendini topla,” diye uyardı patronu. “Bu ikimizin de son şans. Sana yemin ederim, eğer bunu mahvedersen Zhang seni öldürtmeden seni yeniden yoksun bırakırım. Anlaşıldı mı?”

Kane solunum cihazları olmadan geçirdiği iki haftayı hatırlayınca kendine geldi. “Evet, patron.”

Arenanın uzak ucundaki çukur kapılarına ulaşana dek sessizlik içinde devam ettiler. Kane kalabalığı, yüzlerini görmeden çok önce duymuştu. Bu, kaburgalarının

arkasında gittikçe yükselmekte olan heyecan dalgasını daha da yükseltmişti. Kane girişten geçer geçmez tribünlerden kulakları sağır eden bir tezahürat yükseldi ve Kane bir eliyle yüzünü örttü.

Son yarışından beri tamamen değişmiş olan çukurda etrafına bakarken kalabalık bulanıklaşarak bir sallanan kollar denizine dönüştü. Soyunma odası gitmişti, labirent de öyle. Şimdi zemin açık bir şekilde uzanıyor, tam ortasında dövüş platformu yer alıyordu. Seyircilerin ringe olan uzaklıkları aynıydı ama kalabalık bir şekilde daha yakın gibi görünüyordu. Fazla yakın. Onu en alttaki koltuk sırasından ayıran tek şey; çukurun dış çeperi boyunca uzanan, üç metrelik dış labirent duvarıydı.

Görünmeyen bir yerlerdeki sunucu hoparlörlerden, “Huzurlarınızda şampiyonlarımız: Brock Cutter... ve Kurt!” Kane’in takma adının söylenmesiyle kalabalık aklını kaybetti. Kane onlardan hiç o anki kadar nefret etmemişti. Rakibinin kanını akıtması için çılgınlık atıyorlardı. “Şampiyonlarımız dinlenip güçlendi. Sizin onurunuzla dövüşmek için hazırlar!”

Onur. Şaka gibiydi. Burada onur diye bir şey yoktu.

“Bakın bakalım!” diye bağırdı patronları, platform basamaklarına ulaştıklarında. “Bu insanlara asla unutamayacakları bir gösteri izlettirmenizi istiyorum, o yüzden bunları alın.” İkisine de birer altın solunum cihazı verdi. “Bunlar sizindir.”

“Hepsi mi?” diye sordu Cutter.

“İstedığınız kadar.”

Kane’in parmakları solunum cihazının etrafında korumacı bir şekilde kapandı ama patronunun ona bunu vermemiş olmasını diledi. Bir nefesten sonra duracak iradeye sahip olduğundan emin değildi ve kesinlikle yeniden sağlık merkezinde yoksun bırakılmak istemiyordu. “Ama ya gereğinden fazla alırsak? O zaman direnç geliştirmez miyiz?”

Patronu dudaklarını yaladı ve aniden ayakkabılarıyla ilgilenmeye başladı. “Onu merak etme, evlat. Sadece sana doğru geleni yap, tamam mı?”

Sonra arkasına bakmadan, koşarak uzaklaştı.

Kane, Cutter ile bakıştı. İkisinin de aynı sonuca vardığını biliyordu. Eğer patron bağışıklık kazanmaları konusunda endişelenmiyorsa bu, bu geceki dövüşün galibinin bir daha yarışacak kadar hayatta kalmayacağı anlamına geliyordu. Ari Zhang, kolay affeden bir adam değildi. Sadece ikisinden birinin beraberliği bozmasına ihtiyacı vardı. Harcanmalarında sakınca yoktu.

Kane adamın niyetini okumak amacıyla arenaya bakıp Zhang’in özel locasını buldu. Loca öncekiyle aynı noktada, en ortadaki sırada, yükseklik olarak da tribünlerin tam ortasındaydı. Ama Zhang ile göz göze gelmeden önce, kalp şeklindeki yüzü ve kafasının tepesindeki topuzdan dökülen isyankâr, kıvılcık saç bukleleriyle tanıdık bir yüz gördü.

Kane’in ağzı bir karış açık kaldı. Bu, Arabelle miydi?

Sol gözünü örten bez parçası nedeniyle Kane onu neredeyse tanıyamayacaktı ama yüzünün anaç kıvrımları veya

sağ gözündeki yoğun ifade şüpheye yer bırakmıyordu. Bakışını Kane'e kilitlemiş, onun anlayamadığı bir mesaj vermeye çalışıyordu. Kane tribünde mürettebat üyelerini aradı ama onları bulamadı. Belki de mafya Arabelle'yi tekrar ele geçirmişti. Kadının iki yanına bakınca onun eski sahibi Kravat Fleece ile kendisine şehvetle bakan pislik Nicky Malone arasına oturmuş olduğunu gördü.

Kane'in midesi bulandı.

Belle'yi beyazlı bir kadın olarak hayal etmeye dayanamadı. Bu onu can evinden vurmıştı. O, Banshee mürettebatının bir parçasıydı, yani ailedendi. Orada oturan annesi olsaydı da böyle hissederdi. Ona bakarken Nicky Malone'nin işaret parmağını onun kolunda gezdirdiğini gördü ve görüşü bulanıklaştı.

"Cutter?" derken duydu kendisini.

"Efendim?"

Kane bakışlarını özel locadan ayırıp rakibine döndü. Bir kum torbası değil, insan olan rakibine. Solunum cihazını kaldırarak sordu: "Bundan bir nefes alınca ne kadar güçlü olursun?"

"Çok değil," diye itiraf etti Cutter.

"Peki, iki nefes alınca?"

"Her zamankinden biraz daha güçlü olurum."

Kane başını en ortadaki sıraya doğru salladı. "Beni şu duvarın üstünden fırlatacak kadar güçlü olur musun?"

Cutter o tarafa doğru baktı. Kane, Cutter'ın kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu.

“Evet,” dedi Cutter. Yaralı avucunu açarken gülümsüyordu. “Bu parmakları muhtemelen yine kaybedeceğim ama sana dediğim gibi, zaten fazla bağlanmadım.”

Sunucu hoparlörlerden seslenerek onlara dövüş platformundaki yerlerini almalarını söyledi ama Kane onu duymazdan geldi. Elini uzattı ve Cutter elini sıktı.

“Tanrı yardımcın olsun, evlat.”

“Senin de.”

Cutter çenesini tribünlere doğru salladı. “Oraya çıktığın zaman sapıklardan birkaçını da bana doğru fırlat. Bu gece cehenneme tek başıma gitmeyeceğim.”

Kane kendi solunum cihazını Cutter’ın havaya kaldırdığı cihazıyla tokuşturdu. “Mücadele ederek gitmeye içelim.”

“İşte buna bir nefes çekerim.”

Ağızlıklarını dudaklarına götürdüler. Kane tüpü iki kez pompaladı ve derin bir nefes çekip ölümlü dünyaya ait tabakalar soyulup giderek ona özel bir cenneti gözler önüne sererken nefesini tuttu. Hücreleri evrenin tüm gücüyle canlandı. Bu gece intikamını alacaktı.

Eğer kalabalık kan istiyorsa istediğini alacaktı.

Görüşü yerine gelince Cutter’a işaret verdi. Cutter duvara doğru koşup yere eğildi ve parmaklarını birbirine ke-netledi. Kane ona doğru koşup ellerine bastı. Kusursuz bir senkronizasyon içinde Kane sıçradı, Cutter fırlattı. Kane duvarın üzerine ulaşınca duvarın üstünden tribünlere girdi.

Yolundaki seyirciler kaçmaya çalışırlarken çığlıklar yükseldi ama kaçacakları bir yer yoktu. Kane doğaüstü bir

hızla koltuk sıralarını tırmanırken arada bir birilerinin yakasını kavırıyor ve yakanın sahibini baş aşağı çukura doğru fırlatıyordu. Gözleri, lüks localarında oturan hedeflerine kilitlenince zevkle hırladı. Patronu ona *doğru gelen şeyi yapmasını* söylemişti ve hayatında hiçbir şey ona bu kadar doğal gelmemişti.

İlk defa Ari Zhang'ın yüzünde korkuyu gördü ve dişleri adamın boğazına geçmek için kaşınmaya başladı. Belli belirsiz, Arabelle'nin, tişörtüne ilıştırılmış bir butona doğru konuştuğunu fark etti ama bunun fazla üzerinde durmadı. En azından Arabelle topuzundan kalın, metal bir saç tokası çıkarıp bunu Kravat Fleece'in kafatasının alt kısmına sokana kadar üzerinde durmadı. Kravat Fleece anında yere düştü.

Kane şaşkınlık içinde sendeledi; bu katliama duyduğu hayranlık ile Arabelle'nin bunu ondan çalmış olmasına duyduğu öfke arasında kalmıştı. Arkasından bir el ateş edildiğini duydu ve vurulmamak için yere yatan seyircilerden daha yüksek çığlıklar yükseldi. Tam locaya ulaşip kendisini içeri çektiğinde bir lazer atışı koluna isabet etti. Kane gülmüseddi. Acıyı hissetmemişti bile. Nicky Malone'yi tişörtünün kolundan yakalayıp çekti.

Kane bir an duraklayıp adamın gözlerindeki korkunun tadını çıkardıktan sonra onu tutup bir bez bebek gibi rahatlıkla çukura fırlattı. Sonra Kravat Fleece'in cesedinin üzerinden atladı ve yavaşça, locanın uzaktaki duvarına kadar gerilemiş ve gidecek yeri kalmamış Zhang'e doğru ilerledi.

Ona neredeyse dokunabilecek kadar yaklaşmıştı ki birden, arenanın içindeki bütün ışıklar titreyip söndü.

Kane'in etrafını karanlık sardı.

"Kane," diye seslendi birisi ve nazik parmaklar omzunu yokladı. Kane parmakları koparırcasına tutup sıktı. Sesin sahibi acıyla bağırdı. "Benim, Belle."

Kane parmakları bırakmak istiyordu ama eli ona itaat etmek istemiyor gibiydi. Damarlarında şiddet arzusu pompalanıyor, Kane'i onun kemiklerini ezmeye sevk ediyordu. Elini gevşetip Belle'nin parmaklarını kurtarmasına izin vermesi biraz zaman aldı.

"Bu bizim için bir işaret," dedi Belle, kalabalığın çığlıkları arasında zar zor duyulan bir sesle. "Renny kalkanı havaya uçurdu ve elektrik şebekesini devre dışı bıraktı. Bir çıkış bulup onunla dışarıda buluşmamız lazım. Burada işler çığırından çıkmak üzere."

"Göremiyorum."

Belle ihtiyatla dirseğine dokundu. "Bu yüzden burada-yım. Bir gözümü kaybettim ama bir üst modele terfi ettim. Tişörtümü tut ve beni takip et."

Kane, gözleri kör vaziyette, Arabelle'nin onu koltuk sıralarından aşağı doğru indirmesine izin verdi ama sonra çukurdaki Cutter'ı hatırladı. "Arkadaşım aşağıda. Onu bırakmam."

"Merak etme. Korsanlar beyaz kıyafetler içindeki kimseye dokunmayacaklar."

Korsanlar mı?

Kane etrafına baktığında başta bir şey göremedi ama sonra çıkışlara yakın oturan misafirler kapıları açtı. Misafirler kaçmak için aceleyle birbirlerini iterlerken içeri ay ışığı doldu. Loş ışıktaki Cutter'ı gördü. Çukurda ve hayattaydı, etrafı cesetlerle çevriliydi. Kane adamın dikkatini çekmek için el salladı ama bu bir işe yaramadı. Arenaya kaos hâkimdi.

Kane öfkeyle bakışlarını tekrar kapıya doğru çevirdi. Bedeni enerjiyle yanıyordu. Hareket etmesi gerekiyordu, dövüşmesi gerekiyordu. Arabelle'yi havaya kaldırıp arkasına koydu, sonra önündeki insan denizinin içine yumruklarını ve dirseklerini savurarak dalarken hırladı. Parmaklarının etle temasından zevk alıyordu. Misafirler arkalarındakinin kim olduğunu fark edince yolundan çekildiler ve Kane kapılardan gecenin içine doğru çıktı.

Dışarı birkaç adım atınca olduğu yerde donakaldı.

Arena kaos hâlinde olabilirdi ama bu, dışarıdaki korkunç kargaşaya kıyasla, hiçbir şeydi. Sahil çizgisi boyunca uzanan sütünler zincirini alevler sarmış, misafirleri açık alana çıkmaya zorlamıştı. Ve burada, sivil giyimli adamlar misafirlere sersemletici el bombalarıyla saldırıyor veya ellerindeki sopalarla ve silahlarının kabzalarıyla vuruyorlardı. Kırmızı gömlekliler korsanlara ateş ediyorlardı ama bu bir işe yaramıyordu. Farklı boyutlardaki düzinelerce uzay mekiği gökyüzünden inmeye devam ediyordu. İniş bölgesinin ortasında uzun boylu, kızıl saçlı, gözleri sürmeli bir korsan duruyor; adamlarına emirler yağıdırıyordu. Kane gözlerini

kıstı ve bunun, Kızır Daro kılığına girmiş Doran olduğunu fark etti. Yanında Solara duruyordu; yüzüne savaş boyaları sürmüş, omzuna bir tüfek asmıştı.

Arabelle, Kane’i tişörtünden çekiştirdi. “Bak, düşmanınımızın düşmanı bizim dostumuzdur falan, onu biliyorum ama korsanlardan hoşlanmıyorum. Herkesi toplayıp gitsek iyi olacak.”

“Gitmek mi?” diye tekrar etti Kane ve sonra, mürettebatın onu almak için buraya geldiğini akıl etti. Bu, artık Altın yok anlamına geliyordu. Yeniden yoksunluk çekmesi gerekecekti. Bu kez sonsuza dek. Kendini Arabelle’nin elinden kurtarıp geri çekildi, “Hayır. Ben kalıyorum.”

Arabelle biri mavi, biri karanlıkta kehribar renginde parlayan protez gözü olmak üzere birbirinden farklı bir çift gözle ona şaşkınlık içinde baktı. Sonra iletişim bağlantısına dokunup, “Desteğe ihtiyacım var,” diye mırıldandı.

Hemen arkalarından Renny’nin sesi geldi. “Gerisini ben hallederim.”

Kane arkasını dönmeden Renny kucakladı. Kaptanı onu geriye doğru çekerken Kane onun demir gibi sağlam kısıkcından kurtulmaya çalıştı. Renny’nin canını yakmak istemiyordu ama panik bedenini ele geçirmişti. Bir güç patlamasıyla öne doğru eğildi ve Renny’nin havada taklalar atarak uçmasına sebep oldu. Kaptan yere değmeden Kane arkasını dönüp okyanusa doğru hızla koşmaya başladı.

Ayakları kum tepeleri boyunca uzanan kumlarla buluşunca dengesini kaybetti ama suya ulaşma arzusuyla koşmaya

devam etti. Orada ne yapmak istediğini bilemiyordu. Belki yüzerek dalgakıranları geçer ve adanın yapılandırılmamış olan kısmına ulaşırdı. Mürettebat gidene kadar oradaki yoğun ağaç ve çalı kümelerinin içinde saklanabilirdi. Kıyı çizgisine yakın daha sıkı ve ıslak kumlara ulaşınca daha hızlı koşmaya başladı. Suya dalabileceği kadar yaklaşmıştı ki ayak bileklerine bir şey dolanıp onu öne doğru fırlattı ve Kane karnının üzerine sertçe düştü.

Bir ağız dolusu kumu dışarı öksürerek sırtüstü dönünce botlarının etrafına bir halat dolandığını gördü. Doğrulup oturdu ve metal halatı çekiştirdi ama halat yerinden kırıp damıyordu. Dalgalara baktı ve ayakları bağlı vaziyette ne kadar yüzebileceğini düşündü.

“Aklından geçeni yapma,” dedi bir ses. “Seni bir balık gibi avlayıp geri çekerim.”

Kane arkasını dönünce ay ışığında Cassia’nın silüetini gördü. Cassia konuşmamış olsa bile Kane onu tanırdı. Bedeninin narin kıvrımları ve sert, dayanıklı omuzları Kane’e kendi teninden bile daha tanıdık geliyordu. Ama onun varlığının verdiği sıcaklık, kaçmak için duyduğu arzuyla boy ölçüşemiyordu. Dalgalara doğru hamle yaptı. Bir saniye sonra Cassia yanındaydı, onu ayak bileklerindeki bağlarla geriye çekmişti.

“Yeter!” diye bağırdı Kane ve avucunu hızla öne uzattı. Cassia’nın buradan gitmesini istiyordu. Onu bu hâlde görmesini istemiyordu. “Canını yakmak istemiyorum.”

“O elini suratıma doğru sallamaya devam edersen kimin canının yanacağını göreceğiz.”

“Ciddiyim. Bu uyuşturucu bana kuvvet veriyor. Yaptığım şeyleri kontrol edemiyorum.”

“Biliyorum,” diyen Cassia, Kane’in yanına diz çöktü. “İşte bu yüzden bizimle gelmelisin, sana yardım edebilelim diye.” Kane kafasını sallayınca ekledi, “Gage bir tedavi buldu. Beyin kimyasını değiştiren bir enjeksiyon. İşe yaradığını gözlerimle gördüm. Birkaç hafta içinde tekrar eski hâline döneceksin.”

“Anlamıyorsun.” Üzerine hücum eden yeni bir panik dalgasıyla Cassia’nın elinden sıyrıldı. Bir solucan gibi kumun üzerinde santim santim ilerledi. Dönüştüğü bu şeyden nefret ediyor ama kendisine engel olamıyordu. “Geçen sefer iki hafta bana yetti de arttı. Aynı şeyleri tekrar yaşayamam.”

“Öyle olmayacak. Sana söz veriyorum.”

“Sen nereden bileceksin?” diye bağırdı Kane. “Yanımda değildin!”

Cassia irkilerek geri çekilirken gözlerinde, suçluluktan doğan bir acı ifadesi belirdi. Kane bu ifadeyi tanıyordu çünkü Daevalar Cassia’yı kaçırdıktan sonra her aynaya baktığında aynı ifadeyi görmüştü.

“Yanımda değildim, biliyorum,” dedi Cassia. “Ama senin için savaşmaktan asla vazgeçmedim. Mürettebat da öyle. Haftalardır buradalardı; iletimleri dinliyor, saldırmak için doğru zamanı bekliyorlardı.” Başparmağıyla arkasın-

daki kum tepelerini işaret etti. “Bu insanlar artık canını yakamazlar ama bu, burada kalabileceğin anlamına gelmiyor. Doran korsanlarla bir anlaşma yaptı. Eğer işçilerin hiçbiri ne zarar vermezlerse biz gittikten sonra gezegen tamamen onlara kalacak. Sonra da misafirler için fidye isteyecekler. Burada senin için hiçbir şey yok.”

Cassia yanılıyordu. Burada Kane için bir şey vardı: gezegendeki bütün Altın stoku. Altını nerede bulacağını biliyordu. Eğer dikkatli davranır ve kendini açık etmezse korsanlar onun burada kaldığını bile fark etmezlerdi.

Cassia onun düşüncelerini okumuş gibi kötü kötü baktı ve sesini sertleştirdi: “Aklından bile geçirme, seni kasık tüyü kaçakçısının pislik yiyen oğlu! Sen benim en yakın arkadaşım ve sensiz hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bırak, gideyim,” diye yalvardı Kane. “Anlamıyorsun.”

“Sana ne anladığımı söyleyeyim,” diyen Cassia onu tulumunun ön kısmından kavrayıp sarsarken, gözleri yaşlarla parlıyordu. “Senin yirmi yılını ve ondan sonraki bütün yıllarını istiyorum. Etura’yı halka verdim. Ben her şeyimle hazırım ama eğer sen de her şeyinle hazır değilsen bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Uyuşturucu yerine beni seçmek zorundasın.” Cassia onu bir daha sarstı. “Beni duyuyor musun? Sana tedavinin hızlı ya da kolay olacağını söyleyemem ama baştan sona seninle olacağıma yemin ederim.” Bir damla gözyaşı aktı ve Cassia, Kane’in yüzüne dokundu. “Seni seviyorum, Kane. Beni seç.”

Kane'in kalbi, şimdiden yoksunluk çeken ve itiraz çılgınlıkları atan sinir uçlarıyla savaş hâlindeydi. Güçlkle yutkunup Cassia'nın yüzüne baktı. Çok uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordu ama şimdi, ona evet diyecek gücü bulup bulamayacağını bile bilmiyordu. Cassia'nın eli yanağına yaklaşırken bütün kararlılığı çözüldü ama sonra göz ucuyla bir nesne gördü: Cassia'nın avucunda gizlediği siyah bir buton.

Ama bu bir buton değildi. Bu, portatif bir şok cihazıydı.

Yılan gibi hızlı bir hareketle Cassia'nın bileğini tuttu ve daha iyi bakabilmek için döndürdü. İhanete uğramanın verdiği acıyla, bunun aylar önce yer altı kompleksinde Solara'nın onu bayıltmak için kullandığı cihaz olduğunu fark etti.

“Beni kandırdın.”

Cassia inkâr etmedi. Orada diz çökmüş, bileği Kane'in avucunun içinde titrerken Kane, teninin altında onun minik kemiklerinin kırılğanlığını hissetti. Altın onu elini sıkmaya zorluyordu; Cassia'nın kolunu patates cipsi gibi ezmek için sadece bir hareketi yeterli olurdu. Ama Cassia tek bir bakışla aklını başına getirdi. Onu hep kalbinden vuran ve altüst eden aynı üzgün, buğulu bakıştı bu. Cassia yüzünden yaşlar akarken fısıldadı: “Lütfen, Kane. Beni seç.”

Kane fikrini değiştirmemek için Cassia'nın avucunu yavaşça, şok cihazı yanağına değene dek kendi yüzüne doğru çekti. Nöro-inhibitörler bedeninde akıp göz kapaklarını kapanmaya zorladı. Dünya altından kayıp giderken kendi

dudaklarının engeline ve felç olmuş dilinin ağırlığına karşı savaşıp Cassia'ya, en yakın arkadaşına ve sonuçları her ne olursa olsun, seçtiği kıza son bir kelime mırıldandı.

“Hazırım.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**B**irinci ve ikinci dairesel dilimlere gidecekler bu taraftan,” diye bağırdı Cassia, Origin’in binış rampasına işaret ederek. Sonra Zephyr isimli ikinci bir gemiyi işaret etti. “Üçüncü ve dördüncü dilimlere gidecek olanlar, bu taraftan.” Belle’e göz kırparak ekledi: “Yerleşiminizin hangi dilimde olduğunu bilmiyorsanız seksi biyonik gözü olan kıvı saçlı kadına sorabilirsiniz. O sizi doğru yere yönlendirecektir.”

Belle reverans yaparken Renny elini kaldırdı. “Unutmayın, bu gezegenden dışarı sizler dışında hiçbir şey çıkmayacak. Tek bir kum tanesi bile. Gemiye binerken ceplerinizi kontrol edeceğiz, bu yüzden eğer kaçak mal taşıyorsanız, şimdi atın.”

Birçok adam ve kadın besin maddesi paketlerini, deniz kabuklarını, bozuk paraları ve korsanların gözden kaçırdığı

birkaç kırık mücevher eşya parçasını bir kenara atarken kamp hareketlendi. Cassia'nın asıl önemseddiği nesneler bunlar değildi. Solunum cihazlarının yanında en çok silahları gemilerden uzak tutmak istiyordu. İşçilere enjeksiyon yapılmıştı ama hâlâ iyileşme dönemlerinin o “dengesiz” aşamasındaydılar ve uzun eve dönüş yolculuğunda mutlaka ağız dalaşları yaşanacaktı.

Renny eliyle yerleşimcilere öne gelmelerini işaret etti ve yerleşimciler, binecekleri geminin önünde sıraya girmeye başladılar. Adel Vice'ta yaptıkları her işte olduğu gibi, gemiye biniş işi de bir takım çalışmasıydı. Renny ve Doran biniş rampalarının başında durmuş, kaçak malları gemiye sokmamak için yerleşimcilerin üzerlerini arıyorlardı. Aramaları tamamlandıktan sonra yerleşimciler rampadan çıkıp yük ambarına giriyor ve onları burada, ellerinde yiyecek ve tuvalet malzemeleri ile dolu sırt çantaları ile Solara ve Arabelle karşılıyordu. Bu noktadan sonra görevi, her iki mafya gemisinin mülkiyeti karşılığında görevlendirilen pilotlar ve mürettebatları devralıyor ve yerleşimcileri grup hâlinde kalacakları dairelere yönlendiriyorlardı.

Cassia'nın görevi ise Gage ile birlikte kampta kalmak ve gitmeye hazır olmayanları izlemektir. Cassia onlara *di-rençliler* diyordu. Bunlar en zor vakalardı. İşçilerden üçü solunum cihazlarına öylesine bağımlı hâle gelmişlerdi ki tedaviye başlamadan önce Cassia'nın onları şok cihazıyla çarpması gerekmişti. Çukurda görevlendirilen devasa bir dövüşçü ve kollarının ön kısmında bir sürü kesik bulunan

bir kadın ile birlikte Kane, o üç işçiden biriydi. Kolay olmamıştı ama Cassia onları, silah zoruyla iki korsandan çaldığı bayıltıcı tabancalarla uyutmuştu. Aldığı riskin her saniyesi, Kane'in rahat rahat iyileşmesini izlemeye değmişti.

Palmiye ağaçlarına gevşekçe bağlanan battaniyelerden yaptıkları derme çatma çadıra girdi ve Kane'i yerleştirdiği havadar köşedeki şilteye doğru ilerledi. Yerdeki kumların üzerinde oturduktan sonra günlük ritüeline başlayarak sarnıçta biriken yağmur sularına daldırdığı bir süngerle Kane'in yüzündeki terleri silip boğazındaki yarayı iyice temizledi. Sarnıç suyunu tasarruflu kullanmak için göğsünü ve kollarının altını deniz suyuyla yıkıyordu. Adel Vice'taki temiz su kaynaklarının tamamı tatil köyünün korsanlara ait olan kısmında kalmıştı ve Cassia, onlardan sularını paylaşmalarını istememesi gerektiğini biliyordu.

Kane'in yüzüne renk gelmiş olduğunu fark etti. Kollarım ve bacaklarını egzersiz maksadıyla oynatırken yatıştırıcılarını kesip kesemeyeceğini kafasında tarttı. Son olarak Kane'in kolunu da esnettikten sonra vaktin geldiğine kanaat getirdi ve Kane'in damar içi serumunu çıkardı.

“Gerisini ben hallederim,” dedi Gage, başını çadırın içine doğru uzatarak. “Sen yemeğini ye. Bir sürü şey var...”

“Tahmin edeyim. Parmesan peynirli patlıcan mı?” Saldırıyı gerçekleştirdikleri gece birisi yanmakta olan bir resortorandan parmesan peynirli patlıcan dolu koca bir tekne kurtarmıştı ve o zamandan beri yedikleri tek şey buydu.

“Teşekkürler ama ben yemeyeceğim. Kane’in ilaçlarını kestim ve o uyandığında burada olmak istiyorum.”

“Onlarınkileri de kesmiştim,” dedi Gage, diğerlerini göstererek. “Yatıştırıcıların etkisini kaybetmesi biraz zaman alıyor. Mola verecek vaktin var.”

“Sorun değil. Burada iyiyim.” Kane’in onun varlığını hissettiğini düşünmek Cassia’nın hoşuna gidiyordu, bu nedenle hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyordu. Kane’in saçlarını geriye doğru taradı ve kafatasından çıkan sarı saç köklerine gülümseyerek baktı. Dipleri sarı, uçları siyah saçlarıyla zebra benziyordu. “Uyandığın zaman saçlar kesilecek,” diye fısıldadı Kane’in kulağına.

Dışarıda gemilerin motorları kükreyerek canlandı ve ardından çalışmaya başlayan pervaneler, battaniyeden bozma çadırı dalgalandı. Gemiler ağaçların üzerine doğru yükselirken gürültü yoğunlaştı ve sonra yavaşça solup uzaklarda kayboldu. Doran eğilerek çadıra girerken bir yandan da elindeki dolu yemek kâsesine saldırıyordu. Bir yanağı dolu vaziyette, sessiz bir soruyla çatalını Kane’e doğru uzattı.

“İyileşiyor,” diyen Cassia patlıcan kokusu alınca yüzünü buruşturdu. “O yemeği yemeye nasıl devam edebiliyorsun?”

“Çünkü korkunç lezzetli.”

“Ayrıca fasulye değil,” dedi Solara, yanlarına gelirken. “Beni duyuyorsan alınma Kane ama insanın yiyebileceği acı sosun da bir sınırı var.”

Doran kız arkadaşını dürttü. “Baksana, aklıma bir fikir geldi. Geriye kalan yemeklerin hepsini gitmeden Banshee’nin soğutucusuna yükleyelim.”

Cassia yüzünü buruşturdu. “Ya da yüklemeyelim.”

“Acele etseniz iyi olur,” diyen Renny’nin sesi çadırın dışından geldi. “Çünkü bir sonraki göreviniz, hastalarımızı yük ambarına yüklemek. Karanlık çöktüğünde havada olmak istiyorum.”

“Gün ortası daha iyi olur,” diye önerdi Cassia. Ari Zhang ölmüş ve mürettebat ile korsanlar arasında kırılgan bir ateşkes yapılmış olsa da tatil köyünün diğer tarafında esir alınmış nüfuz sahibi misafirleri kurtarmak üzere ödül avcılarının ve paralı askerlerin Adel Vice’a inmesi çok sürmezdi.

Şiltenin üzerinde bir hareket olduğunu hissetti ve Kane kıpırdanmaya başlarken korsanlara dair tüm düşünceleri aklının gerisine doğru uçtu. Uyandırma tekniğiyle ilgili öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Bu teknik Kane’in beş duyusunu uyararak onun daha çabuk kendisine gelmesini sağlayacaktı.

Dokunma ve koklama duyularını uyarmak için Kane’in yüzünü elleri arasına aldı ve aşağı doğru eğilip Kane’i, derisinin altındaki parfüm mikroplarına maruz bıraktı. Sonra işitme duyusunu uyarmak için Kane’in adını fısıldadı ve dudaklarındaki tuzun tadını alabilsin diye dudaklarını nazikçe öptü. Geriye sadece görme duyusu kalmıştı; bu yüzden nefesini tuttu ve Kane’in gözleri göz kapaklarının altında hareket ederken bekledi.

Sonunda Kane gözlerini kırıştırtarak uyandı ve Cassia nefes vererek gülümsedi.

“Selam, uykucu,” dedi Cassia yavaşça. Kane’e karşı kullandığı şok cihazı muhtemelen günler önce etkisini kaybetmişti ama Cassia emin olmak için, “Beni hatırladın mı?” diye sordu.

Kane onu daha iyi görmeye çalışır gibi bir an gözlerini kıstı, sonra dudaklarının köşeleri yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Cassy. Az önce rüyamda seni görüyordum.”

Yanıtı Cassia’yı öyle büyük bir mutlulukla doldurdu ki hissettiği mutluluk gözyaşı olup gözlerinden aktı ve Kane’i bir bulanıklığa dönüştürdü. Onu doğrultup dudaklarına bir bardak su götürdü. “Güzel bir rüya mıydı?”

Kane bardaktaki suyu üç yudumda bitirdi ve nefeslerini düzene soktuktan sonra cevap verdi: “Sayılır. Seninle acı dut bataklığında çıplak yüzüyorduk. Tam ortam ısınmaya başlayınca sen durdun ve saçımı kestirmem gerektiğini söyledin.”

Gözyaşları kahkahaya dönüşen Cassia, Kane’in zebra saçlarını karıştırdı. “Eh, gerekiyor.”

“Şu ortamın ısınmaya başladığı bölüme dönsene,” dedi Doran, şiltenin yanında diz çökerek. “Kulağa ilginç geliyor.”

Karnı guruldayan Kane, Doran’ın elindeki kâseyi inceledi. “Elindeki ne?” Doran ona kâsenin içindekini gösterince Kane yüzünü diğer tarafa çevirdi. “İğrenç kokuyor.”

“Ben bir kâse daha olsa yerim.”

Kane, Doran'ın arkasına doğru baktı ve çadırın ortasında uyuyan devasa adamı fark etti. Gözleri parladı. "Cutter çukurdan canlı kurtulmayı başarmış." Boynunu uzatıp daha iyi görmeye çalıştı ve gülümsedi. "Hem de parmaklarıyla. Şu işe bak."

"Çok şey kaçırdın," dedi Cassia. Sonra günlerden ne olduğunu fark etti ve bedenine gergin bir heyecan dalgası yayıldı. "Etura'da bugün seçim yapıldı." Kane'in kaşları havaya kalkınca evde olan biten her şeyi, Kane'in annesinin isyana liderlik ettiği bilgisi de dâhil, ona anlattı. "Posta yoluyla gönderdiğim oy pusulalarından birini senin adına doldurdum. Oyunu annene vereceğini varsaydım."

"Vermeyebilirdim."

Kane'in bunu söylemesi çok tatlıydı ama Cassia'nın kraliyet ailesinden gelmesi, kazanma şansını ortadan kaldırıyordu. "Yarış annenle General Jordan arasında geçecek."

Kane yüzünü buruşturdu. "Paralarımın üzerinde generalin suratını kesinlikle görmek istemiyorum." Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi dondu. "Bir dakika, seçim gününde senin burada ne işin var? Kampanya sırasında gezegen dışında olursan seçmenler sana güvenmez."

Cassia kafasını salladı.

"Ciddiyim, Cassy. Geri dönmeliydin. Ben zaten sürekli uyuyordum. Seninle orada buluşabilirdim."

Cassia elini kaldırarak onun sözünü kesip onunla dünyadaki en şüphe götürmez gerçeği paylaştı. "Tam olmak istediğim yerdeyim," dedi ve Kane'in dudaklarına hızlı ama sağlam bir öpücük kondurdu. "Artık tartışmak yok."

Solara alaycı alaycı güldü. “Tabii, tabii. En fazla beş dakika sürer.”

Gage yere çömelip elinde tuttuğu bir ışıkla Kane’in gözlerini inceledi. “Göz bebeklerin ışığa tepki veriyor. Kendini iyi hissediyor musun?”

“Sanırım,” diyen Kane doğrulup oturdu ve dizlerini büküp parmaklarını esneterek uzuvlarını test etti. “Yorgunum ama çok kötü değil. Sanki grip olmuş da yeni iyileşmişim gibi. Geçen yoksun kaldığımda o kadar zayıf düşmüştüm ki hareket bile edemiyordum.”

“Peki, ııı... şiddetli arzu var mı?”

“O tür bir şey yok. İstedğim tek şey, düş almak.” Kane’in karnı guruldadı. “Ve bir kâse lapa yemek.” Gage’e teşekkür edencesine gülümsedi. “Enjeksiyonun işe yaramışa benziyor.”

Doran muzip bir tavırla ikizini kafakola alıp parmaklarını Gage’in kafatasına bastırdı. “Elbette işe yaradı. Benim kardeşim bir dâhi.”

Gage ondan sıyrılıp saçlarını düzeltirken gülümsedi. “Korsanlara güvenmeyen bir dâhi. Kaptanınız, haklı. Toplanmaya başlamalıyız.” Diğer iki hastaya baktı. “Onlar uyanmadan onları da gemiye bindirmeliyiz. Uyandıklarında kendilerini bir yük ambarında bulmaktan rahatsız olacaklarını zannetmiyorum.”

“İnan bana,” dedi Kane kasvetli bir ses tonuyla. “Rahatsız olmazlar.”

Cassia’nın yeni iletişim bileziğinden bir *bip* sesi yükseldi. Daha bakmadan arayanın Kane’in annesini olduğunu,

onun durumunu öğrenmek istediğini biliyordu. Her gün Kane'in durumuyla ilgili konuşmuşlardı. Cassia iletimi kabul edince çiftlik evindeki Rena'nın üç boyutlu görüntüsü belirdi. Çiftlik evinde bir parti son sürat devam ediyor gibi görünüyordu. Arka planda birçok kişi geziniyor, kadehlerini kutlama havasında yukarı doğru kaldırıyorlardı. Jordan da aralarındaydı ve yüzündeki buruk mutluluk ifadesi, seçim sonuçları konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Cassia'nın içi hafif buruldu. Rena'nın kazanmasını bekliyordu ama yine de üzülmüştü.

"Minik Böceğim," dedi Rena gülen gözleriyle. Artık kırılğan olmayan bedeniyle yere, Kane'in seviyesine eğildi ve ona dokunmak istercesine elini uzattı. "Çok daha iyi görünüyorsun, bebeğim."

Kane'in yanakları kızardı. "Sen de öyle, anne."

Cassia, Rena'ya, "Sanırım sizi tebrik etmemiz gerekiyor," dedi.

Rena özür dilercesine gülümsedi, belli ki alçak gönüllülüğünü korumaya çalışıyordu ta ki Meichael görüntüye girip ensesine öpücükler kondurana kadar. Sonra Rena gülerek yana eğildi. "İlk benden duymanı istedim."

"Teşekkür ederim."

"Sen doğru olanı yaptın, Cassia. Hiçbirinizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Cassia gülümsedi. Rena halkın saygı duyduğu biriydi ve güçlü bir lider olacaktı. Cassia bunu anlamıştı. Yenilmek acı olsa da omuzlarından görünmez bir ağırlık kalktı. Bir

daha asla askerleri savaşa göndermek veya koloninin iyiliği için kendi mutluluğunu feda etmek zorunda kalmayacaktı. Bugün bağımsızlıklarını kazanan sadece isyancılar olmamıştı. Cassia da hayatında ilk kez, kendi kaderini seçmekte özgürdü.

“Uğratmayacağını biliyorum.”

Kane elini tutup teselli edercesine sıktı. “Tebrikler, anne. Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

“Ben de seninle, Minik Böceğim,” dedi Rena ve ona bir öpücük gönderip kutlama yapan bir grubun onu görüntüden çekip çıkarmasına izin verdi. Derken Jordan öne çıkıp Rena’nın yerini aldı.

“Arric,” dedi Kane’e, bir baş hareketiyle. “İyi olduğunu gördüğüme sevindim.”

Kane, teşekkürle benzer bir şeyler mırıldandı.

“Cassia, seni de öyle.” Jordan dikkatini Cassia’ya çevirince bakışları o eski, tanıdık ifadeye takılı kaldı. Sonra ne yaptığının farkına varmış gibi hızla ekledi: “Ödünç aldığın Hipersonik gemiyi geri getirmekte acele etme, hazır olduğun zaman getirirsin. Gemiye uçurmak için sabırsızlanıyorum. Söyledikleri kadar hızlı mı?”

Cassia yüzünü buruşturup çadır duvarına doğru baktı. O duvarın ötesinde gemi iskeletinin kalıntıları duruyordu. Gemiye güvenli bir noktaya indirmeyi başarmıştı ama bu, korsanların işe yarar bütün parçaları yağmalamasına engel olmamıştı. Sonra Doran onları suçüstü yakalamıştı ve tatil köyünün iki tarafını birbirinden ayıran sınırı çizmişlerdi.

Jordan'm gülümsemesi kayboldu. "Lütfen bana gemiyi enkaza çevirmediğini söyle."

"Kapatmam lazım. Sonra konuşuruz," diyen Cassia aramayı sonlandırmak için bileziğine hafifçe vurdu ve küplere binen Jordan gözden kayboldu.

Kane somurttu. "Bu adama tahammül edemiyorum."

"Ben de öyle, Minik Böceğim," diye seslendi Renny çadırın dışından.

Doran ile Solara kıkır kıkır gülünce Kane onlara kötü kötü bakma zahmetine girmedi. Bu kadar kıymetli bir takma adın ses getireceğini biliyor olmalıydı.

"Jordan o kadar kötü biri değil," dedi Cassia. "Sonuç olarak bize yardım etti." Kane'in ona nasıl baktığını görünce ekledi: "En azından paralarının üzerinde onun suratını görmek zorunda kalmayacaksın."

"Bununla yetineceğim artık."

Cassia için artık asıl soru, "Şimdi ne olacak?" sorusuydu. Son günlerde zihni Kane'in iyileşmesiyle o kadar meşguldü ki seçimi kaybederse ne yapacağını pek düşünmemişti. Seçeneklerden biri, eve gitmekti. Eturia özgür bir cumhuriyetti, bu nedenle o ve Kane her açıdan eşit vatandaşlardı. Kane satış memuru olarak bir kariyere başlayabilirdi ve Cassia, kendisine hükümet içinde bir iş vermesi için Rena'yı ikna edebileceğini düşünüyordu. Ama böyle bir hayatın düşüncesi onu heyecanlandırmaktan ziyade bunaltıyordu.

Cassia daha fazlasını istiyordu.

Çadırın diğer ucunda beyaz kıyafetler içindeki kadının kollarına iyileştirici krem süren Gage, Cassia'nın düşünce-lerini böldü. "Ne düşünürsünüz bilemiyorum ama benim iş teklifim hâlâ geçerli. Hepiniz için," diyen Gage, Cassia'ya baktı. "Eski bir kraliçeden harika bir özel danışman olur. Galaksiyi tek başıma değiştiremem sonuçta."

Galaksiyi değiştirmek.

Gage'in kelime seçimi Cassia'yı sarsmıştı. Belki de Kane en başından beri haklıydı: Gage ile çalışmalıydı. Renny'nin hayır diyeceğini zannetmiyordu. Bu şekilde binlerce kişinin hayatını değiştirebilirdi. Gage ile güçlerini birleştirdiklerinde sadece birkaç ay içinde bile neler neler başarmışlardı.

"Aslında kötü bir fikir değil," dedi. "Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri bir hastalığın tedavisini bulduk, kaçırılan yüzlerce yerleşimciyi kurtardık, Marius'u alt ettik ve galaksiler arası bir mafyayı devirdik."

Kane kıkırdadı. "Bazılarını uyurken yaptık."

"Yani bunu düşünecek misiniz?" diye sordu Gage. Aydınlanan yüzünü kaldırarak onlara baktı. "Ekibime katılmayı düşünecek misiniz?"

"Ben isterim, biliyorsun," dedi Doran ve Solara da kolu- nu onunkine dolarken aynı fikirde olduğunu gösterircesine başıyla onayladı. "Bir şartla," diye ekledi Doran. "Annemle birlikte çalışmayacağım. Onunla birlikte hiçbir şey yapmak istemiyorum."

“Sorun değil,” dedi Gage, kardeşine. “Annem Dünya’da hükümet sözleşmeleri için lobi yaparak o kadar çok zaman geçiriyor ki orada yaşıyor sayılır.”

Cassia bir kum tanesini parmaklarının arasına aldı ve kıskançlık eder gibi görünmeden Shanna konusunu açmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. “Belki de Kane üçüncü bölge satış ekibiyle seyahat etmek yerine bizimle seyahat edebilir.”

“Ah, Shanna’yla mı demek istiyorsun?” diye dalga geçen Kane, Cassia’nın Jordan hakkındaki sözlerini tekrarladı: “O kadar kötü biri değil.”

Cassia onun kolunun üst kısmını yokladı. “Burası acıyor mu?”

“Hayır. Lazer yaram diğer tarafta. Neden?”

Cassia elini yumruk yapıp sertçe vurdu.

Solara, “Evet!” diyerek kollarını havaya savurdu. “Beş dakika! Haklıydım!”

Yumruk yediği noktayı ovuşturan Kane kendi kendine homurdandı. “Bu numarayı yediğime inanamıyorum.”

“Ben de,” diyen Cassia göz kırptı. “Öpüp iyileştirmemi ister misin?”

Kane elini üst dudağına götürürken gözlerinde yaramaz bir ışık yandı. “Asıl burası acıyor. Çok acıyor. Acıdan ölüyorum.”

Doran ve Solara homurdanarak çıkışa doğru yöneldiler ve malzemeleri toplamakla ilgili bir şeyler geveleyen Gage de onları takip etti.

“Hiç gitmeyecekler sandım,” diye fısıldadı Kane. Bir elini Cassia’nın yanağına koyarken gözlerindeki ifade yumuşadı. “Seçimi kaybetmene üzüldüm. Benimle birlikte kaldığın için teşekkür ederim.”

Cassia üzgün değildi. Daha önce söylediklerinde ciddiyydi. Bu derme çatma çadırdan daha çok olmak istediği hiçbir yer yoktu. “Beni seçtiğin için ben sana teşekkür ederim.”

“Elbette. Şüpheni mi vardı?”

Evet, sahilde Kane’i şok cihazıyla çarpmadan önce bir an şüphe duymuştu. Uyuşturucu ile Kane’in kalbi arasında yaşanan mücadele yüz hatlarından o kadar okunuyordu ki Cassia onu sonsuza dek kaybettiğinden korkmuştu. Ama bunu düşünmek istemiyordu, bu yüzden Kane’i alnından öpüp ona sarıldı. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Yüzünü boynuna gömen Kane, “Ben de seni seviyorum, Cassy,” diye mırıldanınca sözleri Cassia’nın ruhunu aydınlattı çünkü Kane bu sözleri daha önce sadece bir kere ve uyuşturucunun etkisi altındayken söylemişti. Ve bu, sayılmazdı.

“Bir daha söyle.”

Kane tekrar ve tekrar, diğer hastalar uyanana ve Cassia geri çekilene kadar söyledi. Cassia utandığından değil, bu anı korumak ve mahrem kılmak için çekilmişti.

“Peki, şimdi ne olacak?” dedi başparmağıyla Kane’in yüzünü okşayarak. Kane’e hâlâ Gage ile çalışmayı isteyip istemediğini sormadığını fark etti. Kane hayatının büyük bir bölümünü Cassia’yı bir krizden diğerine takip ederek geçirmişti ve Cassia artık böyle olsun istemiyordu.

Artık her şeyde ortaklardı.

Kane tekrar düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, “Bir duş almaya ne dersin?” diye önerdi.

Cassia gülerek en yakın arkadaşına, çok uzun yıllardır kalbini ısıtan ısıltısını bir süreliğine göremediği çocuğa baktı. Cassia’nın gözleri artık açılmıştı ve Kane’i her zamankinden daha berrak görüyordu.

“İyi bir başlangıç gibi görünüyor.”